

မိုးမိုး

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်တောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 - ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ G MAIL.COM

BURMESE CLASSIC

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၂၀၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရနုပလာဏ၊ မော်လာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၁၀၊ ၀၉၅၁၃၆၆၀၂

ဦးမကီပါဒေဟံ

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၃ခု၊ နိုဝင်ဘာလ အတွဲ(၁၇) အမှတ်(၃)

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K.GROUP

တို့တိုင်း ဥပဒေ၊ ဝိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာဇာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။ မှန်း - ၀၉၇၇၂၀၀၇၆၀

စာအုပ်ချုပ်
မောင်နှင်းသေတ္တာ

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဦးငွေမောင်

အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဦးချစ်စံဝင်း

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ

ရှင်ဆည်းဆာ၊ ဇော်နှင်းဆွေ

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်

ပြီးသူ(သယံ)

ကိုနိုင်၊ ပန်းချီကောသန်း၊ ချစ်ဦး (ပုသိမ်)

Graphic Design

ချစ်ဆန်း (၅၂၀)

ပြီးသူ(သယံ)

ကွန်ပျူတာစာစီ

မွေးမွေးနှင့်အဖွဲ့ (အနာဂတ်တက္ကသိုလ်)

Dear Mary
Online Shopping and Retail

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.Sc (Chem)

စာပျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု

လွင်နှင်းဆွေ၊ ဇော်နှင်းဆွေ

ဓမ္မိဂ္ဂကဆန်းကြယ်ပန်းချီအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ပိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝင်း၊ မိုးအောင်၊

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ မောင်မောင်စိန်လတ်၊ ကောင်းဂျော၊

ဇော်နိုင်ထူး၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၀)၊ ပြီးသူ(သယံ)၊

ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးစာပေ၊

ဇော်ဦးစာပေ၊ နေစေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊

ပန်ဆွတ်ဝေစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ၊

အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊

ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊

မန္တလေး - နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင် - ကျော်ကျော်စာပေ၊

တောင်ကြီး - ဂဝါဒီစာပေ၊ မိလုံနာစာပေ၊

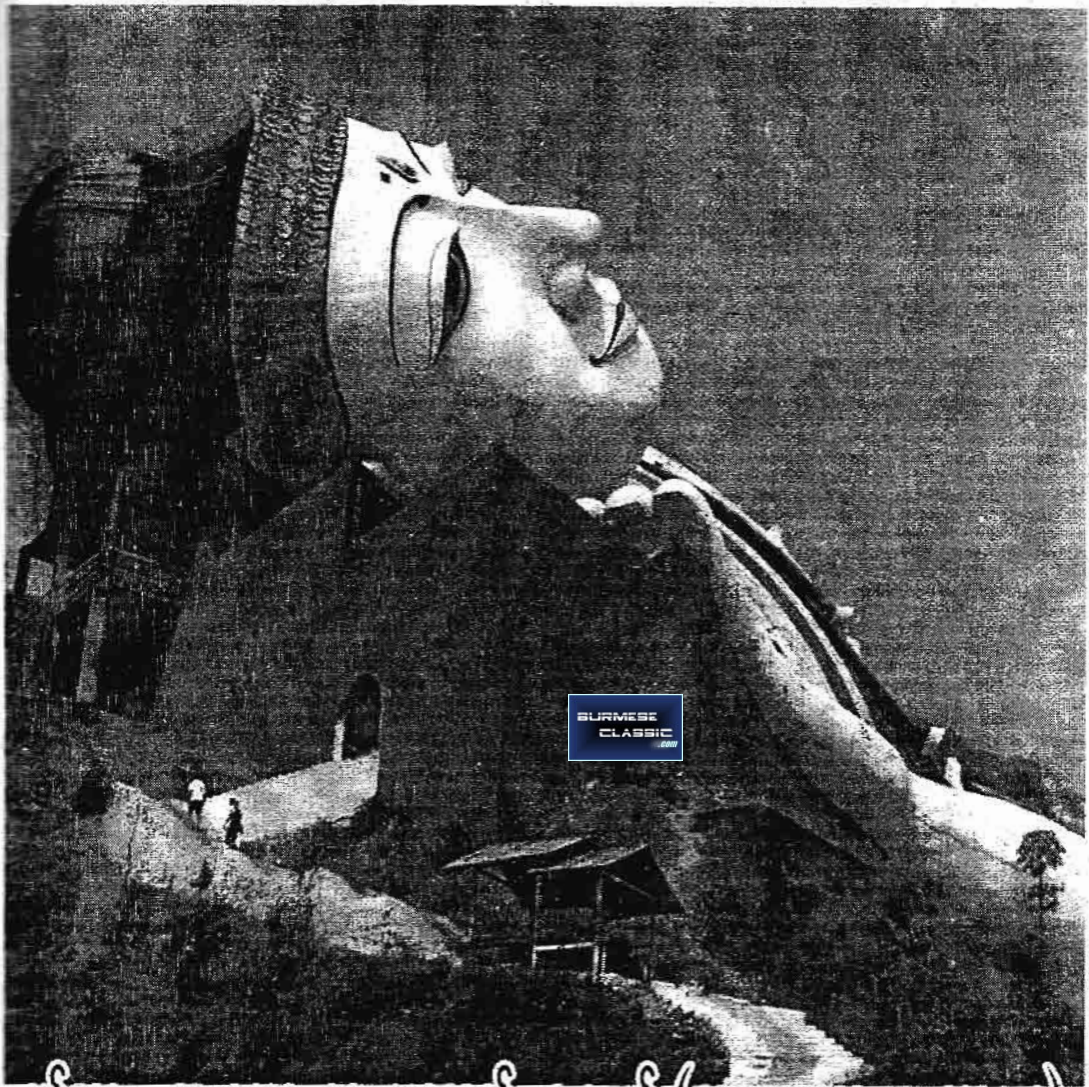
ပြည် - သုခစာပေ၊ ပဲခူး - သခင်စာပေ၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁)ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၄၀၆၂၂၂) ၁၉/၁၂၊ ကျောင်းလမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းငွေ (၃၀၃၉၂၂) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက်အမှတ် - ၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်မင်းလွင်၊ ပျက်နှာဖုံးဖလင် - အီးဂဲ(လ်)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀။ စာအုပ်ချုပ် - ရှုတီး (တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄ - လမ်း

Graphic Design & Layout - ပြီးသူ(သယံ)၊ ကိုနိုင်၊ ကိုချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ကိုကျော်လှိုင်သင်းနှင့် ဦးကွန်းပျူတာအဖွဲ့မှ စီစဉ်ပုံနှိပ်တီးသည်။

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သား... ရာဟုလာ ဥပေက္ခာလည်းပွားရမယ် (သဗ္ဗေသတ္ထာ ကမ္မဿကာ)
လူတွေဟာ ကိုယ်ကံနဲ့ကိုယ်၊ မုန်းနေလို့လည်းအလကားပဲ
ချစ်နေလို့လည်းအလကားပဲ၊ သူကံနဲ့သူလာတာ၊ အချိန်တန်ရင်ပြန်ကြုံရမှာချည်းပဲ
အဲဒီလိုပိတ်ထဲမှာ နှလုံးသွင်းထားနိုင်ဖို့ ဥပေက္ခာပွားရမယ်

မာတိကာ

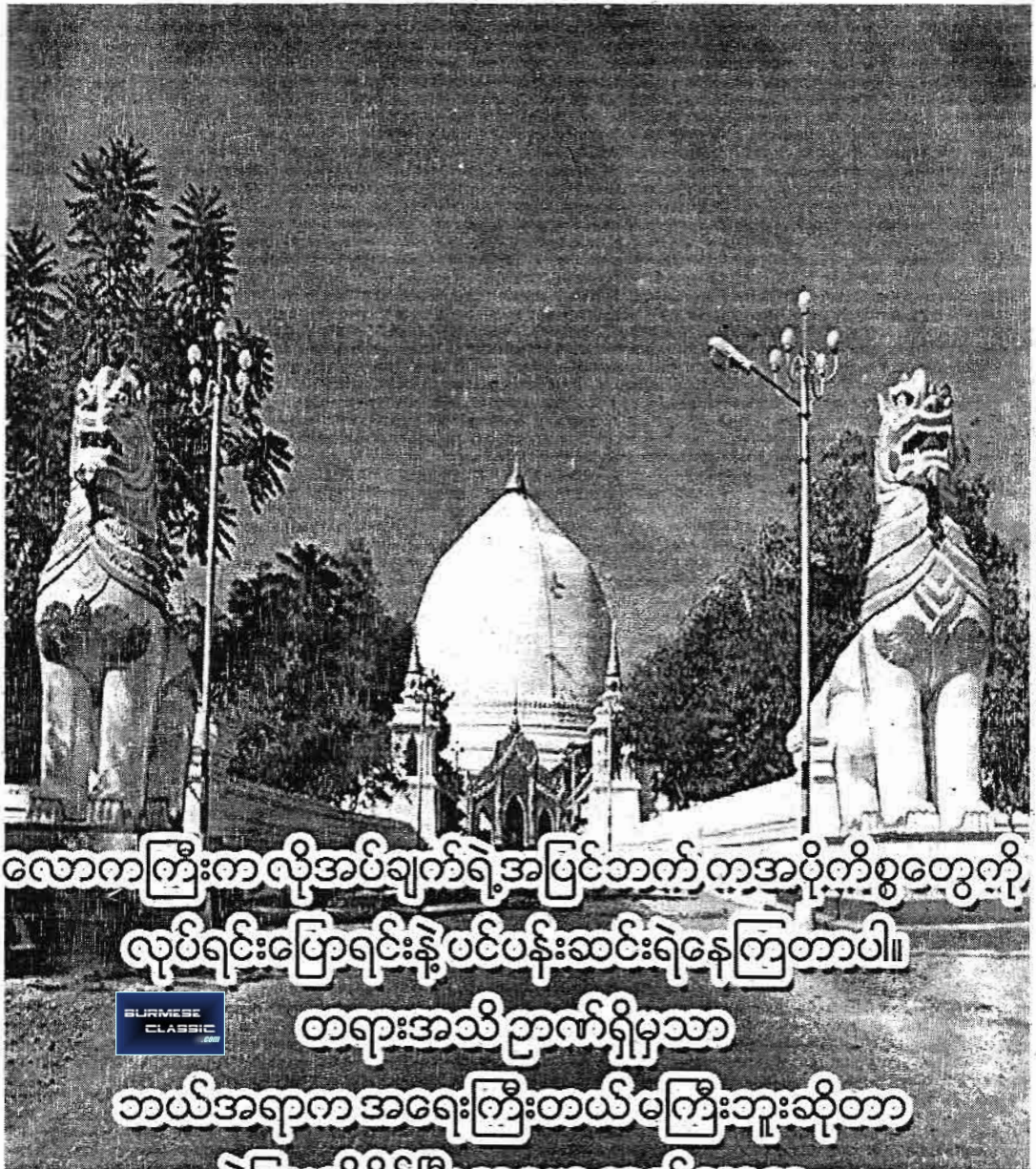
လတ်တွေ့သဝံအတွက်		သန္တာရာဝေဝံထဲထ	
အရှင်ဥက္ကမဝေ (ဓမ္မာစရိယ) ကြည်ကန်ရှင်ကြီး၏.... ၉		အောင်ဘုန်းမြင့် ဝင်ဆာမြို့စားကြီး၏... ၆၆	
ရွှေသာသာတိုက်သစ် ၊ စစ်ကိုင်း			
ဓမ္မထိုဆောင်		တောတာရားဆိုသည်မှာ	
အရှင်ဇေဝတာ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ..... ၁၆		ထက်သင်းကို ပြန်မရသောမေတ္တာ ၇၀	
(သာသနာ့ပျိုးစင်း)		နီဝင်သာလအတွင်း	
ဆိုးဝိုင်းဆိုးဝိုင်းဖြစ်ရအောင်		(၇)ရတ်အားထမ်းချားအတွက်	
မနောဖြူ "ဒါလေးလုပ်ကြည့်ပါ" ၂၂		ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး "ဘာကိုရှောင်လိုဆောင်ရမလဲ" ၇၆	
(ဇလွန်)		(၇) ရတ်အားထမ်းချားအတွက်	
ပုဏ်တော်ထိုထံထွက်ခွာဖြင့်		လင်းမင်း ဗေလုဝဆရာလွန်းနှင့်..... ၇၉	
နှင်းမေရီရိုး အသက်ကယ်သော သမ္မုဒ္ဓေ ၂၇		နုထွတ်ဇေဇ	
အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ		မောင်မြတ်နိုး နေကောင်းရက်သာ ၈၃	
အောင်ဆန်းလင်း ဆေးဘက်ဝင်သောကြက်သွန် ၃၄		(မဟာဝိဇ္ဇာ) ရွေးလိုက်ပါသော်	
		ထက်ထံဝေဝ	
မှီထားသောမှီထားသော		စောနိုင်ထူး ဣသာမစ္ဆေ သူရှင်ပွေ့၍ ၈၆	
ခင်ခင်လှ ပထမမန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး.... ၃၆		တောင်ပြားနုထွတ်	
(အင်းစိန်)		ဘီဇက်ဇော်လီ ထူးဆန်းသောမျက်ကွယ် ၉၀	
		(ကရုဏ်ပြည်နယ်)	
အရိပ်ဝဇာ		ဖြစ်ရပ်ရှန်	
BG နေသူရိန် ကံ-ကံ၏အကျိုး ၅၃		သန်လျင်မောင်မောင်ဦး ကျွန်တော်နှင့်နတ်မျက်စိ ၉၅	
မြို့အရှေ့		မိတ်ဝံထင်ထေ	
တော်လှန်ရေး		မောင်စည်သူဇော် ရွှေဒဂါး ၁၀၁	
ရွှေစုန်းချောင်းဆရာတော် ဝိပဿနာ ၅၉		(မြင်းပူ-ညောင်ဦးဖီး)	
အရှင်ဝိစိတ္တလင်္ကာရ		ဆေးဝန်ထမ်းထဝအမှတ်တရ	
တောထုတရစေတီ		မေမျိုး နှောင်းအတိတ်က ပီတိချိုချို ၁၁၃	
မောင်စာနု ဂျူးမကလေး အန်နီဇရန် (၆) ၆၃		(ပျဉ်းမနား)	
(စက်မှု)			

အရှင်မင်းသိန်းစိန်

မြန်မာ့ရေးနှင့်အစာအာရုံ-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဇနပလာတ ပိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

လောကကြီးက လိုအပ်ချက်ရဲ့အပြင်ဘက် ကအပိုကိစ္စတွေကို
လိုပရင်းပြောရင်းနဲ့ပင်ပန်းဆင်းရဲနေကြတာပါ။

တရားအသိဉာဏ်ရှိမှသာ
ဘယ်အရာကအရေးကြီးတယ်မကြီးဘူးဆိုတာ
ခွဲခြားသိနိုင်ပြီးဘဝမှာသက်သာရာ
ငြိမ်းချမ်းရာရနိုင်မယ်။
အရှင်ဥတ္တမ(သစ္စာရွှေစည်)

မာတိကာ

မင်းမြင့်ဦး	ရှင်နာဂသေန	၁၂၁	စိမ်းရွက်လွှာ	“ကျွန်မနှင့်ဒဏ္ဍာရီမင်းသားသုံးပါး”	၁၉၈
အောင်မြတ်သူ	တထွတ်ထွတ်	၁၂၇	စာရောင်း	လေနှုတ်ထား၊ မိုးနှုတ်ထား၊ ထမ္ဘာစောင့်နှုတ်ကြီးများ	၂၀၈
မဟော်ဂနီ (သမထ)	မယားမကြော့ကို ငြည်ဆန်းကြယ်	၁၃၁	(သာကီနွယ်)	မေး . ဝှင့် . ထောင် . ဆူး . ဝှံ	
မိုးကျော်လွင် (သုတေသန)	ကောင်းကင်ပေါ်က မီးလုံးကြီးများ ငြည်ဝှံစုဝင်း	၁၃၅	ကံတော်လေးတိုင်စဉ်	ကောင်းကျိုးချမ်းသာရလိုပါလျှင်	၂၁၅
မကျွေးလှမြင့်	ရသေ့ချင်း	၁၄၀	အောင်မြတ်ဦး	ထိုစားတတ်စည်	၂၂၂
တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)	ခြန်စာရူထန်ကြီး	၁၄၉	အောင်ဆန်းလင်း	မြေရံရသောစောထ	၂၂၇
အောင်စေတီ	သွေးသောက်ရဲခင်	၁၅၅	မောင်တင်သန်း (ဟိုင်းကြီး)	ထားသနာစော	၂၃၆
သက်ဦးမောင် (နမ့်စန်)	ဝိညာဉ်ပြောစော	၁၅၈	ဝေစည် (ရွှေဘို)	ထုထိုင်များအောင်	၂၄၆
သောင်းစေဦး	လိုက်နာထွန်းထုံးကြွေဝါ	၁၆၁	ဘဏ္ဍေး	ရှေးခတ်တောင်းအောင်စေထွယ်	၂၅၆
မိုးရီဌေး	ဥစ္စာလေးမျိုး	၁၇၈	သိုက်မင်းအောင်	ရာဇဝတ်တေးခြေစေထွတ်	၂၅၆
ဇော်ပုည	ခေတ္တကယ်	၁၈၄	ပေတူး	တိုင်းကြီးအမှတ်တရ	၂၆၉
	မြေရံရသန်းကြွယ်		အရှင်ဥတ္တရသာရ (ညောင်ဦး)	အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဓမ္မဝိသုဒ္ဓိ	၂၇၆
	ရေသေ့တို့ကွဲ				
	ငြည်တွင်းစုဝင်း				

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဓမ္မဝိသုဒ္ဓိ

ဖြန့်ချိရေးနှင့်စာတည်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဇနပလာတ ဗိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
 ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

အရှင်နေကာ တိဓိလ
(မဟာဝိဇ္ဇာရုံဆရာတော်)

လူမျိုးတာဝန် သာသနာအတွက်
မျိုးဆက်သစ်များသို့ မှာတမ်း

အိုးမဖုတ်ခင်၊ အိုးလုပ်စဉ်ဝယ်၊ အိုးတွင်နှိပ်ခတ်၊ တံဆိပ်မှတ်ထား
အပြတ်မစဲ၊ အိုးပင်ကွဲလည်း၊ အမြဲတစေ၊ တည်ရှိနေဖို့...
ထွေထွေသွေးသား၊ ကလေးများ၌၊ ဘုရားတံဆိပ်၊ ဘာသာစိတ်ကို၊
ခပ်နှိပ်နိုင်မှု၊ ဘဝန်ဆုံးကျအောင် ဗုဒ္ဓဝါဒိ ဖွဲ့၍တင်မည်၊
ကိုယ်စီ ခပ်နှိပ်စေသနည်း။

တကောင်းအောင်၊ ရောင်းကောင်းအောင်လုပ်ထားဖော့...

“ဒါပေမဲ့ငါတော့မထားရဲဘူး”

အဲဒီလိုဖြစ်နေရင်တော့မကောင်းဘူး။

ကိုယ့်လုပ်တာကိုမထားရဲရင်မရောင်းပါနဲ့။

ဆရာတော်ဦးလောဟိက၊

လက်တွေ့သံအတွက်

ပြည်ကန်တွင်ကြီး၏ဘဝနှင့် စာပေအကျဉ်း

အရှင်ဥတ္တမဝေ (ဓမ္မာစရိယ)
ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ်၊ ဗစ်တိုင်း

နိဒါန်း

ရပ်များဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက် - ကြီးကျယ်လှ

“ရှင်နန္ဒဇေရယ်၊ ရှင်ကြီးလို ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါး သာမဏေ အဖြစ်နဲ့ နေခြင်းထက် ပဉ္စင်းအဖြစ်နဲ့ နေလျှင် သာသနာ့အကျိုး ပို၍ သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်။

“သို့အတွက် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်စေလိုသည်”

“ရဟန်းဘောင်တက်မှ မဂ်ကို ရမည်ဟု ရှင်စောဗုဒ္ဓက အမိန့်မချခဲ့ပါ”

“ဖားတုလို့ ခရုခန့်၊ အထက် ရောက်ပုံ တူနိုင်ရိုးလား”

“ခေါင်းလောင်းလည်း ကြေး ချိုလည်း ကြေး တရွေးမတိမ်းပါ”

“ခေါင်းဆောင်းနှင့်ချို ကြေး ချင်းတူလည်း သံမှုကြီးငယ် မတူနယ် တည်း”

ဘဝနှင့်စာပေ

အထက်ပါ စကားရပ်များ သည် မုံရွေးဆရာတော်နှင့် ရှင်နန္ဒဇေ (ခေါ်) ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးတို့၏ အပြန် အလှန် မြွက်ကြားကြသော စကား

ပရိယတ္တိအကျော် ပျို့ လင်္ကာ၊ ကဗျာစာဆို မုံရွေးဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိအကျော် ပျို့ လင်္ကာကဗျာစာဆို ရှင်နန္ဒဇေ (ခေါ်) ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးကို အသက် (၅၀) ကျော်သော်လည်း ရှင် သာမဏေအဖြစ်မှ ရဟန်းအဖြစ်သို့ တက်ရောက်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် အားရတော်မမူ၍ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးကို ရဟန်းဘောင်သို့တက်ရန် တိုက်တွန်း ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးက လက်မခံ သက်တော် (၅၃) နှစ် ပျံလွန် တော်မူသည်အထိ ရှင်သာမဏေအဖြစ် နှင့် တစ်ဘဝတာ အဆုံးသတ်တော် မူသွားခဲ့လေသည်။ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး ကို (၁၁၁၃) ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့ ၏ မြောက်ဘက်၊ လယ်ကတောရွာ ဆယ်ရွာအပါအဝင် ကြည့်ကန်ရွာတွင် ဇွေးဖွားခြင်းဖြစ်ပြီး ငယ်အမည် “မောင်န” ဟု ခေါ်တွင်သည်။ အရွယ်ရောက်သော် သာမဏေပြု၍ ပရိယတ္တိစာပေများ သင်ယူသည်။ ဘွဲ့တော်မှာ ရှင်နန္ဒဇေ ဖြစ်သည်။

သော ရေကန်ကြီးကို အလောင်းစည် သူမင်း လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်းကို အစ ပြု၍ ကြည့်ကန်ရွာဟုခေါ်သည်။ ကာလ ရွေ့လျားလာသောအခါ ကျည်းကန်ရွာ ဟု ခေါ်တွင်သုံးစွဲခဲ့ကြသည်မှာ ယခု အချိန်အထိဖြစ်သည်။ ကြည့်ကန်ရွာ ဇာတိသား “ရှင်နန္ဒဇေ” ကိုလည်း ဇာတိ ကို အစွဲပြုကာ “ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး” ဟု သမုတ်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။)

ဤနေရာတွင် ရှင်နန္ဒဇေ (ခေါ်) ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏ အမျိုးအနွယ်ကို ပြချင်မိသည်။ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးအနွယ် မှာ မုံရွေးဆရာတော်ကပေးသော မေတ္တာ စာကို ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးက ပြန်ဆိုသော “မှတ်ဖွယ်နောင်လား၊ ကမ္မည်းမှာပိမ့်” ချီးကျပ်လင်္ကာတွင် “နန္ဒဇေ၊ အနွယ် သညာ မည်ဝေါဟာနှင့်၊ ဤစာဖြေသူ၊ ငါတုံမူကား၊ တောင်ငူပြည်ကြီး၊ ရှေး အတီးတ၊ နေပီးတမျှ၊ စိုးစံပသား၊ နရ သနင်း၊ ပြည်ရှင်မင်း၏၊ စက်ရင်းမှတုံ၊ ကိုယ်ယုံတော်ရင်း၊ ဆောင်မြဲမင်းဟု၊ နန်း တွင်းနန်းပြီ၊ ကျော်ထင်ရှားလစ်၊ ဘေး ရှင်မြစ်တိ” ဟု ဖွင့်ဟစပ်ဆိုခဲ့သဖြင့်

အင်းဝအပျက်တွင် ကောတုမတီ တောင်
ဂူပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်ပူသော ပြည့်
စုံမင်း အဆောင်မြမ်း၏ မြစ် ဖြစ်လေ
သည်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးသည် သက်
တော် (၅၃) နှစ်အတွင်း ပြုစုခဲ့သော
ကျမ်းစာပေါင်း (၁၃) ကျမ်း ရှိသည်။
ထိုတွင် စွယ်စုံကျော်ထင် ပုစ္ဆာကျမ်းကို
လေ့လာမိလျှင် ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏
ဗျာဏ္ဍာတ မည်မျှခမ်းနားထည်ဝါ စွာ
တည်ရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်ကြရမည် မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

စွယ်စုံကျော်ထင် အမေးပုစ္ဆာ
ကျမ်းတွင် ပုစ္ဆာပေါင်း (၁၁၁၇) ပုဒ်
ပါဝင်သည်။ ထိုကျမ်းကို ကြည့်ကန်ရှာ
“ဘုံသာထွန်း” ကျောင်သစ်၌ (၁၁၅၇)
ခုနှစ်တွင် ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်
ကန်ရှင်ကြီးသည် အမေးပုစ္ဆာများကို ရှိရှိ
စကားပြေဖြင့် ရေးထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ
အယ်ကာရန် အဲကာရန်စသော သံပေါက်
များဖြင့် ဖွဲ့စပ်၍ မေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စွယ်စုံကျော်ထင် ကျမ်းကြီး၏
ခမ်းနားမှုကို “သောင်းရှစ်ပြန်ထက်၊
လေးထောင်တက်သား၊ အနက်အကျယ်

ပင်လယ်မြစ်ထဲ၊ ခိုးရိုးရဲတည့်၊ ဖိုးကံနုလှ၊
လက်လက်ပသား၊ သင်္ခမုတ္တာ၊ မသရ
ဂလ်၊ ရတနာမွန်ကို ထုတ်သွန်ယူရောင်၊
လူအပေါင်းအား ကျိုးကြောင်းမျှော်ဌေး၊
ငှာကဲ့သို့” ဟု ဖွဲ့ဆိုအမွှမ်းတင်ကြရ
သည်။

အမွှမ်းတင်မည်ဆိုက တင်
နိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
“ပါရမီခံ ဉာဏ်ကံကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ဖြစ်ရကား မြင်မြင်ဝါးဝါး သူတစ်ပါးတို့
သည် ဖွဲ့ထားကဲ့သို့နိုင်မည်ကို မဆိုထား
လင့် မေးခွင့်မေးရာရှိမျှ ကြံခြင်းကမစွမ်း

နိုင်သောပုစ္ဆာ၊ သိလွယ်ပြားသော်လည်း
နောင်သားတို့ ပညာပွားရန် အကျိုးရှိ
သောပုစ္ဆာ၊ ဤပုစ္ဆာအရပ်ရပ်တို့ကို ပိဋ
ကတ်၊ ဗေဒင်၊ ရာဇဝင်ကျမ်း၊ ဆန်း
အလင်္ကာ၊ လောကယတဖြစ်သော
ဂန္ထနုရကျမ်း ပုံပြင်ကျမ်းတို့မှ အဆန်း
တကြယ် မှတ်ဖွယ်ကောင်းလှသော
စကားအဆီအနှစ် အဆစ်အမှတ်တို့ကို ဖွေ
နတ်ကာ ပုစ္ဆာပြု ထားသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

စွယ်စုံကျော်ထင် အမေးပုစ္ဆာ
များသည် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလွန်းသဖြင့်
“အများပညာရှိ ကပိပဏ္ဍိတ်ခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်
ကျော်ဟူသမျှတို့ ဖြေဆိုခြင်းမှာ ကြံစည်
ပါသော်လည်း တော်ရာလျော်ရာကိုသာ
မြင်၍ ကောင်းကင်သို့ လက်လှမ်းသကဲ့
သို့ ဖြစ်ရသည်။

ထိုအမေးပုစ္ဆာများကို ပုစ္ဆာများ
အရှင် ကြည်ကန်ရှင်ကြီး (၁၁၇၃)
ခုနှစ်တွင် လွန်တော်မူ၍ (၆) နှစ်ခန့်ကြာ
မှ ဖွားမြင်တော်မူသော အရှင် မုနိန္ဒဇေ
ဘွဲ့တွင် ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက သတ္တဝါများ၏ “ဉာဏ်စွမ်း
တူသူတို့ ဖြေတော်မူစေသော” တောင့်

တသောအသံကို အဖန်ဖန်ကြားနေရ
ကာ “သိကြားမင်းမာယသည် မိမိ၏
အလိုပြည့်စကာလ၌ ပီတိပါမောဒကိုရ
၍ အလိုမပြည့်သမျှသော သတ္တဝါတို့
ကို ဖြည့်ခြင်းမှာ မျှော်လင့်သော အလား
ကဲ့သို့” အဖြေကိုလိုလားသော သတ္တဝါ
များ၏ အလိုကို ဖြည့်လိုခြင်း ဆန္ဒနှင့်
တကွ အရည်ဝါသီ အရှင်ကလျာဏဇေ
နှင့် အရှင်ပဉ္စာလ အရှင်သုမြတ်နှစ်ပါး
တို့၏ ထပ်မံတိုက်တွန်းမှုကြောင့် စွယ်စုံ
ကျော်ထင် အဖြေကျမ်းကို ကောတ
သက္ကရာဇ် (၁၂၂၆) ခုနှစ်၊ ကဆုန်လမှ
စတင်ရေးသားကာ (၁၂၂၇) ခုနှစ်၊
သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၈) ရက်
နေ့တွင် အောင်မြင်စွာ ရေးသားပြီးစီး
သည်။

(မှတ်ချက် - ကျီးသဲလေးထပ်
ဆရာတော်ဟူသည် သာမဏေအဖြစ်
ဖြင့် “မဟာသာရပျို့” စပ်ဆိုခဲ့သော
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်ပြီး ဒိနတ္ထပကာသနီ၊ စွယ်စုံ
ကျော်ထင်အဖြေ မဟာဝင်စသော ကျမ်း
ပေါင်း (၄၂) ကျမ်းကျော် ရေးသားပြုစု
တော်မူခဲ့သော ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဖြစ်၏။)

ကြည်ကန်ရှင်ကြီးသည် စွယ်
စုံကျော်ထင် အမေးပုစ္ဆာကျမ်းကို ပြုစု
တော်မူပြီးနောက် ဘိုးတော်ဗဒုံမင်းတရား
ကပင်ခေါ်၍ အမရပူရမြို့ မောင်းထောင်
သာသနာပိုင်ဆရာတော် ခြေတော်ရင်း၌
အမြဲ ဆည်းကပ်ရ၏။ ကြည်ကန်ရှင်ကြီး
၏ ဘဝနှင့်စာပေ အကြောင်းကို တင်
ပြလျှင် သေးငယ်သည်ဟု ထင်ရသော်
လည်း ချန်လှပ်၍ မထားအပ်သော
ကြည်ကန်ရှင်ကြီးနှင့် မုံရွေးဆရာတော်
ဘုရားတို့၏ စကားထား အမေး၊ အဖြေ
များကိုလည်း နောင်းလူတို့ သုတကြွယ်
စေရန် တင်သွင်းချင်မိသည်။

တစ်နေ့ ကြည်ကန်ရှင်ကြီး
သည် တပည့်ဒကာတစ်ယောက်ကို
မုံရွေးဆရာတော် အထံသို့လွှတ်ကာ
“တစ်ကျိပ်မပြည့် ပစ္စည်းပေးလိုက်ပါ” ဟု
စကားထားဝှက်၍ တောင်းခိုင်းလိုက်
သည်။ ထိုအခါ မုံရွေးဆရာတော်ဘုရား
သည် “တစ်ကျိပ်မပြည့်လျှင် ကိုးယောက်၊
ကိုးယောက်ဆိုလျှင် ကောက်ကိုးဆို” ဟု
ကြံဆကာ အရပ်ထဲမှ ကောက်ကိုးယူ၍
ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ဖန် ကြည်ကန်ရှင်

ကြီးကပင် မုံရွေးဆရာတော်ထံ လူလွှတ်
ကာ “မျဉ်းကိုစီး၍ ခရီးပြင်းနှင့်၊ နေဝင်
လောက်မှ (၃) တိုင်ရောက်၊ အံ့လောက်
ဘယ်ခရီးနည်း” ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

မုံရွေးဆရာတော်ဘုရားက
“ရှေးက သစ်ခွဲလွှတ်တို့သည် (၂) ခန်း
ပွဲ၊ တစ်ဖက်၊ (၃) တိုင်စိုက်ထူ၍ လုပ်
လေ့ရှိသည်။ သစ်လုံးပေါ်၌ သားထား
သော မျဉ်းကြောင်းကို စီးနင်း၍ လွှာနှင့်
အားကုန်ခဲပြီးခွဲမှ မနဝင်တစ်ကြောင်း
ပေါက် (၂) ခန်း (၃) တိုင်သာ ရောက်
သည်” ဟု ကြံဆကာ “လွှစင်” ဟု
ဖြေလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်ဖန် မုံရွေးဆရာ
တော် ဘုရားကလည်း ကြည့်ကန်ရှင်
ကြီးထံ လူလွှတ်ကာ “လူတို့ပြည်တွင်၊
သစ်တစ်ပင်ကား၊ ခွလည်းမတက်၊
အခက်လည်းမတိုး၊ အရပ်မျိုးမှာ၊ ထီးမိုး
ပမာ၊ ရာသီထွေပြား စားသောက်ခါ လည်း
ကောင်းစွာမြန်ချီ၊ ခေါ်ဆိုစရာ၊
ဘယ်သစ်ပင်ပါနည်း” ဟု မေးလိုက်
ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ကြည့်ကန်ရှင်
ကြီးက “မိုး” ဟု အလွယ်တကူ ဖြေ
လိုက်လေသည်။

ထိုစကားထားများအပြင် မုံရွေး
ဆရာတော်ဘုရား၏ ခက်ခဲနက်နဲသော
အမေးပုစ္ဆာ (၅၅) ချက်ကို ကြည့်ကန်
ရှင်ကြီးက ဖြေဆိုရာတွင် “မုံရွေးအမေး
ကြည့်ကန်အဖြေ” ဟူ၍ ယခုတိုင်
ထင်ရှားနေပေသည်။ ဤသည်တို့ကို
ထောက်ဆလျှင် ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးသည်
အမေးပုစ္ဆာထုတ်ခြင်း အဖြေရှာခြင်းတို့
၌ များစွာနှစ်သက် ပျော်မွေ့ကြောင်း
သိရပေလိမ့်မည်။

(မှတ်ချက် - မုံရွေးဆရာတော်
ဟူသည် ဥတိန္ဒပျို့၊ ပဉ္စာဝုဓပျို့၊ နာရဒ
ပျို့၊ အာဒိသမုခပျို့၊ မဟာသီလဝပျို့၊ နာ
နာဆန္ဒပျို့၊ မင်္ဂလသုတ်ပျို့၊ ပြဿကျောင်း
ပွဲ၊ သမန္တစက္ခုဒီပနီ (၉) တွဲ အဖြေကျမ်း၊
မြန်မာရာဇဝင်ကျမ်းကြီး အင်္ဂါ (၁၂၀)
ကျော်၊ ကဝိမဏ္ဍနီရေးနန်းကျမ်း၊ ငါးရာ
ငါးဆယ်ထွက် ဇာတ်ပေါင်း (၆၀)၊ ဂန္ထီ
ရကထာ ရတနာကြေးမုံစသော ကျမ်း
တို့ကို ပြုစုတော်မူသော ဘုရားဆုမန်
အရှင်အရိယာဝံသ အာဒိစ္စရံသီ မုံရွေး
ဇေတဝန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဖြစ်၏။)

ထိုသို့ ပုစ္ဆာထုတ်ခြင်း အဖြေ
ရှာခြင်း၌ အလေ့အကျင့်ထုံသမျှ မေတ္တာ

စာများ၊ စကားပုံများကိုလည်း လောက
လူသားတို့ အကျိုးများဖို့အတွက် ရေး
သားဆုံးမခဲ့ပြန်ပါပေသည်။ ထိုမေတ္တာ
စာများ စကားပုံများကပင် “ကြည့်ကန်
ရှင်ကြီး” ဟူသောအမည်ကို ထွန်းလင်း
တောက်ပစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အင်းဝခေတ် ပထမမင်းခေါင်
ကြီး လက်ထက်မှစခဲ့သော မေတ္တာစာ
ရေးသားခြင်း ယဉ်ကျေးမှုသည် ကုန်း
ဘောင်ခေတ်တွင် အလွန်ကျယ်ပြန့်ခဲ့
သည်။ များသောအားဖြင့် မေတ္တာစာဟူ
သည် ဆရာနှင့်တပည့်၊ သားနှင့်အမိ၊
ရဟန်းနှင့်ဒကာ၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း၊
ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်မေတ္တာကို အရင်းခံ ကာ
ရေးသားကြသောကြောင့် မေတ္တာ စာဟု
ခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးသည် မေတ္တာ
စာများကို စကားပြေသက်သက် မရေဘဲ
ပုဒ်စုံ၊ ဧကပုဒ်၊ ရတုများဖြင့်လည်းကောင်း၊
လင်္ကာစကားပြေရော၍လည်းကောင်း
ရေးသားလေ့ရှိသည်။ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး
ရေးသားသော မေတ္တာစာများသည်
မေတ္တာစာတင်သာမက ဆုံးမစာများပါ
ထည့်သွင်းရေးသားသောကြောင့် “ဆုံးမ

စာမေတ္တာစာ“ ဟူ၍လည်း ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခေတ်တွင် မေတ္တာစာရေးသားမှု ယဉ်ကျေးမှုသည် ပိုမို ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးသည် မေတ္တာစာများထဲတွင် ဆုံးမစာများ ထည့်သွင်းပုံကို “အဓိကသား မောင်ရွှေအောင်ထံပေး မေတ္တာစာ” နှင့် “အဓိကသားထံပေး မေတ္တာစာ” တို့ထဲမှ ဆုံးမစာများကို ဖော်ပြကာ သက်သေခံချင်ပါသည်။

“အဓိက သားမောင်ရွှေအောင်ထံပေး မေတ္တာစာ” ထဲတွင် ကံနိုးဆော်မှ ထင်ပေါ်သည်။

ဉာဏ်နိုးဆော်မှ မြင်ငြိန်သည်။

ဉာဏ်ပင်ရှိသော်လည်း သတိ ကလွတ်တတ်သည်။

ကံပင်ရှိသော်လည်း ဝီရိယ

ကုရမည်။

ဉာဏ်ပင်ရှိသော်လည်း သတိ က

မူရမည်။

ကြော့ကြမ်းလျှင် မုန်းတတ်

သည်။ သောသွမ်းလျှင် ဆုံးတတ်သည်။

ဟောရမ်းလျှင် ရှုံးတတ်သည်။

ဂုဗျတ်ကိုလည်း ပအောင်းနှင့်၊

လူဗျတ်ကိုလည်း ပပေါင်းနှင့်။

ဂုဗျတ်အောင်းလျှင် ပိတတ်

သည်။ လူဗျတ်ပေါင်းလျှင် ငြိတတ် သည်

စသော ဆုံးမစာတို့ဖြင့် လောက ကို

ဤသို့ဤနယ် နည်းပေးလမ်းညွှန်ခဲ့

သလိုပင် “အဓိကသားထံပေး မေတ္တာ

စာ” ထဲတွင်လည်း မိခင်တစ်ဦး၏ သား

အပေါ်ဦးထားရှိသော ဆန္ဒတစ်ရပ်ကို

“မိကောင်းသားလှ။ ဖကောင်း

သား မယားကောင်းလှ အသျှင်ကောင်း

ကျွန်း ဆရာမွန်တပည့် ဖြစ်လှည့်စေချင်

သည်” ဟူ၍ ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ပေ

သည်။

ဤကဲ့သို့သော ဆုံးမစာပေါင်း

များစွာဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော ကြည့်ကန်

ရှင်ကြီး၏ မေတ္တာစာရေးသည် အဖိုး

အနုဉာဏ် ထိုက်လှပေသည်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး ရေးသမျှ

တွင် စကားပုံများသည်လည်း အလွန်

ထင်ရှားပေသည်။ “ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး

စကားပုံများ” တွင်

ပညာရှိသော်လည်း သတိရခဲ့

သည်။

အပေးရှိမှ အဖော်ရသည်။

အရေးရှိမှ အကျော်ရသည်။

အစကောင်းမှ အနှောင်းသေ

ချာသည်။

အမြော်အမြင်ရှိမှ ဆင်ခြင်

သည်။

အယုံအကြည်ရှိမှ အမှုပြီး

သည်။

အဆီးအတားရှိမှ ဘေးရန်

နည်းသည်။” စသော စကားပုံတို့သည်

မြန်မာလူမျိုးတို့၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းခွင်၌

အံ့ဝင်ခွင်ကျ အသုံးဝင်လှပေသည်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏ စကားပုံ

များအကြောင်းကို ညွှန်းဆိုလျှင် မိမိတို့

ငယ်စဉ်ထဲက ကြားဖူးနားယဉ်ခဲ့သော

ဖိုးသူတော်ဦးနုဆုံးမစာ စကားပုံများ

အကြောင်းကိုလည်း ချန်ထားခဲ့ရန်

မသင့်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်ဦးနု

သည် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်နေပါ

သနည်းဟု မေးဖွယ်ရှိပါသည်။ ထိုအမေး

တို့၏ အဖြေကား အထူးမဟုတ်ပါ။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်ဦးနု

ဟူသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေ

သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီသူတော်ဦးနဟူသော အမည် သညာ၌ “သူတော်” ဟူသော ဝိသေသ ထည့်၍ သုံးထားခြင်း။ “ဦးန” ဟူသော အမည်သည် ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏ ငယ် အမည် “မောင်န” နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျနေခြင်း။ စာရေးဟန်တို့ တစ်ထပ် တည်း ကျနေခြင်းတို့ကြောင့် ကြည့်ကန် ရှင်ကြီးနဲ့ ဒီသူတော်ဦးနဟူသည်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏ ဒီသူတော် ဦးနဟူသော ကလောင်ခွဲဖြင့် ရေးသား ခဲ့သော စကားပုံများသည်လည်း အလွန် ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။ ယခုတိုင်ထိလည်း ထင်ရှားနေပေသေးသည်။

ထိုစကားပုံများထဲမှ “ဒဂါး စကားပုံ” သည် လူ့လောက လူသဘာ ဝကို ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စွာ ဖွဲ့ဆိုဆုံးမခဲ့ သော စကားပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို စကားပုံများထဲမှ ဆုံးမစကား တချို့ ကိုတင်ပြကာ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏ “ဘဝနှင့်စာပေအကျဉ်း” ကို အဆုံး သတ်ပါရစေ။

“ကျုပ်တို့သင် ရှာလို့မရှားပါ တဲ့

ဟောသည်ဒဂါး သည်ဒဂါးရယ်လို့ လက်ဝါးပေါ်တင်ကာ ပြသည့်နယ်၊ လောကတွင် အညွန့်ထားလို့မို့ ဒဂါး ကို တယ်မသုံးကြနှင့်၊ တစ်သက်လုံးမို့ ပြာကျ၍ လူတကာ အောက်တစ်လွှား မှာ ဆင်ရဲသားဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မောင် ရင်ကြားရင် ဒဂါးကုန်မယ်။ အသွယ်သွယ် ဘယ်မမှားရအောင် မောင်မင်းကြီး ကိုယ်ဒဂါး စဉ်းစား၍ သုံးတော်မူကြပါ မိတ်ဆွေအပေါင်း သူတော်ကောင်း တို့ ...”

နိဂုံး

ကျယ်ဝန်းလှသော ကြည့်ကန် ရှင်ကြီး၏ စာပေများကို မိမိတို့သည် ဖတ်ရှုလေ့လာရပေမည်။ ကြည့်ကန်ရှင် ကြီး၏ စာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာမိ လျှင် ထိုအရှင်၏ ဘဝ၊ ထိုအရှင်၏ စေတနာ၊ ထိုအရှင်၏ ခံယူချက်တို့ သိရှိ ကြည်ညိုမိကြလိမ့်မယ်။

ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး၏ ဘဝ၊ စေတနာ၊ ခံယူချက်တို့ကို အားရကြည် ညိုကြကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့ သည် ထိုအရှင်၏ စေတနာတို့ကို တုံ့ပြန်

သောအားဖြင့် ထိုအရှင်၏ စာပေမှရေး သော အသိပညာနှင့် အဆုံးအမတို့အား မိမိတို့၏ လက်တွေ့ဘဝတွင် အကွက် ကျက် အသုံးချတတ်ရမည်။ အသုံးချရ မည်သာတည်း...။

စာပြုသူ-

အရှင်ဥတ္တမဝေ (မောစရိယ)

ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ်

စစ်ကိုင်း

ရည်ညွှန်း-

- ၁။ မြန်မာစာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (ဒိုလ်မှူးဘသောင်း (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရွှေ တံဆိပ်ရ)။
- ၂။ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းချုပ် (တ.ဆ. သတ္တမတွဲ)။
- ၃။ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီးမေတ္တာစာ (ပညာ ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပညာရေးဦးစီးဌာန)။
- ၄။ မင်္ဂလာသုတ်ပျို့ (ပုံရွှေဆရာတော်)။
- ၆။ ပုံတော်စုံဆယ်စောင်တွဲ။

မွန်ကိုင်ဆောင်

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ပင် အိမ်တွင်းအိမ်ပ

အေးချမ်းရအောင်

အရှင်ရေဝတ (တောဝနာပျိုးခင်း)

လူတို့သည် မိမိတို့သိရှိ ရရှိ ထားသော ဂုဏ်တော်များကို ကြည်ညို စိတ်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ကြခြင်းများရှိသလို အားကိုးရာအဖြစ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြခြင်း များလည်း ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ယုံယုံ ကြည်ကြည်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် အကျိုးအာနိသင်ကား များစွာရရှိသည် သာ။ ဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတော်တို့၏ စွမ်းအင်များကိုလည်း တွေ့ဖူးကြုံဖူး ကြလေပြီ။ မြန်မာလူမျိုးတို့တွင် ပရိတ် ကြီး (၁၁) သုတ်သည် အစဉ်အလာ ကြီးမားစွာ အားထားရ၍ အသုံးပြုများ သည့် ဒေသနာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုတွင် အမျိုးသမီးများ မီး မဖွားမီနှင့် မီးဖွားချိန်များတွင် ကိုယ် ဝန်ဆောင်မိခင် နာကျင်မှု သက်သာစေ ပြီး လွယ်ကူစွာ ဖွားမြင်နိုင်စေရန် အင်္ဂု လိမာလ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ကြသည်။ အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ကိုယ်တော် တိုင် မီးမဖွားနိုင်သော ကိုယ်ဝန်သည် မိခင်ကို မြင်တွေ့ကြသော်လည်း မေတ္တာ ကရုဏာဖြစ်တော်မူကာ ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက် လျှောက်ထားရာမှ ဖြစ်ပေါ် ထာသည်။ အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်မြတ်

ကိုယ်တော်တိုင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေး သဖြင့် သက်သာစွာ ဖွားမြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ယနေ့အချိန်အထိ အင်္ဂုလိမာလ ပရိ တော်ကို မီးဖွားရာတွင် လွယ်ကူစေရန် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှု ပြုကြသည်။

အင်္ဂုလိမာလသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ နေရာပလ္လင် ကို သုတ်သင်ဆေးကြောထားသော ရေသည်ပင် အလုံးစုံသော ဘေးရန်ကို ကေနဆတ်ဆတ် ပျောက်စေတတ် သည်ဟု ပရိတ်တော်ရွတ်ဆိုရန် တိုက် တွန်းခြင်းအဖွင့်မှာပင် ဆိုထားသည်။ အမျိုးသားများ ဗိုက်နာ၍ စာရေးသူက အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်ပေးလျှင် ရွတ်ဖတ်ပေးမှုကို လက်မခံတတ်ကြပေ။ ယင်းသုတ်တော်တွင် “သောတ္ထိတေ ဟောတု သောတ္ထိဂဗ္ဘဿ” သင့်အား ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေ။ သင့်ဝမ်း နီတွယ် သားသုငယ်လည်း ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါစေ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အမျိုး သမီးသည်လည်း ကိုယ်ဝန်မီးဖွားပြီး သဖြင့် ပေါ့ပါးသွားကာ ချမ်းသာရာ သက်သာရာ ရသွားပေသည်။ ဂဗ္ဘဿ- အရ ကိုယ်ဝန်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ တိုက်ခန်းတို့

ကိုပါယူလျှင် ဤပရိတ်ဒေသနာတော် ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သဖြင့် ဝမ်း တွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ရောဂါ ဘယများ ကင်းစင်စေခြင်း၊ လေနာရော ဂါများ ပျောက်ကင်းခြင်းအကျိုး၊ မိမိတို့ အိမ်၊ တိုက်ခန်းများ လုံခြုံဘေးကင်းစေ ခြင်း အကျိုးများကို ရရှိစေပါသည်။ စာရေးသူသည် ဝမ်းဗိုက်လေနာဖြစ်လျှင် ဤအင်္ဂုလိမာလသုတ်တော်ကို ယုံ ကြည်မြတ်နိုးစွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရာ ဝမ်း ဗိုက်လေနာရောဂါ ခဏချင်း ပျောက် ကင်းခဲ့ရပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုယ်တော်လေး တစ်ပါးက သူဗိုက်နာနေသဖြင့် ဆေးခန်း သွားပြလိုကြောင်း ဆိုပါသည်။ မျက်နှာ ကလည်း ဗိုက်နာဝေဒနာကြောင့် ရှုံ့တွ နေလေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောပြပါဦးဟုဆိုရာ “ဗိုက်နာနေတာ မနက်သုံးနာရီလောက်ကတည်းပဲ”

“ရောရော သောက်ရဲလား”

“မသောက်ဖြစ်ဘူး”

“အစာရော စားဖြစ်လား”

“အစာလည်း မစားဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆို ရေသောက်လိုက်လေ။

ရေသောက်ရင် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်ပြီးသောက်ပါ” ဟု ဆိုတော့ “အရှင် ဘုရားကလည်း အဲဒါအမျိုးသမီးတွေ မီးဖွားမှ ရွတ်ရတာ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်မေးပါသည်။ “အဲဒါခက်တာပေါ့။ ပုံသေပဲ မှတ်ထားကြတာပါလား။ ကိုယ် ကတော့ ဝမ်းထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေ တယ်ထင်ရင် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်လိုက်တာပဲ။ သက်သာပါတယ်။ ကျောက်ကပ်မှာ ကျောက်တည်တုံးက ဆေးလည်းသောက်တယ်။ အင်္ဂုလိ မာလသုတ်နဲ့ မောဇ္ဈင်္ဂသုတ်ကို ရွတ်လိုက်တာပဲ။ အခုဆို ကျောက်

တည်တာ မရှိသလောက်ပါပဲ” ဟု ဆို တော့ ရယ်နေသည်။ အနည်းငယ်မျှ ယုံကြည်ပုံမရပေ။

ဒါဆိုလည်း ရေသောက်လိုက် ပါ။ ရေကတော့ လေနာရောဂါဆိုရင် သက်သာမှာပါဟု ရေသောက်ခိုင်းလိုက် ပါသည်။ သူက ရေသန့်ဘူးအတွင်းမှ ရေကို ခတ်နေစဉ် စာရေးသူလည်း ရေ ခွက်ကိုကြည့်ပြီး အင်္ဂုလိမာလပရိတ်ကို ရွတ်ဖတ်နေပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာ တော်၊ အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်မြတ်၏ မေတ္တာတော်တို့ကြောင့် သင်ရေသောက် ပြီးလျှင် အသင်ခံစားနေရသော ဝမ်း

ဗိုက်နာရောဂါ ပျောက်ကင်းပါစေဟု မေတ္တာပို့လိုက်ပါသည်။ မိတ်ဆွေလိုချင် သော ငွေသုံးသောင်းလည်း ထုတ်ပေး လိုက်ပါသည်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ လမ်းတွင် မိတ်ဆွေနှင့် တွေ့ပါသည်။ “အဆောင်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ တံခါးပိတ်ထားတယ်။ မနက်က ယူထား တဲ့ ဝိုက်ဆံလာပေးတာ”

“ဪ . . . : ဟုတ်လား။ ဆေးခန်း မသွားလိုက်ရဘူးပေါ့”
“ဟုတ်တယ်။ ရေသောက်ပြီး ကတည်းက အခုထိ ဗိုက်မနာတော့ ဘူး”

“မနက် ရေသောက်နေတုန်း ကတော့ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကိုရွတ်ပြီး ပျောက်ကင်းဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ “ဟုတ် မယ်ထင်တယ်ဘုရား။ ရေသောက်ပြီး ကတည်းက ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး” ဟု ဆိုသည်။

“ဒါဆို အင်္ဂုလိမာလပရိတ်တော် က တော်တော်စွမ်းတာပဲ။ နောင် ဗိုက် နာတဲ့အခါ အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်တော့မယ်။ ဆေးသောက်လည်း

အင်္ဂုလိမာလသုတ်တော်ရွတ်ပြီး သောက
ရမယ်” ဟု အားပါးတရ ပြောလေ
သည်။ လူ့ အတော်များများ သိထားကြ
သည်မှာ စောစောက ရေးသလိုပင်
အမျိုးသမီးများအတွက်သာ ထင်နေ
ကြသည်။ အင်္ဂုလိမာလပရိတ်ဒေသနာ
ကြောင့် ဝမ်းတွင်းရှိရောဂါဘယများကို
ကင်းဝေးစေခဲ့သည်မှာ အသေချာ။
ကိုယ်တိုင်လည်း ယုံကြည်လေးမြတ်စွာ
ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့သည်။ သို့သော် အင်္ဂုလိ
မာလ မထေရ်မြတ် ပထမဆုံး ရွတ်
ဖတ်ပေးရသူမှာ အမျိုးသမီးဖြစ်ခြင်း။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အမျိုး
သမီးများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု
ယူဆထားကြသည်။ အများအားဖြင့်
ရွတ်ဖတ်လေ့ မရှိကြပေ။ အမျိုးသား
များကလည်း မိမိတို့ အိမ်ထောင်ဘက်
အမျိုးသမီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်မှသာ ဤ
ပရိတ်တော်ကို ကျက်မှတ်ကြသည်။ ရွတ်
ဆိုကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားရှင်
သည် အမျိုးသမီးများအတွက် အာဝေ
ဏိက ဇုက္ခတစ်မျိုးကို ဖြေရှင်းပေးရန်
ခွင့်ပြုပေးတော်မူခဲ့သည်။ ရဟန်းသံဃာ
တော်များကလည်း အင်္ဂုလိမာလ ပရိ

တော်ဖြင့် ကူညီကယ်မ စောင့်ရှောက်
တော်မူခဲ့ကြသည်မှာလည်း ယနေ့
တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် ဟို ယခင်က
လေနာရောဂါ ပုံစံမျိုးဖြင့် မကြာခဏ
ဖြစ်တတ်လေ့ရှိရာ ဒလမြို့ မင်္ဂလာစံ
ကျောင်းဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသ
(မဟာဓမ္မာစရိယ) အား တပည့်တော်
ဗိုက်နာနေလို့ ပရိတ်လေးချီးဖြင့် ပေးပါ
ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားပြီး ပရိတ်တော်
ကို နာယူပါသည်။ မိမိက ပက်လက်
ကလေး အိပ်နေပါသည်။ ဆရာတော်က

ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဖြင့်ထိပြီး ဗောဇ္ဈာန်
သုတ်တော်အပြင် အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်
တော်ကိုပါ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ချီးမြှင့်ပေးပါ
သည်။ မကြာမီပင် လေနာရောဂါ
ပျောက်ကင်းသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ဝမ်းတွင်းတစ်နေရာက တစ်ခုခုဖြစ်နေ
လျှင် ကိုက်ခဲနေလျှင် အင်္ဂုလိမာလ
ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုပါသည်။ မိမိကိုယ်
တိုင်လည်း လေနာထခြင်း။ အစာအိမ်
တစ်ခုခုဖြစ်ခြင်း။ ကျောက်တည်နာ
ကြောင့် ခါးနာခြင်း စသည် ဖြစ်သော
အခါတွင်လည်း အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော်

ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါသည်။

တစ်ခါတွင် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပြီး အိပ်စက်လိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့တွင် အရက်သမားတစ်ဦးက မိမိနှင့် ရန်ပြီး ရန်စ မရှိပါဘဲ စားနှင့် လာထိုးရန် တံခါး ကို ခေါက်သည်ဆိုသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းက ဦးဇင်းများက ပြန်ရန် ပြော ဆိုခဲ့ကြသဖြင့် ပြန်သွားသည်ဟု ဆို သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုအရက် သမားလာရောက် တောင်းပန်သွားပါ သည်။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုသောအခါ

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကာယကံ၊ ဝစီ ကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးနဲ့ ပြစ်မှားမိတာ ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ဆိုသည်။ ဘာ ပြစ်မှားထားသည်ကိုမူ စာရေးသူမသိပါ။ အရက်မှူးပြီး စားဖြင့် လာထိုသည့် ကိစ္စ ကို စာရေးသူ လုံးဝ မသိလိုက်ရပါ။ ထိုအရက်သမား သေသွားသောအခါမှ ဦးဇင်းများပြောပြ၍ သိရတော့သည်။ အခန်းရှေ့တွင် တံခါးခေါက်ပြီး စားဖြင့် ထိုးမည် တကဲကဲ လုပ်နေသည်ဟု ဆို သည်။ အိပ်ရာက နိုးလာပါက ပြဿနာ များစွာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ကို တားမြစ်

နိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ စောစော အိပ်လေ့မရှိတော့ စာရေးသူ ထိုနေ့မှ စောစောအိပ်မိလေသည်။ မည်မျှပင်ပန်း နေသည် မသိပါ။ ထိုကဲ့သို့ အိပ်ခန်းရှေ့ မှာ ဖြစ်ပျက်နေသော ဆူညံသံများကို ပင် မကြားရ။ အေးချမ်းစွာ အိပ်စက် ရခွင့်ပေသည်။ အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော် အစွမ်းကို ထိထိမိမိ သိရှိကြည်ညိုခွင့် ရရှိလိုက်သည်။ ဒီပရိတ်တော်သည် ဝမ်း ဗိုက်တွင်သာမက မိမိအိပ်ရာ တိုက်ခန်း ကိုပါ လုံခြုံစေခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အခြားမိတ်ဆွေများ၊ ဒကာ၊ ဒကာမ များကိုလည်း အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော် အစွမ်းကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်များ အကျိုးများစေရန် အင်္ဂုလိမာလ ပရိတ်တော်ကို တစ်သုတ် လုံးကို ဖြစ်စေ၊ အောက်ဖော်ပြပါမျှသာ ဖြစ်စေ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ သုတ်တော် တစ်ခုလုံး ရွတ်ဖတ်ခြင်းကိုသာပိုပြီး အားပေးပါသည်။ မိမိနေအိမ် အေးချမ်း ပြီး အိမ်ရှိ မိသားစုများ ရောဂါဘယ ကင်းဝေးစေပါသည်။ ပထမတွင် သရ ဏာဂုံသုံးပါး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ရက်တော်ကိုယုံကြည်စွာဖြင့်

အသက်ရှင်ရမယ့်အခါ သမုတေ နှင်းမေရီပိုး

၁၉၇၆ ခုနှစ် မတ်လ တတိယ
ပတ်ရှိ နေ့ကလေးတစ်နေ့...

အပြစ်ရှိနေသူပမာ တိမ်စိုင့်
တိမ်လိပ်များ နောက်ကွယ်၌ ပန်းအောင်း
နေရာသော သူရိန်နေမင်းကြီးသည်
အပြစ်ကင်းသူအဖြစ် ပြာလွင်လွင်
ကောင်းကင်ထက်၌ ရုပ်လုံးပြရန်
ကြိုးစားထွက်ပြီ။ ထွန်းလင်းလာခါစ
နံနက် ကိုးနာရီဝန်းကျင် အချိန်...

ဂျပန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ပိုင်
ဆိုင်သော (TOMOE III) သင်္ဘော
ကြီးသည် ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားနိုင်ငံ
Aljubail (အယ်လ်ဂျူဗေး) ဆိပ်ကမ်းမှ
ဦးမော့ရင်ကော့ကာ စတင်ထွက်ခွာလာ
ခဲ့သည်။ (TOMOE III) သင်္ဘောကြီး
ကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု၍ ခုတ်မောင်းလာ
ခဲ့သူ ကပ္ပတိန်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား
“ဗက်ထွား” ဆိုသူဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်
ဗက်ထွားနှင့်အတူ ပူးတွဲတာဝန်ယူခဲ့ကြ
သူများမှာ Chief Officer အဖြစ် ဦး
ဌေးဝင်း၊ Chief Engineer အဖြစ် စိုင်း
ကျော်မင်း၊ 2nd Engineer အဖြစ် ဦး
ခင်မောင်ထွေး၊ 3rd Engineer အဖြစ်
ကိုကျော်ဇင်နှင့် 4th Engineer အဖြစ်

ကိုဌေးသောင်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။
သင်္ဘောကြီးသည် Caustic
Soda (ဆပ်ပြာဆီ) များကို သယ်ဆောင်
လာပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘောဆိပ်ကမ်း
သို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

တိမ်လွှာပန်းချီကားချပ်ကြီးကို
တန်ဆာဆင်ထားသည့် ပြာလွင်လွင်
မိုးကောင်းကင်အောက်ရှိ ပြာနုနုရေပြင်
ထက်တွင် လေပြေညှင်းလေးကို အသာ
အယာ တိုးဝှေ့ရင်း ရေလှိုင်းဖြူများကို
အနိုင်ယူ ကျော်လွှားခုတ်မောင်းနေသော
(TOMOE III) သင်္ဘောကြီးသည်
အန္တရာယ်ဟူသမျှကို ဂရုမစိုက်လေဟန်
ပနားမား အလံကို တလှလှလွှင့်ထူကာ
မော်ကြား၍နေလေသည်။

ရေလှိုင်းဟူသမျှ ဗိုလ်မထားဘဲ
ကျော်လွှားအနိုင်ယူရင်း ဟိတ်ဟန်
အပြည့်ဖြင့် အားသွန်ပြေးနေသော
(TOMOE III) သင်္ဘောကြီးသည်
ညနေ (3:00) သုံးနာရီကျော်လာသည့်
အခါ “ဟော်ဖို့(စ်)” ရေလက်ကြားကြီး
နှင့် မဝေးလှသော နေရာသို့ ရောက်၍
လာသည်။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဝန်ထမ်းများမှာ

ဟော်ဖို့(စ်) ရေလက်ကြားကြီး ဝန်းကျင်
သဘာဝအလှနှင့် ရှုခင်းများကို လွှမ်း
မောခံစားရန် အချိန်မပေးနိုင်ကြဘဲ
ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကျရာတာဝန်များကို
ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေကြသည်။

(TOMOE III) သင်္ဘော

ပေါ်ပါ ဝန်ထမ်းများထဲ၌ မြန်မာလူမျိုး
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များလည်း လိုက်ပါလာ
သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း မိမိတို့ တတ်သလောက် မှတ်
သလောက် ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့် တရား
စာများကို အချိန်ရလျှင်ရာသလို ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်ပွားများနေတတ်ကြသည်။ ယင်သို့
ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသည့် သင်္ဘော
ဝန်ထမ်းများထဲမှ 3rd Engineer
ကိုကျော်ဇင်သည် နေ့စဉ် အိပ်ရာနီးထ၍
မျက်စိနှစ်ကွင်း ဖြန့်ကျက်ချိန်မှစကာ
ကိုယ်လက်သန့်စင် ကိုယ်ရေးဝေယျာ
ဝိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း၌
သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်ကို ၁၀၈ ကြိမ်
ပြည့်အောင် ပုံမှန်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်တတ်
သည်။ အလုပ်ခွင်ထဲ မဝင်ခင်၌ ဗုဒ္ဓရှင်
တော်မြတ်အား အာရုံပြု၍ ရွတ်ဆို
တတ်သလို တာဝန်ချိန်အတွင်း၌လည်း

နှုတ်တက်အာရုံဆောင်တတ်ပြန်သည်။

ထိုနေ့ညလည်း ကိုကျော်ဇင်၏ ရင်ထဲ၌ ဘာမှန်းမသိဘဲ လေးလံထိုင်း မှိုင်းနေသလိုလို ခံစားလာရသဖြင့် သဘောကုန်းဘတ်ပေါ်သို့တက်ကာ ပင်လယ်ပြင်အခြေအနေကို ကြည့်ချင် စိတ်များ ဝင်ရောက်လာသည်။ သို့သော် တာဝန်ကျရာ အင်ဂျင်စက်ခန်းမှ တာဝန် ခဲ့စွာ ထွက်သွားရန်မသင့်သဖြင့် အလုပ် ထဲ၌သာ အာရုံနှစ်ရင်း သမ္ပန္နဇွေဂါထာ ဆောက်ကို မပြတ်ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ စိတ် တထင့်ထင့်ဖြင့် ဘုရားစာသွင်သွင်ရွတ် ရင်း နေ့လည် 12:00 နာရီမှစ၍ အင်ဂျင် စက်ခန်းထဲ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ကိုကျော်ဇင်မှာ ညနေ 4:00 နာရီ တာဝန်ပြီးဆုံးတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နာရီ ထက်တံများက 3:55 နာရီသို့ ညွှန်ပြ နေကြသည်။ ထိုစဉ်ခဏ၌...

“ဝီး... ဇုန်း... ဇုန်း...”

နားစည်ပေါက်ကွဲသွားတော့ ဆွေအလား ကျယ်လောင်ပြင်းထန်သော အသံကြီးနှင့်အတူ သဘောကြီး တုန်ခါ ထုပ်ရမ်းသွားသည်။ အထိတ်တလန့်

အော်ဟစ်ဆူညံသံများနှင့် ဝရန်းသုန်း ကား ပြေးလွှားသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသော သဘောကြီး မှာ တခဏချင်းပင် ငရဲပြည်တစ်ဝိုင်းကဲ့ သို့ ဖြစ်သွားသည်။ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည့် စိတ် အာရုံကို လစ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်လိုက်နိုင်စဉ် ခဏ၌ သဘောကြီး တိမ်းစောင်းနေပြီ ဖြစ်မှန်း ကိုကျော်ဇင် သတိထားလိုက် မိသည်။

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင်”

အဆက်မပြတ် ပြည်လာသော ဖုန်းမှာ အမိန့်ပေးသံ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ် နိုင်မှန်း ကိုကျော်ဇင် အလိုလိုသိလိုက် သည်။ အေးစက်၍ တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်နေသော လက်ကို အားယူ ဆန့် ထုတ်ရင်း ဖုန်းလက်ကိုင်ကို ကမန်း ကတန်း လှမ်းယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို... ဟလို...”

“ဟေ့... အားလုံး တက်... တက်... ဒီမှာ အီရန် ရဟတ်ယာဉ် က တို့သဘောကို ခုံးကျည်နဲ့ ပစ်နေ တယ်။ ခုံးကျည်တစ်လုံးတော့ ဆပ်ပြာ

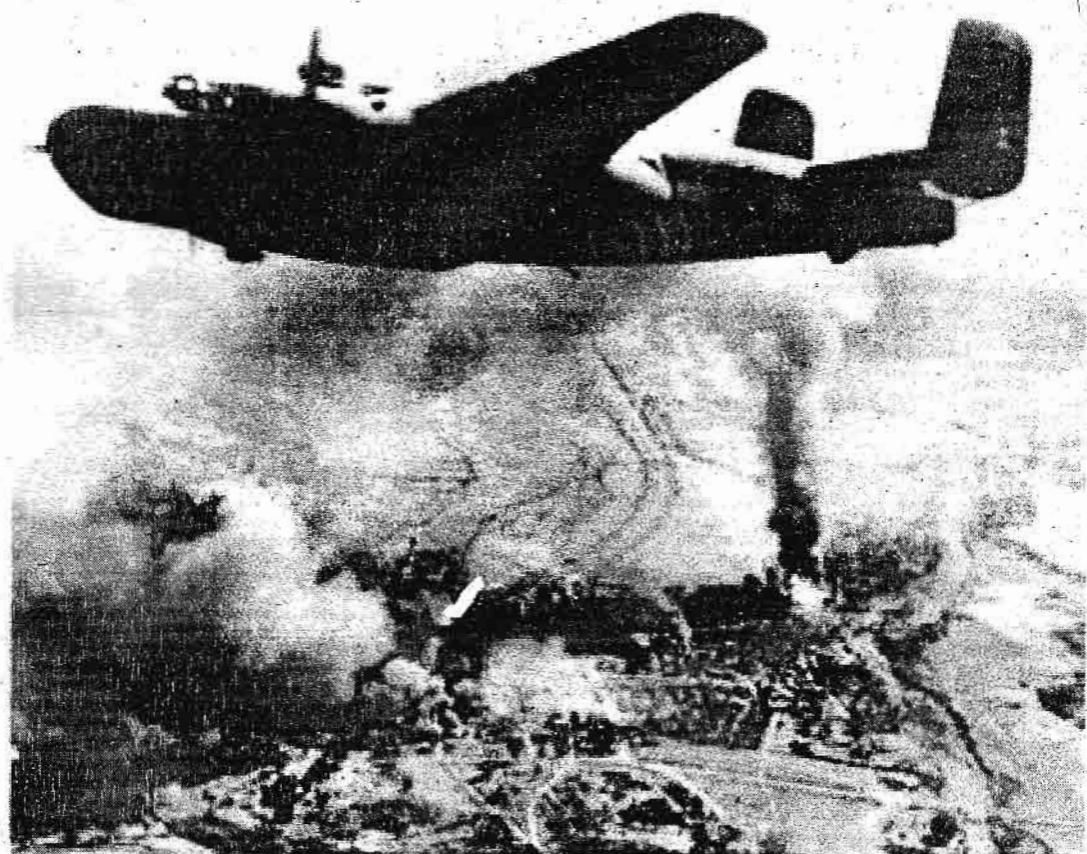
လှောင်ကန်ကို ထိသွားပြီကွ”

2nd made ကိုမြင့်ကျော်က

ကမူးရှူးထိုး အမိန့်ပေးရင်း ဖြစ်ပျက်နေ ပုံကို အခြေအနေကိုလည်း လိုတိုရှင်း ပြောပြကာ ဖုန်းချသွားသည်။

“ဇုန်း... ဝီး...”

ကိုကျော်ဇင်နှင့်အဖွဲ့ ကုန်ဘတ် ပေါ်သို့ ရောက်ခါစရှိသေးသည်။ အီရန် က ထပ်ပစ်လွှတ်လိုက်သော ခုံးကျည် တစ်စင်းသည် သဘော၏ ခေါင်းတိုင် ဘေးမှ ကပ်လျက် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဖြတ်ထွက်သွားသည်ကို မျက်ဝါးထင် ထင် ကြောက်မက်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက် ရသည်။ ကိုကျော်ဇင်မှာ ခုံးကျည်ဖြတ် သွားသော ပြင်းထန်သည့်အရှိန်ကြောင့် ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိုင်ထိုးပစ်လဲ သွားပြီး ခဏတာမျှ သတိလစ် မူးမေ့ သွားသည်။ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြေးလွှား နေသံများကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာမှ အသက်ကယ်အင်္ကျီကိုယူကာ ကမန်း ကတန်း ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်မိ လိုက်ရာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ် အသက်ဘေးကြုံလာချိန်၌ လူအများမှာ

ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်ဘဲ အသက်
အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ကြံရာဆွဲ ထင်ရာလုပ်ဖြင့် ဟိုပြေး ဒီပြေး
အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

မိမိယုံကြည်ရာ ဂါထာမန္တန်
များကို ရွတ်သူကရွတ်၊ ရေပေါ်ပေါ်လို
ပေါ်ငြား ကြံဖန်တွေးဆ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
ဆီများ လောင်းချသူက လောင်းချ။

အကာအကွယ်ရနိုင်မည်ထင်သည့်
ပစ္စည်းများကို အလှအယက် ပြေးဆွဲ
သူကဆွဲ ကသောင်းကနင်းဖြင့် အော်
ဟစ်ပြေးလွှား ဆူညံနေကြသည်။ အီရန်
တို့၏ ရဟတ်ယာဉ်က သင်္ဘောဦးပိုင်း
၌ ဝဲပျံ့နေချိန်၌ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း
သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းဘက်သို့ ပြေးလိုက်၊
သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းဘက်သို့ ရဟတ်ယာဉ်က
ပျံဝဲလာပြန်လျှင် လူအများက သင်္ဘော

ဦးပိုင်းဘက်သို့ ပုန်းရင်း ကွယ်ရင်း
ပြန်ပြေးလိုက်ဖြင့် နောက်ထပ်ကြုံတွေ့
လာနိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ ခွန်အား
ဉာဏ်အားရှိသူမျှ ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နေကြ
သည်မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ခြောက်ခြား
စရာ ကောင်းလှပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး
ငရဲပွက်သည့်အလား အန္တရာယ်နှင့်
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရစဉ် ကြည်ပြာရွှမ်း

လဲနေသော မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ ရုတ်ခြည်းအရောင်ပြောင်းကာ မဲမှောင်အုံ့ပိုင်းလာသည်။ တစ်ဆက်တည်း၌ ဒေါသယမ်းအိုးကြီး ပေါက်ကွဲသွားသည် အလား “တဝေါဝေါ” အသံပေးဟစ်အော်ရင်း သဲမုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်လာသည်။

သဲမုန်တိုင်းကြီးသည် (TOME III) သင်္ဘောပေါ်မှ ငရဲကျနေသည့် ဝန်ထမ်းများကို ကယ်ဆယ်ရန်ရောက်လာသလော။

ရန်လိုနေသည့် အီရန် ရဟတ်ယာဉ်ကို ဆုံးမလို၍ ရောက်လာလေသလော။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ (TOME III) သင်္ဘောကြီးကို ရန်ပြုရန်တာဆူနေသော အီရန်ရဟတ်ယာဉ်မှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် သေမင်းတမန် သဲမုန်တိုင်းကြီးကို ကြောက်လန့်ကာ ဖာရသွန် ပြေးရှာလေတော့သည်။

ခုံးကျည် အန္တရာယ်မှ လွတ်ထင်၍ သဲမုန်တိုင်းရပ်ဝန်းမှ လွန်မြောက်လာသောအခါ သင်္ဘောဝန်ထမ်းများထည်း မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာများသို့ အသီးသီးပြန်သွားကြရသည်။

ကျော်ငင်နှင့် အဖွဲ့မှာ အင်ဂျင်စက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာချိန်၌ ည 7:00 နာရီ ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုများကြောင့် အကြောက်ပြယ်ခါစ ရှိသေးသော ကိုကျော်ငင်နှင့်အဖွဲ့သည် အင်ဂျင်စက်ခန်းကိုရောက်မှ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကြသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အချင်းချင်းနားလည်ကြသော အမူအရာများဖြင့် “Turbo Charger Lub Oil Pressure Gauge” (ဆီမီးအားတိုင်းကိရိယာ) ရှိရာသို့ ပြိုင်တူ အလှအယက် ပြေးသွားကြည့်ကြသည်။

အမှန်စင်စစ် (TOMOE III) သင်္ဘော၏ “Engin Turbo” (အင်ဂျင်တာဗို) ၌ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ သုံးလကျော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စင်္ကာပူဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်သည့်အခါကျမှ ပြင်မည်ဟု စီစဉ်ထားခဲ့ကြသည်။ စင်္ကာပူသို့ မရောက်မီ ကြားကာလအတွင်း၌ အင်ဂျင်စက်ခန်း တာဝန်ကျသူများက နာရီဝက်လွှင် တစ်ကြိမ်နှုန်းဖြင့် (Turbo Charger) တာဗိုချာဂျာမှ (oil filter)

ဆီစစ်စကာကို လဲလှယ်ပေးကြရသည်။ ဤသို့ လဲလှယ်မပေးပါက (Low pressure trip) ဖီ အားကျဆင်းကာ အင်ဂျင်ထိုးရပ်ပြီး သင်္ဘောကြီးလည်း ခရီးရှေ့ဆက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

TOMOE III ခုံးကျည်စတင်ထိမုန်ချိန် 4:00 နာရီမှ အခြေအနေအားလုံးအေးဆေးသွားသည့် 7:00 နာရီအတွင်း၌ အင်ဂျင်စက်ခန်းထဲတွင် မည်သည့်ဝန်ထမ်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေခဲ့ချေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် သင်္ဘောကြီးရပ်တန့်မသွားစေရန် Turbo Charger မှ oil fitter ကို နာရီဝက်တစ်ကြိမ် လဲလှယ်ပေးသည့်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စွာပင် သင်္ဘောကြီးမှာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းအတွင်း၌ လုံးဝထိုးရပ်သွားခြင်းမရှိခဲ့ဘဲ သုံးနာရီလုံးလုံး မရပ်မနား ခုတ်မောင်းနေခဲ့လေသည်။

အလှအယက် အပြေးအလွှားရောက်လာကြသော ကိုကျော်ငင်နှင့် အဖွဲ့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည့် oil pressure gauge မှ လက်တံများက အံ့ဩဖွယ်ရာ ညွှန်းဆိုပြနေသည်မှာ

Normal Pressure (ပုံမှန်ဖိအား) ပင်။ စက်ခန်းအတွင်း လူမရှိသည့် အန္တရာယ် ကာလ သုံးနာရီလုံးလုံး oil fitter ကို လဲလှယ်ကာ သင်္ဘောကြီး ရပ်နားမသွား စေရန် အသက်ဆက် မောင်းနှင်ပေးခဲ့ သူမှာ မဏိမေခလော နတ်သမီးလေ လော။ သူတော်စင် တစ်ဦးဦးပေလော။ နတ်ဒေဝီ တစ်ပါးပါးလေလော။ ဆန်း ကြယ်လှပေသည်။

ထိုအချိန်ကာလက အီရန်နှင့် အီရတ် နှစ်နိုင်ငံကြား၌ ပဋိပက္ခဖြစ်နေ ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဟော်မိစ် ရေလက်ကြား

ဝန်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် သင်္ဘော များကို အီရန်က ရန်သူဟု သတ်မှတ် တာ ပစ်ခတ်ရန်ပြုတတ်မြဲဖြစ်သည်။ War Zone (စစ်နယ်နိမိတ်) ဟု သတ် မှတ်ခံထားရသော ဤဒေသများ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြသည့် ဝန်ထမ်း များမှာ ပုံမှန်လစာငွေထက် အိတ်လောင် ငွေ ပိုရကြသည်။ အသက်ကို အရင်းပြု ကာ အန္တရာယ်နယ်မြေထဲ ခွတ်တိုး ဝင်ရောက် စီးပွားရှာကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ် တိုင်း၌ မိမိတို့ယုံကြည်ရာ အဆောင် ကောင်းများ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိနေကြ

မည်မှာ မလွဲပေ။ ယင်းအထဲ၌ ကိုကျော် ဇင်သည်လည်း အရေးကြုံလာပါက မရဏမင်းကြီးကို လာဘ်ထိုးနိုင်ရန် မရဏမင်းကြီးအကြိုက် သမ္ဗုဒ္ဓေါ့ဂါတာ တော်ကြီးကို အမြဲမပြတ် ဆောင်ထား ခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့သည့် အသက်ဘေးသည်လည်း ပွင့်ခဲ့ဖူးသမျှ မြတ်ဘုရားရှင်တော်မြတ်အားလုံးကို ပူဇော်သည့် သမ္ဗုဒ္ဓေါ့ဂါတာနှင့် လာဘ် ထိုးနိုင်ခဲ့သဖြင့်သာ မရဏသေမင်းလက် မှ အလွတ်ရုန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကိုကျော်ဇင်၏ ရင်ထဲအသည်းထဲ၌ လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်လျက်ရှိ နေပေတော့သည်။ ။

(နောက်လ၌ TOMOE III)

ထပ်မံကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် သဲထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်မှန်ကို တင်ပြပါ ဦးမည်)

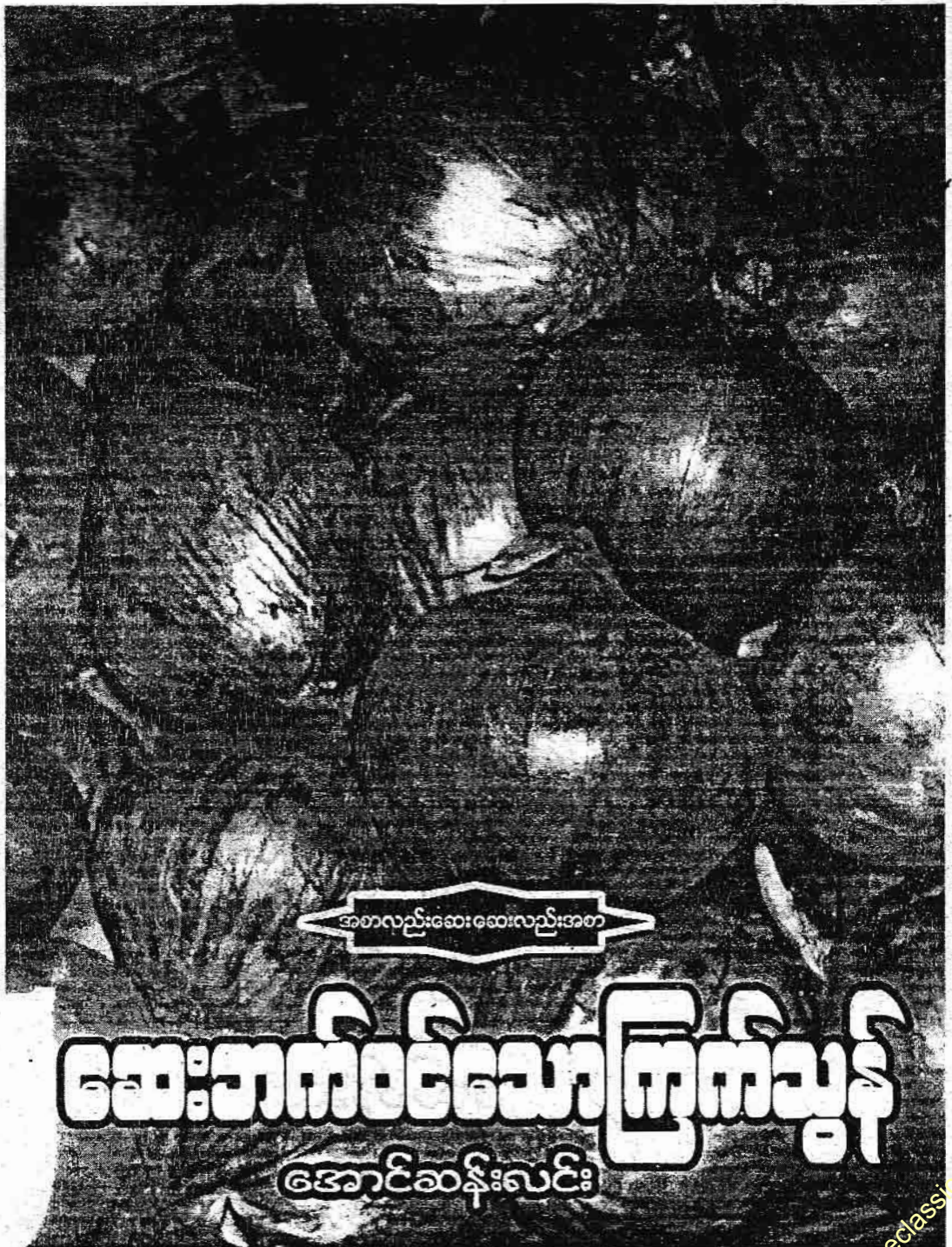
နင်းပေရီပိုး

စာ ပတ် သူ တွေ ပျော် စေ မိ

နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီ...ပစ္ဆိမသန္တာ
ဒီဟောကတောင်မပျံပါဘူး...

ဒယ်အိုးထဲ
ရောက်ဖို့တော့
သေချာတယ်

အာလည်းဆေးလည်းအာ

ဆေးဘက်ဝင်သောကြက်သွန်

အောင်ဆန်းလင်း

မြန်မာတို့၏ မီးဖိုချောင်တွင် ဘင်းချက်ရာ၌ မပါမဖြစ် အရေးကြီးသော အရာတစ်ခုသည် ကြက်သွန်ဖြစ်သည်။ ကြက်သွန်တွင် ကြက်သွန်နီနှင့် ကြက်သွန်ဖြူဟူ၍ရာ ဤဆောင်းပါးတွင် ကြက်သွန်နီ အကြောင်းသာ ရေးသားဖော်ပြပါမည်။

ကြက်သွန်နီသည် လေး သလိပ်သည်းခြေ၊ ရက္ခဝိတ်နာ အဖျားမျိုး၊ ချောင်းဆိုး၊ ကုတ်ဟီးနာတို့ကို နိုင်၏။ ဆီးကိုရွှင်စေတတ်၏။ သုက်ကို ပွားစေတတ်၏။ (ရူတော်မူ ဆေးအဘိဓာန်)

ကြက်သွန်နီသည် ကျေလက်တောရွာများတွင် ဆေးဖက်အသုံးဝင်ပုံများမှာ စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။ ခရီးလမ်းသွားလာရ ခက်ခဲသော ကျေးလက်ဒေသအတွက် အနီးဆုံးတွင် အိပ်တိုင်းမှာ အလွယ်ရနိုင်ပြီး အသုံးပြုနည်းကို ကြိုတင်သိရှိထားက အကျိုးကျေးဇူးများလှ၏။

(၁) သွားကိုက်ခဲသော ကြက်သွန်နီတစ်စိတ်ကို ကိုက်သော သွားပေါ်တွင် တင်၍ထားခြင်းဖြင့် သွားကိုက်ဝေဒနာကို သက်သာလျော့ပါးစေနိုင်ပါသည်။

(၂) နာခေါင်းသွေးလျှံခဲ့သော ကြက်သွန်နီကိုလိုး၍ ရှူလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

(၃) ဦးခေါင်းတွင် ဆံဖင်ဖြူများပြားလာလျှင် ကြက်သွန်နီကို ထက်ပိုင်းဖြတ်၍ ဦးရည်အားနေ့စဉ် တိုက်ပေးခြင်းဖြင့် ပြန်လည်မည်းနက်လာစေနိုင်ပါသည်။

(၄) နားကိုက်လျှင် ကြက်သွန်နီကို မီးအုန်း၍ အရည်ညှစ်ထည့်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

(၅) ကင်း ပျား အဆိပ်ရှိ ပိုးမွှားကောင်အကိုက်ခံရလျှင် ကြက်သွန်နီကိုစိတ်၍ အကိုက်ခံရသောနေရာကို ပွတ်ပေးပါက အဆိပ်များပြေလျော့စေပါသည်။

(၆) ဆန်အိုးထဲတွင် ပိုးမတွယ်စေရန် ကြက်သွန်နီကို သုံး လေးလုံးကို အောက်နားတွင် ထည့်ပေးက ပိုးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေပါသည်။

(၇) ကလေးငယ်များကို ကြက်သွန်နီ မီးဖုတ်၍ ထန်းလျက်နှင့်ကျွေးလျှင် ခွန်အားတိုးစေသည်။

(၈) ဦးခေါင်းတွင် ဆံပင်ကွက်၍ ကျွတ်လျှင်လည်ကောင်း ထိပ်ပြောင်နေလျှင်လည်းကောင်း ကြက်သွန်နီကို ခွဲဖြတ်ပြီး

နေ့စဉ် ပွတ်တိုက်ပေးလျှင် ဆံပင်များ ပြန်လည် ပေါက်လာစေပါသည်။

(၉) ဦးခေါင်းတွင် ဗောက်ရှိသူများ ကြက်သွန်နီကို ခွဲဖြတ်ပိုင်းပြီး ဆံပင်ကို ပွတ်တိုက်၍ ခေါင်းလျှော်လျှင် ဗောက်များ စင်ကြယ်သွားစေပါသည်။

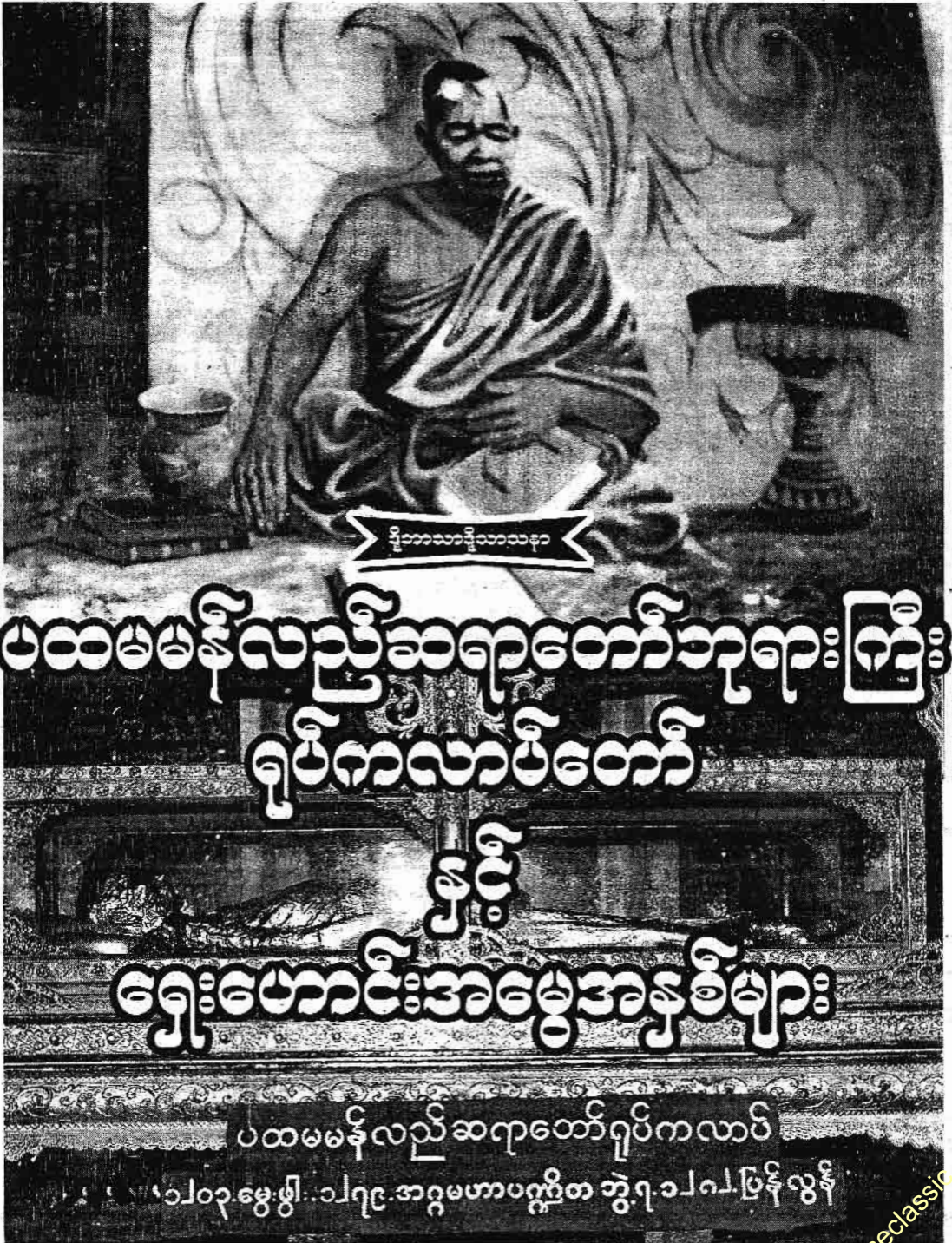
(၁၀) ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလျှင် ကြက်သွန်နီကို ထုထောင်း၍ရသော အရည်ကို ထည့်ပေးလျှင် အနာယဉ်းခြင်း ရောဂါပိုးမွှားဝင်ခြင်း အဆိပ်အတောက်ဖြစ်ခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ အနာလည်း လျှင်မြန်စွာ ကျက်စေပါသည်။

ကိုးကား ။ အိမ်ဝန်းကျင်မှ အဖိုးတန်ဆေးပင်များ

(မောင်ယဉ်နွယ် လမ်းစဉ်)

အောင်ဆန်းလင်း

သီတသောသနီလာသနာ

ပထမမန်လည့်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ရုပ်ကလာပ်တော်
နှင့်
ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်များ

ပထမမန်လည့်ဆရာတော်ရုပ်ကလာပ်

၁၂၀၃ ဇွေ့ဖွါး ၁၂၇၆ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့ ၇၁၂၈၂ ဖြန်လွန်

ပထမမန်လည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ မပုတ်မသိုးဘဲ တည်ရှိနေ
သော ရုပ်ကလာပ်တော်နှင့် တစ်ချိန်
သောအခါက ဆရာတော်ကြီး သတင်း
သုံးခဲ့သော မန်လည်ရွာသို့ သွားရောက်
ခဲ့ပါသည်။ မန်လည်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း
ဒေသကြီး၊ ကသာခရိုင်၊ အင်းတော်မြို့
နယ်တွင် တည်ရှိသည်။ ကားလမ်းဖြင့်
အင်းတော်မြို့ပတ်လမ်းမှ ပြည်ထောင်စု
ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့ရာ
ကုန်းအတက်အဆင်းများ ဖန္ဒလေး-မြစ်
ကြီးနား ဗျူဟာလမ်းမကြီးရှိ နန်းမဟုတ်
ချောင်းကျွန်းတံတား ပြုပြင်နေ၍ တံတား
အောက်မှ ချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်
ရသည်။ အင်းတော်လမ်းခွဲ (၃) မိုင်နှင့်
မန်လည်သို့ (၅) မိုင်ဟု လမ်းညွှန်မှတ်
တိုင်လေးအား တွေ့ရသည်။ လမ်းခွဲမှ
တစ်ဆင့်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်
မြေဖြူကျောက်ခင်းလမ်းများဘေးတွင်
လယ်ကွင်းများ၊ တောချုံလေးများ၊ လမ်း
ကွေ့နှင့် ချိုင့်များရှိသည်။ ဆိုင်ကယ်များ
ဖြင့် သွားလာနေကြသည်။ အင်း ကညင်
ကျွန်းစသော သစ်တုံးများကို ပုံထား
သည့်သစ်ဆိပ်နှင့် ကမ်းနီးသစ်ဆိပ်နယ်

မြေဟု ဆိုင်ဘုတ်ငယ်များ တွေ့ရသည်။
သစ်တင်ကားကြီးများမှာလည်း သစ်များ
တင်ဆောင်၍ သွားလာနေကြသည်။
လမ်းခွဲများရှိ၍ သတိထား မောင်းကြရ
သည်။ မြေလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်
လာခဲ့ရာ လမ်းနှစ်သွယ်ကို တွေ့ရသည်။
လမ်း၏ ဘယ်ဘက်လမ်းသွယ်လေးမှာ
မန်လည်သို့သွားရာလမ်းဖြစ်သည်။
မန်လည်နှင့်နီးလာ၍ ကျွန်းပင်ငယ်များ
တစ်ဖက်တွင် ယာတ်များ၊ သရက်ခြံများ
ကိုတွေ့ရပြီး ဓာတ်မီးတိုင်ကြီးများလည်း
သွယ်တန်း၍ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့
ရသည်။ ချောင်းတံတားငယ်များ ဖြတ်
ကျော်ရသည့် ချောင်းအတွင်း ဗေဒါပင်
များကိုတွေ့ရပြီး ရထားလမ်းများရှိသည့်
ဆည်ရွာဘူတာနှင့်လည်းနီး၍ အဝေးမှ
တွေ့ရသည်။ မန်လည်သည် တစ်ချိန်
သောအခါက သုနပရန္တတိုင်းမဲတမြစ်
ကမ်းဘေး မန်လည်မြို့အဖြစ် စည်ကားခဲ့
သည်။

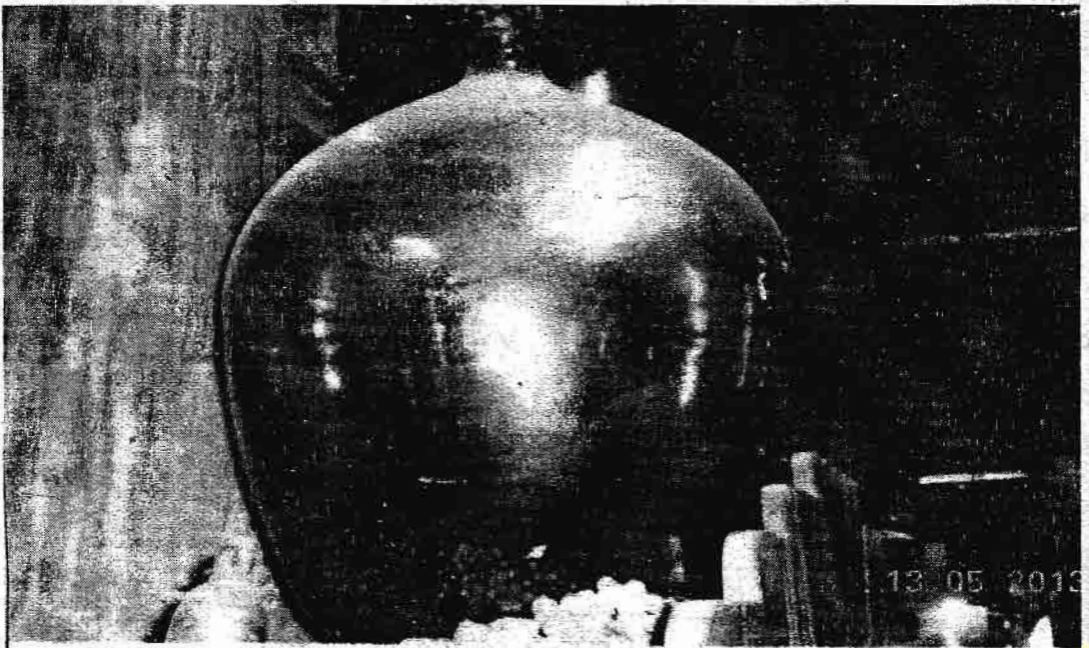
ယခုအခါ မန်လည်မှာ ရွာ
အဖြစ်တည်ရှိပြီး မြောက်ရွာနှင့်တောင်
ရွာဟု မန်လည်နှစ်ရွာဖြစ်နေပြီး ဆရာ
တော်ကြီး ရုပ်ကလာပ် တည်ရှိသောရွာ

မှာ တောင်ရွာဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။
ပထမဦးစွာ မန်လည်မြောက်ရွာသို့
ရောက်လာပြီး ရွာအဝင်တွင် ညောင်ပင်
များ သဲပုံစေတီနှင့် မုခ်လေးမုခ်ရှိသော
စေတီငယ်တစ်ဆူအား ဖူးတွေ့ရသည်။
လှုပ်စစ်ဗိုအားများကို ရေးသား၍ မီး
အလင်းများရရှိသော ရွာလေးဖြစ်သည်။
အိမ်ကောင်းများရှိသည်။ ရှေးဟောင်း
ကျွန်းတိုင်ရှည် အိမ်မဲကြီးများနှင့် တိုက်၊
ပျဉ်ထောင်အိမ်များဖြစ်သည်။ မြန်မာနှင့်
ရှမ်းအနွယ်ဝင် ဂဇူး ကနန်းလူမျိုးများ
တွေ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် မြေပဲများ လှမ်း
ထားကြသည်။ ရှမ်းသဲဝဲဝဲနှင့် ပြောဆို
သံများကို ကြားရသည်။ မြောက်ရွာမှ
တောင်ရွာသို့လာကြရာ ဆရာတော် ကြီး
သတင်းသုံးခဲ့သော ကျောင်းသို့
မရောက်မီ လမ်းတစ်လျှောက် ဆရာ
တော်ကြီးများ၏ အုတ်ဂူများကို တွေ့ရ
သည်။ ကားလမ်းတစ်ဖက်တွင် မုခ်ဦး
အထိ ကားလမ်းနှင့်ယှဉ်၍ အုတ်လမ်း
ခင်း၍ထားသည်။ ဆရာတော်ကြီး ရုပ်
ကလာပ်နှင့် ရှေးဟောင်းကျောင်းပြဿ
ကြီးများ စေတီတို့ကို ဖူးတွေ့ရတော့မည်။
ပထမဦးစွာ မုခ်ဦးကြီးအဝင်တွင် ဘုံ (၇)

ဆင့်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မုခ်ဦး ကြီးမှာ
လက်ရာမြောက်လှသည်။ အုတ်
တံတိုင်းများ ကာရံထားပြီး သောက်ရေ
အိုးစင်ကို မုခ်ဦးတစ်ဖက်တစ်ခု တွေ့ရ
သည်။ ဘုရားဝင်းကြီးသည် ကျယ်ဝန်း
လှသည်။ ဘုရားရိပ်ကျောင်းရိပ်တို့သည်
အေးမြလှပါသည်။ ရှေးဟောင်းဇရပ်ကြီး
များနှင့် နှစ်ရှည်သစ်ပင်ကြီးများဖြစ်သော
ကုက္ကို၊ မရမ်း၊ ထန်းပင်နှင့် ညောင်ပင်
ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ တိတ်ဆိတ်၍
တရားဓမ္မများ ကျင့်ကြံအားထုတ်၍
ကောင်းသောနေရာဖြစ်သည်။

ပထမဦးစွာ မန်လည်ဆရာ
တော်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော
တာဝတိံသာမဟာ အာယဇ္ဇဗုဒ္ဓာမုနိ
စေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ခဲ့ပြီး ဆရာ
တော်ကြီး ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်
ကလာပ်တော်အား စံကျောင်းအသစ်သို့
ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ရာ စံကျောင်းအတွင်း
၌ ဆရာတော်ကြီးပုံတော်နှင့် ဆရာတော်
ကြီး ရေသားခဲ့သော စာအုပ်များ၊ ပေစာ
များကို ဗီရိကြီး (၁၀) လုံးဖြင့်ထည့်၍
စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ မဿမာသု
တွေ ခိုးယူကြ၍ စာပေ၊ ပစ္စည်းများ

ဆုံးရှုံးခဲ့ရဖူးသည်။ မဿဇေဝ နှစ် ၁၀၀
ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပုံတော်များ ဝန်ကြီး
ရုပ်၊ စစ်သူကြီးရုပ်၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား
မင်းကြီး မိဖုရား၊ မင်းညီမင်းသားပုံများ၊
ဖန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လှည်းယဉ်၊
လက်ကိုင်များ၊ မုခ်စီရွှေချ လှည်းဘီးကြီး
များကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး
ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ပထမပြဿန
ဟောင်းမှ ဒုတိယပြဿနစံကျောင်းသို့
ပင့်ဆောင်ကြရာ ဘုံအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ပြု
လုပ်ထားသော ပြဿနစင်ဟောင်းကို
တွေ့ရသည်။ ပထမဆရာတော်ကြီး ရုပ်

ပြဿနကျောင်းအတွင်းဖန်ပုလင်းပုံ

ကလောင်ထားရှိသော အုတ်ပြဿနစ်
ကျောင်းမှ ၁၃၀၈ ခုနှစ်တွင် မြေငလျင်
ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့သည်။
ယခု ဒုတိယစံကျောင်း ပြဿနစ်ကျောင်း
ကြီးကို ၁၃၃၆ ခု တပို့တွဲ လပြည့်နေ့
မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်
ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသနှင့် အနယ်နယ်
အရပ်ရပ်မှ ကုသိုလ်ရှင်များပါဝင်၍
အသစ်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့သည့်
ဆရာတော်ဘုရား ရုပ်ကလောင်တော်ရှိ
ရာသို့ ဆက်၍ အနည်းငယ် တက်ရ

သည်။ ဂုံးကြီးသုံးဂုံးတွင် အလယ်ဂုံးမှာ
အဝင်ဝတ်ပြီး သံတံခါးဖြင့် ကာရံ၍ ဖိတ်
ထားသည်။ စစ်သူကြီးရုပ်ထု နှစ်ရုပ်မှာ
လည်း အစောင့်သဖွယ် ထုလုပ်ထား
သည်။ ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ကလောင်
တော်မှာ မြောက်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုထား
သည်။ ခေါင်းရင်းနှင့် ခြေတော်ရင်း၌ ဂုံး
အပေါက်တစ်ခုစီရှိသည်။ အတွင်း၌
နှစ်ဖက်ဖြစ်ပြီး အနီးကပ်ဖူးမြော်ရင်း
ဆရာတော်ကြီးအား နှစ် (၁၀၀) ကျော်
ခဲ့သည့်တိုင် မပုတ်မသိုးဘဲ ဖူးတွေ့ရ

သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ သီလသမာဓိ
ဂုဏ် ပညာဂုဏ်ကြီးမားမှုနှင့် ဆရာတော်
ကြီး၏ တစ်ဘဝတာ ဖြစ်စဉ်များကို သိရှိ
မှတ်သားလေ့လာ၍ ရေးသားရပါသည်။
ဆရာတော်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်ကြီးမား
မှုနှင့် ထူးခြားဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို
လည်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်
ကြီး၏ ရုပ်ကလောင်တော်ရှိ နားထင်နား
ရွက်တော်အနားမှ ယန်းခတ်တော်ပေါ်ခြင်း
ရောင်ခြည်တော်မှာ ခါးပန်းကြိုးမှ ထွက်

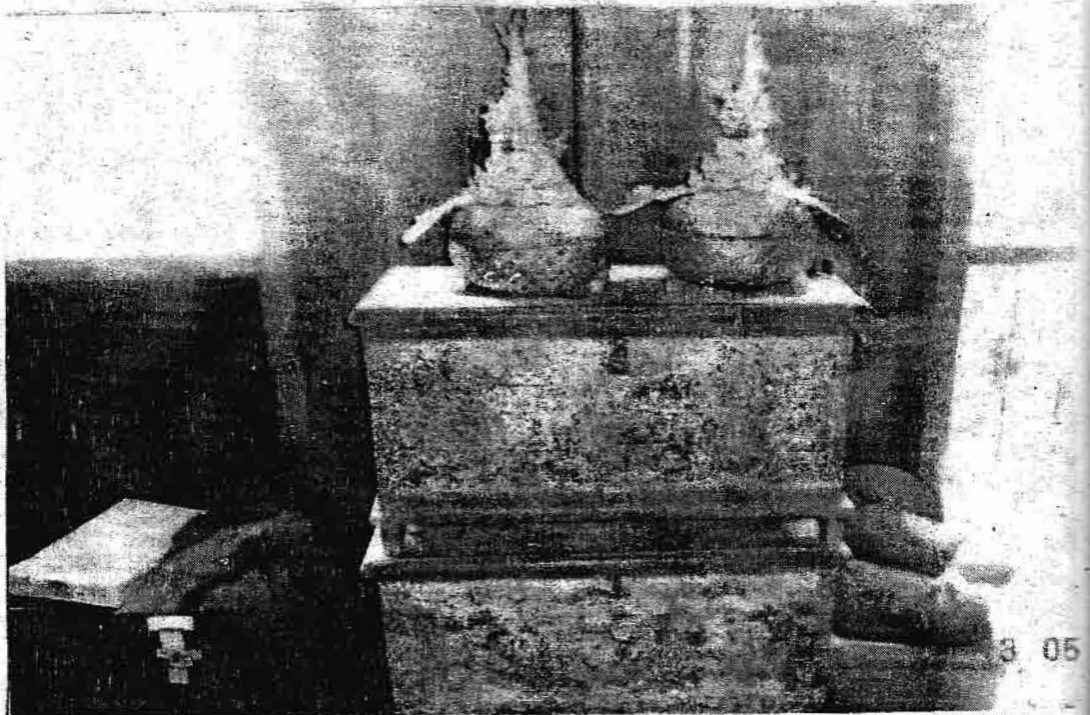
ပြဿနစ်ကျောင်းတွင်းတိုင်များ

ပေါ်ခြင်းများကိုလည်း သိရှိခဲ့ရ၍ ပညာ
ယိုရသီ ကြီးမားသူလည်းဖြစ်သည်။ ဆရာ
တော်ကြီးသည် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
မကာရလောပအကျော် တစ်ပါးဖြစ်ပြီး
သီကုံးထုံးဖွဲ့အပ်သော မဟာသုတကာ
ရိုးဃဒေဝလင်္ကာသစ်နှင့် ဇိနတ္ထဒီပနီ ကို
ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။

ပထမမန်လည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ အကြောင်းအရာများသည်
များပြားလှသည့်အတွက် လက်ကမ်းမှီ

ရာ ရေးသားရပါသည်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးကို (၁၂၀၃) ခုနှစ် တန်ခူး
လဆန်း (၁၂) ရက် အင်္ဂါနေ့ ည၌ (၃)
ချက်တီးကျော် ဝိသာခါနက္ခတ်
မွန်းတည့်ချိန်တွင် မြန်မာပြည်အထက်
ပိုင်း သုနာပရန္တတိုင်း မန်လည်မြို့၌ အဖ
မြို့စားရေးကြီး ဦးတင်ညိုနှင့် အမိ ဒေါ်မြ
တို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ ရုပ်လက္ခဏာ
မောက်မာသန်စွမ်း ဘေးကျမ်းမရှိ ဖွား
မြင်ခြင်းကြောင့် မောက်မာဟူသော

အမည်ကို ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ (၃) နှစ်
သားအရွယ်တွင် ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီး (၁၂)
နှစ်သားအရွယ်၌ ဝန်းသိုမြို့တောင်ပေါ်
ကျောင်းဆရာတော် ဦးပန်းအောင် (ဝန်း
သိုစော်ဘွားကြီး၏နောင်တော်) ထံ သွား
ရောက်၍ စာပေသင်ကြားခဲ့သည်။ ရင့်
သန်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် (၁၆) နှစ်သား
အရွယ်တွင် မြန်မာစာကို သင်ထုံးသင်
နည်း နိသျှည်းနှင့် ပုဒ်ဗျည်းမကျန်ကာ
ရန်ဝါကျ၊ မြန်မာသဒ္ဒါကဗျာ သတ်ပုံ

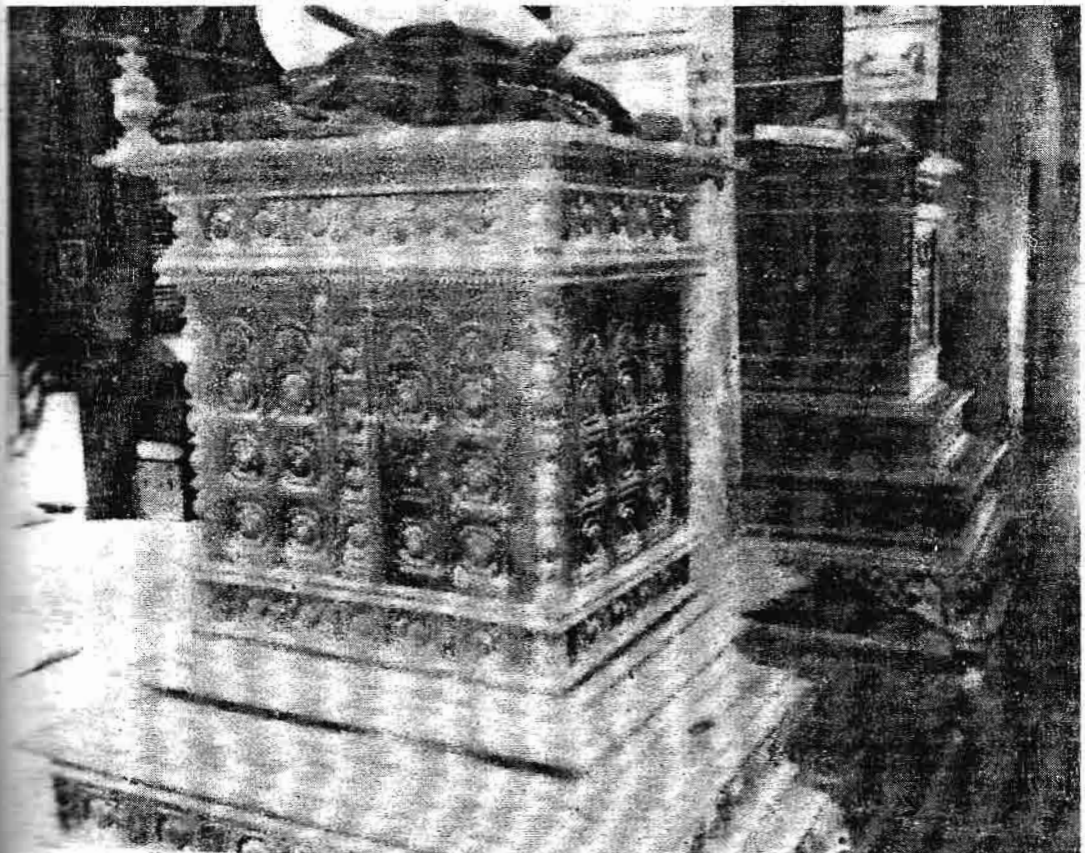

ပြသန်ကျောင်းအတွင်းဆရာတော်ပစ္စည်းများ

အလုံးစုံသော လက်ကံတို့ကို တတ်ကျွမ်း
တော်မူပါသည်။ ခွေးချိုး၊ လေးချိုးတေး
ထပ် ကဗျာစသည်များနှင့် ဆာဝိပြဇာတ်၊
ပဒုမပြဇာတ်တို့ကို ရေးသားသီကုံးနိုင်ခဲ့
သည်။ (၁၆) နှစ်သားအရွယ်တွင် မိခင်
ကြီး ကွယ်လွန်သည်။ ယင်းနှစ်နှစ်မှာ
ပင် သာမဏေရပဗ္ဗဗ္ဗမင်္ဂလာ ခံယူခဲ့ရာ
အင်္ဂါနံသားဖြစ်၍ ရှင်ဇေနဟု ဘွဲ့မည်ရခဲ့

သည်။ သာမဏောဘဝနှင့် လိင်ဒဏ်
သေခံယခန္ဓကတို့ကို နှုတ်အာရုံပြည့်စုံ
ပြီးနောက် မွေးဖွားရာဒေသ မန်လည်
မြို့မရှိ ပြဿန်ကျောင်းတော်ကြီးဆရာ
တော် (အရှင်နန္ဒမဉ္ဇူ) ထံသို့ ပြန်လည်
၍ စာပေဆက်လက် သင်ကြားခဲ့ရာ
ပိဋိဘာသာ၊ သဒ္ဒါသင်္ဂြိုဟ်တို့အား လွယ်
ကူစွာ တတ်မြောက်တော်မူခဲ့သည်။

အရှင်နန္ဒမဉ္ဇူဆရာတော်ကြီးသည် မန်
လည်ဆရာတော်အား သီးခြားထင်ရှား
အောင် သင်ကြားပြနိုင်စွမ်းရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်
ကျော်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ
တော်၏ အကျိုးစီးပွားကို ထိရောက် စွာ
ထမ်းဆောင်သယ်ပိုးလိုသော ရှင်ဇေ
နသည် ၁၂၂၅-ခု တပေါင်းလပြည့်ကျော်
(၅) ရက်နေ့တွင် မဲဇာမြစ်နဒီသိမ်၌

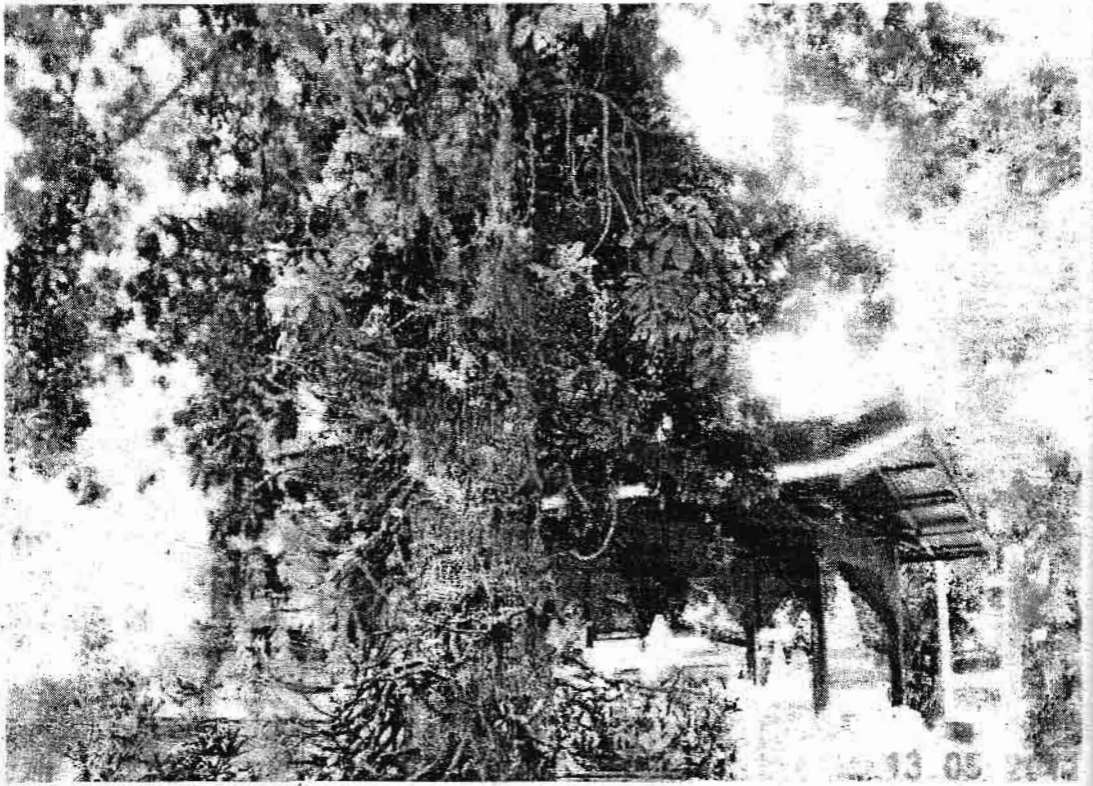

မန်လည်ပြဿန်ကျောင်းအတွင်းရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ

ဥပသမ္မကအားဖြင့် ရဟန်းခံတော်မူရာ
အရှင်ဝေဇနဟူသော ဘွဲ့အမည်ကိုပင်
ထပ်ဆင့်ရရှိခဲ့သည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ
တော်မှာ အနောက်ဘက်အောင်ပင်ရွာ
မှ ဝါတော် (၆၀) ရှိ “အသျှင်ဂုဏဝါ”
မထေရ်မြတ်ကြီးဖြစ်သည်။ မန်လည်
ဆရာတော်သည် (၃) ဝါအရ သက္ကရာဇ်
၁၂၂၈ ခုနှစ် မန္တလေးမြို့အနောက်ပြင်
ထီးလင်းတိုက်၌ ဝါဆိုတော်မူ၍ ပိဋ

ကတ်စာပေကို ပွားများလေ့လာခဲ့သည်။
နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် မင်းထင်မင်း
လှ သမန္တရာဇဘွဲ့ခံ မန်လည်မြို့ဝန်၏
လျှောက်ထားချက်အရ မန်လည်မြို့သို့
ပြန်လည်ကြွရောက်တော်မူခဲ့ပြီး နေမိ
ဇာတ်တော်လာ မဃဒေဝမင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ကို ဝိတ္ထာရဝေဖန်၍ မြန်မာစကား သဖြင့်
လင်္ကာကို ဝေဖြာအောင် စီကုံး
ရေးသားတော်မူပါသည်။ ထိုစဉ်က မြစ်

စဉ်ခရိုင်ဝန်သည် နယ်လှည့်လာခိုက်
ကြွကြွက်၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားသော
ဘာသာရေးပုစ္ဆာများကို လွယ်ကူစွာ
ဖြေဆိုနိုင်ရုံမက ဓာတုကကျမ်း၏ အမေး
များကို မြစ်စဉ်ခရိုင်ဝန်အား ပြန်လည်
မေးမြန်းတော်မူရာ မြစ်စဉ်ခရိုင်ဝန်က
မဖြေနိုင်သဖြင့် ဝန်ချတောင်းပန်၍ ပူ
ဇော်ကန်တော့ ခံယူခဲ့သည်။ ထိုအချိန်
မှစ၍ ဆရာတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်း

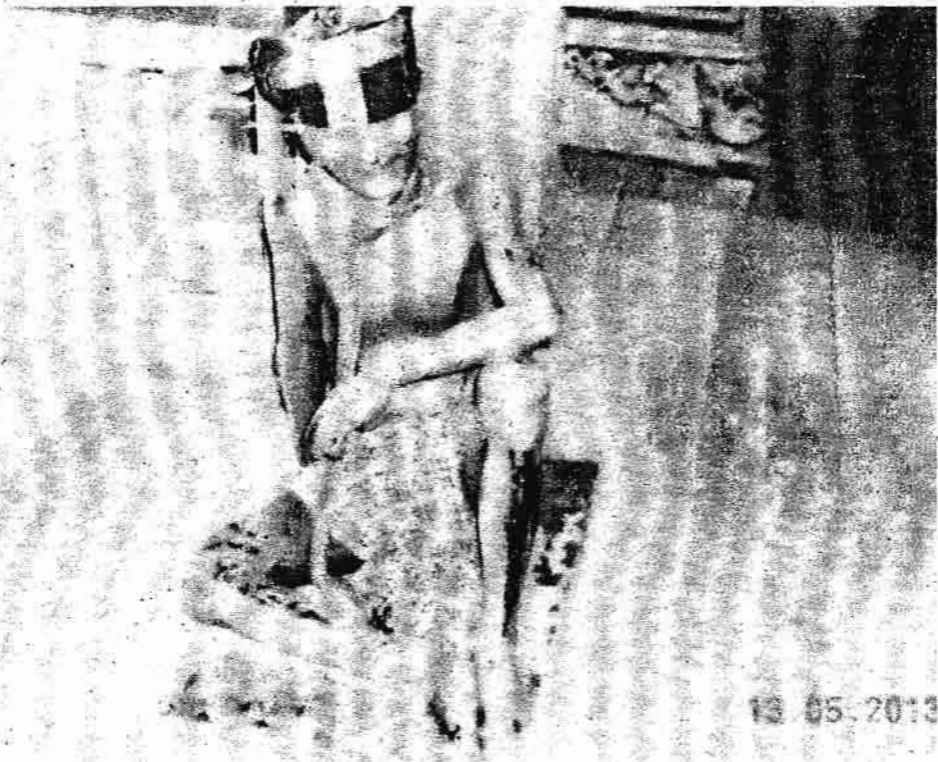
ဘုရားဝင်းအတွင်းအင်ကြင်းပင်

သည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် မန္တလေး
နေပြည်တော် အရောက်ထွန်းပေါက်
တော်မူခဲ့သည်။

သာသနာ့ အာဇာနည်ဆရာ
တော် ဘုရားကြီးသည် သာသနာရေး
ကိစ္စလုပ်ငန်း တာဝန်အဝဝကြောင့်
အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့သော မယဒေဝလင်္ကာ
သစ်ကို ၁၂၆၆ တွင် ဆက်လက်ရေး
သားတော်မူရာ တော်သလင်း လပြည့်

ကျော် (၁၄) ရက်၊ သောကြာနေ့ ည
(၈) နာရီအချိန်တွင် အောင်မြင်စွာ
ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ မန်လည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးသည် ဘင်္ဂလီ နာဂရီ သီဟိုဠ်
ဘာသာစသော သာသန္တရကျမ်းများ၊
ဇာတ်နိပါတ်ရာဇဝင် ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဆေး
ကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ နက္ခတ်ကျမ်း၊ အဂ္ဂိ
ရတ်ကျမ်းနှင့်တကွ ဗဟုသုတ သိပ္ပံဗျာ
ထန်များကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်

အောင် တတ်မြောက်တော်မူခဲ့သည်။
စာပေကျမ်းဂန်ရေးသားမှု၌သာ ရောင့်ရဲ
နေတော်မူသည် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော်
အတွင်းလှည့်လည်၍ သာသနာပြုခဲ့
သည်။ ၁၂၆၈ ခုနှစ်တွင် မိုးကုတ်မြို့သို့
လည်းကောင်း၊ ၁၂၆၉ ခုနှစ်တွင် မန္တ
လေး၊ စစ်ကိုင်းမြို့များနှင့် ၁၂၇၆ ခုနှစ်
၌ မဟာရာဇဇော်ဘွားကြီး၏ ပင့်
လျှောက်ချက်အရ သီပေါမြို့သို့လည်း

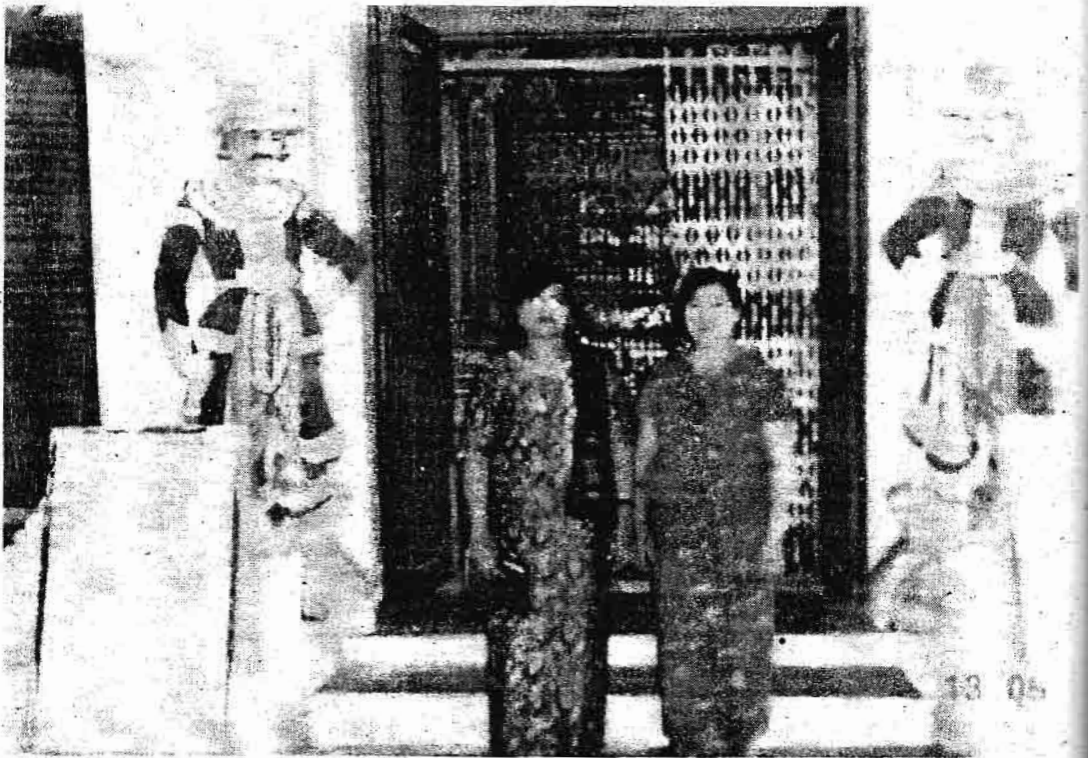
13 05 2013

ပြဿနာကျောင်းအတွင်းဆရာတော်ရှိစဉ်က ထုထုပ်ခဲ့သောအစိုးအိုရုပ်တု

ကောင်း ကြရောက်တော်မူပြီး ထီးချိုင့်၊
ကသာ၊ ရွှေကျ၊ ဗန်းမော်မြို့များနှင့်၊
ကောလင်း၊ ဝန်းသို၊ ဗိုညင်း၊ မိုးကောင်း
မြစ်ကြီးနားမြို့များသို့ ကြွရောက်၍ သာ
သနာပြုခဲ့သည်။ ၁၂၈၁ ခုနှစ် ပြာသို
လမှစ၍ လှည့်လည်ပြန်ရာ၊ စစ်ကိုင်း၊
ပခုက္ကူ၊ ပြည်၊ ဟင်္သာတ၊ မင်းလှ၊ ပုသိမ်၊
ရန်ကုန်၊ သထုံ၊ မော်လမြိုင်မြို့များသို့
လည်း သာသနာပြုခဲ့ပြီး အပြန်ခရီးတွင်

ပဲခူး၊ ဖြူး၊ တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနားစသော
မြို့များတွင်လည်း သာသနာပြုခဲ့သည်။
ဆရာတော်ကြီး၏ ဘုန်းကံပါရ
မီအလျောက် ဖြစ်လာခဲ့သည့် ၁၂၅၂
ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာနေ့တွင်
သီဟိုဠ်ကျွန်းညောင်ရမ်းမင်းသားထံမှ
လှူဒါန်းခဲ့သော မဟာဗောဓိပင်ကို
စိုက်ပျိုးခဲ့သည်။ သာဝတီသာ မဟာ
အဘယဂူဌာမုနိ စေတီတော်တည်ရန်

၁၂၅၂ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁)
ရက်၊ နံနက် (၇) နာရီအချိန် ပထမ
အုတ်မြစ်ချခဲ့သည်။ ၁၂၅၉ ခုနှစ်၊
အိန္ဒိယပြည်လပ်ကနောင်းမြို့ရှိ နယ်ပြ
တိုက်မှ ပြတိုက်မှူးနှင့် အတွင်းဖြစ်သူ
ဒေါက်တာအေးဖြူရာထံမှတစ်ဆင့် ကပ္ပိ
လဝတ်ပြည် ဆထူပစေတီတော်ကြီး
အတွင်းမှ ဗုဒ္ဓဓန္တဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့်
နာဂရီစာဖြင့် ရေးသားထားသော ဗုဒ္ဓအံ

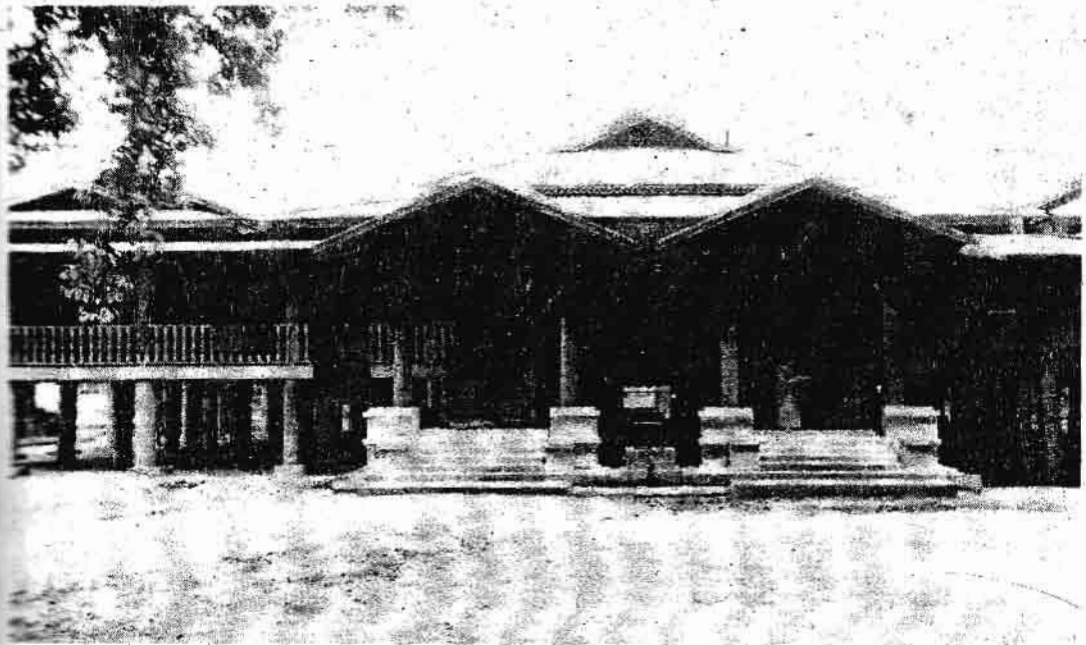

မန်လည်ဆရာတော်ရှင်ကလောင်တည်ရှိရာ အမှတ်တရ

တော်အစစ်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ အံ
 တော်ကို မန်လည်မြို့တောင်ဘက်
 ပြဿနကျောင်းအတွင်း ၁၂၅၄ ခုနှစ်
 အတွင်း တည်ထားခဲ့သော ဉာဏ်တော်
 (၇၈) တောင်ရှိ တာဝတိံသဝမဟာ
 အဘယစူဠာမုနိ စေတီတော် အနောက်
 မှန်တွင် ၁၂၈၁ ခုနှစ် အင်္ဂလန်ပြည့်ရှင်
 ပဉ္စမမြောက် ကျောဘုရင်လက်ထက်တွင်
 အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ချမ်းစိုက် ကြည်ညို
 လေးမြတ်တော်မူသဖြင့် ၁၂၇၉ ခုနှစ်
 ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၁၇ ခုနှစ် အဂ္ဂမဟာ

ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆက်ကပ်လှူ
 ဒါနပူဇော်ခြင်း ခံယူခဲ့ပါသည်။
 ဆရာတော်ကြီး၏ ထူးခြားမှု
 များမှာ တစ်နေ့ ကိုရင်ကျောင်းသားတွေ
 ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ဖြည့်နေချိန်တွင်
 အနီးရှိသစ်ပင်ပေါ် ငှက်သိုက်မှ ငှက်
 ကလေးတွေ ဆူညံစွာ အော်နေကြရာ
 ဆရာတော်ဘုရားက သူတို့လေးတွေကို
 ခါချဉ်ကောင်ကိုက်ပြီလို့ အော်နေကြ
 တယ် သွားလုပ်ပေးလိုက်ကြစမ်းကွယ်
 ဟု အမိန့်ရှိသဖြင့် ကျောင်းသားများ

သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်ရာ ဥမှ ပေါက်ခါ
 ၈ ငှက်ကလေးများကို ခါချဉ်များဝိုင်း
 ကိုက်နေသည်ကို မဂစေကားကို နား
 လည်ကြောင်း သိရှိရသည်။ တစ်နေ့
 သော် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှင့်
 ဧည့်သည် (အာဂန္တု) ရဟန်းတော်
 တစ်ပါးတို့တွေ့ဆုံကြရာ အာဂန္တုရဟန်း
 တော်အား မလိုက်သေးဘူးလား သွား
 တော့မယ်ဘုရားဟု လျှောက်ထားရာ
 မန်လည်ဆရာတော်က သွားတော့
 မလား သွားနှင့်တော့၊ မလိုက်သေးဘူး။

မန်လည်သမိုင်းဝင်ပြဿနကျောင်း

သတ္တဝါတွေ ကယ်တင်နိုင်အောင်
ကြိုးစားရဦးမယ်ဟု ပြန်လည်အမိန့်
ရှိခဲ့ကြောင်းကိုလည်း မှတ်သားခဲ့ရပါ
သည်။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီး တွေ
စကားပြောကြသည်မှာ တိုတောင်း
သည်နှင့်အမျှ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်လှ
ပါသည်။ ဧည့်သည် ရဟန်းတော်က
ဒီဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်သွားရန် လျှောက်

ထားခြင်းဖြစ်ပြီး မန်လည်ဆရာတော်မှာ
သတ္တဝါတွေ ကယ်တင်နိုင်ရန် ဘုရား
ဆုပန်ထားကြောင်း သက်ကြီးဝါကြီး
များမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည်။ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးသည် မသိတာ မတတ်
တာ မရှိသဖြင့် မ တစ်လုံးကြေသည်
ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးသည် ထိုအချိန်ကနေအသွင်

လအလား ထင်ရှားကျော်ကြားတော်
မူသော ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။
၁၂၂ ခုနှစ် တော်သတင်းလဆန်း (၁၃)
ရက်နေ့ နံနက် (၁) နာရီ (၃၀) မိနစ်
သက်တော် (၇၉) နှစ် သိက္ခာ တော်
(၅၆) ဝါတွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်
တော်မူခဲ့သည်။ လယ်တီဆရာတော်
ဘုရား၏ တောင်းပန်လျှောက်ထား

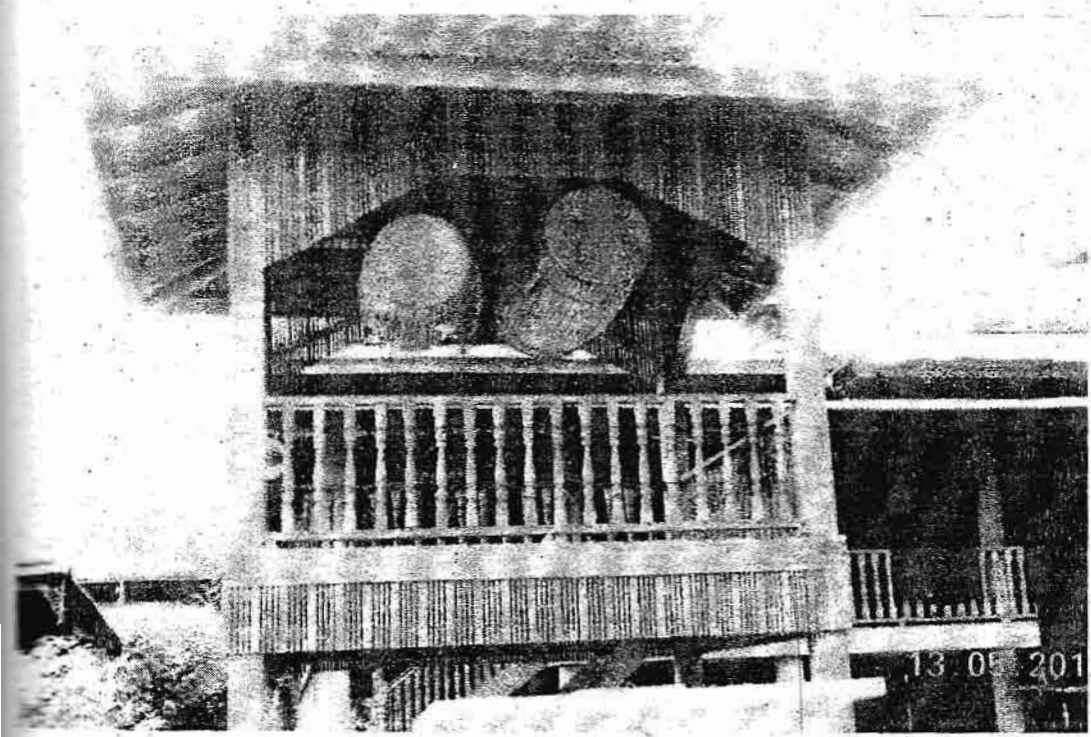

ပြဿနာကျောင်းအတွင်းချိတ်ဆွဲထားသောရုပ်ပုံများ

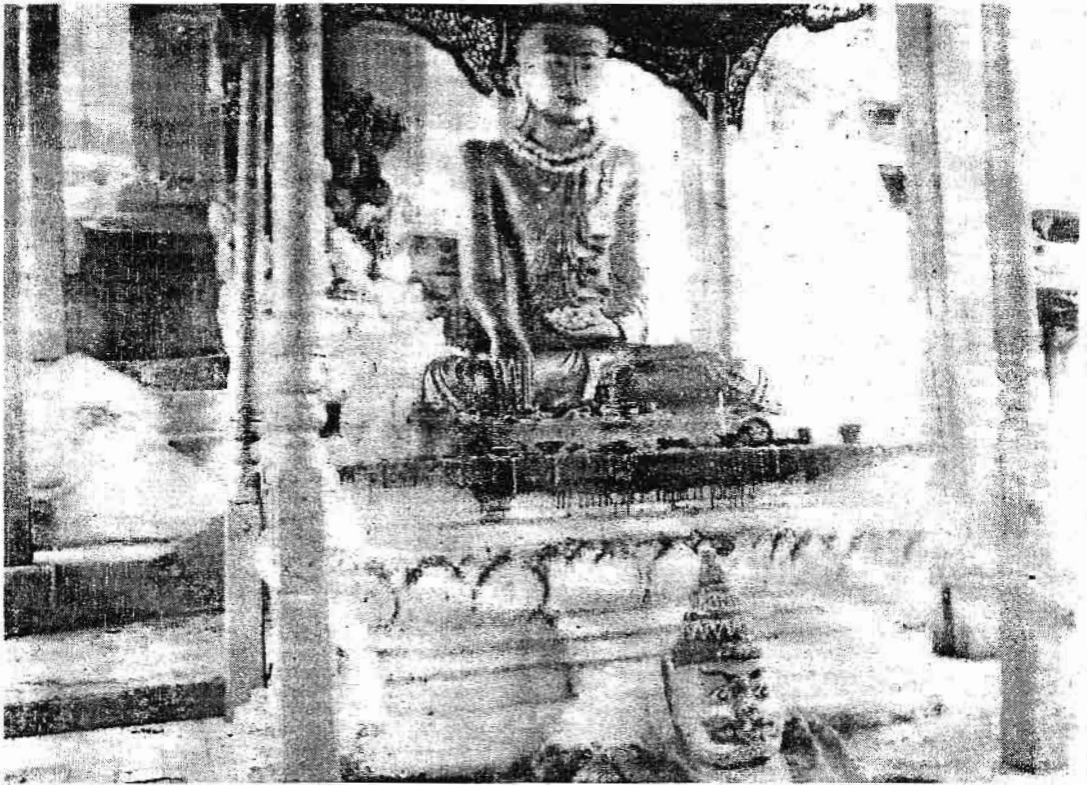
ချက်အရ ဆန်းသစ်နိုင်နှင့် အလင်္ကာ
သံခပ်ကျမ်းများကို ရေးသားနေဆဲတွင်
ပုံလွန်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်
အထိ ရေးသားပြီးစီးခဲ့သော စာတမ်း
များကား ကျမ်းစာပေါင်း (၆၀) ဘုရား
မိုး (၁၁) မိုး၊ မောင်သီချင်းနှင့် ခွေး
ခို လေးချို့၊ တေးထပ်၊ အလင်္ကာ၊
ရတုမြောက်များစွာနှင့် သံချို့များ၊ ဘုန်း
ကြီးပျံ့ချင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ဖန် မန်လည်သမိုင်းဝင်
ပြဿနာကျောင်းကြီးကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။ အုတ်လှေကား ၂ ခုဖြင့်တက်
ပြီး ကျောင်းလေးထောင့်တွင် သိမ်
ကျောက်တိုင်ငယ်တို့ကိုတွေ့သည်။
ကျောင်းကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်းနေသော်
လည်း ပြုပြင်မွမ်းမံထားကြသည်။
သက္ကရာဇ် ၁၂၅၀ ပြည့် ပထမမန်လည်
ပြဿနာကျောင်းကြီးကို ဘုံ (၇) ဆင့်

ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ မင်းထင်
မင်းလှ သမန္တရာဇာဘွဲ့ခံ မန်လည်မြို့
ဝန်ဦးပုက ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ၁၃၀၈
ခုနှစ် မြေငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပြဿနာ
ကျောင်းကြီး ပျက်စီးခဲ့သည်။ ယခု
လက်ရှိ ပြဿနာကျောင်းကို ၁၃၀၉ ခု
တပေါင်းလဆန်း ၁၀ ရက်၊ ကြာသပတေး
နေ့တွင် နယ်သူနယ်သားများ ပြန်လည်

ပြဿနာကျောင်းဘေးစည်တော်

အံတော်ဝိတ်တည်ရှိသောအနောက်ဘက်မုခ်

ပြုပြင်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။
ကျောင်းတော်ကြီးသည် ကြီးမားကျယ်
ပြန့်မှုကြောင့် အလင်းရောင်ရရှိရန် မုခ်
သား (၄) ခုကို ကျောင်း၏ ဘုံခုနစ်ဆင့်
ခံ အလယ်ဆောင်အမိုးတွင် တပ်ဆင်
ထားသည်။ အမိုးသည် အဝေးမှကြည့်
လျှင် သွပ်ပန်းကနတ်ဖော်ဘုံ အဆင့်
ဆင့်နှင့် အချွန်အတက်များကို တွေ့မြင်
ရ၍ လက်ရာမြောက်လှသည်။ ခန္ဓသိမ်

အမျိုးအစားဖြစ်၍ သိမ်ဝင်နိုင်သည်။
ဘုရားဆောင်ခန်းတွင် အင်းဝခေတ်၊
ကုန်းဘောင်ခေတ်နှင့် ယခုခေတ်လက်
ရာ အမျိုးမျိုးသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ
ကင်းဝန်မင်းကြီး လှူဒါန်းထားသော ဆင်
စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓာတ်
တော်ဌာပနာ ရုပ်ပွားတော်အား ဖူးမြော်
ရသည်။ တိုင်လုံးကြီးများတွင် ကိန္နရီ
ကိန္နရာရုပ်စုံများ၊ သမင်ဒရယ် ဦးချိုများ

ချိတ်ထားပြီး ဓာတ်ပုံများကိုလည်း တိုင်
များတွင် ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ စိတ်ဝင်
စားဖွယ်ကောင်းသော ရှေးဟောင်းမင်း
ခမ်းမင်းနားများတွင် အသုံးပြုသော မုခ်စီ
ရွှေချ ကျိုင်းထိပ်ဖူးကြီး (၁) ခုနှင့် ရှေး
ခေတ်သုံးကနတ်ဖော် တမ်းပိုးကြီးတစ်
ချောင်း၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်လက်ရာ
အဆင့် (၅) ဆင့်ရှိ သစ်စေ့သုတ်ပွဲ တော်
အုတ် (၁) လုံး၊ ဟင်္သာအုပ် (၂) ရုပ်၊

ဖန်အိုးကြီး (၁) လံးနင် ပြုလုပ်လှူဒါန်းထားကြသည်။ ပထမ ဟောင်းလက်စွဲ မီးအိမ်အမျိုးမျိုးကို ဘုရားဆောင်ဝဲယာ နှစ်ဖက်တွင် ရွှေပိန်း မန်လည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျောင်းဆောင်ကြီး ချ စာတိုက်ကြီးများ စုစုပေါင်း (၇) ခုရှိ ၏ အနောက်မြောက်ထောင့်တွင် နန်း သည်။ စာတိုက်ကြီးများတွင် ရာမယန တွင်းပန်းချီကျော် ဆရာချုံ၏ လက်ရာ ဇာတ်တော် ဘုရားလောင်း မွေးဖွားရာ ပန်းချီကားများ ရှေ့ပိန်းချုံ ဖောင်းကြွပန်းပု ပန်းချီကားများ မြောက်ဘက်နံရံတွင် ရုပ်များ ပြုလုပ်ထားသည်။ ၁၂၉၁ ခုနှစ် ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပထမ ပထမမန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မန်လည်ဆရာတော်ကြီး၏ ပုံတူပန်းချီ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီ ကာ လှူဒါန်းထားသော ခြင်္သေ့ရုပ်ခံ ပန်း တောမူခဲသော ပန်းချီကားများကိုလည်း ကနတ်ဖော် ဗီရိကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တွေ့ရှိရသည်။ ဗီရိများကိုလည်း ပုံစံ မျိုး ရေးဆွဲခဲ့သော ခုတ္တေနဘုရင်အား ဆင်

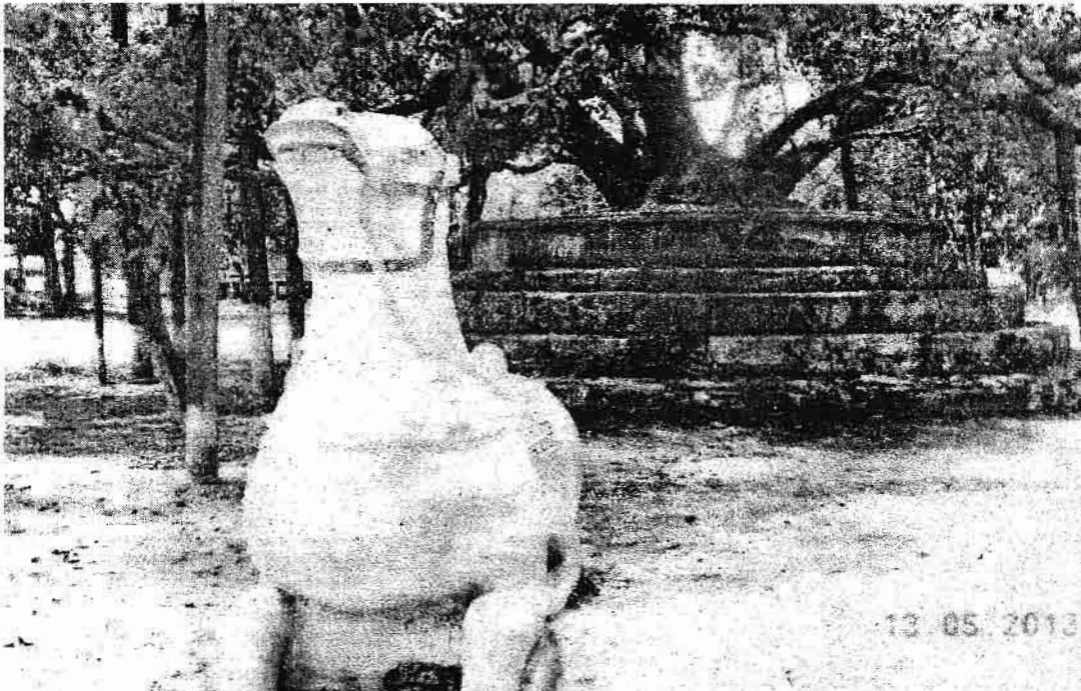

ဆရာတော်ရုပ်တပ်တင်ဆောင်ခဲ့သောပြဿနာ

နှင့်ညှပ်ဖမ်းသော ပန်းချီကားကိုလည်း
ထူးခြားစွာတွေ့ရှိ၍ လက်ရာမြောက်လှ
သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပန်းချီပညာ
လည်း တတ်မြောက်ကြောင်း သိခဲ့ရ ပြီ။
ပထမမန်လည် ဆရာတော် နှင့်
ဒုတိယမန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
များ၏ အသုံးအဆောင်များ ထည့်ထား
သော ပြတိုက်မီရိုကြီး (၂) ခုကိုလည်း
ထပ်မံတွေ့ရသည်။ ရှေးခေတ် မန်လည်
အမျိုးမျိုးပေစာ၊ ပုရပိုက် စာမူဟောင်း

များကို ၎င်းမီရိုကြီးထဲတွင် ထည့်ထား
သည့် ယွန်းကွမ်းအစ် ကြီး/သေး ကြီး
လင်ဗန်း၊ ယွန်းလင်ဗန်းများကိုလည်း
မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ
သက်ရှိအဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေ
သော ရုပ်ထုကို တွေ့ရသည်။ အဘိုးအို
မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သူငယ်ချင်း
ရုပ်ထုဖြစ်ပြီး ပထမမန်လည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရှိစဉ်ကပင် ထုလုပ်ထားခြင်း
ဖြစ်၍ အလွန်ရှေးကျသည့် ရုပ်ထုဖြစ်

ပြီး အသက်ဝင်လှသည်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးအား ပြန်လည်ဖူးမြော်ရန်
စောင့်နေတာလား အဘိုးရယ်ဟု စိတ်
တွင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းကြီး၏
တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တွင်
လည်း လှေကားကြီးတစ်ခုစီ တွေ့ရ
သည်။ အနောက်ဘက် အုတ်ခံလှေကား
ကြီး (၂) ခုရှိရာမှ ပြန်လည်ဆင်းခဲ့သည်။
အောက်ရှိ ကျောင်းတိုင်များမှာလည်း
အင်ကြင်းတိုင်များဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းများ စွာ

12 05 2013

ဆရာတော်ကြီး စိုက်ပျိုးခဲ့သောညောင်ပင်နှင့် မြင်းရုပ်ထု

ခံနိုင်သည်။ တိုင်ပေါင်း (၁၇၀) ကျော်
တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းပြဿနာ
ကြီးဘေးတွင် စည်တော်ကြီး (၂) ခု
ကိုလည်း တွေ့ရပြန်သည်။ ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းများသည် ဤပြဿနာကျောင်းကြီး
အတွင်းနှင့် ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ကလာပ်
ရှိရာ စံကျောင်းနေရာများတွင် ရှိနေပါ
သေးသည်။ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်သော ရှေး
ဟောင်းပစ္စည်းများကို နီးယူခြင်းခံရသည်
ဟုလည်း သိခဲ့ရသည်။

မွေ့ရဲအဟောင်းကြီး တစ်ခုမှာ
လည်း အလှူရှင်များ မရှိလျှင် ပျောက်
ကွယ်ပျက်စီးနိုင်သည်။ တာဝတိံသာ
အဘယစူဠာမုနိ အနောက်ဘက်မုနိ
အံတော်ရှိရာဘက်တွင် ပြဿနာမုနိ
အတွင်း စေတီကြီး၏ စိန်ဖူးတော်အလှူ
ရှင် မိုးကုတ်မြို့ ဒါယကာ ဦးထွန်းရွှေ
ဒေါ်လှကြည်ကောင်းမှ အလှူငွေ ၁၀၀၀
ကျပ်ဟု ရေးသားထားသည်။ စေတီ
ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် ဒုတိယ
မန်လည်ဆရာတော်၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ
မန်လည်ဆရာတော်ကြီးများ၏ အုတ်ဂူ
များကို တွေ့ရသည်။ မြောက်ဘက်ရှိ
စေတီ မုနိဦးများမှာလည်း နှစ်ကြာ၍

ပျက်စီးတော့မည်ဖြစ်သည်။ စေတီပတ်
လည်အတွင်းပိုင်းနှင့် အထက်ပစ္စယံတွင်
ရဟန္တာတို့၏ ဓာတ်တော်တိုက်များကို
ထူးခြားစွာ တွေ့ရသည်။ မြောက်ဘက်
မုနိအနီးရှိ လှူခွန်အင်ကြင်းပင်ကြီးမှာ
လည်း တစ်ပင်လုံး ပွင့်နေကြသည်။
နှစ်ကြာပြီဖြစ်သော သောင်ပင်ကြီးကို
စေတီသဖွယ်အုတ်ဖြင့် ကာရံပြီး အဆင့်
ငါးဆင့်နှင့် ပြုတ်တိုင် (၈) ခု ပြုလုပ်
ထားသည်။ သောင်းကိုင်းများကို ကျွန်း
တိုင်ကြီးများဖြင့် ထောက်ထားကြသည်။
ရေမရှိသော ကန်ငယ်နှင့် ဘုရားဟောင်း
များကို တွေ့ရပြီး မြင်းရုပ် (၄) ကောင်
ကို ထောင့် (၄) ထောင့်တွင် တွေ့ရှိရ
သည်။ ၁၃၄၄ ခုနှစ်တွင် ထုလုပ်ထား
သည်ဟု ရေးသားထားသည်။ ယခင်က
ဒီမြင်းရုပ်တွေရဲ့ ဟီသံတွေကို ကြားရ
သည်ဟု ပါးစပ်စကားအရ ကြားခဲ့ရ
သည်။ ပထမ မန်လည်ဆရာတော်ကြီး
၏ မပုတ်မသိုးသော ရုပ်ကလာပ်နှင့်
မဟာအဘယစူဠာမုနိ စေတီတော်မြတ်
ကြီး၊ ရှေးသမိုင်းဝင် ယဉ်ကျေးမှု အမွေ
အနှစ်များထားရှိသော မန်လည်ပြဿနာ
ကျောင်းကြီးတို့ကို ဖူးမြော်တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး

ရှေးခေတ်ကို ပြန်ရောက်၍ ဆရာတော်
ကြီးအား ဖူးမြော်ခဲ့ရသလို ခံစားခဲ့ရပါ
သည်။ ဤရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်
လက်ရာပစ္စည်းများကို ဂေါပက အဖွဲ့ဝင်
များနှင့် စောင့်ရှောက်ကြသော ရွာသူ
ရွာသားများကို တွေ့ရှိခဲ့၍ ဝမ်းမြောက်
ခဲ့ရပါသည်။ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်
များနှင့် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏
မပုတ်မသိုးသော ရုပ်ကလာပ်တော် နှင့်
ဘုရား၏ အံတော်ဓာတ်၊ ရဟန္တာ တို့၏
ဓာတ်တော်များ ကိန်းစပ်တော် မူသော
မဟာအဘယစူဠာမုနိ စေတီ
တော်မြတ်ကြီးတို့အား သွားရောက်
ဖူးမြော်နိုင်ကြပါစေ ဟု ဆုတောင်း
လိုက်ရပါသည်။ မန်လည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ အကြောင်းအရာများကို
စုဆောင်းပေးသော မန်လည်ဂေါပက
အဖွဲ့နှင့် ရဲတပ်သား အောင်ရဲထွဋ် ပို့
ဆောင်ပေးသော ရဲတပ်စု ထွန်းမောင်
ဇနီးနှစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်သား သန်းဆွေတို့ အား
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

အချိန်သည်ကား မြန်မာနိုင်ငံ

လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာလ ကွန်မြူနစ်-
 ပျောက်ကြားတပ်လဲပြီးတပ် ရဲဘော်ဖြူ
 တပ်၊ ရဲဘော်နီတပ် အဲဒီလို အမျိုးမျိုး
 ရှိပြီး အဲဒီလို သူတစ်ဦးလုံး-ငါတစ်မင်း
 လုပ်၍ ကိုယ့်ပိုတီကို ထိပါးလာနိုင်သည့်
 လူများကို မြန်မာအချင်းချင်း နေရာလှပြီး
 သတ်ဖြတ်နေသောအချိန်တွင် ဘယ်
 လိုပင် အန္တရာယ်များလှသော်လည်း
 မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေးက မပြည့်စုံ
 လေတော့ ကိုလှမောင်တစ်ယောက်
 ညကြီးမိုးချုပ်ရွာ၏ အနောက်ဘက်
 ခင်တန်းတောစပ်နားသို့ ကြောင်ထောင်
 ရန် ထွက်လာခဲ့ပြီး ချုံစပ်တစ်ခုအနား
 ရောက်သောအခါ “ဒုတ်၊ အင့်၊ ဟေ့
 ကောင် မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်း။” “ငါက
 ဘာကိုသိလို့ ဘာကိုပြောရမှာတဲ့။ ငါ
 ဘာမှမသိဘူးလို့ မင်းတို့ကို ပြောပြီး
 သားပဲ။” ကဲကွာညာချင်ဦး ခွပ်...အား
 လူခြောက်ယောက်က လူတစ်ယောက်
 ကို နှိပ်စက်နေတဲ့မြင်ကွင်းကို လှမောင်
 တစ်ယောက် ချောင်းကြည့်နေရင်းမှ
 ကြီးနိုင်းဝယ် ညင်းဝါဒကို လက်မခံနိုင်သည့်
 စိတ်ဓာတ် က တဖွားဖွားပေါ်လာပြီး

စိတ်ကို

ထိန်းထားရသောအချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်
 ဖြစ်ဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်မှ ခါး
 ကြားထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
 ထိုလူ၏ နားထင်ကိုတွေ့ကာ မင်းမှန်မှန်
 ပြောစမ်း မင်းမှန်မှန်မပြောရင် ငါက
 သည်းခံပေမယ့် ငါ့သေနတ်က သည်းမခံ
 နိုင်သည့်အတွက် တစ်မှုငါးအထိရေမယ်။
 ငါးထိလို့မှမပြောရင် မင်းထိုက်နှင့် မင်းကံ
 ပေါ့ကွာဟုဆိုကာ တဟားဟားရယ်၍
 ထိုသူမှ သေနတ်ပြောင်းလဲလေးကို နမ်း
 နေသောအချိန်၌ ကျန်ငါးဦးကလည်း
 သူတို့၏ ကိုင်ထားသော ဓားများဖြင့်
 အဖမ်းခံထားရသူ၏ ခေါင်းပေါ်ကို တင်
 ကြည့်လိုက်၊ ပါးလေးကိုထောက်လိုက်၊
 လည်ပင်းကိုရစ်ပြလိုက်နှင့် လုပ်နေသည့်
 မြင်ကွင်းကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရသည့်
 အဆုံး ကိုလှမောင်မှ သေနတ်ကိုင်ထား
 သူ၏လက်ကို လေးခွနှင့် ဖစ်လိုက်ရာ
 အားခနဲအော်သံနှင့်အတူ ကျန်လူများ
 လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေချိန်တွင် ကိုလှ
 မောင်လည်းထွက်၍ပြေးပြီး အဖမ်းခံထား
 ရသူလည်း ရသည့်အခွင့်အရေးကို အဆုံး
 ရုံးမခံဘဲ လျှို့ဝှက်အတိုင်းစွတ်၍ပြေးကာ

မနည်း

ပျောက်သွားလေတော့သည်။
 ကိုလှမောင် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး
 နောက် မိသားစု၏ နေ့တစ်နေ့စာ
 အတွက် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ အဖမ်းခံထား
 ရသူ လွတ်မှလွတ်ပါးမလား ထိုလူသည်
 လူဆိုးလား သို့မဟုတ် လူကောင်းလား။
 အို...လူဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကောင်းပဲဖြစ်
 ဖြစ် နိမ့်ပါးလို့ ငါကူညီခဲ့တာပဲလေဟု
 ဆုံးဖြတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့
 သည်။ နောက်နေ့များတွင်လည်း ဟန်
 မပျက်နေပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်းမှ
 အချိန်တွေကြာညောင်းကာ ဖဆပလ
 ခေတ်သို့ပင် ရောက်လာပါတော့သည်။
 ကိုလှမောင် တစ်ယောက်
 အတော်အသင့် ချောင်လည်ပေမယ့်
 လည်း သားအကြီးကောင် မြတ်ခိုင်က
 အိမ်ယာထူထောင်ထားပြီး သမီးတစ်
 ယောက်ရသည့်တိုင် သူ့အိုးသူ့အိမ်နှင့်
 မနေဘဲ သောက်စားမူးရစ်ကာ မိဘကို
 အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေသည့်အတွက်
 စိတ်ဆင်းရဲရသည့်အထဲ မြေးကလေးက
 မွေးရာပါ သူငယ်နာပါလာသည့်အတွက်
 လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့်
 အတွက် သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုင်သူ

ခြေကလေးမျက်နှာနှင့် အောင့်အီသည်
ခဲပြီး နေလာရင်း တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှေ့
သို့ ကားကြီးတစ်စီး ရောက်ရှိလာပြီး
ကားပေါ်မှလူများက ဗျို ကိုလှမောင်၊
ကိုလှမောင်ရှိပါသလားခင်ဗျာ။ အိမ်ရှေ့မှ
ခေါ်သံကြောင့် လှမောင်လည်း အိမ်ရှေ့
သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘာ
များပြောစရာ ရှိလို့ပါလိမ့်။ ပြောစရာရှိလို့
မဟုတ်ဘူးဗျို။ ပေးစရာရှိလို့။ ပေးစရာ
မရှိလို့ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီး
က အင်္ဂလန်ကလာတဲ့ ယက္ကန်းစင် သုံး
စင် ပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး ကိုလှမောင်အတွက်
လည်း စာပေးလိုက်တယ်ခင်ဗျာ။ ရော
ဟောဒီမှာ စာ ခင်ဗျာ။ ထိုအချိန်တွင်
ကိုလှမောင်၏ စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါဖြင့်
ဖြစ်နေပြီး စာကိုဖွင့်၍ ဖောက်ကြည့်
ထိုက်ရာ “သို့...မိတ်ဆွေကြီး ကျွန်ုပ်
သည် မိတ္တီလာတွင်နေပြီး အကြီးအကဲ
အစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလို
အကြီးအကဲ ဖြစ်လာရခြင်းမှာ တစ်ချိန်
က မိတ်ဆွေကြီးကူညီပြီး အသက်
ဆက်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ယခုလို ဖြစ်
လာရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယခင်အချိန်က
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျေးဇူးတင်

စကား မပြောခဲ့ရပေမယ့် ယခုလိုလိုက်
သော ယက္ကန်းစင်သုံးစင်ကို ကျေးဇူး
ဆပ်ခြင်းဖြင့် ပို့လိုက်ရပါသည်။ နောင်
လည်း အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး
လာခဲ့ပါရန် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။”

ပုံ —

ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်မှလာ
သော ရက်ကန်းစင်ဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲ
သားများအဖို့ ဝယ်နိုင်ရန် မဆိုထားနှင့်
မြင်ဖူးဖို့တောင် ခဲယဉ်းနေသည့်အချိန်
တွင် ကိုလှမောင်သည် သူဌေးဖြစ်ရုံ
တင်မကပဲ သူဌေးလေး ဦးလှမောင်
ဟုပင် ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ထိုသို့
ဖြစ်လာခြင်းအပေါ် ဦးလှမောင်က ခံနိုင်
ရည်ရှိသော်လည်း ယခင်ကမှ အရက်
ကလေး တမြုဗျ၊ ဓားကလေး တသသ

နှင့် နေလာသူ မြတ်ခိုင်တစ်ယောက်
ကတော့ဖြင့် သူဌေးသားမြတ်ခိုင်ဟု
ခေါ်လျှင်ဖြင့် ခြေဖျားတောက်၍ လမ်း
လျှောက်နေပြီး အပေါင်းအသင်းများနှင့်
တပည့်များ ခြံရံလျက် သောက်စား၍သာ
နေလေတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုချီး
ကျူးစရာကောင်းသည်ကား မည်မျှပင်
မိုက်မိုက်ဆိုးဆိုး သားသမီးကို ချစ်တဲ့
စိတ်ကတော့ ရှိနေခြင်းပါပဲ။

တစ်နေ့၌ အရက်ပုလင်း တစ်
လုံးနှင့် ဗိမံခဲနေစဉ် အာဘောင်နီခေါ်
အပျံသင်စ ကျီးကန်းငယ်လေးတစ်
ကောင် ပျံသွားတာကိုမြင်တော့ ဟေ့
ကောင်တွေ...ဗျာ...ဆရာ “ဟိုမှာ
မြင်လား အာဘောင်နီ သွား မင်းတို့
မင်းတို့မိအောင်ဖမ်းခဲ့ မမိရင် မင်းတို့
ပြန်မလာခဲ့ကြနဲ့ကြားလား” “ဟုတ်ကဲ့
ဆရာ” တပည့်သုံးယောက် ကြိုးစား၍
လိုက်ကြသော်လည်း မမိသည့်အဆုံး ကဲ
...ကျီးကန်းမုပါမသွားလျှင် ငါတို့
ဆရာက ငါတို့ကိုငေါက်မှာ အသေ
အချာပဲ။ အဲဒီတော့ ဟေ့ကောင်...ချစ်
စံ မင်းက သစ်ပင်ပေါ်တက်ရဲတာယ်။ ဟို
မကျည်းပင်ပေါ်တက်ပြီး အသိုက်ထဲက

နှိုက်ခဲ့ကွာ။ အေး...ဒါလည်းကောင်း
တာပဲဟုဆိုကာ တက်၍နှိုက်ကာ ပြန်
လာကြပြီး ဆရာရေ မရရအောင်
ကျွန်တော်တို့ ဇွမ်းဆောင်လာခဲ့ကြတယ်
ရော့ ဟောဒီမှာ “ဟ...ငါ့ကောင်တွေ
တယ်ဟုတ်ပါလား။ ငါ့ခိုင်းတာက တစ်
ကောင်ထဲ မင်းတို့က နှစ်ကောင်တောင်
ရလာပါလား။ ရော့ မင်းတို့ကို ဆုချရ
မယ်။ တစ်ယောက် တစ်ကျပ်စီ”
ကျေးဇူးပါပဲဆရာ ကောင်းစိန်မင်း အဲဒီ
နှစ်ကောင်ကို သတ်၊ ဟိုကောင် ချစ်စံ
မင်းက ဆီဒယ်အိုး တည်။ ထိုအချိန်
တွင် အရက်ကိုကြိုက်လို့ တပည့်ခံနေရ
ပေမဲ့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ဖြစ်
တဲ့ ကောင်းစိန်ခမျာ အဲဒီနှစ်အိန် သူ
အသတ်သတ်ခြင်းရဲ့ အကုသိုလ်ကိုသိ
တဲ့အတွက် “ဟာ...ဆရာ ကျန်တာ
တပည့်ကြီးကို ကြိုက်ရာခိုင်းပါ။ ဒီဟာ
တော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့” “ဟေ့ကောင်
ကောင်းစိန်မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး
လား။ ယူခဲ့စမ်း ငါ့ဆီ ဖလပ်-ဖလပ်-
ဖလပ် အောင်မယ် မင်းကများပုံချင်သေး
တယ်။ ဟောဒီလို ခြေထောက်နှင့်နင်း
ပြီး အတောင်ကိုဆွဲ ဒီလိုနံ့ကြားကို ထိုး

တယ်ကွာဟုဆိုကာ စက်ဘီးမပုတ်တံ
ချွန်ထားတာနှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ
ထိုးကာ တဟားဟားရယ်၍ ကွမ်း
တံတွေကို ထို့ခနဲပြည်အောင် ထွေး
လိုက်ပါတော့သည်။

နောက် (၂) လခန့်ကြာသော
အခါ ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုတက်ရပ်ကွက်
မှာ ကိစ္စဝိုင်းရှိတယ်။ ဖဲသွားရိုက်မလို့
မင်းတို့ လိုက်ကျဉ်းမလား။ ကျွန်တော်
တို့ ဒါ ပီရိုလို့ မလိုက်တော့ဘူးဆရာဟု
ချစ်စံက လက်ကလေးကို ဝိုင်းပြရာ
တဟားဟားဟားရယ်၍ ဟေ့ကောင်
တွေ ငွေဆိုတာ ခိုးပေါ်တက်ရှာရတာ
မဟုတ်ဘူးကွ။ အဖေရှိငွေရှိ၊ မိန်းမရှိရင်
ထမင်းရှိတယ်ကွ။ “တစ်ချိန်လုံး လင်
ယောက်ျားကို မပြောရဲလို့ နေလာခဲ့တဲ့

မအေးပွင့်ခမျာ တိုးလျှသောလေသံ
လေးနှင့် ကိုမြတ်ခိုင်ရယ် ဖြစ်နိုင်လျှင်
တော်မသွားပါနှင့်လား။ ကျွန်မညက
အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူးတော့”
“တယ်...ဒီမိန်းမ ငွေသွားရှာမဲ့လမ်းကို
ထိပ်ကပိတ်နေသေးတယ်။ အလိုက်
ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ဟာမ ငါ့ရုံးပြီး ပြန်လာ
လို့ကတော့ ဒင်းသေဖို့သာပြင်ထား။
ကျုပ်က စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ ကိုမြတ်
ခိုင်ရယ်။ တော်ရန်တွေ ဘာတွေဖြစ်မှာ
စိုးလို့ပါတော်။” “ဟား...ဟား...ဟား
မိန်းမရာ ငါ့အတွက် ပူမနေပါနှင့် မြတ်
ခိုင်တဲ့ တစ်ခိုင်းထဲရှိတယ်။ တွေ့တယ်
မဟုတ်လား။ ဟောဒီမှာ ငှက်ကြီး
တောင်စားမရည် မြတ်ခိုင်ကိုလာစမ်းရင်
ပျက်စီးအောင် မွှေပစ်လိုက်မယ်။ ဟား
ဟား...ဟား ကဲကဲ နင်တို့ပြောနေတာ
နှင့် ဝိုင်းကောင်းကောင်းမမိဘဲ နေဦးမယ်
လစ်ပြီ။”

“ကိုးကွ ကိုး” “မင်းကိုး ဘာ
လုပ်မှာတဲ့။ ရော့ ဒီမှာ ကုလားသုံး
ကောင်၊ “ဟာကွာ ဟေ့ကောင် မြတ်
ခိုင် မင်းလုပ်ရိုက်နေတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်” “ဒါကတော့ကွာ လောကီ

ကစားပဲ အသုခပေါ့ မြတ်ခိုင်က ပေါ့
 ပေါ့လေး ပြောလိုက်ပေမဲ့ ရုံးနေတဲ့
 မောင်ကြီးအတွက်ကတော့ ငွေရုံးတာ
 ထက် အသုခပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံး
 ဟာ အရှိက်ကို ထိသွားပြီး အညှိုး
 အတေးကြီးဖို့ ဖြစ်လာပါတော့သည်။
 ထို့ကြောင့် ငွေများစွာနိုင်လာပြီး အဖော်
 မပါဘဲ ခရီးသွားမိတဲ့ မြတ်ခိုင်တစ်
 ယောက်ကတော့ဖြင့် ချောင်းအကူး
 ညောင်ပင်အောက်ရောက်ချိန်တွင် မောင်
 ကြီးနှင့် အခြားလူနှစ်ယောက်မှ စောင့်
 ကြို၍ မြတ်ခိုင် မင်းခဏနေဦးဟု ဓား
 လှံနှင့် တားထားလေသောအခါ ဟေ့
 ကောင် မောင်ကြီး၊ မင်း ဒါ ဘာအချိုး
 ချိုးတာလဲ။ မင်းကို ကုလားသန့်ရှင်း
 ကုန်းကို ပို့ပေးဖို့ ကုလားသုံးကောင်
 အချိုးပေါ့ကွာ ဟား...ဟား...ဟား။
 ကဲသေပေတော့ဟုဆိုကာ နောက်ကနေ
 တစ်ယောက်မှ တုတ်နှင့် ရိုက်လိုက်
 တာကို ခေါင်းငုံ့၍ရှောင်ပြီး ရှေ့ကလူကို
 ဓားနှင့်ခုတ်ဖို့ လက်မြှောက်လိုက်တဲ့
 အချိန်တွင် မောင်ကြီးမှာဓားလှံနှင့် ချိုင်း
 ကြားကို ထိုးလိုက်ခြင်းခံလိုက်ရပြီး ၎င်း
 ဓားလှံကို ကိုမြတ်ခိုင်မှ ဓားသွားအရင်းမှ

ကိုင်၍ ဆုပ်ထားချိန်တွင် မောင်ကြီးမှ
 ဝါးရိုးကိုဆောင့်၍ ပြန်၍ဆွဲနေသည့်
 အတွက် အသွားက မွေ့ရင်းသလိုဖြစ်ပြီး
 အတွင်းမှ အဆုတ်ကို အစိတ်စိတ်
 အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားလေပြီး မှောက်လျက်
 ကျသွားသောအခါ မောင်ကြီးမှ ခြေ
 ထောက်နှင့်နှင်းပြီး ကဲဟာ ကဲဟာဟု
 ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဓားလှံနှင့် ထိုးနေသော
 အချိန်တွင် သတိမလွတ်သောဘဲ မျက်လုံး
 ထဲ၌ ကျိန်းကန်းအာဘောင်နိမ့်ကောင် ကို
 သူ ရက်စက်စွာသတ်ခဲ့တာကို
 မြင်ယောင်နေပြီးမှ သတိလစ်သွားပါလေ
 တော့သည်။

မြတ်ခိုင်သေပြီတဲ့တော့ ဘယ်
 မှာတုန်း။ မိတ္တီလာဆေးရုံမှာတဲ့ သနား
 ပါတယ်တော်။ ကောင်မရယ် ဒီလို

အကြင်နာတရားမရှိတဲ့သူများ သနားနေ
 ရသေးသလား။ ငါကတော့ သူမိန်းမနှင့်
 ကလေးတွေကို သနားတာပါတာအေး။
 အဲဒါတော့ ငါလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါ
 တယ်အေး။ သူမိန်းမ မအေးပွင့်လေးခမျာ
 လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဆိုသလို
 ခုဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ပဋိဒေဝ
 မီးတောက်လောင်နေလိမ့်မလဲ။ ငါ့သာ
 သူနေရာဆိုလျှင် ရူးတောင်ရူးမလား
 မသိပါဘူးအေး။ ထိုသို့ ရပ်ရွာထဲ၌
 အုတ်အော်သောင်နှင့် ပြောဆိုနေကြချိန်
 အလောင်းပြန်တိုက်လာရာ ဘယ်လိုပင်
 ဘယ်သို့ဆိုးဆိုး ကျေးလက်ဒေသ၏
 ထုံးစံအတိုင်း ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့
 အဖွဲ့က အုတ်ဂူလုပ်၊ ငါက လက်သမား
 တွေနှင့် အခေါင်းလုပ်ကြမယ်ကြားလား။
 ဟုတ်ကဲ့ အဘစ်ဟု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
 ဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြရင်း အခေါင်းကိုလည်း
 သပ်ရပ်စွာလုပ်၍ ကိုမြတ်ခိုင် အသက်
 (၃၂) ဟု စာလုံးထွင်း၍ ပြုလုပ်ကြပြီး
 သင်္ဂြိုဟ်မည့်အချိန်တွင် အဲ အဲ ကိုမြတ်
 ခိုင်ရဲ့ လက်ကလေးတွေက လှုပ်နေ
 တယ် လှုပ်နေတယ်တော့ ကြောက်
 တတ်သူများကလည်း သရဲခြောက်တယ်

ဆိုပြီး ပြေးသွားပြီး သက်ကြီးဝါကြီးတွေ
က စူးစမ်းလေ့လာတဲ့အခါ မသေသေး
ဘူးဟု သိရတဲ့အတွက် မန္တလေးဆေးရုံ
ကြီးသို့ ပို့လိုက်ကာ ဆေးကုသမှုခံယူ၍
ပြန်လည်အသက်ရှင်လာသောအခါ ရွာ
ကိုကောင်းမွန်စွာ ပြန်ရောက်ရှိလာတဲ့
အချိန်၌ မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့လည်း ကံ
ကံ၏အကျိုးအတိုင်း ထောင်ကျသွားကြ
ပြီး သူတို့ကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်
မသိဘူး။ ငါ့မှာတော့ ဘယ်နေရာထိုင်
ထိုင် ဘယ်နေရာသွားသွား နောက်
ကျောမလုံဖြစ်ပြီး ဒီမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့

လာကာ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း
တစ်နေ့မှာ အိမ်မှထမင်းဟင်းကို ခိုးစား
တဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို နှုတ်သီးအား
ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ရိုက်လိုက်ရာ အဲဒီခွေး
ဟာ သွားတွေအကုံးလိုက် ကျွတ်ကာ
သေသွားပြီး မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကပြူး ပြီး
ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတဲ့ပုံစံနှင့် မြင်
လိုက်ရတော့ ယခင်ကျီးကန်းကို သတ်
ခဲ့တာကိုပါ မြင်ယောင်ကာ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားပြီး စသံဝေဂရသွားသည့်
အတွက် ဆင်ခြင်စွာနေထိုင်လာပြီး ငါ
လည်းပဲ မကြာခင်မှာပင် သွားဖုံးများ

ရောင်လာပြီး သွားတွေသည်လည်း
တိမ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကျွတ်ကျ
ကုန်ကာ ယခုလို သွားဖုံးပဲကျန်တဲ့ ဘဝ
ရောက်ခဲ့ရတာပဲ ယခုတော့ အသက်
အရွယ်ကလည်း ရလာတာနှင့်အမျှ
သံဝေဂရပြီး တတ်နိုင်သလောက်
အကုသိုလ်ငြိမ်းအောင် နေတော့မယ်ဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ သာသနာ့ဘောင်ကို
ရောက်ခဲ့ရတာပဲ ဒကာကြီးဟုဆိုကာ
ဆက်၍ ကြွသွားပါလေတော့လေ
သတည်း။

ယခုအကြောင်းအရာ သည်
ကာယကံ ရ င် မှ စာရေးသူ အား
ကိုယ်တိုင်ပြောကြားခဲ့ပြီး လူနာမည်
များကိုပြောင်း၍ ရွာနာမည်ဖျောက်
ထားသည်မှအပ အားလုံးသည်
ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါကြောင်း အာမခံ
အပ်ပါသည်။

BG နေသူရိန်
မြို့မအရေး

သဗ္ဗေ သဒ္ဓါ ကမ္မသကာ

တော်လှန်ရေး

ဝိပဿနာ

ရွှေပန်းချောင်းဆရာတော်
အရှင်ဝိစိတ္တဘုရားက

အပိုင်း (၁)

ငါတို့လက်ရှိနေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာဟာ ဘယ်လိုကမ္ဘာမျိုးလဲလို့ ငါတို့ စဉ်းစားကြတယ်။ တွေးခေါ်ကြတယ်။ အချက်အလက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖော်ထုတ်ကြ ရေးသားကြတယ်။ မှတ်တမ်းတင်ကြတယ်။ ကမ္ဘာသားတွေသိရှိအောင် ဖြန့်ချိကြတယ်။ ငါတို့ ကမ္ဘာဟာ ဘယ်လိုကမ္ဘာကြီးပါဆိုတာကို ပြောကြတယ်။ ရုပ်ရှင်သမားက ရုပ်ရှင်အမြင်နဲ့ ကမ္ဘာကြီးအကြောင်း ပြောပြသလို ကဗျာသမားကလည်း ကမ္ဘာအကြောင်းကို ကဗျာနဲ့ ပြောပြတယ်။ ကဗျာဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ။ ဒါလေးလည်း ငါက ထည့်ပြောချင်သေးတာ။ ရုရှားကဗျာဆရာ ယက်မ်တူရှင်ကိုရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲက နေ ထုတ်နုတ်ပြီးတော့ ပြောရမယ်။ (ဆရာမောင်ပေါ်ထွန်း ဘာသာပြန် တယ်။ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်က ထုတ် ဝေတယ်။ မှတ်ချက်။)

တကယ်တော့ ကဗျာကို လိမ်ညာလို မရဘူး။
ကဗျာကို လိမ်ညာဖို့ အား

ထုတ်ရင် အဲဒီလို
အားထုတ်သူကို ကဗျာက
ရက်ရက်စက်စက်
စွန့်ပစ်သွားမှာပဲ။
ကဗျာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့်
မိန်းမနဲ့တူတယ်။
မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်ယောက်ျား
သစ္စာဖောက်တာကို
ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ မိန်းမဟာ
ကိုယ့်ယောက်ျား မဟုတ်တာ
လုပ်ရင်
တစ်စက်ကလေးမျှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ တစ်စက်ကလေးမျှ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကဗျာလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ။ အမှန်တရားကို
သွေဖီရင် ကဗျာက နည်းနည်း
မျှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။
မှသာဝါဒကို ဘယ်တော့မှပြော
မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ဂုဏ်တင်နေကြတဲ့
လူစားတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီလူတွေဟာ “မှသာမပါ
လင်္ကာမချော” ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေ

ကိုကိုင်စွဲပြီး သစ္စာတရားကို
မဟားတရား လုပ်ခဲ့တာ
ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီလဲလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ပြီး မေးခွန်း
ထုတ်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်။
ယက်မ်တူရှင်ကို
ယက်မ်တူရှင်ကိုက ဒီလို
ပြောခဲ့တယ်။ ငါတို့ကမ္ဘာထဲမှာ မှသာ
ဝါဒကို ဘယ်သောအခါမျှ မပြောဘူး။
မှသာပြောတာကိုလည်း လက်မခံနိုင်
ဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေသူတွေ ရှိတယ်။
ဒီလူတွေ ကိုယ်တိုင်ကပဲ တစ်ခါတစ်ရံ
မှ မှသာမပါ လင်္ကာမချောဆိုပြီး မှသာ
ဆိုတတ်ပြန်ကြသတဲ့။ မှသာဆိုတာ
အတော်မကောင်းတဲ့အရာပဲ။ ကမ္ဘာထဲက
ဘယ်ဘာသာဝင်မဆို မှသာစကား
ဆိုတာကို မကြိုက်ကြဘူး။ လူမျိုး
တစ်မျိုးက လူနို့တစ်မျိုးကို လိမ်တယ်။
သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာဟာ ကောင်းတဲ့
အလုပ်တော့ ဘယ်ဟုတ် မှာလဲ။ ငါတို့
ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ မှသာဝါဒကို တားမြစ်
ထားတယ်။ မှသာ ကို ရှောင်ဖို့ အခြေခံ
လူကျင့်ဝတ်တစ်ခု အဖြစ်ပြဋ္ဌာန်းထား
တယ်။

မဟုတ်မမှန်၊ တစ်ဖက်သားကို
 ယွင်းချွတ်လှည့်စား၊ မသားဆို။
 အဓိပ္ပာယ်ကို၊ ထိုသူသိ၍၊
 အကျိုးကိုထိ၊ အကုသိုလ်။
 လွန်ကျူးမိရင်၊ တကယ်ပဲပေါ့၊
 အပ္ပယ်ငရဲကျမည်ဆို။
 လွတ်လာပြန်လည်း၊ ပါးစပ်ပြ၊
 သွားကဲ့၊
 နှုတ်ခမ်းတို။
 အဲဒါကြောင့် ပဉ္စသီလ တည်
 ကြပါစေလို့။

ဆရာကြီး ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်က
 ဒီလိုကဗျာဖွဲ့ပြတယ်။ ဒီကဗျာက ငါတို့
 သူတင်ပေစူးလေးတွေနဲ့ ငယ်ဘဝ
 သူတင်တော်မှာ သင်ခဲ့ကြရတာပေါ့
 သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် အင်မတန်ကောင်း
 ရွာကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အောက် က
 သက်သင်ပုန်းကြီး ရှေ့မှာ သင်ခဲ့
 ကြတာပေါ့။ ပျော်စရာပါပဲ။ လွမ်းမော
 ကုန်ဆုံးခဲ့သော ငယ်ဘဝလို့ ဆို
 ကြတာမယ်။ မုသာဝါဒဆိုတာ ပါဠိစကား
 မုသာ-ချွတ်ယွင်း ဖောက်ပြန်
 သောမမှန်၊ ဝါဒ-ပြောဆိုခြင်း။ ဒီလို
 မြန်မာပြန်ဆိုရတယ်။ မြန်မာလို

တည့်တည့် ပြောရင်တော့ ချွတ်ယွင်း
 ဖောက်ပြန် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်း။
 လိမ်ပြောခြင်းပေါ့ကွာ။ မဟုတ်မမှန်တာ
 လည်း ဖြစ်မယ်။ တစ်ဖက်သားကို ချွတ်
 ယွင်းစေလိုတဲ့စိတ် အလွဲအမှားကို သိ
 စေလိုတဲ့ စိတ်လည်းရှိမယ်။ ပြောဆို
 သိစေတာလည်း ဖြစ်မယ်။ ပြောတဲ့
 အဓိပ္ပာယ်ကို အပြောခံရတဲ့ သူက
 လည်း သိမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် မုသာဝါဒ
 ကံ အထမြောက်တော့တာပဲ။ တစ်ဖက်
 သားမှာ ကိုယ်လိမ်ပြောလိုက်လို့ အကျိုး
 ပျက်စီးသွားမှ ကံအထမြောက်တယ်လို့
 လည်း ဆိုတယ်။ သူ့အကျိုးကို မထိခိုက်
 ရင် သိပ်အပြစ်မကြီးဘူးလို့ မှတ်ရတယ်။
 ကိုယ့်ပစ္စည်း သူတစ်ပါးကို မပေးချင်တဲ့
 အတွက် ရှိလျက်သားနဲ့ မရှိဘူးလို့ လိမ်
 ပြောလိုက်တာ သာမညမသား ဖြစ်တာ
 မို့ ကံမမြောက်ဘူးတဲ့။ ရယ်စရာအဖြစ်
 နဲ့ လိမ်ပြောတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါက
 ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်ရဲ့ အဆိုပေါ့ကွာ။

ရယ်စရာအဖြစ်နဲ့ လိမ်ပြော
 တာဆိုမှ ငါအမှတ်ရမိတဲ့ ဟာသ
 လေးတွေ ပြောရဦးမယ်။ ဒီဟာသလေး
 တွေက တကယ့်အဖြစ်အပျက် မဟုတ်

ဘူး။ ဇာတ်လမ်းက လုပ်ကြံဖန်တီးထား
 တဲ့ မုသာဝါဒ ဇာတ်လမ်းတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့
 တွေးပြီး ရယ်ရတယ်။ အနည်းဆုံးတော့
 ပြုံးရတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပူပင်သောက
 တွေ စိတ်မောစရာ လူမောစရာတွေနဲ့
 မပြတ် တရစပ် တွေ့ကြုံနေရတဲ့ လူ
 ဘဝမှာ တစ်နေ့စာ ဟာသတွေ လိုအပ်
 တာ အမှန်ပဲ။ ငါပြောမယ့် ဟာသက
 တော့ အမေရိကန် ဟာသတစ်ခု။
 သမ္မတလိုချင်တာက...

ဇီဝဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက်
 အမေရိကန်သမ္မတဆီ ရောက်လာ
 တယ်။ သူက ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော်
 မှာရှိတဲ့ ကြွက်တွေကို တစ်ကောင်မှ
 မကျန်အောင် သုတ်သင်နိုင်စွမ်းရှိ
 ကြောင်း တင်ပြတယ်။ အစီအစဉ်ကို
 သဘောတူညီရင် ဒေါ်လာတစ်သန်းပေး
 ရမယ်။ တကယ်လို့ ကြွက်တစ်ကောင်
 ကျန်နေရင် ငွေတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလို။
 ဇီဝဗေဒသိပ္ပံပညာရှင်က ဒီလိုပြောတယ်။
 အမေရိကန်သမ္မတက သဘောတူပြီး
 လုပ်ငန်းအစ ခိုင်းပါတော့တယ်။ ဇီဝဗေဒ
 ပညာရှင်က ပိုးဖဲကတ္တီပါနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့
 သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်တယ်။ သေတ္တာထဲ

က အလွန်ကြီးတဲ့ ခရမ်းရောင် ကြွက်
ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာတယ်။ ဝါရှင်
တန်ဒီစီမြို့ထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။
ခဏလောက်ကြာတဲ့အခါ ခေါင်းဆောင်
လမ်းပြ ခရမ်းရောင်ကြွက်ကြီးရဲ့ နောက်
မှာ ကြွက်တွေအများကြီး တန်းစီပြီး
လိုက်လာကြတာ တွေ့ရတယ်။ ခရမ်း
ရောင်ကြွက်ကြီးက ပိုတိုမက် မြစ်ကြီး
ထဲ ခုန်ချလိုက်တဲ့အခါ နောက်ကလိုက်
လာတဲ့ ကြွက်တွေလည်း မြစ်ထဲခုန်ချ

လိုက်ကြတယ်။ ဝါရှင်တန် ဒီစီသာ
ကြွက်တွေအားလုံး ပိုတိုမက် မြစ်ထဲမှာ
ရေနစ်ပြီး သေသွားကြတယ်။
နောက်ဆုံး ဝါရှင်တန်ဒီစီမှာ
ခရမ်းရောင် ကြွက်ကြီးတစ်ကောင်ပဲ
ကျန်ခဲ့တယ်။ သမ္မတက သူ့ကတိ
အတိုင်း ဇီဝဗေဒပညာရှင်ကို ခေါ်လာ
တစ်သန်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ လူ
ရှင်းတဲ့နေရာ ခေါ်သွားပြီး အခုလို မေး
လိုက်ပါသတဲ့။

“ခရမ်းရောင် နိုင်ငံရေးသမား
တစ်ယောက်လောက် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး
လား။ ခင်ဗျားလုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လား။
(ရှေ့တစ်ပတ်ဆက်မယ်)
ရေးသူ၊ ဗတ်သူ၊ ထုတ်ဝေသူ၊
ကြည်ဖြူ၊ ရွှင်လန်းနိုင်ကြပါစေ။
ရွှေစုန်းချောင်းဆရာတော်
အရှင်ဝိစိတ္တာလင်္ကာရ

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စိုးယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဂျူးမကလေး အနိန့်ဖရန့် (၁)

မောင်စာနု (စက်မှု)

ကလေးတို့ကို ဒီတစ်ခါ ဦးဦး
ဓာန ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတုန်းက
စစ်ဒဏ်ကို ခံစားရင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်း
လေး ရေးသွားခဲ့တဲ့ ဂျူးမကလေးတစ်
ယောက်အကြောင်း ပြောပြချင်တယ်။

အန်နီဖရန် (ခ်) (Anne Frank)

ရဲ့ ဘဝဟာ တိုတောင်းလှသလို၊
ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းလှတယ်။
သူမရဲ့ ခိုင်ယာရီထဲမှာတော့ သူမရဲ့ ရဲရင့်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေကို မြင်နိုင်တာ
ပေါ့။ ဒီခိုင်ယာရီကိုလည်း ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ် (၁၉၃၉-၄၅) ကာလအတွင်း
နာဇီတွေကို ပုန်းအောင်းနေရတဲ့ ကာလ
က သူမကိုယ်တိုင် ရေးသွားခဲ့တာလေ။

အန်နီဖရန် (ခ်) ကို ဂျာမဏီ
နိုင်ငံ ဖရန်ဖွတ်မြို့မှာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်
ဂျွန်လ ၁၂ ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။
သူမိသားစုက ဂျူးလူမျိုးတွေပေါ့။ ၁၉၃၃
ခုနှစ်ရောက်တော့ နာဇီပါတီဟာ ဂျာမဏီ
မှာ အာဏာရလာခဲ့တယ်။ နာဇီတွေက
ဂျူးလူမျိုးတွေကို တိုင်းပြည်ရဲ့ ပြဿနာ
ကောင်တွေလို့ စွပ်စွဲပြီး ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး
လုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ဖရန် (ခ်) တို့ မိသားစု

ဟာ နယ်သာလန်နိုင်ငံ အမ်စတာဒမ်မြို့
ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
၁၉၄၀ ခုနှစ်မှာ ဂျာမဏီဟာ နယ်သာ
လန်နိုင်ငံကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့
တယ်။ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ ဂျူးဆန့်ကျင်
တဲ့ ပုလိပ်တွေ လက်အောက်မှာ ခါးသီး
မှုတွေကို ခံစားခဲ့ကြရတယ်လေ။

အန်နီအဖေဟာ သူတို့ မိသား
စု ပုန်းအောင်းဖို့ နေရာလေးတစ်ခုကို
ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ရုံးအဆောက်အဦ
အနောက်ဘက်မှာ အခန်းလွတ်တွေကို
သီးခြားဖြစ်အောင် လုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဝင်
ပေါက်ကိုတော့ ရွှေနိုင်တဲ့ စာအုပ်စင်
ကြီးနဲ့ ကာထားတာပေါ့။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်
ဂျူလိုင်လထဲမှာ သူ့အဖေရယ်၊ သူ့အမေ
ရယ်၊ သူ့အမ မာဂေါ (Margot) ရယ်၊
အခြားဂျူးလူမျိုးလေးယောက်နဲ့ သူမ
ကိုယ်တိုင် စာအုပ်စင်ကြီးနောက်က
လျှို့ဝှက်အခန်းတွေမှာ စပြီးပုန်းအောင်း
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဖရန် (ခ်) တို့ မိသားစုနဲ့ အခြား
မိတ်ဆွေလေးဦးတို့ဟာ ဒီလျှို့ဝှက်အခန်း
မှာပဲ နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ပုန်းအောင်း
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အခြားရဲရင့်တဲ့ မိတ်

ဆွေတွေက အသက်နှင့်ရင်းပြီးတော့
အစားအသောက်တွေကို သူတို့ဆီ
ရောက်အောင် ပို့ပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
အမြဲတမ်း ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ ဘဝနဲ့
လွတ်လပ်မှုမရှိတဲ့ဘဝမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့
ကတော့ ခက်ခဲလှသည်။ ဒါကို ဖြေသိမ့်
နိုင်ဖို့ အန်နီဟာ ခိုင်ယာရီကို စပြီးရေး
သားခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ အတွေးအခေါ် တွေနဲ့
စိတ်ခံစားမှုတွေကို စကားလုံး တွေနဲ့
ပြောင်မြောက်အောင် ဖော်ပြနိုင် ခဲ့တယ်။

ဒီခိုင်ယာရီကို စရေးတုန်းက
အန်နီဟာ ၁၃ နှစ် သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။
အခြားဆယ်ကျော်သက်တွေလိုပဲ သူမ
အနာဂတ်ဘဝလေးကို မျှော်လင့်ချက်
တွေနဲ့ သူမရဲ့ ခိုင်ယာရီထဲမှာ ဖော်ထုတ်
ရေးသားခဲ့တယ်။ စာရေးဆရာမဖြစ်ဖို့
မျှော်လင့်ထားခဲ့သလို အချစ်စစ်ကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့လည်း တမ်းတခဲ့တယ်။
“ငါဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတွေအတွက်
အသုံးဝင်မဲ့သူ၊ ကျေနပ်မှုတွေ ပေးစွမ်း
နိုင်မဲ့သူ” ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့
စိတ်ကူးတွေနဲ့ ဆန္ဒတွေလည်း ငိုခဲ့
တယ်။

ပုန်းအောင်းနေရတဲ့ ကာ

တစ်လျှောက်လုံးမှာ အန်နီဟာ လူသားတွေရဲ့ မြင့်မြတ်မှုတွေ အပေါ်မှာပဲ ထိုင်ကြည့်ချက်ထားခဲ့တယ်။ “ယုံကြည်မှု အမျိုးမျိုး ရှိကြပေမယ့် လူသားတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံးပဲလို့ သူယုံကြည်ကြောင်း” သူမရဲ့ ဗိုင်ယာရီထဲမှာ ဆရာသွားခဲ့တယ်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်ရောက်တော့ ဖရန်နို (ခ) တို့ မိသားစု ပုန်းအောင်းနေတဲ့ နေရာလေးဟာ သစ္စာဖောက်ခံရပြီး ခက်စတာပိုလို့ခေါ်တဲ့ ဂျာမန် လျှို့ဝှက်ရဲတွေ တွေ့ရှိသွားခဲ့တယ်။ အန်နီဟာ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဘာဂန်-ဘယ်ဆန်း

အကျဉ်းစခန်း (Bergen-Belsen prison camp) ကို ပို့ဆောင်ခြင်းခံခဲ့ရတယ်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် သူမအသက် ၁၅ နှစ်မှာ အဲဒီ အကျဉ်းစခန်းမှာပဲ သူမသေဆုံးခဲ့တယ်။

အန်နီရဲ့ဖခင် အော့တို (OTTO) ကတော့ စစ်အတွင်းကာလမှာ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူတို့ မိသားစု ရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသူပေါ့။ သူ ဟာ သူ့သမီးရဲ့ ဗိုင်ယာရီကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကတည်းကစပြီး ဒီစာအုပ်ဟာ ဘာသာပေါင်း ၅၀ ကျော်လောက်နဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်

ဝေမှုတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီစတာ အပြည့်မှာရှိတဲ့ သူတို့ မိသားစု ပုန်းအောင်းခဲ့တဲ့ နေရာလေးကို သန်းနဲ့ချီတဲ့သူတွေ ဟာ လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြတယ်။ အန်နီဖရန်နို (ခ) ရဲ့ စာအုပ်ကလေးဟာ ခွဲခြားဆက်ဆံမှု အမျိုးမျိုးကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်နေကြတဲ့ သူတွေအားလုံး အတွက် အမြဲတမ်း အားပေးလှုံ့ဆော်နေတဲ့ စာအုပ်ကလေးပေါ့။

မောင်ဓာန (စက်မှု)

Ref: Microsoft encarta kids 2007.

ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်ထဲက

ဝင်ဆာမြို့တူးကြီး၏ အိပ်ထောင်ရေးဇာတာ

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ဝင်ဆာမြို့စားကြီး

ဤထူးခြားဆန်းကြယ်၍ ဂန္ထိရ
ဆန်သော အချစ်ဇာတ်လမ်း အဖြစ်
အပျက်သည် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်
လမ်းဖြစ်သော်လည်း နှစ်ပေါင်းခဲ့ပြီဖြစ်၍
ဗုဒ္ဓကဲ့ရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲက ပျောက်ကွယ်
ပြန်နေသော အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတာရှင်သည် ပြင်သစ်
နိုင်ငံ၏ အလွန်လှပသော သမိုင်းဝင်
အနုပညာမြို့ကလေးတွင် ကွယ်လွန်
ဆက်စွာစံခဲ့ပြီးဖြစ်ပေမယ့် သက်ဆိုင်သူ
များ၏ ဝိညာဉ်ထဲ၌ကား အရိုးထင်ကျန်
ရစ်နေဆဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အချစ်ကြောင့်
အိမ်နီးချင်းလွတ်ခဲ့ရသူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ
ဝင်ဆာမြို့စား အက်ဒဝပ်ဘုရင်ကြီးသည်
ဆုတံဆိပ်ရောင် ၂၃-၆-၁၈၉၃ ခုနှစ်
အသစ်တော်ချိန် ၂၂၀၀ နာရီတွင်
မြောက်လတ္တီတွဒ် ၅၁ ဒီဂရီ အရှေ့
တောင်ရှိတွင် ၀-၅ ဒီဂရီကြားတွင် နေ
အိမ်နီးချင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထွန်းလင်း
သျှက် မွေးဖွားသန့်စင်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါ
သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် အလွန်ထူးခြား
ဆန်းမွန်သော ရာဇယုဂ်ကို ရရှိထား
သော ဇာတာရှင်ဖြစ်သဖြင့် နေဝင်

အင်ပါယာနိုင်ငံကြီး၏ ထီးမွန်နန်းမွေကို
ဆက်ခံနိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ဇာတာရှင်သည် ရာဇယုဂ်ကောင်းနေ
သော်လည်း ပိပုရားနှင့် သက်ဆိုင်သော
ပထဝီဘာဝအိမ်၏ အိမ်ရှင်သခင် ဂြိုဟ်
တနင်္လာသည် မကောင်းသော မရဏ
အိမ်မှနေ၍ ဇာတာရှင်၏ အိမ်ထောင်
ရေး ဘဝကကြမ္မာကို ရုပ်သေးရုပ်ပမာ
ရက်ရက်စက်စက် ကြီးကိုင်စိုးစိုးခြယ်
လှယ်သဖြင့် အချစ်ကြောင့် ထီးနန်းစွန့်
လွှတ်ခံလိုက်ရသူ ဖြစ်လေတော့သည်။

နက္ခတ်ဇာတာ

ဇာတာရှင်၏ ဘဝစက်ဇာတာ
တွင် လက်နှင့်အတူ ကောင်းမြတ်သော
သုဘတာဝဉ္စ ပူးလျက် စံနေသော လက်
သခင် စနေဂြိုဟ်အား စည်းစိမ်ချမ်းသာ
နှင့် အောင်မြင်မှုသရဖူကို ယူဆောင်
ပေးတတ်သော ကြာသပတေးဂြိုဟ်က
ကောင်းစွာ မြင်ထားခြင်း၊ လက်မှကောင်း
သော ၉ တန်သခင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်နှင့်
၁၀ တန် သခင်ဂြိုဟ်မကာ ရလက်၏
မြင့်မြင့်သော ယောဂကာရာ သောကြာ
ဂြိုဟ်တို့သည် ကိန်းအိမ်တွင် တည်ရှိ

နေကြသောကြောင့် ရာဇယုဂ်ရရှိထား
သဖြင့် မင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ခံစား
နိုင်ပြီး ဘုရင်အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ သို့သော်လည်း လက်မှ ၇
တန် ဇနီးမယားတို့နှင့်သက်ဆိုင်သော
ပထဝီဘာဝသခင် တနင်္လာဂြိုဟ်သည်
မိမိအိမ်မှ မကောင်းသော ၈ တန် မရဏ
အသေအိမ်တွင် စံမြန်းနေ၍ လက်မှ ၂
တန် စနေဂြိုဟ်စိုးစိုးသော ရာသီအိမ်
တွင် တည်ရှိနေသဖြင့် ဇာတာရှင်သည်
မေတ္တာရေး ဆိုးကျိုးအတွက် အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်နေသော ၁၉၃၆ ခုနှစ်
ထဲတွင် အချစ်ကြောင့် ထီးနန်းသရဖူကို
ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှတ်၍ မျိုးနွယ်
အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ရည်မတူသည့်
သာမန်အာရပ်သူ မစွပ်ဆစ်မဆင်ဆိုသူ
နှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ရ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လက်မှ ၂ တန်
ဘာဝတွင် တနင်္လာဂြိုဟ်သည် ပါပအင်္ဂါ
ဂြိုဟ်နှင့် ပူးယှဉ်နေခြင်း သောကြာဂြိုဟ်
သည် လက်မှ ၄ တန် ဗုဒ္ဓဘာဝတွင်
တည်ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် ဇာတာရှင်
အား များစွာသော လောကသုခချမ်းသာ
များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရရှိခံစားစေခြင်း။

အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဦးနှောက် အသိတရားထက် နှလုံးသား ကို ဦးစားပေးစေခြင်း၊ အချစ်အတွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရသော သတ္တိ စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံစေခြင်းများကို ဖြစ်စေ ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ လက်မှကောင်းသော ၉ တန်ဘာဝတွင် စံနေသော လက်သခင် စနေဂြိုဟ်သည် ရန်သူဖြစ်သော ကိတ် ဂြိုဟ်နှင့် အပူးခံနေရခြင်း အင်္ဂါပါအပူ ဂြိုဟ်နှင့် မကွာရလက်အတွက် ဆိုးကျိုး ဖြစ်စေသော မာရကရာဟဂြိုဟ်မြင်းခံရ နေခြင်းတို့ကြောင့် ဇာတာရှင်သည် ရန် ဂြိုဟ်အင်္ဂါနှင့် ပူးယှဉ်ခံရသော ရာဟု ဂြိုဟ်၏ အန္တရာဿနစ်ထဲတွင် ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ၏ ထီးနန်းကို သာမန်အရပ် သူ၏ အချစ်နှင့်လဲလှယ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မတူညီသောအမြင်များ

ဘုရင်ကြီးပေါ် အများ၏အမြင် အမျိုးမျိုးရှိနေလေ၏။ အများပြည်သူများ က ဘုရင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စထက် အများပြည်သူတို့ အတွက် တိုင်းပြည်၏အကျိုးကိုသာ

ဦးစားပေး အလေးထားသင့်သည်ဟု သော အမြင်မျိုး ရှိကြပြီး ဘုရင်မိသားစု များက ဘုရင်ကြီးသည် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင် ခံစားချက်ထက် မိမိ၏ဂုဏ် မိမိ၏နိုင်ငံ လူမျိုးနှင့် လူမျိုးဂုဏ်သိက္ခာ အစဉ်အလာ များကို စံပြအဖြစ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ၍ အများပြည်သူများက ကောင်းသည် ဟု လိုလားလက်ခံထားသည့်ဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးသင့်သည် ဟု ခံယူကြသည်။ နန်းစွန့်ဘုရင်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တရားဥပဒေနှင့် အများ ပြည်သူများ၏ ကိုယ်ပိုင်အကျိုးစီးပွားများ ကို မထိခိုက်စေဘဲ ရိုးသားစွာ လွတ် လွတ်လပ်လပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် မှန်ကန် သော ဆုံးဖြတ်ချက် သစ္စာတရား ဖြစ် သည်ဟု ခံယူသည်။ အဆုံး၌ ဘုရင် ကြီးသည် အများအမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်၍ နှလုံးသားမေတ္တာကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အချစ်ကြောင့် ထီးနန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက် ခြင်းသည် ဇနီးနှင့်သက်ဆိုင်သော ၇ တန် သခင် တနင်္လာဂြိုဟ်၏ စိုးမိုးခြယ်လှယ် ခြင်း ခံရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဇနီးနှင့်ဆိုင်သော ၇တန်

နက္ခတ်ဗေဒင် အယူအဆအရ လက် ၆ တန် အာရီရန်အိမ်မှ ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်သည် ဇနီးမယားနှင့်ဆိုင်သော ၇ တန် ပထမီအိမ်၌ တည်ရှိနေပြီး ပထမီ အိမ်ရှင် တနင်္လာဂြိုဟ်သည် မိမိမူလ အိမ်သို့ ရေတွက်လျှင် ၆ တန်ရန်အိမ် မိမိအိမ်မှ ၈ တန် မရဏအိမ်တွင် စံနေကြသောကြောင့် ဇာတာရှင်သည် အချစ်မေတ္တာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အများ အမြင်နှင့်ဆန့်ကျင်ကာ ဘဝအောင်မြင် မှုကို စွန့်လွှတ်၍ ဂုဏ်နိမ့်သူနှင့် အကြောင်းပါပြီး အဆုံးဘဝ၌ မထင် မရှား သာမန်ဘဝမျိုးနှင့် ဇာတ်မြုပ်သွား ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပထမီဘာဝခေါ် ဇနီးနှင့်ဆိုင်သော ရာသီသခင် ညှိ၍ မကောင်းသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေ လျှင် ဇနီးမယားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ငွေ ကြေး စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ရာထူးဂုဏ် သိန်များ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည် ဖြစ်ပါ သည်။

ဇာတာရှင်၏ဘဝနိဂုံး

ဇာတာရှင်သည် သက်တမ်း

နှစ် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် မကောင်းသော မာရက ရာဟုဂြိုဟ်၏ ဒေသနှစ်သစ်ဖြစ်သော ရာဟုအန္တရဒေသထဲတွင် နတ်ရွာစံခဲ့ပါသည်။ ဘဝစက်အရ ကောင်းသော မာရကရာဟုဂြိုဟ်၏ အန္တရဒေသနှစ်ထဲတွင် တတာရှင်သည် (၁) မိမိနှင့် ဂုဏ်ရည်မတူသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ခြင်း (၂) ရာဇပုလ္လင်ထီးနန်းသရဖူကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်း (၃) ကွယ်လွန်

အနိစ္စရောက်ခြင်း အစရှိသော အကုသိုလ်တိုက်ဆိုင်မှုများဖြင့် ဆက်တိုက် တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်းကို တွေ့မြင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်တွင် ထူလဒေသခေါ် ဒေသနှစ်ကြီးများထက် အန္တရဒေသ ခေါ် ဒေသနှစ်ငယ်များသည် လူသားတို့၏ ဘဝ ကံကြမ္မာ အကောင်းအဆိုးကိုလည်းကောင်း အနိမ့်အမြင့်ကိုလည်းကောင်း ပိုမို ထိ

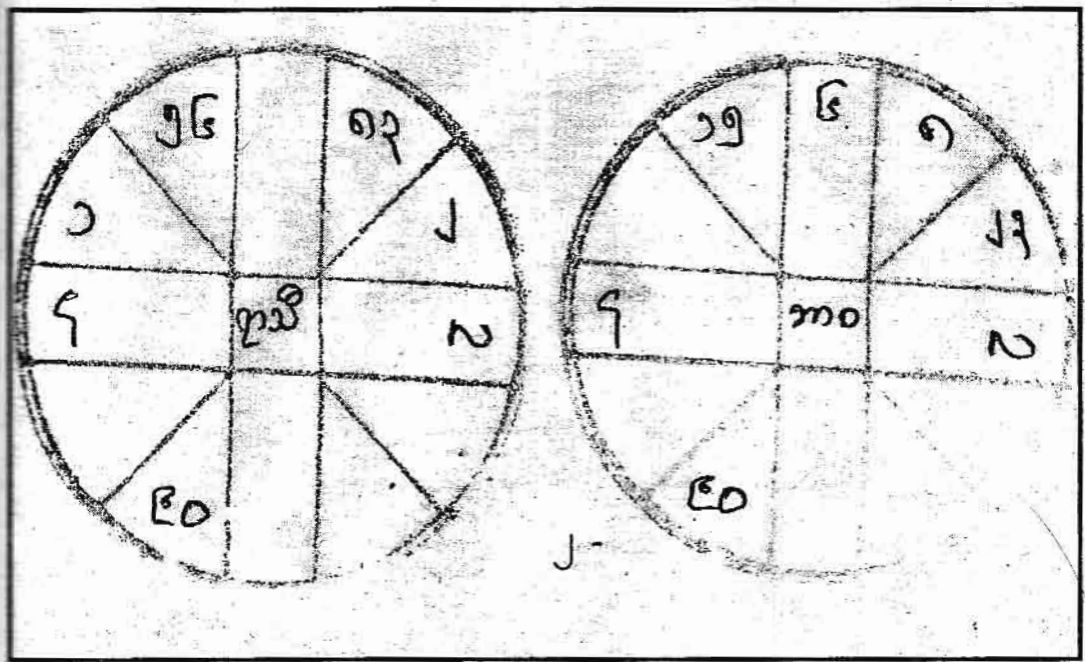
ရောက်နီးစပ်စွာ စိုးမိုးခြယ်လှယ်ထားနိုင်သည် ဟူသောအချက်ကို အချစ်ကြောင့် ထီးနန်းစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသူ အက်ဒဝပ် ဘုရင်ကြီး၏ဘာဝစက် ကံတတာဖြင့် လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း နှိုင်းယှဉ်တင်ပြအပ်ပါသည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမ်းလို

သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့်

(ကချင်မြေ)

ဝင်ဆာမြို့စားကြီးတတာပုံ

မေတ္တာတရားဆိုသည်မှာ

ပြန်မရသောမေတ္တာ

ထွန်းသင်းကို

မေတ္တာတရား၏ နက်ရှိုင်းမှု
သည် တန်ပြန်ခံစားသက်ရောက်သူ
အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ ပူလောင်ကောင်း
ပူလောင်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြ
သော နိဒါန်းစာပုဒ်ကို ဖတ်ရှုနေသော
စာဖတ်သူအဆွေ၏ အတွေးထဲတွင်
ဘယ်နှယ် စိမ့်စမ်းရေလို အေးမြတဲ့
မေတ္တာတရားက ပေးပို့ခံစားသက်
ရောက်သူ တစ်ယောက်အတွက် ပူ
လောင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလားဟု
ခွဲစားတွေးတောနေပေလိမ့်မည်။

အပင်ကို မျိုးစေ့ချိုက်ပျိုး၍
ဦးထွားရှင်သန်လာသောအခါ၌ ကြီး
ချွားရှင်သန်လာသော အပင်ကြီး၌
အေးရူးတရားတည်ရှိသလော၊ မျိုးစေ့၌
အေးရူးတရားရှိသလော၊ သို့တည်း
မဟုတ် မျိုးစေ့ကို မြေတောင်မြှောက်
၍ ရှင်သန်စေခဲ့သော လူသား၌ပင်လျှင်
အေးရူးတည်ရှိသလော။

ပစ္စည်းပစ္စည်း၊ ပစ္စယုပ္ပန်နည်း
ဖြင့် အရာအားလုံးမျှတစွာ ယှဉ်စပ်
ကြည့်မည်ဆိုလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
သဘာတပစ္စည်း၊ အညမညပစ္စည်း

ပစ္စည်းပစ္စယုပ္ပန်နည်းဖြင့် အတူတကွ
အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုတည်ရှိနေကြ
၍သာ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ ရှင်သန်ပေါက်
ဖွားကာ သက်ရှိ သက်မဲ့အရာဝတ္ထု၊
အားလုံးတို့သည် အချိုးအစားညီလှစွာ
ဖြစ်တည်နေနိုင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လောကရဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့
အရာအားလုံး ပွင့်ဖူးဝေဆာလှပရန်
အတွက် တစ်ခုတည်းသော အရင်းခံ
အကြောင်းတရားသည်ကား မေတ္တာ
တရားပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခက်ခဲနက်နဲသော လျှို့ဝှက်
ချက်အကြောင်းတရားများနှင့် ပြည့်နှက်
နေသော မေတ္တာတရားသည် ပေး
သလောက် ပြန်ရသည်လည်း ရှိသလို၊
မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာတတ်သည်
လည်း ရှိတတ်ပေ၏။

ထင်ရှားသော ဥပမာသာဓက
တင်ပြရမည်ဆိုလျှင်...

တိုင်းသူပြည်သားတို့ အပေါ်မှာ
ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မေတ္တာထား၍
တိုင်းပြည် သာယာဝပြောဖို့အတွက်သာ
ရှေးရှုခဲ့သော အနော်ရထာ မင်းမြတ်
သည်ပင် ဘဝဟောင်းက တင်ရှိနေ

သော ရန်ကြေးကို ဘီလူးမက ကျွဲ
ယောင်ဆောင်၍ ခတ်သဖြင့် ကံတော်
ကုန်ခဲ့ရခြင်းသည် မိမိ ပေးဆပ်ခဲ့သော
မေတ္တာတရားအတွက် ပေးသလောက်
ပြန်မရခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါလျှင်
အဆွေ စာရှုသူကော မည်သို့သဘော
ရပါမည်နည်း။

ပေးသလောက် ပြန်မရတတ်
သော မေတ္တာတရားနှင့် သုံးလေးနှစ်တာ
မျှ အယူဝါဒကွဲလွဲခဲ့ဖူးသော ကိုယ်တွေ့
ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းကို စာဖတ်သူထံ
တင်ပြလိုက်ပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မိသားစုစစ်စစ်မှ
ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့သော ကျွန်တော်
သည် ငယ်ရွယ်စဉ် လူမှန်းသိတတ်စ
ကတည်းကပင် အလှူဒါန တစ်ခုခုပြု
လုပ်ပြီးတိုင်း၊ နေ့စဉ်ပုံမှန် ပြုလုပ်တတ်
သော ဘုရားရှိခိုး၊ တရားတိုင်၊ ပုတီး
စိပ်ပြီးတိုင်း မြင်ရသော၊ မမြင်ရသော
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား သတ္တဝါအားလုံး
တို့ကို ပင်ဆောင်မိတ်ခေါ်၍ မေတ္တာပို့
ခြင်း၊ အမှုဝေခြင်းအလုပ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ
လုပ်ဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ် ကိုးနှစ်သားကပင်

မိဘနှင့်ခွဲခွာ၍ စာပေသင်ကြားရန် ငြိစိုက်
တက်ခဲ့ရသော်လည်း အထုံဝါသနာ
တစ်ခုလို နှစ်သက်စွဲမြဲနေခဲ့သော နေ့စဉ်
ပြုနေကျ ကုသိုလ်အလုပ်တို့နှင့် မကင်း
ကွာခဲ့ပါ။

စာအံ၊ စာကျက်ပြီး ညအိပ်ရာ
ဝင်ခါနီးအချိန်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး၍ ပုတီး
စိပ်၊ တရားထိုင် မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး
ချိန်၌ ကျောတစ်ခင်းစာ ဖျာတစ်ချပ်စာ
လောက် နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ
ပြုတ်သိပ်အိပ်နေကြသော ဘေးနားမှ
စာသင်သား သူငယ်ချင်းများတောင်
ဟောက်သံပေးနေပေပြီ။

ဒီလိုနဲ့...နောက်တစ်နေ့...

ထုံးစံအတိုင်း ပြုခဲ့သမျှသော
ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုတို့ကို အမျှ
အတန်းပေးဝေရင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။

အိပ်မပျော်တပျော် အချိန်ဝယ်
ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာ
သောကြောင့် ကြက်သီးများ ဖြန်းခဲ
ထလာ၍ မသင်္ကာဖြစ်ကာ မျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး
မည်းနက်၍ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော
ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်

နေသော ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်
ကို ချုပ်ကာ မျက်နှာအပေါ်စီးမှ စိမ်း
စိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေသော မည်းမည်း
အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ကြောက်အားလန့်အားနှင့်
ဘေးနားမှာ အိပ်နေကြသော သူငယ်ချင်း
များကြားရန် အသံကုန် အော်ဟစ်၍
အတင်းရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ကံဆိုးစွာပင် ... အသံက
ထွက်မလာတော့ လည်ချောင်းဝတွင်
တစ်ဆို့နေပေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
လှုပ်ရှား၍မရ၊ တစ်စုံတစ်ခုက ပြုစား
ထားသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဘီလူးစီးသည်ဆိုလျှင်လည်း
တစ်စုံတစ်ယောက်က အတင်း ဖိနှိပ်
ချုပ်ကိုင်ထား၍ လှုပ်ရှားရုန်းကန်၍ မရ

သော်လည်း ဘီလူးဟူသော ပုံသဏ္ဌန်
ကို မမြင်ရ၊ ယခုမှ ထိုသို့မဟုတ်
ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် ပီပြင်ပြတ်
သားစွာ မြင်နေသော ထိုအကောင်
မည်းမည်းကြီးသည် “ဘယ်နယ်”
အကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော့်အား
ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်၍ စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်
နေသနည်း။

တစ်ခုတည်းသော ထွက်
ပေါက်အဖြစ် စိတ်အတွေးနယ် ဟိုဒီ
ကူးနေစဉ်ပင် ကျွန်တော့်အား တစ်ခွန်း
တစ်ပါဒမှ မပြောဘဲ “ဝုန်း”ခနဲ တစ်
ချက်ကိုင်ဆောင်ကာ ထွက်သွားလေ
တော့၏။

မနက် မိုးလင်း၍ တစ်နေ့လုံး
အကြောက်မပြေသေးသော်လည်း ထို
အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြ
ခဲ့ပါ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် ယုံကြည်
လက်ခံဖို့ခက်ခက်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်း
များအား ပြောလိုက်ရင်ပဲ “အဓိပ္ပာယ်
မရှိလိုက်တာကွာ”၊ “မင်းစိတ်ထင်လို့
နေမှာပါ” ဟု အပြောခံရမှာ သေဆု
သလောက်ဖြစ်၏။

နောက်နေ့ ညပိုင်း အိပ်ရာဝင်
 ချိန်များတွင်လည်း မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ
 ပြီး အိပ်ပျော်မည့်ဆဲဆဲတွင် တစ်ပတ်
 နှစ်ခါ သုံးခါ ပုံမှန်ရောက်လာတတ်သည်။
 ပထမဦးဆုံးညလိုပဲ ကျွန်တော်
 ကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်၍ ခပ်
 ဆတ်ဆတ်လေး ကိုင်ဆောင်ကာ ထွက်
 သွားသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ညတိုင်း စာအံ၊ စာကျက်ပြီး
 ဖြစ်၍ အိပ်ရာဝင်ချိန် ရောက်မည်ကိုပင်
 တွေး၍ ကြောက်ဖူးတုန်နေတော့၏။
 မည်းမည်းအကောင်ကြီး ရောက်ရောက်
 လာသည်မှာလည်း မှတ်မှတ်ရရ ငါးခါပင်
 ရှိချေပြီ။
 ယနေ့ညတွင်လည်း သတ္တဝါ
 ကြီး မလာရောက်နိုင်ရန် သမ္မုဒ္ဓေါဟာ

တော်မြတ်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်၍
 ဟောတုပစ္စယောစသော နှစ်ဆယ့်လေး
 ပတ္တန်းပစ္စည်းများ ရွတ်၍ စည်းချက်
 မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပြီး အမှတ်တမဲ့
 ခေါင်းရင်းဘက် ဖွင့်ထားသော တံခါး
 ပေါက်မှ အပြင်ဝရန်တာဘက်သို့ ကြည့်
 လိုက်ရာ...

ဝရန်တာအနီး၌ စိုက်ပျိုးထား
 သော ပိန္နပင်အုံကြီးပေါ်မှ ဝရန်တာပေါ်
 သို့ ခြေတစ်ဖက် ကားယားကြီးချ၍ မိမိ
 အိပ်သောနေရာသို့ ကူးလာနေသော
 မည်းမည်းအကောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်
 ရလေ၏။

“ဪ...လက်စသတ်တော့
 မိမိကို လာရောက်ခြောက်လှန့်နေသော
 မည်းမည်းအကောင်ကြီးကား ပိန္နပင်အုံ
 ကြီးပေါ်က သရဲကြီးကို” ဟု တွေးလိုက်
 ပြီး ကပျာကယာပင် လှဲအိပ်လိုက်ကာ
 စောင့်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ ခြံ၍ ကျွန်တော်
 ဆီသို့ မလာပါနှင့်ဟု ထပ်တလဲလဲ
 ဆုတောင်းနေမိသည်။

မကြာပါချေ။ ကျွန်တော်
 တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ၍
 လာသဖြင့် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်၊

မြောက်မြားစွာ မိမိတို့အား
အားပေးသော သူတို့အား
အားပေးသော သူတို့အား
အားပေးသော သူတို့အား

ကျွန်တော်လည်း ရှိသမျှ
အင်အားကို စုစည်းကာ အတင်းရန်
ကန်၍ အော်ဟစ်ပေမယ့် အသံလည်း
ထွက်မလာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်
ရှားမရတော့။

ထိုစဉ် မည်းမည်းအကောင်
ကြီးက ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုး၍...

“မင်းကို ဒါတွေ မလုပ်စေချင်
လို့ ငါလာ ခြောက်လှန့်နေတာ။ နား
မလည်ဘူး။ ငါ့မှာတော့ မင်း နေတိုင်း
ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်နေပြီဆိုရင် ပုလွန်း
လို့ အပင်ပေါ်က ဆင်းပြေးနေရတယ်။
နောက် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ ဒီနေရာ ငါ
နေရာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။ အမျှ
လည်း မယူ သာဓုလည်း မခေါ်နိုင်ဘူး။
နောက်နေ့ညကစပြီး ဒီလိုလုပ်ရင် ငါ
အဆိုး မဆိုနဲ့”

ဟု အရမ်းစိတ်ဆိုး ဧဒါသ

သွက်သော ပုံစံကြီးနှင့် ပြောလိုက်ရာ
ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းမရတော့သော
ကျွန်တော်၏ ကြောက်စိတ်တွေက
အတွတ်အထိပ်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်၍
ရှိသမျှအင်အားတွေ စုစည်းကာ အတင်း
ရန်ကန်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန်
အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“အား...သရဲ...သရဲကြီး
လုပ်ပါဦး”

ခါတိုင်းလို အသံထွက်ပြီး
အော်လို့ရရန် မျှော်လင့်ထားသော
ကျွန်တော်သည် ဘေးနားမှ အိပ်နေ
ကြသော သူငယ်ချင်း လန့်နိုး၍ ဝိုင်းအုံ
ပြေးလာကြသောအခါမှ ကျွန်တော့်
ပါးစပ်မှ ကျယ်လောင်စွာ အသံထွက်
သွားမှန်း သိလိုက်လေ၏။

“သူငယ်ချင်း...ဟေ့ကောင်
ဘာဖြစ်တာလဲ။ မင်းစိတ်ထင်လို့နေမှာ ပါ။
တို့လည်း အိပ်ပျော်ခါစရှိသေးတာ။
ဘယ်မှာလဲ သရဲ။ မရှိပါဘူး”

ဟု ရေတစ်ခွက် ခပ်တိုက်
ပေး၍ ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်အားပေးကာ
သူတို့တွေ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်အိပ်
တော့မှ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကို ရဲ

ဆေးတင်ချုပ်တည်း၍ မျက်စိကြောင်
နေလျက်ပင် အိပ်ပျော်အောင် မနည်း
ကြိုးစားလိုက်ရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်း
လင်းခြင်းပင် တစ်စတစ်စနှင့် ဆိုသွင်း
ခြောက်လှန့်လာ၍ မနေရဲအောင် ဖြစ်
နေပြီဟို အကြီးအကဲတစ်ဦးဦးကို အသိ
ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ
ကျွန်တော်တို့အဆောင်ကို အုပ်ချုပ်
သော အဆောင်မှူးရှိရာ အောက်ထပ်
သို့ ဆင်းလာစဉ် ညက ကျွန်တော်
ခြောက်လှန့်ခံရတာ သိနှင့်နေပုံရသော
အဆောင်မှူးက ကျွန်တော် သူ၏
အနားသို့ မရောက်မီပင် လှမ်း၍ခေါ်
ကာ...

“ညက သရဲအခြောက်ခံရ
တယ်ဆိုကွ။ အေး...အကြောင်းမဲ့
အကုသိုလ်အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်
မနေနဲ့။ ပရလောကသားဆိုတာ ကံနိမ့်
တဲ့သူမှ ခြောက်လှန့်လို့ရတာကွ။ ည
အိပ်ရင် ဘုရားလေး ဘာလေး ရှိခိုးဦး။
အများကြီးနေတာတောင် မင်းကိုရွေးပြီး
ခြောက်လှန့်တယ်ဆိုတော့ ရက်ဖို့
ကောင်းတယ်။ ကံနိမ့်နေရင် ကံမြင့်ပေါ့။

ထွား ကဲ...သွား...သွား"

ကျွန်တော် ဘာမှအကြောင်းစုံ
ပြောပြခွင့် မရပီပင် အဆောင်မှူးက သူ
ပြောချင်တာ ပြောပြီး...

"သွားတော့"

ဟု ဆိုလာသောကြောင့်
တွေဝေစွာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရ
သော် ဘုရားတရား မရှိလို့ အခြောက်
ခံရတာဟူသော အဆောင်မှူး၏ စကား
သည် ကျွန်တော်၏ နားထဲတွင် ရှက်ရှံ့
စွာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြည်ဟည်း
ထွက် ရှိလေသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ် လူမှန်သီတတ်စ
တည်းက တတ်စွမ်းနိုင်သမျှသော
ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေနဲ့ မွေ့လျော်စွာ
နေခဲ့ပြီး ယုတ်စွအဆုံး စာကလေး၊
နီကလေးများကို အစာကျွေးရင်တောင်
ကုသိုလ်အဖို့ အမျှယူနိုင်ကြရန်
ဆယ်တစ်ဘုံသား သတ္တဝါတို့အား
အမှုပေးဝေခဲ့သော ကျွန်တော်သည်
မင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီး၍
အထူးအတန်း ကြီးကြီးမားမား မလုပ်
နိုင်သော်လည်း တရားလက်မဲ့နေသည်
ကို အဆောင်မှူးပြောသော စကားသည်

ဟုတ်မှန်ပါ၏လော။

ထိုသို့ လောပေါင်းများစွာ
အတွေးချာချာလည်နေရာမှ ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုခုကို ခိုင်မာစွာချ၍ တရား
ထိုင်၊ ပုတီးစိပ်၊ အမျှဝေမေတ္တာပို့ခြင်း
အလုပ်ကို ခုံမင်နှစ်သက်ခဲ့သော
ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့မှစ၍ တရား
မထိုင်၊ ပုတီးမစိပ်၊ အမျှလည်း မဝေ၊
မေတ္တာလည်း မပို့တော့ပါ။

တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်ပဲ ပြောရ
မလား။

ကျွန်တော် တရားလက်မဲ့နှင့်
အိပ်စက်ခဲ့သောနေ့မှစ၍ အမြဲတမ်း
ခြောက်လှန့်နေခဲ့သော မည်းမည်း
အကောင်ကြီးလည်း ပေါ်မလာတော့။

ထိုတိုက်တာတွင် နေထိုင်ခဲ့
သော လေးနှစ်တာကာလများတွင်
လည်း အခါအခွင့်ကြုံ၍ ကုသိုလ်ဒါန
များ ပြုလုပ်တိုင်းတွင် အမျှဝေ၊ မေတ္တာ
ပို့ခြင်းအလုပ်ကို တစ်စတစ်စနှင့် မေ့
ပျောက်သည်အထိပင် ဖြစ်လာတော့၏။

နောက်ဆုံး လေးနှစ်ပြည့်၍
ဘေးစာသင်တိုက်များသို့ ပြောင်းရွှေ့
စာသင်ရန် ဆရာဖြစ်သူမှ ခွင့်ပြု၍ တစ်

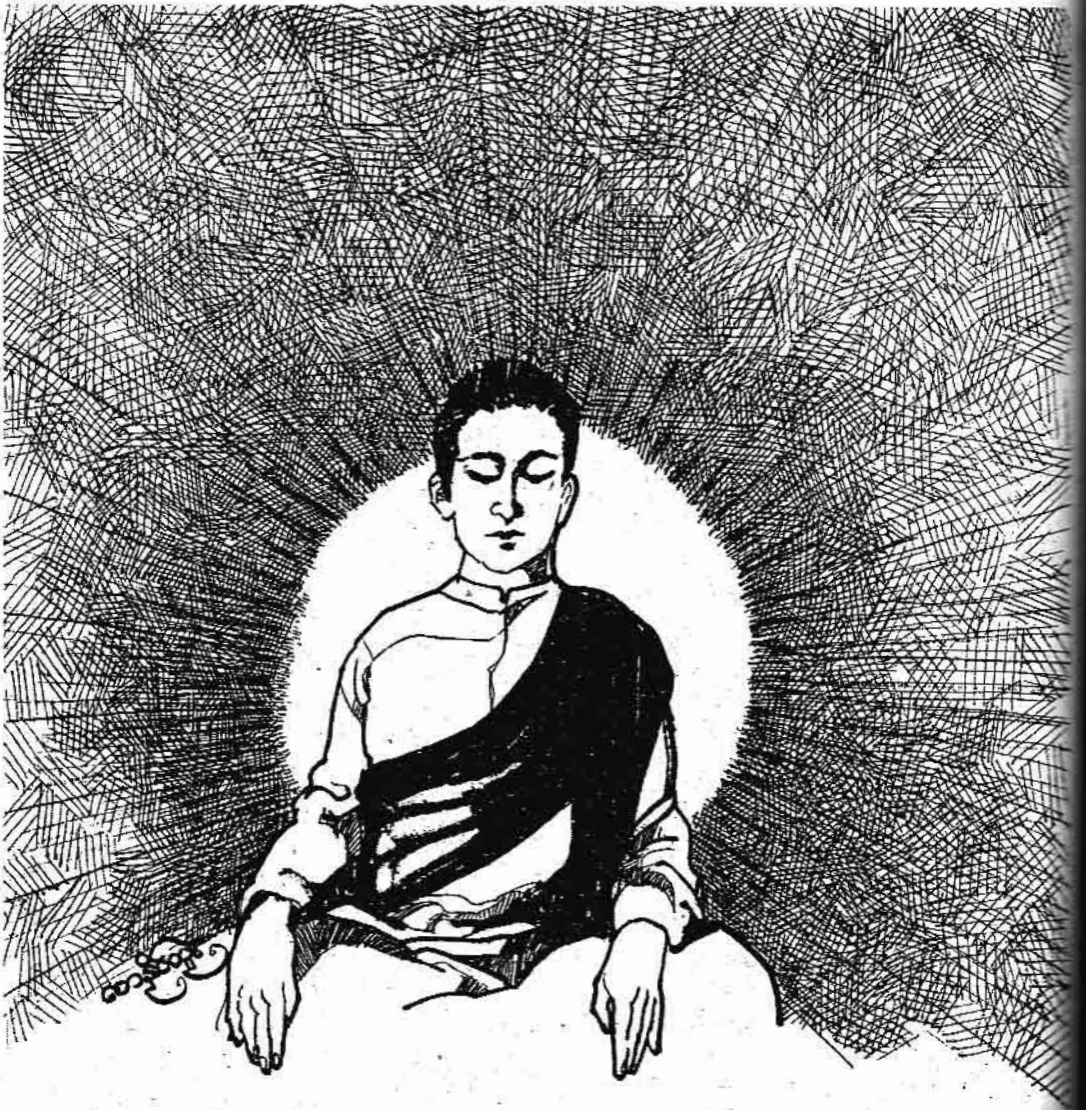
နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါမှပင်
ကျွန်တော် ဝိသနာထုံခဲ့သော ကျွန်တော်
မေ့ဖျောက်ထားခဲ့ရသော တရားထိုင်၊
ပုတီးစိပ်၊ အမျှဝေ မေတ္တာပို့ခြင်း အလုပ်
ကို အတိုးချ၍ အချိန်ရတိုင်း လုပ်ဖြစ်
ခဲ့၏။ အရင်လို ခြောက်လှန့်ခြင်းကို
လည်း ယနေ့အထိ မခံရတော့ပါ။

ကျွန်တော် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
သားအရွယ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော
ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို "ပေး
သလောက် ပြန်၍ မရ" ဟူ၍ မေတ္တာ
သဘောတရားထဲတွင် ထည့်သွင်းကာ
ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဉာဏ်နဲ့နားသော ငယ်ရွယ်စဉ်
အချိန်က တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော ရင်
တွင်းအပိုင်းအစကို "အဆွေ" စာရှုသူ
စိတ်ထဲတွင် မှားယွင်းသော ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုပဲဟု ယူဆလျှင် အသိပညာ
မကြွယ်သေးသော ငယ်ရွယ် ဟိုစဉ်
အတွေးမို့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါကုန်။

ထက်သင်းကို (စီပင်ထု)

**၂၀၁၃ခုနှစ်မှစ၍ အာလအတွင်း (၇) ရက် ဘေးသမီးများအတွက်
'ဘင်္ဂါရှောင်လှီဆောင်ရမည်'**

ဗေဒသုတေသန သင်္ချာမျိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ထိဆူသေးပေါက်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၆)
- ဤလတွင် ပထမပတ်၊ တတိယပတ်နှင့် စတုတ္ထပတ်တို့တွင် လုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆောင်ရွက် နိုင်သေးပြီး ဒုတိယပတ်တွင် ကျရပ်ရှိသဖြင့် အရှိန်လျော့သင့်သည်။
- ခရီးထွက်နိုင်ပါသည်။
- အိမ်ကို အသေးစား ပြင်ဆင်မှု လုပ်နိုင်သော်လည်း အကြီးစား ပြင်ဆင်မှု မလုပ်သင့်ပါ။
- ကျောင်းသားများ ရွပဗေဒနှင့် လူမှုရေးဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း 'နမောတေ' ဂါထာရွတ်ပြီးမှအိပ်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- တနင်္လာသားသမီးများ မိဘနှင့် ဝေးကွာရတတ်၏။
- အိမ်ခြံမြေ အရောင်းအဝယ် မကောင်းနိုင်ပါ။
- ယခုလ ရန်ဖြစ်သူများသင့်မြတ်မည်။
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာ ဂရုစိုက်ပါ။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၅)
- ညအခါ "လ" ကိုကြည့်လျက် 'အဝိသုဒ္ဓသာနုတိ' ဟူ၍ ပုတီး (၇)ပတ်စိတ်ပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ သတိထားပါ။
- စနေနံ ပစ္စည်းဝင်ခဲ့သော် သတင်းကောင်းကြားရလိမ့်မည်။
- အိမ်ထောင်သည်များ ယောက္ခမ၏ ချယ်လှယ်ခြင်းခံရမည်။
- အစာအိမ်ရောဂါ ဂရုစိုက်ပါ။
- ကျောင်းသားများ သတ္တဗေဒ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ပစ်တိုင်းထောင်ရှင်ဆောင်ပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူပေါက်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၁)
- အကြံအစည်များ မအောင်မြင်နိုင်သေးပါ။
- မိမိ၏ ပြိုင်ဘက်များနှင့် ဗိုလ်တလှည့်၊ ငါးပွဲတလှည့်ဖြစ်လိမ့်မည်။
- ကျောင်းသားများ ပထဝီ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးသင့်ပါသည်။

- အိမ်ရှိ စနေနံ ပစ္စည်းစုတ်များ စွန့်ပစ်ပါ။
- ညတိုင်း သရဏ်ဂုံသုံးပါး ကန်တော့ပြီးမှအိပ်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။
- ခရီးထွက်သော်ကောင်း၏။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၃၊ ၉)
- အမိနှင့် စကားများသည်ရှိသော် အလျော့ပေးလိုက်ပါ။
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီးတိုင်း 'ဇိတ်မေ' ဟူ၍ (၃)ခေါက် ရွတ်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၂)
- လုပ်ငန်းများတွင် စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရလာမည်။
- စက်ပစ္စည်းအဝင်မတော်ပါ။
- ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးသင့်ပါသည်။
- မွေးနေ့တိုင်း မွေးနံပြိုဟ်ဘုရားအား ရေသက်စေလှူပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဘုရားဖူးထွက်ရတတ်သည်။
- မိမိ ဦးဆောင်သော လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။
- ဘယ်လက်တွင် အနာဖြစ်တတ်သည်။
- ကျောင်းသားများ ဇီဝဗေဒ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- မိမိနှင့် မသင့်မြတ်သူမှ ထူးခြားသော လက်ဆောင်လာပေးပါက ထိကံစမ်းလိုက်ပါ။
- 'သုဂတော' ဂါထာကို မွေးနေ့တိုင်း ရွတ်ပေးပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

ရက်သားသမီးများအတွက်

မေလှစဆရာလွန်းနှင့်

အကျိုးထူးအောင်ရတနာဆောင်

လင်းမင်း

တစ်နေ့တစ်ခွဲ ကျွန်ုပ်သည်
နံနက်စောစောထ၍ မရောက်တာကြာ
ပြီဖြစ်သော ကျိုက်ဝိုင်းစေတီတော် မြတ်
ကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ပန်းသည်များထဲမှ
လိုအပ်သမျှ ပန်းများကိုဝယ်ကာ စေတီ
တော်ကြီးအား ပန်းလှူခြင်း၊ ရေကပ်ခြင်း၊
ဆီမီးပူဇော်ခြင်းအမှုတို့ကို ပြုလုပ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း
ညွှန့်သည်မို့ ကျွန်ုပ်၏ မွေးနံစနေ
ထောင့်တွင် ဆုတောင်းခြင်း၊ ဂါထာရွတ်
ခြင်း ကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ပြန်သည်။

ထို့ပြင် ရဟုဗြိုလ်မင်းကြီးအား
လည်း မေတ္တာပို့အမျှစေ၍ စေတီကြီး၏
ရင်ပြင်တွင် အမှိုက်လှည်းကျင်းရသည်။

အတန်ကြာမှ စေတီကြီး၏
ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ဆောင်ပြီးနောက်
စေတီတော်ကြီးမှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေ
သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်
မပြန်ချင်သေးသည်မို့ ဟိုသွားရန်နီး
ဒီသွားရန်နီးနှင့် စေတီတော်၏ ခြေရင်း
တွင် အတန်ကြာမျှ ရပ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် “ဟေ့လူ ကိုလင်း ဘာ

ရပ်လုပ်နေတာလဲဗျ” ဟူသော အသံ
နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ
နေသော ဗေလုဝဆရာလွန်းဆိုသူကြီးကို
တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဗေလုဝဆရာလွန်းမှာ ကျွန်ုပ်
နှင့် အလွန်တရာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ
တစ်ဦးပင်။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝတွင် ခုကွတရား
များနှင့် ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ဆရာလွန်းထံ
ပြေးရလေသည်။

ဆရာလွန်းကလည်း ကျွန်ုပ်၏
အခက်အခဲ မှန်သမျှကို ကူညီဆောင်
ရွက်ပေးလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ဗေလု
ဝဆရာလွန်းအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေး
လိုက်ရသည်မို့...

“ဟာ... ဆရာလွန်းပါလား။
မတွေ့တာ ၃ နှစ်လောက် ရှိပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်... ကိုလင်း။ ကျွန်ုပ်
ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တန်းကြီး တွေပေါ်မှာ
လှည့်လည်နေခဲ့တာကြာပြီ။ မနေ့ကမှ
ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာ တာ။ ကဲ
ကိုလင်း ကြုံ့တုန်း လက်
ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြရ

အောင်။ လာ... သွားကြမယ်”
ဗေလုဝဆရာလွန်းမှာ ကျွန်ုပ်
လက်ကိုဆွဲ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့
ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ မတွေ့ရတာ
ကြာပြီမို့ စကားများကို ဖောင်ဖွဲပြောဆို
နေမိကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်
ကို တစ်ခွဲသောက်လိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ဆရာလွန်း ကျိုက်ထီးရိုး
တောင်တန်းမှာ ၃ နှစ်ကြီးများတောင်
ဆရာလွန်းက ဘာတွေသွားလုပ်နေတာ
လဲ” ဟု ကျွန်ုပ်မေးလိုက်ရာ ဆရာလွန်း
က...

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ကိုလင်းရာ။
ရှားပါးအခွမ်းထက်လှတဲ့ ဆေးပင်ဆေး
မြစ်လေးတွေ ရှာလိုက်၊ သစ်ဥသစ်စု
လေးတွေ တူးလိုက်ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါ
တလေလည်း တောင်တန်းပေါ်က ရသေ့
ကြီးတွေနဲ့ တရားဓမ္မ အကြောင်းလေး
တွေ ဆွေးနွေးလိုက်ပေါ့ဗျာ”

အင်း... ဆရာလွန်းရဲ့ ဘဝက
တော့ အေးချမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ သာ
လှမှုသံသရာထဲမှာ ခုထိ ရှန်းရင်း

နီရင်းပါပဲဗျာ။ ကျုပ်က ညည်ညျာသံနှင့်

ပြောလေရာ ဆရာလွန်းက...

“ဒါကတော့ ကိုလင်းရာ။ ဘယ်
သူမပြ မိမိမူဆိုတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုလင်း
အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး
ဆရာလွန်းရာ။ စာလေးပေးလေး ရေး
ထိုက် မိသားစုအကျိုးစီးပွားလေးတွေ
ခိုင်းလုပ်ပေးလိုက်ပါပဲဗျာ။ သိပ်ပြီး ထူး
ထူးခြားခြား တိုးတက်မလာသေးပါဘူး”

ဆရာလွန်းမှာ ကျွန်ုပ်စကားကို
နားထောင်နေရင်း...

“ဒီမှာ...ကိုလင်း။ လောက
မှာ ကောင်းကျိုးဝေပြော လိုရာဆန္ဒတွေ
ပြည့်ဝစေဖို့အတွက် ရတနာသုံးပါးကို
မေ့လို့မရပါဘူး။ ဒါဟာ အဓိကအကျဆုံး
ကိစ္စပဲ။ ဒါ့အပြင် တခြားဆောင်စရာ၊
ရှောင်စရာ ကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိသေး
တယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုဆောင်စရာ ရှောင်
စရာ ကိစ္စတွေလည်း ဆရာလွန်းရယ်။
ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆရာ
လွန်းက...

“ဒီလို...ကိုလင်းရာ လောက
မှာ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး
အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံကောင်းမွန် တိုး

တက်ဖို့အတွက် တချို့လူတွေဟာ သူ
တို့ရဲ့ နေ့သင့်နံ့သင့် အရပ်လေးတွေ ထု
လုပ်ပြီး ဆောင်တတ်ကြတယ်။ သို့
တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေကတော့ ရတနာ
ပစ္စည်းတွေကို အဆောင်အဖြစ် လက်
ဝတ်ရတနာ တစ်မျိုးမျိုး လုပ်ဝတ်ကြ
တယ်။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ အရှေ့တိုင်း
မှာတင် မဟုတ်ဘူး။ အနောက်တိုင်း
မှာလည်း ဒီလို လောကီအဆောင်တွေ
ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဆောင်ကြတဲ့
လေ့တွေရှိတယ်။ တကယ်လည်း သူ
တို့ ဘဝတွေမှာ အဖက်ဖက်က အကျိုး
ကျေးဇူးတွေကို ခံစားကြရတယ်။

“ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါလား
ဆရာလွန်းရယ်။ ရတနာပစ္စည်း အဆောင်
တွေရဲ့အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာပါ
ပဲ။ ဆက်ပြောပါဦး ဆရာလွန်းရယ်”

“ပြောမှာပါ ကိုလင်းရယ် ဒီလို
ဗျာ။ ရတနာတစ်မျိုးမျိုးကို ကိုယ်နဲ့ နေ
သင့်နံ့သင့် ဆောင်ထားနိုင်ရင် လူတစ်
ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ရတနာရွှေငွေ ဝင်နိုင်
စေခြင်း၊ ရန်သူကို အောင်နိုင်ခြင်း၊
အန္တရာယ်ကင်းခြင်းနဲ့ ရောင်းပန်းဝယ် ပန်း
ပွင့်လန်းခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးထူးတွေ ကို

ခံစားရနိုင်တယ်တဲ့” ဟု ဆရာလွန်း က ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရင်း...

“ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော် လည်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေ အောင် ရတနာတစ်မျိုးကို ဆောင်ခွင့် လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်က စနေသား ဆိုတော့ ဘာဆောင်ရမလဲ ဆရာလွန်း ရယ်...ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေရာ ဆရာလွန်းက...

“ဒီလို ကိုလင်းရ။ အဆောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လင်္ကာတစ်ခုမှာ သန္တာ အိန္ဒြာ၊ စန္ဒကားစိန်၊ မူငြိမ်ပြည့်ခ၊ ပုလဲ ဘောမ၊ ဗုဒ္ဓကြောင်မုာ၊ သောရာဂေါ် ဗြိတ်၊ လွှဲဖိတ်တောက်၊ ဂုရုမြနင်း၊ ဥဿဖရား ရာဟုထားမှ၊ ထူးခြားရောင် ဝါ၊ နီလာသောကြ လို

အဆိုရှိတယ်” ဆရာလွန်းက ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာလွန်းရယ် လင်္ကာလေး က နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လင်္ကာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားရှင်းအောင် ပြောပြပါဦးဗျာ” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေရာ ဆရာလွန်းက...

“ဒီလင်္ကာလေးဟာ ရှေးပညာ ရှင်ကြီးတွေက ဘာနေသားသမီးဟာ ဘယ်ရတနာကို ဆောင်သင့်တယ် ဆို တာကို ရေးဖွဲ့ခဲ့တာပဲ။ နားထောင် ကောင်းရုံသက်သက် ရေးခဲ့တာလို့ မထင်နဲ့”

“မထင်ပါဘူး ဆရာလွန်းရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုသာ နားလည်အောင် ရှင်း

ပြပါ ဆရာလွန်းရယ်” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေရာ ဆရာလွန်းက...

“ကဲ...ကိုလင်း ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ဘူး။ ဂု ရက်သားသမီးတွေ အားလုံး ဘယ်နေသားသမီးဟာ ဘယ် ရတနာကို ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားသင့် သလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်ရေးပေးထားခဲ့မယ်”

ဆရာလွန်းမှာ စာရွက်တစ် ရွက်ကိုယူ၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးချ ပေးလိုက်လေတော့သည်။

တနင်္ဂနွေ...သားသမီး...သန္တာ
တနင်္လာ...သားသမီး...စိန်
အင်္ဂါ...သားသမီး...ပုလဲ
ဗုဒ္ဓဟူး...သားသမီး...ကြောင်
စနေ...သားသမီး...ဂေါ်မုတ်
ကြာသပတေး...သားသမီး...မြ
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းလွဲ ဥဿဖရား
ရာဟုအချိန်မွေးသူများ
သောကြာ...သားသမီး...နီလာ
ဂု ရက် သားသမီးများ ယုံကြည်စွာ
ဆောင်ယူ ဝတ်ဆင်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်
ကင်းပျောက် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ကြ
ပါစေကုန်သတည်း။ (လင်းမင်း)

နေ့တောင်းရက်သာ

ရွေးလိုက်ပါသော်

မောင်မြတ်နိုး (မဟာဝိဇ္ဇာ)

ရေရှိစဉ်လာ ပြောရိုးပြောစဉ်
မြန်မာစကားတွင် “ရေခံ၊ မြေခံ ကောင်း
ဖို့” ဟု ပြောလေ့ဆိုလေ့ ရှိကြ၏။ ရှေး
ထုံးစံဉာဏ် မြန်မာတို့သည် ဗေဒင်၊
နက္ခတ်နှင့် လောကီပညာများကို
လေ့လာလိုက်စား တတ်ကြသူများပင်
ဖြစ်သည်။ လောကုတ္တရာပညာကို ကျင့်
ကြံ၍ “ဝိပုတ္တိ” ခေါ် လွတ်မြောက်ရာ
လမ်းသို့ ရောက်သွားသော သူတော်
ကောင်းများ ရှိခဲ့သကဲ့သို့ လောကီပညာ
ရပ်များ လေ့လာလိုက်စား၍ ထွန်းပေါက်
အောင်မြင်သူများလည်း ရှိခဲ့ကြလေသည်။

မြေခံနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးပုည
က ကမ္ဘာဦးလောက၌ မြေဆီမြေနှစ်ကို
စား၍ ချန်သမာပတ်ကွန့်မြူးတတ်သော
ရှေးဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့်
“ရသေ့” တို့ လက်ထက်ကတည်းက
ရှိခဲ့ကြောင်း ...

“ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ” “ရေ
လယ်ခန်းခ၊ ရွံဖွဖွနှင့် ဘဒ္ဒကပ်ဦး၊ ယက
ကျားက၊ ကွန့်မြူးချန်သမား သစ်သီးစား
လေ့ ဆားမတွေ့သည်၊ ရသေ့ခူရောတို့”
“အနာဂတ် နောင်လာ လူအဂုန်း ကျေး
ကျားနယ်တံ၊ ရှိကြောင်းကြံသည်၊ မြေခံ

ကျမ်းမော်ကွန်းကို”
ဟူ၍ မြေခံရာန်တွင် ရေးသား
ခဲ့လေသည်။
မြေခံနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်၊
ကျောင်း၊ တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်၊ မဏ္ဍပ်၊
ဆောက်လုပ်ရာတွင် မြေခံရွေးတတ်ရန်
ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြေခံ၏ အကျိုး
အပြစ်မှာ...

“နတ်၊ ဒွန်စလ္လား၊ ခွေး၊ ဝက်၊
ကျား” တို့ မြေခံသောအခါ အဆောက်
အဦးဆောက်လှောင် ဆုံးပါးပျက်စီးတတ်
သည်။

“နတ်ဒေဝီ သိန္ဓေမြင်း” မြေခံ
သည့်နေ့တွင် အဆောက်အဦးဆောက်
ပါက ပြီးစီးအောင်မြင်တတ်သည်။

“ဘီလူး၊ ဆင်၊ မရဏ၊ ဂဠုန်၊
သိကြား” မြေခံသောနေ့၌ အဆောက်
အဦးကို ပန္နက်ချလျှင် ချမ်းသာမှု နည်း
ပါး၍ ပုဏ္ဏား (ဝန်ကြီး) တို့ကို ပူဇော်
ရလေ့ရှိသည်။

“ဗြဟ္မာ၊ နွားလားဥဿာ” မြေ
ခံသောအခါတွင် ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊
တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်၊ မဏ္ဍပ်၊ ကမ္ဘာတို့
ကို စတင်ဆောက်လုပ်ပါက စီးပွားချမ်း

သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။
၁။ ကျားခံသောနေ့...
လစဉ် လဆန်းတစ်ရက်
လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့တွင် ကျားခံ
နေ့ဖြစ်သည်။
၂။ နတ်ပယ်တော်၊ နတ်ဒေဝီ
ခံသောနေ့...

လဆန်း နှစ်ရက်နှင့် လဆန်း
သုံးရက်တွင် နတ်ဒေဝီ ဖြစ်သည်။
၃။ ဆင်အို ဖြစ်သောနေ့...
လဆန်း ငြောက်ရက်၊ လဆန်း
ငါးရက်နေ့တွင် ဆင်အို ဖြစ်သည်။

၄။ ဂဠုန်ငှက် ဖြစ်သောနေ့...
လဆန်း ငါးရက်၊ လဆန်း
ငြောက်ရက်၊ လကွယ်၊ လကုန် ငှက်
ဖြစ်၏။

၅။ သိုး ကြောင်၊ နတ်မြင်းခံသော
နေ့...
လဆန်း နှစ်ရက်၊ လပြည့်
ရက်တွင် “နတ်မြင်း” ဖြစ်၏။

၆။ ဒွန်စလ္လား ဖြစ်သောနေ့...
လဆန်း ရက်ရက်၊ လဆန်း
နှစ်ရက်တွင် ခလယ်ကောင်း၍
စွယ်သော ဒွန်စလ္လား ဖြစ်၏။

၇ ဘီလူး ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ကိုးရက်၊ လဆုတ်
ဆယ်ရက်တွင် ပိုက်ရွှေ့ မျက်လုံးပြူးပြီး

နှင့် ဘီလူး ခြင်္သေ့ရက်...

၈ ပုဏ္ဏား ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ဆယ်ရက်၊ လဆုတ်
တိုးရက်တွင် ပုဏ္ဏား ခြင်္သေ့ရက်...

၉ သိကြားမာယ ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ဆယ်တစ်ရက်၊ လဆုတ်
ဆယ်နှစ်ရက်တွင် သိကြား မာယခြင်္သေ့ရက်...

၁၀ ခွေးနက် ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ဆယ်နှစ်ရက်၊ လပြည့်

ကျော် ဆယ်တစ်ရက်နေ့တို့တွင် ခွေးနက်
ခြင်္သေ့ရက်...

၁၁ ခြံတွာ ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ဆယ်ငါးရက်၊ လပြည့်

ကျော် (လဆုတ်) ဆယ်လေးရက်တွင်
မိုးနက်ခြံတွာ ခြင်္သေ့ရက်...

၁၂ နတ်လုလင် ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ဆယ်လေးရက်တွင်
နတ်လုလင် ခြင်္သေ့ရက်...

၁၃ ဝက် ခြင်္သေ့ရက်...

လဆန်း ဆယ်သုံးရက်၊ လဆုတ်

ဆယ်သုံးရက်တို့တွင် ဝက် ခြင်္သေ့ရက်

အထက်ဖော်ပြပါ ခြင်္သေ့ရက်

များကို နားလည်လျှင် အိမ်ယာဆောက်

လုပ်ရာတွင် ဖြစ်စေ၊ ဘုရား၊ ကျောင်း၊

ကန်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်

ရာတွင် ဖြစ်စေ နေ့ကောင်းရက်သာကို

ရွေးနိုင်ပေသည်။

ရှေးခေတ်ကျောက်စာများကို

ဖတ်ရှုလေ့လာ ကြည့်ပါက ထိုသို့

ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ ဘုရားလှူသောနေ့များ

သည် “ခြင်္သေ့ကောင်းသောနေ့” များ ဖြစ်

သည်ကို သုတေသနပြု လေ့လာကြည့်

ပါက တွေ့မည်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးခေတ် ဗိသုကာ

ပညာရှင်နှင့် ကျောင်းဆောက်၊ ဘုရား

တည်သူတို့မှာ ခြင်္သေ့ကို ကျွမ်းကျင်ကြ

သူများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရမည် ဖြစ်၏။

မောင်မြတ်နိုး (မဟာဝိဇ္ဇာ)

ကုမ္မဏ္ဍဝေ ချမ်းမြတ်စွာ

စောနိင်ဗျား

ဘုရားရှင်တော်မြတ် လက်ထက်
ခါက ဘုန်းတော်အရာ၌ တေဇဂ်ဘွဲ့
ရထားသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
ထေရ်မြတ်သည် အရှင်လက္ခဏာနှင့်
အတူ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့စဉ် ရှင်မောဂ္ဂလာန်မှ မပြုစမ်း ပြီး
သော်လည်းကောင်း မြင်လိုက်ရ၍ ရှင်လက္ခဏာ
မှ မေးတော်မူလိုက်သည်။

“အရှင်မြတ် ဘယ်လိုသော
ကြောင်းကြောင့် ပြီးတော်မူပါသနည်း”

အရှင်လက္ခဏာ၏ အမေး
အား အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်
ပြန်လည်၍ မြွက်ဟာဖြေကြား
သည်။

“ငါ့ရှင် လက္ခဏာ၊ လုံးစုံသော
အား သိလိုပါက ဘုရားရှင်၏ရှေ့
မှောက်ရောက်ကာ ငါဖြေပါမည်။
သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပေဦး”

ဟုဆိုလေသဖြင့် အရှင်လက္ခဏာ
သိလိုစိတ်အား ခြုံသိပ်ကာ
အား စောင့်လင့်၍ နေလေ

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့သ၌ မြတ်စွာ
ရှေ့တော်မှောက် ဝတ်ပြု

ရောက်လေသောအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်
မထေရ်မြတ်သည် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
မြတ်အား ဦးညွှတ်ပူဇော်ပြီးသကာလ ဂိဇ္ဈ
ကုဋ်တောင်ပေါ်မှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းအား
လျှောက်တင်နေလေတော့သည်။ အရှင်
လက္ခဏာလည်း များစွာသော ပရိသတ်
နှင့်အတူ ငုံ့လင့် နာကြားကြရလေ
သည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်
မှ ဘုရားရှင်အား ဤသို့ လျှောက်တင်
၏။

“မြတ်စွာဘုရား ဂိဇ္ဈကုဋ်
တောင်ပေါ်မှ တပည့်တော်မြင်တွေ့ခဲ့
ရသော သတ္တဝါကြီးသည် လွန်စွာမှ
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပါပေ၏။
သူ၏ ကိုယ်အဆင်သဏ္ဍာန်ကား လူသား
များနှင့် ဆင်ဆင်တူပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကမူ
သုံးဂါဝုတ်မျှ ကြီးမားလှသည်။ သူ၏
ဦးခေါင်းသည် ဝက်နှင့်တူ၍ ထူးဆန်း
သည်မှာ သူ၏အမြီးသည် ပါးစပ်ထဲ၌
ပေါက်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသတ္တဝါ
ကြီးသည် ကိုယ်ဆင်းအင်္ဂါ မညီမညွတ်ရှိ
သကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထွက်ရှိသော
အနံ့အသက်တို့သည် လွန်စွာမုန်ဟောင်
ဆိုင်းလွန်းလှပါသည်။ သူ၏ အာခံတွင်း

မှ လောက်တဖွားဖွား ကျ၍နေပါသည်
ဘုရား”

အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်
မြတ်၏ လျှောက်တင်လေသည့်စကား
ကြားရလေသော် ဘုရားရှင်မှ...

“ဟုတ်ပေစွာ... အရှင်မောဂ္ဂ
လာန်၊ ငါဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်လည်း
ဗောဓိမဇ္ဈိုင် ခန်းဝါပိုင်ပြီး သဗ္ဗညုတ
ရွှေဉာဏ်တော်အရ အနိသတ္တဝါကြီး
အား တွေ့မြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော်
အများသူငါ မမြင်သာသော အဖြစ်မို့
မည်သို့မျှ မမြွက်ကြားခဲ့။ ယခု ငါ၏
လက်ဝဲတော်ရံ မောဂ္ဂလာန် မြင်တွေ့ခဲ့
ပြီးဖြစ်၍ ထိုသတ္တဝါကြီး၏ ရှေ့ဘဝ
နောက်ဘဝ ကြောင်းကျိုး ကောင်းဆိုး
အား အများသူငါ သိစေရန် ပြောပြရ
ပေတော့မည်။ ဒါမှလည်း အကုသိုလ်
တရား၏ အကျိုးပေးတရား ဆန်းကြယ်
ပုံအား သိရှိ ဆင်ခြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေ
သည်”

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်
တော်မြတ်သည် ထူးဆန်း၍ရှာဖွယ်
သတ္တဝါကြီး၏ ရှေးအတိတ်ဘဝ ဇာတ်
ကြောင်းအား ပြန်လည်၍ မြွက်ဟာ

ဟောပြောတော်မူလေ၏။

ကဿပဘုရားရှင်တော်မြတ် လက်ထက်က လွန်စွာမှ တရားဓမ္မနှစ်စပ် ကျွမ်းကျင်သော ဓမ္မကထိက ရဟန်း တော်တစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးလေ၏။ ထိုရဟန်း တော်သည် ရဟန်းတရားအား အနှစ်နှစ် သောင်း အားထုတ်ခဲ့ဖူးပြီးဟု အတ္တလွန် ကဲကာ သဒ္ဓါတရားနည်းပါးလှပြီး လွန် စွာမှ ဝန်တိုမစ္ဆရိယစိတ် အားကြီးသူ ဖြစ်သည်။

အထက်ဆိုခဲ့ပြီးသော ဓမ္မ ကထိက ရဟန်းတော်သည် တရားဓမ္မ လှည့်လည်ဟောကြားရင်း ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားလေရာ ရဟန်းအို မထေရ် ကြီးနှစ်ပါး သီတင်းသုံးတော်မူနေသည့် ကျောင်းတော်၌ တရားဟော ပို့ချရန် အလို့ငှာ သီတင်းသုံး နေထိုင်ခွင့်ရလေ သည်။

ကျောင်းတော်ရာ၏အရှင် မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးတို့သည် တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး ဂါရဝတရား ရှေးထား၍ သင့် မြတ်စွာ နေထိုင်ကြသည်။ ကြီးသူက ငယ်သူအပေါ် လေးစားသကဲ့သို့ ငယ်သူ

ကလည်း ကြီးသူအပေါ် ဂါရဝထားကာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် တိုင်တိုင်ပင်ပင် သီတင်း သုံးနေထိုင်လေရာ အာဂန္တုဉှေသည် ဓမ္မကထိကရဟန်း ရောက်ရှိလာလေမှ အချင်းချင်း စိတ်ဝင်ကွဲလေတော့သည်။

သံဃာတော်တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး သင့်မြတ်ချစ်ကြည်မှုအပေါ် ဝန်တိုမစ္ဆရိယ ဖြင့် မြင်ပြီးကတ်လေသော ဓမ္မကထိက ကိုယ်တော်မှ အကွက်ချကာ စနစ် တကျ သင်းခွဲလေတော့၏။ ရဟန်းမြတ် နှစ်ပါး အကြည်ညို အထင်အမြင်လွဲမှား စေရန် ကြားထိုးခလောက်ဆန် စကား များဖြင့် သပ်လျှို့မူ ပြုလေတော့၏ နဲ့ဖန်များက နဲ့လာသည်ဟူသော စကား အရ ဓမ္မကထိက ရဟန်း၏ ရည်ရွယ် ချက်တို့ မကြာမတင်မှာဘဲ ပေါ်ပေါက် လာလေတော့သည်။

ဉှေရဟန်း၏ ဘေးဇကား သွေးခွဲစကားများကြောင့် တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ စိတ်ဝမ်းကွဲလာကြပြီး ဖြစ်သော ရဟန်းအိုနှစ်ပါးတို့သည် တစ်မိုးတည်း တစ်ကျောင်းတည်းအောက်မှာ သီတင်း သုံးနေရင်းက တစ်ပါးက တစ်ပါးအပေါ် မကြည်ချင်၊ မမြင်ချင် စကားမပြောချင်

သည့်အထိ ဖြစ်လာရသည်။ နောက်ဆုံး တွင် နှစ်ပါးစလုံး ကျောင်းတော်ရာအား စွန့်ခွာကာ သီးခြားဆီ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

ဇာတ်တော်လာ မြေခွေးမိုက် နှင့် တူလှစွာသော ဓမ္မကထိက ရဟန်း သည် အရှင်နှစ်ပါး စွန့်ခွာသွားရာ ကျောင်းတော်ရာ၌ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာ တရားဟောလေတော့သည်။ ရွာသူ၊ ရွာ သားများထံမှ လာဘ်လာဘအား မျှော် ကိုးကာ သီတင်းသုံး စံစားတော်မူလေ တော့သည်။ ရဟန်းအိုနှစ်ပါးသည် ရွာ တစ်ရွာဆို၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ သီတင်းသုံး နေကြရင်း တစ်နေ့သော် တစ်နေ့ရာ၌ ပြန်ဆုံမိကြသည်ရှိသော် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုရာမှ ဓမ္မကထိက ရဟန်း၏ ယုတ်မာ လှစွာသော သွေးခွဲသည့် အကြံအစား ရိပ်မိသိရှိသွားကာ မိမိတို့အမှားများအား အမြင်မှန်ရပြီး မူလသီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာကြသည်။

မထေရ်နှစ်ပါး မူလဌာန ကျောင်းတော် ပြန်ရောက်သည်နှင့် မထေရ်နှစ်ပါးအား အခြေအနေ ဖျက်ပြီး စေရန် သပ်လျှို့ခဲ့သည့် ဓမ္မကထိက

ဆန်းလည်း အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း
 ကျောင်း၌ မနေနိုင်တော့ဘဲ အခြား
 ခပ်ရွာသို့ ထွက်ခွာသွားရတော့သည်။
 ကြာဓိမှာပင် မကောင်းသောစိတ် အခံ
 ခြံ ချိုချိုငဲ့ နေထိုင်သီတင်းသုံးရင်း
 အလွန်တော်မူ ရှာလေတော့သည်။ သူ
 မပြခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကုသလ
 ရဟန်းတော်ပဲ ဖြစ် ပေသည်။

xxx

“လောက၌ ဟိရိသတ္တပ္ပဟူ
 သည့် အရှက်တရား၊ အကြောက်တရား
 ဘေးဖယ်ထား ရှောင်ရှားကြပြီး တစ်ဦး
 နှင့် တစ်ဦး၊ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး
 အသင်းတစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ အထင်မြင်မှား
 မမှန်ထင်စေရန် ကုန်းတိုက်၊ သင်္ဂလျှို
 သွေးခွဲခြင်းအမှုသည် အကျိုးမဲ့ရုံမျှမက
 အလွန်ဆင်းရဲငတ်မွတ်ခြင်း၊ ဒုက္ခပဲ ကျ
 ရောက်တတ်သည့်အပြင် ကြောက်မက်
 ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော ငရဲ၌ကျရောက်
 စေတတ်သည်ကို ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်မှ
 ပြိတ္တာက သက်သေ သာဓကပြခဲ့ပေ
 သတည်း။”

မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောပြောညွှန်ပြ
 တော်မူသည့် ပြိတ္တာကြီး၏ ဒုက္ခအဖုံဖုံ
 ခံစားနေရပုံတို့အား အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊
 အရှင်လက္ခဏတို့နှင့်တကွ တရားနာ
 ပရိသတ်အပေါင်းတို့မှာ သံဝေဂတရား
 ပွားများ ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းရင်း သာဓု
 အနုမောနော ပြုကြလေတော့သည်။

စောနိုင်ထူး

တက်ပြေးနက္ခတ်

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် မိသားစုရေးရာ

ဘိဇ္ဇာရေးရာ (တရားဥပဒေနှင့်)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်လောက်က ကသာခရိုင်၊ ကသာမြို့ ပတ္တမြားရပ်ကွက်၌ ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားဆိုသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိခဲ့၏။ ဖိုးဝနှင့်ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သက် ၁ နှစ်ခွဲသာ ကွာခြားသလို နီးထူ၍ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ပြီး ဖိုးသားသည် ညီငယ်ဖြစ်လေ၏။ ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျောင်းနေစ အရွယ်ရောက်သောအခါ သူတို့၏ မိဘ နှစ်ပါးသည် လင်မယားစကားများ၍ ကွဲသွားကြရာ ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အဘိုးအဘွား ဖြစ်သူတို့က ခေါ်ယူမွေးစားကြလေ၏။

အဘိုးအဘွားတို့ သိပ်မကြာခင် ဆွေဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြသော ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ကို မိခင်ကပြန်၍ ဆွေခေါ်ယူပြန်သည်။ ဤတွင် ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဆွေအဖော်ကို မခံနိုင်ပြန်၍ သူတို့အဖေထံ ပြန်ခေါ်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့၏ အဖေနှင့်နေလာရာ ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကလေးဘဝ၌ပင်

၎င်းတို့အဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပြန်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့ အဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ရွာထဲမှ ရွာလူကြီးအချို့က ဖိုးဝနှင့်ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူမွေးစားမည်သူ မရှိတော့သဖြင့် ရွာထဲမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားပြီး နေထိုင်စေလေသည်။ ဤတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌နေသော မျက်ကွယ်လူငယ်နှင့် တွေ့လေ၏။ ထိုမျက်ကွယ်သည် မျက်စိလုံးလုံး ကွယ်ခြင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ မြင်ကွင်းကို မှန်စွာမြင် ခပ်မှေးမှေးသာ မြင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျက်ကွယ်သည်လည်း ကလေးငယ်နှစ်ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းစရောက်လာကတည်း သူ့စိတ်တွင်း၌ ကလေးငယ်များကို အလိုလိုနေရင်း သနားကာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာ၏။ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်တွင် အကြီးဖြစ်သူ ဖိုးဝသည် ရိုးသားပြီး တည်ငြိမ်၏။ အဆော့လည်း သိပ်မမက်သလို အစားလည်း သိပ်မမက်ပေ။ အငယ်ဖြစ်သူ ဖိုးသားမှာ အဆော့အလွန်မက်သလို အစားလည်း အလွန်မက်လေ

သည်။ လိုချင်တာမရလျှင် သို့မဟုတ် စားချင်တာ မစားရလျှင် နေရာတွင်ပင် ဟက်လက်လှန်၍ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်ငိုတတ်လေသည်။

ဤတွင် မျက်ကွယ်လူငယ်သည် ထိုကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို အလွန်သနားသဖြင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ၎င်းတို့စားချင်သည့် အစားအစာများကို ယူလာပေးလေ့ရှိရာ သူယူသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မတွေ့ရပေ။ မျက်ကွယ်သည် ကလေးငယ်များကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ကစားစရာ အရုပ်လေးများ၊ စားစရာများကို ဆိုင်တွင် သွားယူလေ့ရှိရာ သူယူသည်ကို မည်သည့်ဆိုင်ရှင်မျှ မသိကြချေ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူပစ္စည်းလိုက်ကြည့်သည်။ ပြီး ပစ္စည်းကို တစ်ခုချင်း ကိုင်ကြည့်သည်ကိုတော့ ဆိုင်ရှင်တိုင်းမြင်သလို သူအမှတ်တမဲ့ ယူသွားသောပစ္စည်းကိုမူ မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ကြပေ။

ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို မျက်ကွယ်က သူတို့လိုချင်သမျှ စားချင်သမျှကို ယူပေးလေ့ရှိရာ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်သည် ၁၀ နှစ်သား အရွယ်

သို့ ရောက်လာလေ၏။ တစ်ရက်တွင်
 ၎င်းတို့နေသော ဘုန်းကြီးကျောင်း၌
 ဘုရားပွဲကြီးကျင်းပရာ ရွာထဲ၌ တစ်ခြား
 ရွာမှလာသော လူများဖြင့် အထူးစည်
 ကားနေလေ၏။ ဘုရားပွဲ၌ စားစရာ မုန့်
 မျိုးစုံနှင့် ကလေးကစားစရာမျိုးစုံကို
 ပွဲလမ်းသဘင်၌ ခင်းကျင်းရောင်းချရာ
 တစ်ရက်တွင် မျက်ကွယ်နှင့် ကလေး
 ငယ်နှစ်ယောက်သည် ပွဲလမ်းသဘင်၌
 လမ်းလျှောက်ရာ အငယ်ကောင်ဖိုသား

သည် မြင်သမျှတောင်းလေရာ တစ်ဆိုင်
 တွင် သေနတ်ရုပ် အကြီးကြီးကိုမြင်၍
 လိုချင်ကြောင်း မျက်ကွယ်ကို ပူဆာ
 လေ၏။

မျက်ကွယ်ကလည်း ထိုသေနတ်
 ရုပ်ကြီးကိုဖြုတ်ပြီး သားငယ်ကို ယူပေး
 လေ၏။ သားငယ်လိုချင်သည့် အဝတ်
 အစားအနံ့နှင့် စားစရာကိုလည်း ထိုနည်း
 တူ တောင်းတိုင်းယူပေးလေ၏။ မျက်
 ကွယ်ကလည်း သားငယ်၏ အကျင့်ကို

သိသူဖြစ်၍ အကယ်၍ မယူပေးသော်
 လူအုပ်ကြား၌ အော်ငိုမည်ကို စိုးရိမ်လေ
 သည်။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူမှာ ဘာမျှ
 မတောင်းဘဲ ညီငယ်မကိုင်ချင်သော
 ပစ္စည်း၊ မစားချင်သောမုန့်များကို မနိုင်
 မနင်း ကိုင်ပေးလေသည်။ မျက်ကွယ်
 သည် သားငယ်များ၏ အဝတ်အစား နှင့်
 ပစ္စည်းများထားသိရှိရန်အတွက် ပွဲခင်း ထဲမှ
 ဗီရိအကြီးကြီးကို မယူလာလေ၏။

ဤသို့ဖြင့်ယူလာသော ဗီရိ
 အကြီးကြီးကို ကလေးငယ်၏ အခန်း
 ထဲ၌ထားသည်ကို ဘုန်းကြီးက သိသွား
 သဖြင့် မျက်ကွယ်ကိုခေါ်ပြီး စစ်မေးမြန်း
 လေတော့၏။ မျက်ကွယ်ကလည်း မည်
 သို့မျှ ငြင်းပရုန်းသိသဖြင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်
 ကလေးငယ်ကို အလွန်သနားသဖြင့်
 ယူလာမိခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။ ဘုန်း
 ကြီးကလည်း နောက်နောင် ဤသို့
 ပစ္စည်းကြီးကို ဆိုင်ရှင်မသိဘဲ မယူထား
 ရန် ကလေးငယ်တွေကိုလည်း အကူအညီ
 မပျက်စေရန်အတွက် သူတစ်ပါးပစ္စည်း
 ကို မယူလာပေးဖို့ရာအတွက် မျက်
 ကွယ်ကို ပြင်းစွာသတိပေးလေ၏။

ထိုသို့ မျက်ကွယ်ကိုမြင်

သတိပေးပြီး နေလာရာ တစ်ရက်တွင်
မျက်ကွယ်သည် ကိစ္စတစ်ခု တွေးမိ
လေသည်။ တွေးသည့်အခါတိုင်း ကလေး
ငယ်များ အရွယ်ရောက်လာလျှင် ရင်းနှီး
လုပ်ကိုင်စားဖို့ရာအတွက် ရွှေဆိုင်မှ
ရွှေကို ယူလာလေတော့၏။ ဤသို့
မျက်ကွယ်က ရွှေဆိုင်မှ ရွှေများယူလာ
ပြီး သိမ်းဝည်းထားရာ မကြာမီ ဗြိတိ
တွင်ရှိသည့် ဆိုင်တိုင်းမှ ပစ္စည်းတချို့
ပျောက်၍ သက်ဆိုင်ရာဌာနသို့ ပစ္စည်း
ပျောက်သူအသီးသီးက လာရောက်
တိုင်တန်းကြလေ၏။ ပစ္စည်းကလည်း
မည်သို့မည်ပုံ ပျောက်သွားမှန်းမသိ
ပျောက်သွားလွန်းသဖြင့် တချို့ဆိုင်ကြီး
များသည် လွန်စွာအံ့သြကြရလေသည်။

ဤသို့ပစ္စည်းကြီးတချို့ ထူး
ဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေသည့် သတင်းကို
တစ်ရက်တွင် မျက်ကွယ်နေသော ဘုန်း
ကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးက ကြားလေ၏။
ဤသတင်းကြားရသည်နှင့် ဘုန်းကြီးက
ထည်း မျက်ကွယ်လက်ချက် ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟုထင်ပြီး မျက်ကွယ်ကိုခေါ်ယူ
မေးမြန်းလေ၏။ မျက်ကွယ်ကလည်း
ဘုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။ကလေး

ငယ်၏ ရှေ့ရေအတွက် အရင်းအနှီးရ
အောင် လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြော
ဆိုလေသည်။

ဘုန်းကြီးကလည်း သူတို့ စားဖို့
သောက်ဖို့ ယူပေးတာကို အပြစ်မပြော
လိုပေမယ့်လည်း ယခုလို အကြီးစားယူ
ပေးတာမျိုးကိုတော့ လုံးဝလက်မခံ
ကြောင်း ပြောဆိုပြီး မျက်ကွယ်ကို ကြိမ်
လုံးဖြင့်ပြင်းစွာ ရိုက်နှက်ဆုံးမလေ၏။
ဤသတင်းကို ရွာထဲမှ လူတချို့က သိရှိ
ပြီး မျက်ကွယ်၏ အံ့သြဖွယ်ပစ္စည်းယူ
သည့် မျက်လှည့်အစွမ်းသတ္တိကို လက်
တွေ့မြင်လို၍ မျက်ကွယ်ကို ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ထဲမှပစ္စည်းကို တမင်ယူခိုင်းစေ၏။
ထိုသို့ အများရှေ့တွင် ယူပြရသော အပြု
အမူမျိုးဆိုလျှင် ဆိုင်ရှင်ကမြင်၍ ယူ
လာပေး၍ မရကြောင်း ဆိုလေ၏။ မျက်
ကွယ်၏ စိတ်ထဲ၌ သူတစ်ပါးကို ပေးလို
သော စေတနာစိတ်မျိုးဝင်လာမှသာ
သူယူသောပစ္စည်းကို ဆိုင်ရှင်မှ လုံးဝ
မသိပါဟုဆို၏။

ရွာထဲမှသိသူ တချို့ကလည်း
မျက်ကွယ်၏ အံ့သြဖွယ်အစွမ်းကို လက်
တွေ့မမြင်ရသဖြင့် သို့လောသို့လောဖြင့်

သံသယဝင်ကြသည်။ တချို့ကလည်း
မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အတည်ပြုပြောဆိုကြ
လေ၏။ မည်သို့ဆိုကြစေ မျက်ကွယ်၏
အစွမ်းသတ္တိကို ဘုန်းကြီးနှင့် ကလေး
ငယ်နှစ်ယောက်သာ သိကြ၏။ သို့သော်
ကလေးငယ်နှစ်ယောက်မှာ မျက်ကွယ်
၏ အံ့သြဖွယ်အစွမ်းသတ္တိကို ကလေး
ငယ်အတွေးဖြင့် မြင်သမျှ ရိုးရိုးသားသား
ယူသည်ဟုသာ ထင်ကြလေသည်။

ဤသို့နေလာရာ တစ်နေ့တွင်
ဘုန်းကြီးသည် မျက်ကွယ်၏ အကြီးစား
မကြာခဏ ယူလာမှုကြောင့် ကလေး
ငယ်နှစ်ယောက်ကို ရွာထဲမှ မွေးစားလို
သူကိုရှာကာ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်
ကို လှူလိုက်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေ၏။ တစ်ရက်တွင် မွေးစားလိုသော
ကားဝပ်ရှေ့ဆရာတစ်ယောက် ရောက်
လာကာ ထိုကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို
ဘုန်းကြီးထံတောင်းပြီး ခေါ်ယူမွေးစား
လိုက်လေ၏။ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်
ကိုလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစု
စောင့်ရှောက်ပြီး ကားဝပ်ရှေ့ ပညာကို
လည်း သင်ပေးလေ၏။

ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်တွင် ဖိုးဝသည် ဝပ်ရှော
ပညာကို ဝိသနာသိပ်မပါဘဲ ညီငယ်
ဖိုးသားကသာ ဝပ်ရှောပညာကို အလွန်
ဝိသနာပါလေ၏။ တစ်နေ့တွင် မျက်
ကွယ်သည် ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ရှိ
သော ကားဝပ်ရှောဆိုင်သို့ ရောက်လာ
လေ၏။ မျက်ကွယ်ကလည်း ကလေး
ငယ်နှစ်ယောက်ကို အလွန်သံယောဇဉ်
ရှိသဖြင့် လာခဲ့လေရာ ဝပ်ရှောဆရာ
ကလည်း ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို
လိုလေသေးမရှိအောင်ထားကြောင်း။
ပြီးတော့ ဝပ်ရှောပညာကိုလည်း ကောင်း
ကောင်းတတ်အောင် သင်ပေးနေ
ကြောင်း ပြောဆိုလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဝပ်ရှောဆရာကလည်း သူ့ကို
ဘုန်းကြီးက မျက်ကွယ်နှင့် ဟတ်သက်
၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြထားသဖြင့်
ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို ပေးမတွေ့
စေဘဲ ပြန်လွှတ်လေရာ၊ မျက်ကွယ်က
လည်း ဝပ်ရှောဆိုင်သွားတိုင်း ကလေး
ငယ်နှင့် မတွေ့ရသဖြင့် ကလေးငယ်နှစ်
ယောက်နှင့် တစ်နှစ်ကျော် ခွဲခွာသွား
ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားလေတော့
သည်။

ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားတို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်လည်း ကားဝပ်ရှောဆိုင်၌
ပညာသင်ရင်းနေလာရာ အရွယ်ရောက်
မှန်းမသိ ရောက်လာလေ၏။ ညီငယ်
ကမူ ဝပ်ရှောပညာကို ကြိုးကြိုးစားစား
သင်ယူသဖြင့် အရွယ်ရောက်လာသည့်
အချိန်တွင် ကားဝပ်ရှောပညာကို ကျွမ်း
ကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်လာလေ
သည်။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဖိုးဝကမူ ရိုး
သားသူဖြစ်သဖြင့် တစ်ရက်တွင် ရွာထဲ၌
ရဲတိတ်တစ်ခုတွင် ရဲဝန်ထမ်းများက ပြည်
သူတချို့ထံမှ မတရားငွေညစ် တောင်း
ခံနေသည်ကို မြင်၍မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ
ရဲဝန်ထမ်း ၃ ယောက်ကို ရိုက်မိလေ၏။
ဖိုးဝကလည်း ထိုရဲဝန်ထမ်း ၃ ယောက်
ကိုရိုက်ပြီး နောက်စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး
ယနေ့ထက်တိုင် စစ်တပ်ထဲ၌ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေလေသည်။

ညီဖြစ်သူ ဖိုးသားကမူ သူ၏
အစ်ကိုကြီး စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီးနောက်
အင်းတော်ဘက်၌ ရွှေသွားလုပ်ရာ
တဖြည်းဖြည်း ကြီးပွားချမ်းသာလာ
တော့၏။ ယနေ့အခါတွင် ဖိုးသားသည်
ကသာမြို့၌ ကားဝပ်ရှောဆိုင်ဖွင့်ရင်း

အလွန်ချမ်းသာသွားလေတော့၏။
ယနေ့အခါတွင် ကလေးဘဝ
၌ မျက်ကွယ်ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ခဲ့ရသော
ညီငယ်ဖိုးသားသည် ဇနီးမယားနှင့် သား
သမီးများဖြင့် ကားဝပ်ရှောဆိုင်ကြီး ဖွင့်
ရင်း ကသာခရိုင်၌ အလွန်နာမည်ကြီး
သော ကားဝပ်ရှောဆရာအဖြစ် နေထိုင်
သွားလေ၏။ အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ
လာသော ယနေ့ ဖိုးသားလေးကို
သိသော မြင်မိသော သူတိုင်းသည် သူ၏
ငယ်စဉ်ဘဝက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်
တူဆန်းသော မျက်ကွယ်၏ အံ့ဩဖွယ်
မျက်လှည့်လို ပစ္စည်းယူသည့်
ပညာဆန်းကိုမူ ယနေ့တိုင် ပြောဆိုကြ
ရင်း မျက်ကွယ်ကိုလည်း အလွန်သတိရ
ပြီး သနားကြင်နာ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်
နေကြကြောင်း သိရလေသတည်း။
မှတ်ချက်။ ။ ဖိုးဝနှင့် ဖိုးသားသည်
နာမည်ရင်းမဟုတ်ပါ။

ဘီဇက်ဇော်လီ (ကချင်ပြည်နယ်)

ဖြစ်ရပ်မှန်

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အိမ်

သန့်လျင်မောင်မောင်ဦး

ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ။

စာရေးသက် ၂၇ နှစ်အတွင်း

မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံမှာ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် အပုဒ်ပေါင်း ၁၅၀၀ မျှ ရေးသားပြီးသူ “စာပေဆု” ရတာတွေ ဘာတွေ အကျယ်ခံနေလျှင် ပို၍ရှည်ဖွယ်ရှိသဖြင့် ဒီကိစ္စကို ဒီမျှနှင့် ထားတော့။ လိုရင်းကို သာ ရေးပါတော့မည်။

ကျွန်တော်က “ဘဝသရုပ်ဖော်” စာရေးဆရာ။ “ဘဝ” က လွဲ၍ အခြား စိတ်ကူးယဉ်ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်မဝင်စား။ အထင်လည်းမကြီး။

ဟော . . . အခုဖြစ်သည့် ပြဿနာက ထို “စိတ်ကူးယဉ်” ပြဿနာ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို...

ရှန်ပြည်နယ်တက်မှာ နေသော ကျွန်တော့်အဖော် (ဇနီးဘက်မှ) ရန်ကုန် သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာပင်တည်းသည်။

အဖော်က ဗေဒင်ဝါသနာရှင်။ ဆိုလိုသည်မှာ “ဗေဒင်” ဆိုလျှင် နာမည် ကြီးမန်သမျှ သူ လျှောက်မေးတတ် သည်။

ယခုလည်း သူက တောင်းဆို

လာပါလေပြီ။

ပြည်လမ်း ၁၀ မိုင်ကုန်း အနီး

ရှိ “နတ်မျက်စိ သမထ အောင်စိုး” ဆိုသည့် ဆရာဆီသို့ သွားချင်သည်ဟု ပြောသည်။ သွားချင်ရင် သွားပေါ့ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သွားတာပဲ ဥစ္စာ။

အဲ . . . သွားချင်ရင်သွားပေါ့။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားတာပဲဥစ္စာဟု ကျွန်တော်က အလွယ်တွေးမိပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မိန်းမက ကျွန်တော်ကို “လိုက်ပို့လိုက်” ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကုတ်ကုတ် ကုတ်ကုတ် နဲ့ လိုက်ပို့လိုက်ရပါလေတော့သည်။ မိန်းမစကား မဖယ်ရှားပုံသူကို။

သို့ဖြင့် ထို ၁၀ မိုင်ကုန်းရှိ

ဆရာအောင်စိုး ဆိုသူထံသို့ ကျွန်တော် တို့ရောက်လာကြသည်။

လူတွေက များသည်။ တုံကင်

ကြိုယူရသည်။ ထိုဆရာက တစ်နေ့ လျှင် ၁၀ ဦးပဲ လက်ခံဟောပြောသည် ဟု သိရသည်။ ဒီထက်ပိုမဟော။

ပြဿနာ...

ကျွန်တော်တို့ ရထားသည့် တုံကင်နံပါတ်က ၁၅။ အတော်စောင့်

ရဦးမည်။ မတတ်နိုင်။ စောင့်ရသည်။

တစ်နာရီ . . .။ နောက်ထပ်

နာရီဝက် . . .။ တုံကင်နံပါတ်က ၁၀ ယ် ရှိနေသည်။ နောက်ထပ် ၄ ယောက် စောင့်ရဦးမည်။ တစ်ယောက် ဆယ်ငါး မိနစ် ဟောသည်ထား။ ၄ ယောက်ဆို တော့ တစ်နာရီ။

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့။

အခုကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စလည်းမဟုတ်။ ကိုယ့်အမျိုးကိစ္စ။ ကိုယ့်က အခြောက် တိုက်ကြီး (ဝါသနာလည်း မပါပါတဲ့နှင့်) ထိုင်စောင့်နေရသည်။

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ထရပ်

ကာ တုံကင်နံပါတ် ခေါ်ပေးနေသော အမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စာရေးဆရာ

သန်လျှင်မောင်မောင်ဦးပါ။ ဆရာနဲ့ ခဏ တွေ့ချင်ပါတယ်လို့ သွားပြောပေးမိခင်ဗျာ”

ထိုအမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်း

ပင် သွားပြောသည်။

ဒီတွင် ဆရာအောင်စိုးသည်

ကျွန်တော် မထင်မှတ်သော အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ပြလိုက်ပါလေတော့၏။

ဤကား သူကိုယ်တိုင် သော

ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို
တစား ပုံစံဖြင့်...

“ဆရာ ... သန်လျင်မောင်
...လား... ကြပါ ဆရာ...

မိတ်ခေါ်ပါလေတော့၏။

မေးမှာက ကျွန်တော်အဖေ၏။

ကျွန်တော်မဟုတ် မည်သို့ဆိုစေ ဆရာ

ကျွန်တော်ကို “စာရေးဆရာ” ဟု

အသိဖြင့် ဦးစားပေးလေ၏။ ဦး

တော်တော်လည်း ဦးစားပေးသည့်

သူက အခြားသူများကို မျက်နှာ

ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်နှင့် အဖေဖြစ်သူ

အခန်းထဲဝင်သွား ကြပါလေ၏။

ကျွန်တော်က အဖေဖြစ်သူနှင့်

တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး အဖေ

သည်များကို မေးစေသည်။

ဆရာသည် အဖေကို ကျေနပ်

အောင် ဟောပြောပေးပါလေ

အဖေလည်း အတော်ကျေနပ်

ရသည်။

အဲ...ခက်သည်က ကျွန်တော်

ဆရာအောင်စိုး...

“ကဲ...ဆရာကကော။ ဘာသိ

ချင်ပါသလဲ။ သိချင်တာကို မေးပါ”
ပြဿနာ...

ကျွန်တော်မှ ဒါတွေ ဝါသနာ
မပါဘဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ။

ကျွန်တော်မမေးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်

က အဖေကို လိုက်ပို့တာပါ”

ဒီတော့ ဆရာအောင်စိုးက

ကျွန်တော်ကို ပြောကြည့်ပြီး...

“ဆရာက ဒီပညာတွေကို

အယုံအကြည်မရှိဘူးထင်တယ်”

ဟု မေးလေသည်။ ကျွန်တော်

မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေ။ ခပ်မဆိတ်ပင် နေ

လိုက်သည်။ ဒီတော့ ဆရာအောင်စိုး က

ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပညာမှာ

တကယ်တတ်သူနဲ့ နည်းနည်းတတ်ရုံနဲ့

တတ်ယောင်ကား လုပ်စားဆရာတွေ

ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီတတ်

ယောင်ကား လုပ်စားဆရာတွေ များလာ

တာကြောင့် တကယ်တတ်တဲ့ လူတွေ

ပါ နာမည်ပျက်နေရပါတယ်။ ဒီတော့

ဆရာကို ကျွန်တော်တစ်ခုပဲ ပြောပါမယ်။

ဆရာ ဒီ ၄၅ ရက်အတွင်းမှာ တိုက်နဲ့

ကားနဲ့နေရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟုတ်ခဲ့ရင်

ဆရာ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တစ်ခေါက်

လာပြီး တွေ့စေချင်ပါတယ်။ အဲ...

မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ ဆရာလည်း နာမည်

ကြီးစာရေးဆရာပဲ။ ဆရာကလောင်နဲ့

“နတ်မျက်စိ သမထ အောင်စိုး” ဆိုတာ

အလကားလူ ဆိုပြီး ရေးပစ်လိုက်ပါ။

ဟုတ်ပြီလား ဆရာ”

အင်း...။ နေရင်းထိုင်ရင်း

ကိုယ်နှင့် လာပြီနေပါရောလား။

၄၅ ရက်အတွင်း တိုက်နဲ့

ကားနဲ့။

မဖြစ်နိုင်။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ထို

အချိန်က ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်

ဇနီး၏ မိဘအိမ်တွင် ကပ်နေရသူ ဖြစ်

သည်။ “ရွှေမြန်မာဂျာနယ်” မှာ အယ်ဒီ

တာချုပ် လုပ်သည်။ လစာ တစ်သောင်း

ခွဲရသည်။ ဒီလိုလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

တိုက်နှင့် ကားနှင့် နေနိုင်ပါမည်နည်း။

ပြီးတော့ ၄၅ ရက်အတွင်း...တဲ့။

ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားပြီး

ကျွန်တော်တို့ ဆရာကို နှုတ်ဆက်ကာ

ထပြန်လာကြသည်။ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲ

မှာ မထားတော့။ မေ့ထားလိုက်သည်။

ဟောဗျာ...

လေတော့သည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း အစ်မက

နောက်တစ်လ (ရက်သုံးဆယ်)

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့

ကျွန်တော့်ကို ပစ်မထား။

မျှအကြာမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သူ
ယောင်းမတို့ အကြီးအကျယ်စကားများ
ကြပါလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ
တို့အိမ်မှာ ကပ်နေရသူများမို့ ဇနီး၏
ယောင်းမက...

ဇနီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။
ဒီတွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားရလေပြီ။
ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာပီပီ “မာန”
ရှိသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းသည် ချမ်းသာသူများ ဖြစ်
ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ကိုယ့်
မာနဖြင့်ကိုယ် ထိုအမျိုးများနှင့် သွား
မပတ်သက်။

“သွား... ဒီက ကားတစ်စီး
ယူသွား။ အခုချက်ချင်း ဆင်းလာခဲ့ ဟု
ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အစ်မအိမ်
(တိုက်) သို့ ရောက်လာရပါလေတော့
သည်။

“မနေချင် ဆင်းသွား”

အစ်မမှာ တိုက်သုံးလုံးရှိသည်။

ဟု ဒေါသစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်
မိသည်။

အဲ... အခုတော့ သွားမပတ်
သက်ချင်၍ မဖြစ်တော့။ ဆိုတော့ကာ
ကျွန်တော် အစ်မအရင်း အဂ္ဂမဟာသီရိ
သုဓမ္မသီရိ ခေါ်အေးအေးခန့်နှင့် သွား
တွေ့ရပါလေတော့သည်။

သန်လျင်မှာ တစ်လုံး၊ ရန်ကုန်မှာ နှစ်လုံး
ရန်ကုန်ရှိ တိုက်နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံး
က အားနေသည်။ ဈေးသက်သာသဖြင့်
အစ်မဝယ်ထားသည်မှာ မကြာလှသေး။
ထို့ကြောင့် ထိုတိုက်မှာပင် ကျွန်တော်
တို့ကို နေစေသည်။

ဒီတွင် စိတ်ဆတ်သော
ကျွန်တော့် ဇနီးက...

သူတိုက်မှာ နေပြီဆိုတော့ သူ

“အေး... ဆင်းမယ်။ အခု
ဆင်းမယ်”

အလုပ်ကို ကျွန်တော်လုပ်ပေးရသည်။
သူ့မှာ ရတနာဆိုင် ၃ ဆိုင်ရှိသည်။
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ နှစ်ဆိုင်၊ ကမ္ဘာအေး
ကျောက်မျက်ရတနာခန်းမမှာ တစ်ဆိုင်
ပေါင်း ၃ ဆိုင်။

ဟု ဆိုကာ အထုပ်အပိုး ပြင်ပါ

အစ်မက ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်

အယ်ဒီတာအလုပ်က ထွက်ခိုင်းသည်။
တစ်လ ၃၀၀၀ ကျပ်ပေးကာ ကမ္ဘာ
အေး ကျောက်မျက်ရတနာ အေးရောင်

ဆိုမှာ မန်နေဂျာလုပ်ခိုင်းသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော် ဂျာနယ်အယ်ဒီတာ ရတနာဆိုင်မန်နေဂျာ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ရန် အတွက် စလွန်းကား တစ်စီးလည်း ဝေးထားသည်။ ထိုကားဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် သမီးကို ကျောင်းကြို ခြင်းကိစ္စ၊ ကျွန်တော်၏ စာမူကိစ္စများ ညီပါ အသုံးပြုလေသည်။

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်သည် ဆရာအောင်စိုး ဟောထားသလို ၄၅ ခုကအတွင်း တိုက်နှင့် ကားနှင့် နေရသလို မဟုတ်ပါလား။

ဟုတ်နေတော့လည်း ကတိ မှီထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ဆရာအောင်စိုးကို သွားတွေ့ရတော့သည်။

ဟောသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ တိုက်နှင့် ကားနှင့် နေရပါပြီ။ သို့သော် ကိုယ်ပိုင်တော့ မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြရသည်။

ဒီတော့ ဆရာအောင်စိုးက ပြောသည်။

“အခုလုပ်နေတဲ့ ရတနာဆိုင်

လုပ်ငန်းကို ဆရာလုံးဝ ဝါသနာမပါပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအလုပ်ကို ဆရာတစ်နှစ် ကျော်ကျော်လောက်ပဲ လုပ်ပြီး အဲဒီအလုပ်က ထွက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ တိုက်နဲ့တော့ နေရဦးမယ်။ အဲဒါမှ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်ဖြစ်မှာ”

လုပ်ပြန်ပြီ ကိုယ့်ဆရာကတော့...

အဲ...သူပြောသလို ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော်ဝါသနာမပါတာတော့ အမှန်ပင်။ ဘယ်...ကိုယ်က စာရေးဆရာပဲ။ အခုလုပ်နေတာက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စပဲ။ ဘာမျှမှ မဆိုင်ဘဲ။

ခက်သည်က တစ်နှစ်အတွင်း အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် ဖြစ်မည်ဆိုသည့် ကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စက လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော့် အနေအထားနှင့် ဖြစ်နိုင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

သို့သော်... ဆရာအောင်စိုး ဟောပြီး ၅ လမျှ အကြာ...

ကျွန်တော့် အစ်မသည် ကျောက်စိမ်း အရည်ကောင်းကောင်း တစ်ပွင့် (ကွမ်းသီးခြမ်းခန့်) ကို ကျပ်

သိန်း ၅၀ ဖြင့် ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ ပြီးသော် ကျွန်တော် မန်နေဂျာလုပ်သည့် ဆိုင်မှာပင် တင်ရောင်းထားသည်။

“ကျောက်” လောကဆိုသည်က “သူတို့အထာနှင့် သူတို့ပိုင်” ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်တော့်အစ်မသည် ထိုကျောက်စိမ်းကို သိန်း ၅၀ ဖြင့် ဝယ်ပြီး ဆိုင်မှာ ပြန်တင်ရောင်းတော့ တန်ဖိုးက သိန်း ၂၀၀ ခင်ဗျ။ ဒါမှ ဝယ်သူက ခေါက်ချိုး သိန်း ၁၀၀ ဆစ်၊ ဒီတော့မှ ရောင်း။ ဟော...အရင်း သိန်း ၅၀၊ အမြတ် သိန်း ၅၀ ဒီလိုကို။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီကျောက်စိမ်းက တော်တော်နှင့် ရောင်းမထွက်။ နှစ်ပတ်လည်ခန့်သည်အထိ ရောင်းမမည့် သူပင် ရှိမလာတော့ အစ်မ သိပ်စိတ်ရှည်ချင်ပုံမရ။

ဆိုတော့ကာ ဒီကျောက်စိမ်း ပြန်ပြန်ထွက်သွားလျှင် ပြီးရောဆိုသည့် သဘောဖြင့်...

“အရင်း သိန်း ၅၀ ရလျှင် ရောင်းလိုက်တော့”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ “က”များ အတော့်ကို ဆန်း

ကြယ်သည်။ အစ်မ အဲဒီလို ပြောပြီးမှ
ထိုကျောက်စိမ်းကြီး ရောင်းရသည်။

ဘယ်လောက်နှင့် ရောင်းရ
သည် ထင်ပါသနည်း။ သိန်း ၂၀၀ နှင့်
ခင်ဗျ။ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ရောက်လာ
ပြီး ဈေးဆတ်တဲ့ ဝယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီမှာ ကျွန်တော် “ကိုယ်ရည်
သွေး” ရပါတော့မည်။ အစ်မက ထို
ကျောက်စိမ်းကို အရင်း သိန်း ၅၀ ရ
လျှင် ရောင်းလိုက်တော့ဟု ပြောထား
သည်။ ယခု ကျွန်တော်ရောင်းလိုက်
သည်က သိန်း ၂၀၀။ ဆိုတာက အစ်မ
ကို ရောင်းပြီးပြီဟု ဆိုကာ သိန်း ၅၀
ပေးလိုက်ပြီး သိန်း ၁၅၀ ကို “ဖြောင်”
ထားလိုက်၍ရ၏။

သို့သော် ကျွန်တော် ဒါမျိုး
ဝါသနာမပါ။

အစ်မကို “သိန်းနှစ်ရာနဲ့ ရောင်း
လိုက်ရပြီ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောပြီး
ငွေသိန်း ၂၀၀ ကို အစ်မလက်ထဲအပ်
လိုက်တော့ အစ်မက ကျွန်တော့်ကို
ရီဝေစွာကြည့်ရင်း...

“ဪ...မောင်ဦး... မောင်ဦး
...ရိုးလိုက်တာ”

ဟု ရေရွတ်၏။

သို့ဖြင့် အစ်မသည် ကျွန်တော့်
ရိုးသားမှုကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့်
ကျွန်တော် ယခုလက်ရှိနေထိုင်သော
ဗိုလ်ကျော်ဇောလမ်းရှိ တိုက်ခန်းကို
ကျွန်တော်နာမည်နှင့် ဝယ်ပေးခြင်းခံရပါ
လေတော့၏။

ကျွန်တော်ကလည်း တိုက်ခန်း
တွေဘာတွေ အပိုင်ရသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့်
အစ်မထံမှာ မန်နေဂျာအဖြစ် ခေတ္တသာ
ဆက်လုပ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဖွင့်
ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဂျာနယ်တိုက်
တစ်တိုက်က အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ဖို့
ကမ်းလှမ်းနေတယ် အစ်မ . . .။
ကျွန်တော် အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်
တယ်။ အစ်မသိတဲ့အတိုင်းပဲ . . .။
ကျွန်တော်က စာပေသမားပါ။ အရောင်း
အဝယ်ကို သိပ်ဝါသနာမပါပါဘူး။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဂျာနယ်
အယ်ဒီတာ လုပ်ခွင့်ပြုပါနော်...”

ဒီနယ် ခွင့်တောင်းတော့ အစ်မ
မျက်ရည်လည်ရှာသည်။ ခေါင်းမညိတ်
ချင်၊ ညိတ်ချင်နှင့် ညိတ်သည်။

ဒီကစ၍ ကျွန်တော်သည်

စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ပြန်ဖြစ်သည်
“ကြော်ငြာကမ္ဘာသတင်းဂျာနယ်” ထဲ
အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ယခုလက်ရှိ
ကိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

အဲ...ဆရာအောင်စိုး
သလို အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နှင့်လည်း ဖြစ်
ပါလေပြီ။

ဒီတွင် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကို
ကို ပြန်ဆန်းစစ် ကြည့်မိ၏။ ထိုအ
ကျွန်တော် လုံးဝ အယုံအကြည်
သော “ထိုပညာ” များကို ယခုတော
လက်ခံရတော့မလို ဖြစ်နေရပါလေပြီ။

ဆရာအောင်စိုး ပြောသော
“တတ်ယောင်ကား ဆရာတွေကြော
ဒီလောကကြီး အထင်အမြင်အသေး
နေရသည်။ တကယ့် ပညာရှင်များ
သည်” ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မကြာ
နိုင်ပါလေတော့။

လေးစားပါတယ် ဆရာအောင်
စိုး ခင်ဗျာ...။

သန်လျင်မောင်မောင်

ဝါတ်ပုံသက်သေ

ရွှေဇီး

မောင်စည်သူဇော်(မြင်းမူ-ညောင်ဦးဖိုး)

အခန်း (၁)

ကျုပ်နာမည်က ထွန်းမြင့်လွင်
တဲ့။

ကျုပ်မိဘတွေက တောသူဌေး
တွေ။ သူတို့လက်ထက်တုန်းက လယ်
ကေ ၅၀ ရှိတယ်။ အဲ . . . ကျုပ်
လက်ထက်ကျတော့ ၃၀ ပဲ ရှိတော့
တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် ရောင်းစား
လိုက်လို့ဗျ။ ကျုပ်က အသုံးအပြုန်း
တော့ မကြီးပါဘူး။ ဖြစ်သလိုပဲနေတယ်
စားတယ်။

ကျုပ်ရပ်ရည်က သိပ်မချော၊
မလှပေမယ့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ပဲ ဆို
ပါဦး။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ထိ မိန်းမ မရသေး
ဘူး။ လူပျိုကြီးဘဝကို ခံယူပြီး မြို့စွန်က
ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ခြံလေးနဲ့ နှစ်ထပ်
တိုက်လေးတစ်လုံးပါတဲ့ နေရာကို ဝယ်
ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့တယ်။
ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမတွေကတော့
ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဘာ
အလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားပြီးနေနိုင်လို့
တဲ့လေ။ ပိုက်ဆံမက်ချင်မက်မယ် ဒါမှ
မဟုတ်ရင် ကျုပ်မက်ချင်မက်မယ်ပေါ့
ဟဲ့ဟဲ့။

ကျုပ်က ကျန်းမာရေးတော့
တော်တော်လိုက်စားတယ်ဗျ။ မနက်ခင်း
အစောကြီး ၅ နာရီထပြီး ရပ်ကွက်တစ်
ပတ် လမ်းထွက်လျှောက်လိုက်တယ်။
ပြီးမှ နံနက်စာကို စားတာဗျ။ ဪ
မေ့နေတာ။ ကျုပ်အသက်က ၃၅ နှစ်။
အဲဒီအသက်ကို ပြောဖို့မေ့နေတာ
ဆောရီပဲ။

ခုနက ဘာတဲ့။ ဪ . . .
မှတ်မိပြီ။ ကျုပ်က မနက်ခင်း လမ်းထွက်
လျှောက်တဲ့အကွင်းက ဒီမြို့ကိုပြောင်း
လာမှ ရတာဗျ။ လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ
ကျန်းမာရေးညီညွတ်စေတယ်။

ကျုပ်ပြောချင်တာက အဲဒီမှာ
စတာဗျ။ အဲဒီလမ်းလျှောက်ထွက်ထွက်
လာရင်း ရပ်ကွက်စွန်က သင်္ချိုင်းပျက်
ကြီးတစ်ခုကို ကျုပ် ကျော်ကျော်သွားရ
တယ်။ အစတုန်းက မပုံမရဲနဲ့ ကြောက်
မိသေးတာ။ နောက်ပိုင်းတော့လည်း ရိုးအီ
သွားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီသင်္ချိုင်းပျက်
နားက အုတ်ခုံလေးမှာတောင် ထိုင်နေမိ
သေးတယ်။

သင်္ချိုင်းပျက်က တော်တော်
လေး ပျက်စီးနေပါပြီ။ အုတ်ဂူဖြူဖြူလေး

တွေ ရှိလှ ဆယ်လုံး ဆယ်တစ်လုံးပေါ့။
ကျန်တာက မြေပုံတွေ။ မှတ်တိုင်တွေ။
ချွံနွယ်တွေလည်း ပိတ်ပေါင်းရှုပ်ပွနေလို့
သင်္ချိုင်းရပ်တောင် မပီတော့ပါဘူး။
လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းကမှ
သင်္ချိုင်းပြောင်းသွားတာဆိုပဲ။

သင်္ချိုင်းဇရပ်လည်း မရှိတော့
တော့ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒီနေ့လည်း ကျုပ်အိပ်ရာက
စောစောနိုးလို့ နာရီကြည့်လိုက်တော့
နံနက် လေးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်။ ခါ
တိုင်း ငါးနာရီမှ သွားပေးမယ့် ဒီနေ့
ရပ်ကွက်ထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
လေးမှာ ထိုင်ချင်စိတ်ရှိတာနဲ့ မျက်နှာ
သစ်၊ သွားတိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီတစ်
ထည်ကို အပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်လိုက်
တယ်။

ဆောင်းရာသီဝင်စဆိုတော့
အပြင်မှာ အေးအေးလေးဖြစ်နေတယ်။
ကျုပ်လည်း လက်နဲ့ခြေကို ဘယ်ညာ
လှုပ်ရှားရင်း သော့သော့ကလေး လျှောက်
လာခဲ့မိတယ်။ မောလိုက်ရပ်ပြီး တွံတေး
သိန်းတန်သီချင်းလေး ဆိုလိုက်နဲ့
သင်္ချိုင်းပျက်နားကို ရောက်မှန်းမသိ

ဆောက်လာခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ ထိုင်နေကျ အုတ်ခုံလေး
ဆီကို ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်မီးညှိသောက်
နေလိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
သစ်ရွက်လေတိုးသံမှတစ်ပါး ဘာမှ
ကြားရပါဘူး။ နည်းနည်းမှောင်နေသေး
တာ လူသွားလူလာလည်း သိပ်မရှိဘူး။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့
ကျွန်လည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဆက်လမ်း
ဆောက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီကစပြီး
ကျွန်တဝမှာ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရ
တာတပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့...

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်က
ဆိုင်ခုံတွေ ဘာတွေပေါ်ထိုင်ပြီးဆိုရင်
နံရံကို အမြဲချွတ်ပြီးမှ ထိုင်တာဗျ။ အခု
နည်း ဖိနပ်ချွတ်ထိုင်ပြီး ဖိနပ်ပြန်စီး
ဆံ့ထည်း လုပ်ရော ကျွန်ဖိနပ်ပေါ်မှာ

ရွှေရောင်တောက်နေတဲ့ ရွှေဒဂီးလေး
တစ်ပြားကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်လည်း အံ့သြသွားတယ်။
ဘာလို့များ ဒီရွှေဒဂီးက ကျွန်ဖိနပ်ပေါ်
မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက
များ တင်သွားပါလိမ့်။ ဟာဗျာ... ဘယ်
သူကလာတင်မှာမို့လို့လဲ။ ရွှေဒဂီးက

တစ်ဆယ်သားလောက်တော့ အလေး
ချိန် စီးမယ်ထင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
ကတော့ မမက်ပေါင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်
လေ ကျွန်မှာလည်း ငါးကျပ်သား ရွှေ
ဒဂီးတွေ အိုးနဲ့သုံးလုံးတောင် ရှိတာဥစ္စာ။

ကျွန်လည်း အဲဒီရွှေဒဂီးလေး
ကို ကောက်ယူပြီး သေချာကြည့်မိတော့
ရွှေဒဂီးတစ်ဖက်မှ ထွေးဆိုတဲ့နာမည်
လေး တစ်လုံး ထိုးထားပြီး နောက်
တစ်ဖက်ကျတော့ မင်းဆိုတဲ့ နာမည်
လေး တစ်လုံး ထိုးထားတာကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ ကျွန်လည်း သာမန်
သဘော အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ထိုး
ထည့်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့
တယ်။

“ရှပ်...ရှပ်... ရှပ်”

“ဟင်”

ကျွန်နောက်က လူတစ်
ယောက် လိုက်လာသလို ခြေသံ ကြား
တာကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့
ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်
လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။ ဘာသံမှ မကြား
ရတော့ဘူး။

xxx

အခန်း (၂)

ညဘက်ရောက်လာတော့
ကျွန် ထုံးစံအတိုင်း ဝီစကီနည်းနည်း
လောက် ချလိုက်တယ်။ ညနေခင်း
ထမင်းစားသောက်ပြီး ဒီအရည်တွေ
မိုက်ထဲ ဆင်သွားမှ ကျွန် ကောင်း
ကောင်း အိပ်ပျော်တာလေ။ သောက်
လိုက်၊ မြည်းလိုက်နဲ့ ငြိမ်နေတုန်း ကျွန်
တူတောင်မောင် အောင်မိုး ကျူရှင်က
ပြန်လာတယ်။

“ဦးလေး မအိပ်သေးဘူးလား”

“အေး... ဘယ်လိုလဲ မင်း

စာမေးပွဲ ဒီနေ့ဖြေတာဆို၊ ဖြေနိုင်ခဲ့လား”

“ဟုတ်... ကျွန်တော် ထမင်း

စားတော့မယ်”

“အေး... အေး... သွား”

ဒီကောင်က ရွာက ကျပ်အင်မ

သာ။ ပြုမှာ ကျောင်းလာတက်ရင်း ကျုပ်အိမ်မှာ လာပြီးနေတာ။ စာလည်း တော်တယ်။ ကျုပ်က လူပျိုကြီးဆိုတော့ ကျုပ်မရှိရင် အမွေတွေ သူပဲရမှာလေ။ ဒီကောင်ကတော့ မက်မယ်မထင်ပါဘူး ဗျာ။ နိလည်း နီးတယ်။ အလည်း အတဲ့ ကောင်။

ဒါနဲ့ တူတော်မောင် ထွက် သွားပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကျုပ်လည်း ခိုတိတိဖြစ်လာပြီ။ ကျုပ် နားက ပုလင်းကလည်း တစ်ဝက်ကျိုး နေပြီ။ အိပ်က ထမင်းချက်ခေါ်လှကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပုလင်းနဲ့အမြည်းတွေ သိမ်း ခိုင်းလိုက်တယ်။

အပေါ်ထပ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာပြီး ကျုပ် အခန်းထဲက ခုတင် ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ပစ်ဝင်လှဲလိုက်

မိတယ်။

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားပြီး ခဏ အနားယူမိန်းနေလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျုပ်နားကို အသံတစ်ခု ရောက်လာ တယ်။

“ချွတ်”

“အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် တိုးညှင်းဖျော့ တော့စွာ ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ကျုပ် မျက်လုံး ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက် တယ်။

ဘုရားရေး... ကြည့်စမ်း။ ကျုပ် ခုတင်ခြေရင်းမှာ ကောင်လေးတစ် ယောက်ပါလာ။

ဟုတ်တယ်။ အသက်က ၂၀ ကျော်လောက်ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ဆံပင် ဘုတ်သိုက်။ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်လေး နဲ့ ပုဆိုးအနက်ကွက်စိပ်လေးကို ဝတ် ထားပြီး ကျုပ်ခုတင်ခြေရင်းမှာ လာပြီး ခူးထောက်ထိုင်နေတယ်။ သူ့ကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။

ကျုပ်လည်း ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ကျုပ်အခန်းထဲ ရောက်နေတာဆိုပြီး

အံ့သြလို့ အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက် တယ်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘယ်သူ လဲ။ ဘာလို့ ငါ့အခန်းထဲ ရောက်နေတာ လဲကွ”

လူငယ်က ကျုပ်ကို ရိုဝေစွာ ကြည့်ပြီး ပါးစပ်က တစ်လုံးချင်း ပြော တယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းဝေ ပါ”

“မင်းဝေ... မင်းကို ငါ မသိ ပါဘူး။ ဘာလို့ ငါ့အခန်းထဲလာတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲရောက်အောင် အစ်ကိုကြီး ခေါ်လာတာလေ”

“ဘာ... ဘာကွ။ ငါက ဘာ လို့ မင်းကို ဒီအခန်းထဲ ခေါ်လာရမှာ လဲ။ ရုပ်ရုပ်ယုက်ယုက်ကွာ”

“ခေါ်လာပါတယ်ဗျာ။ မနက်က တည်းက ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲကို ရောက်နေတာ”

“ဟင်... ဟေ့ကောင် မင်း ရှေး နေပြီထင်တယ်။ ငါ့အိမ်မှာ ငါရယ်၊ ငါ တူရယ် ထမင်းချက်လင်မယားရယ်ပဲ”

တာကွ။ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။
တာကွာ”

ကျုပ်စိတ်တွေ နောက်ကျိရှုပ်
ထွေးသွားတယ်။ ကျုပ် သူ့ကို ခေါ်မလာ
မိဘနဲ့ခေါ်လာတယ်ချည်း ပြောနေတယ်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။
အစ်ကိုကြီး မနက်က ရွှေဒဂီးတစ်ခု
ကောက်ရတယ်မို့လား”

“ဟင်”

ဟုတ်သားပဲ။ ဒီကောင်ပြောမှ
ကျုပ်လည်း မနက်က ကောက်ရတဲ့
ရွှေဒဂီးကို သွားသတိရပါတယ်။ ဒီ
ကောင် အဲဒီရွှေဒဂီးကိုများ လာတောင်း
တာလားမသိဘူး။ ကျုပ်ကောက်ရတာ
လည်း ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။ ဘာတွေ
မိလိမ့်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းပါ”

“ဟေ...ဒါဆို မင်း ငါ့ဆီက
အဲဒီပစ္စည်း ပြန်လာတောင်းတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

ကျုပ် တော်တော်ပဲ စိတ်ရှုပ်
သွားမိတယ်။ ခုနက သောက်ထားတဲ့
ဝီစကီတွေတောင် ဘယ်ရောက်မှန်း မသိ
ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွား
တယ်။ ကျုပ်က အသံကျယ်ကျယ်နဲ့
ဆန္ဒစောစွာ ပြောနေသလောက် ဒီကောင်
မျက်နှာက ရီဝေဝေ ညှိမှိုင်းမှိုင်း စကား
ကိုလည်း အေးအေးဆေးဆေးပြောနေ
တာကို ကြည့်။

“ဒါဆို ဘာလဲကွ။ ဒီမှာ မင်း
ပစ္စည်းလိုချင်ရင် ပြန်ယူသွား။ ငါ့မှာ
ပေါတာမှ။ မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ။ မင်း
ပြန်တော့”

“ကျွန်တော် ပြန်လို့မရပါဘူး
ဗျာ”

“ဘာလို့လဲကွ”

ကျုပ်လည်း အခန်းထဲက
အတင်းနင်ထုတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီကောင်က ပြန်လို့မရဘူးဆိုသော
ကြောင့် ဒေါသထွက်လာတယ်။

“ဘာလို့ ပြန်မရမှာလဲကွ။ မင်း
မပြန်ရဲရင် ငါ ခြံအထိလိုက်ပို့မယ်။
လာ”

ကျုပ်လည်း အတင်းကုန်းထ
ပြီး ဒီကောင်ကို ရွှေဒဂီးပြန်ပေး။ ခြံ
အထိ လိုက်ပို့ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး သူ
လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တော့...

“ဟာ”

ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်
သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲတာ ဘာမှမထိမိ
ဘဲ လေဟာနယ်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်မိသလို
ပဲ။ ကျုပ် လန့်ပြီး နောက်ကို ဆုတ်
လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါက သူက အေးစက်
စက်အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် ပြော
တာကို သေချာနားထောင်ပါ။ တကယ်
တော့ ကျွန်တော်က လူအစစ်မဟုတ်
ပါဘူး။ သေချာပြောရရင် ဝိညာဉ် တစ်
ကောင်ပေါ့”

“ဟင်”

ကျုပ် တစ်ကိုယ်လုံးက မွေး
ညင်းတွေ အကုန်လုံး တောင်သွားတယ်

ထင်တယ်။

ခေါင်းကလည်း ပုတ်လောက် ကြီးသွားတယ်။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ္ဆေ သရဲဆို ယုံတာမဟုတ်ဘူး။ အခု ကျုပ်တွေနေ မြင်နေရတဲ့သူက တစ္ဆေ တစ်ကောင် ဒါမှမဟုတ် သရဲပိညာဉ် တစ်ကောင်ပေါ့။

“ဘုရား...ဘုရား...ခါဆို မင်းက သရဲ...သရဲပေါ့...ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါ မလုပ်ဘဲ ပြုံးရဲလေးပြီးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အစ်ကို့ဆီက အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ကို ကူညီပါ”

“ဘာ...ဘာလဲကွ”

ကျုပ် ကြောက်နေပြီ ထင် တယ်။ အသံတွေတောင် တုန်နေတယ်။

သရဲတစ်ကောင်က လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရတယ်လို့ ဘယ်သူ က ယုံမှာလဲ။

“ကျွန်တော်က ဟောအညာက ရွာတစ်ရွာကပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲ တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေနဲ့ အမေ မရှိတော့လို့ အဒေါ်လင်မယားက ကျွန်တော့်ကို မွေးစားထားတယ်။ သူ တို့ကလည်း လယ်ငါးကွက်ခြောက်ကွက် လောက်နဲ့ လုပ်စားရတယ်။ ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်တော့ သူတို့လယ်မှာပဲ ပြန်လုပ်ပြီး တစ်ဖန် ကျေးဇူးဆပ် လုပ် ကျွေးခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရွာတောင် ပိုင်းက ခင်ထွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ထွေးတို့ဘက် က အရင်းချင်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော့်ကို သူတို့သမီးနဲ့ အရင်းသဘော တူခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ လူကြီးတွေ စီစဉ်ပြီး ကျွန် တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေး ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကံဆိုးပါတယ်ဗျာ”

လူငယ်က အဲ...သရဲပိညာဉ် က ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာတဲ့

မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့သုတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်တယ်။

“ရွတ်...ဟင့်”

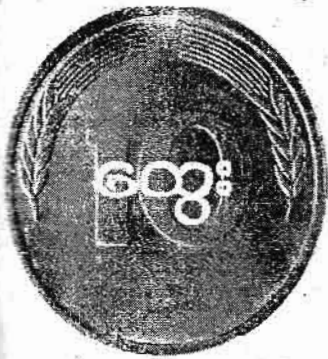
ကျုပ်လည်း သူ့ကို အံ့သြလွန်း အားကြီးလို့ မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မခတ်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ ပြောတာတွေ ကြားရတာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ကို နားထောင်နေရသလိုပဲ။

ခဏကြာတော့ သူ ဆက်ပြော တယ်။

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်လ လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို မင်္ဂလာလက်ဆောင်ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ လက်ကကိုင်ပြီး မြို့ကို လာခဲ့တယ်။ မြို့ကိုရောက်တော့ ပန်းတိမ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့် နာမည်တစ်လုံးနဲ့ သူ့နာမည်တစ်လုံး ပါ တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို အမြန်လုပ်ခိုင်း လိုက်တယ်။ အဲဒီရွှေဒင်္ဂါးက အခု အစ်ကို ကောင်ရတဲ့ပစ္စည်းပေါ့”

ကျုပ် ဘာမှမပြောပါဘူး။ သူ ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

“ပစ္စည်းပြန်ဆိုတာနဲ့ ရွာကို... လာတော့...”

သူက ဆက်မပြောဘဲ ကျုပ်
စားပွဲပေါ်ကို ဖြစ်သလိုတင်ထားတဲ့ ရွှေ
ဒင်္ဂါးကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်
နေတယ်။

“ဒီမြို့ရဲ့ သင်္ချိုင်းနားမှာ ဓားပြ
ထိုက်ခံလိုက်ရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်မှာ
မိတဲ့ ငွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အတင်းလု
ယူကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငွေတွေ
နဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးနိုင်ပေမယ့် ရွှေဒင်္ဂါး
ဆို မပေးနိုင်တာကြောင့် သင်္ချိုင်းထဲကို
တအားလွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ဓားပြ
ခေါင်းဆောင် သိသွားပြီး ကျွန်တော်
ရင်ဘတ်ကို ဓားနဲ့ တအားထိုးသွင်း
ထိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ဖီးစ
ဆစ်ခု ထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီး
အပြင်ခေါင်းဆောင်မျက်နှာကို သေသေ
အဆုတ် ကြည့်ပြီး အကြိတ်အားတင်း

လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး
ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး...”

“ဦးလေးထွန်း... ကျွန်တော်
ပြောစရာရှိလို့”

ရုတ်တရက် အသံနဲ့အတူ
အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်ဝင်လာသော တူ
တော်မောင် အောင်မိုးကြောင့် ကျုပ်
လန့်မြန်သွားမိတယ်။

“ဦးလေး... ဟာ... ဘာတွေ
ထိုင်ပြီး ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေတာ
လဲဗျာ။ ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေပြီ
တောင်ထင်လို့ အသံတောင် ကျယ်
ကျယ် ပြောလိုက်တာ”

ကျုပ်တူက ကျုပ်ကို အံ့သြ
သလို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ ကျုပ်မျက်နှာမူထားတဲ့ ခုတင်
ခြေရင်းစွန်းကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်
လည်း သတိရပြီး မင်းဝေဆိုတဲ့ သရဲ
ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဟူး... မရှိ
တော့ဘူး။ တော်သေးလို့၊ ကျုပ်တူများ
တွေ့သွားရင် ကျုပ် သရဲနဲ့စကားပြော
နေပြီဆိုပြီး...

“အေး... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး
ကွာ။ မအိပ်ချင်သေးလို့ ထိုင်ပြီး ဟို

အကြောင်း ဒီအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ
ပါ။ ဘာပြောမလိုလဲ ပြောလေ”

“ဒီလို ဦးလေးရေ။ နယ်က
ကျွန်တော့်ဆရာမတစ်ယောက် ဒီမြို့က
ကျောင်းကို ပြောင်းလာမှာ။ အဲဒါ တည်း
စရာအိပ်မရှိလို့ ဒီအိမ်ကို လာနေခိုင်း
မလို့၊ ဦးလေးကို လာပြောတာ”

“ဒါများကွာ မင်းဆရာမဆို လာ
နေပေါ့။ အိမ်မှာလည်း အခန်းလွတ်တွေ
အများကြီးပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေး။ ဒါဆို
ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။
ဆရာမက မနက်ဖြန်လာမှာဗျာ”

“အေး... အေး... သွား...
သွား... ညဉ့်နက်နေပြီ၊ မင်းလည်း အိပ်
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”
ကျုပ်တူတောင်မောင် ပြုံးရွှင်
စွာနဲ့ အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားပါ
တယ်။ ကျုပ်လည်း အခန်းတစ်ခုလုံးကို
လှည့်ပတ်ရှာနေမိသေးတယ်။ ဟိုသရဲ
ကောင်လေးကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်
အယောင်တောင်မှ မတွေ့ရပါဘူး။

ကျုပ်လည်း ကြောက်တာနဲ့

အခန်းတံခါးတွေ ပိတ်ပြီး ချက်ချလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ဒုတင်ပေါ်ကို စောင်
ခေါင်းပြီးခွဲ အိပ်လိုက်တယ်။

ည ၁၂ နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်
လာနေပြီ။

အခန်း (၃)

ဒီနေ့မနက်ခင်း ကျုပ် လမ်း
ထလျှောက်မဖြစ်ပါဘူး။ ခြံထဲမှာပဲ လေ့
ကျင့်ခန်း လုပ်ရင်း အပင်တွေရေလောင်း
အမှိုက်တွေ လှည်းနေမိတယ်။

၆ နာရီထိုးတော့ ကျုပ် တူ
တော်မောင် စက်ဘီးလေးနဲ့ ကျူရှင်
တက် ထွက်သွားပါတယ်။ ကျုပ်လည်း
နံနက်စာကို ခြံထဲမှာ စားရင်း ညက
အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေမိတယ်။

တကယ်လား ကျုပ် အရက်
သောက်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေ ဖြစ်တာ
လားဆိုတာ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင်တောင် မဝေခွဲနိုင်တော့။

ကျုပ်လည်း ခေါင်းရှုပ်တာနဲ့
မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေ
လိုက်တယ်။ နောက်ထပ်နှစ်နာရီလောက်
ကြာတော့ ခြံထဲကို အတားကားလေး
တစ်စီး ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။ ကျုပ်တူ ဆရာမဆိုတာ ထင်
တယ်။

ကားထဲကနေ အသက် ၃၀
ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ခရီးဆောင်
အိပ်တွေ တပွေ့တဝိုက်နဲ့ ဆင်းလာ
တယ်။ ကြည့်စမ်း။ ဆရာမကဗျာ လှ
ချက်တော့ လက်လန့်တယ်။ ဖြူဝင်းတဲ့
အသားအရေ၊ ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်နဲ့
မြင့်မားတဲ့ အရပ်။ အစိမ်းရောင်ပါတိတ်
ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့ ဆရာမရဲ့ မျက်နှာ
က ပကတိကြည်လင်အေးမြလို့။

ခြံထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း သူမ
ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုမြင်သွား
လို့ ထင်ပါရဲ့။ မျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီး
ခေါင်းကို ဣန္ဒြေရရ ငုံ့လိုက်တယ်။

ကျုပ်လည်း သူခိုး လူမိမျက်နှာနဲ့ ထိုင်
ရာမှ ထရင်း ဆရာမဆီ လျှောက်လာ
ခဲ့မိတယ်။

“ဒီကညီမက အောင်မိုးဆရာမ
ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်။ အစ်ကိုက
မောင်အောင်မိုးဦးလေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဆရာမ လာ
မယ်ဆိုပြီး ညကတည်းက ဒီကောင်
ပြောထားတာ။ အခု ကျူရှင်သွားတယ်”

“လမ်းမှာ တွေ့ပါတယ်ရှင်။
လိုက်လာနေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ။ အိမ်ထဲ
ဝင်ပါ။ ပေးပေး အိတ်တွေ။ ဦးသာ...
ဦးသာရေ ဒီအိတ်တွေ လာသယ်ပါဦး
ဗျ”

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တူအောင်မိုး
ဆရာမ ဒေါ်သူတချို့ အိမ်မှာလာပြီးနေခဲ့
တယ်။ မှန်တာပြောရရင် ဆရာမကို ကျုပ်
မြင်မြင်ချင်း ချစ်နေမိတယ်။ ကျုပ်က
တစ်ခါမှ မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နဖူးစာရွာလည်လို့
ဖူးစာဖက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာ ထင်
တယ်။

ဆရာမကို အခန်းလွှတ်တစ်ခု
ချင်း ကျပ်စေတနာတွေ ပိုနေတာ
တူတော်မောင် သိသွားပုံရတယ်။
ဆရာမနဲ့ကျုပ် စကားပြောရင် ဒီကောင်
နာနာ ပြောပြီး။

ဆရာမ အိမ်ကနေပြီး ကျောင်း
တက်ပါတယ်။ ဆရာမ အိမ်ကို
တစ်လမ်းတစ်လမ်းလောက်ကြာတော့
ဟုတ်တယ်။ ညနေခင်းမှာပဲ

အခန်းထဲကို မင်းဝေဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်
ကလေး ရောက်နေပြန်တယ်။

ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ပေါ်
တာ အခုမှပဲ ပေါ်လာတော့ ကျုပ်
သွားမိတယ်။ အရက်ကလည်း
မြင်မှာစိုးတော့ အခန်းထဲမှာ
နေတာလေ။

အစ်ကိုကြီး

“ဟင်”

ကျုပ် အရက်ခွက်ကို ဆက်
မသောက်တော့ဘဲ သူ့ကို ကြည့်လိုက်
တယ်။ အင်္ကျီ ဆံပင်နဲ့ ပုဆိုး ထိုင်တဲ့
ပုံစံ ဟိုအရင်ညကလိုအတူတူပဲ။

“မင်း ရောက်လာပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအခန်း
ထဲမှာပဲ တစ်ပတ်ရှိနေပြီ နေတာဗျ”

“ဒါဆို မင်းကို ငါ ဘာလို့မမြင်
ရတာလဲ”

“နေခင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့
မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ညမှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့
အစ်ကို စကားပြောလို့ရတာ။ ဟိုညတွေ
တုန်းက အစ်ကို ပင်ပန်းနေလို့ လာ
မတွေ့တာပါ”

“အခု မင်းငါ့ကို ဘာပြောချင်
လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုနဲ့
နှစ်လလောက် နေခွင့်ပေးပါ။ နောက်
တော့ ကျွန်တော် ဒီဘဝကနေ ပြောင်း
သွားရမှာမို့ပါ”

ကျုပ် ပခုံးတွန့်သွားမိတယ်။
သရဲတစ်ကောင်နဲ့ နှစ်လမပြောနဲ့ နှစ်

နာရီတောင် မနေချင်။ ဟိုနေ့ညတုန်းက
ကျုပ် စိတ်တွေထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်
တာပဲ ထင်နေတာ။ အခုတော့ ကျုပ်
တကယ် ကြောက်နေတယ်။

ဟိုတုန်းက သရဲဆို အယုံ
အကြည်မရှိ။ မကြောက်လည်း
မကြောက်ဘူး။ အခု ကိုယ်တိုင်လက်
တွေ ကြုံနေရတော့။

“ကျွန်တော့်ကို နေခွင့်ပြုပါ
ဗျာ”

သရဲကောင်လေးက သနား
စဖွယ် ဒူးထောက်ပြီး ပြောနေတယ်။
ကျုပ်က အင်းမလှုပ် အဲမပြော။

“နေခွင့်ပြုပါ အစ်ကိုရယ်။
ကျွန်တော် အစ်ကိုခိုင်းတာ ဘာမဆို
လုပ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အစွမ်း
တွေလည်း ရှိတယ်ဗျ။ နေခွင့်ပြုပါဗျာ”

သနားစဖွယ်ပြောလာတော့
ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာ
တယ်။ အစွမ်းတွေလည်း ရှိတယ်ဆို
သောစကားကြောင့် ကျုပ် စိတ်ဝင်စား
သွားမိတယ်။

“နေပါဦး။ မင်းမှာ အစွမ်းတွေ
ရှိတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအစွမ်း

တွေ့လဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ နေခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော့်အစွမ်းတွေ လုပ်ပြမယ်လေ”

ကျုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားတာမို့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်တယ်။

“အေးကွာ . . . နေ . . . နေ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကိုလည်း ပြန်ပြီး ကူညီရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ပထမအနေနဲ့ အစ်ကိုကို တစ်ခုလုပ်ပြပါမယ်”

“ဘာလဲ”

ကျုပ် သူ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီခဏအတွင်းမှာပဲ သူက လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ခနဲ လှုပ်ရမ်းလိုက်တယ်။

အံ့ဩစရာပဲဗျာ။ ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်ရှေ့က ကျုပ်သောက်နေတဲ့ အရက်ပုလင်း လေထဲမှာ သူ့ဘာသာသူ ပျံနေတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဟော... ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကို ရောက်သွားပြီ။

ကျုပ်လည်း အောက်ကိုကွဲကျသွားမယ်ထင်လို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကို ငိုကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာသံမှလည်း မကြားရဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းလည်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အမှတ်တမဲ့ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုယ်တော်ချောက ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိ။ နေရာမှာ မရှိတော့ဘူးလေ။

အဲသည်လိုနဲ့ ကျုပ်အခန်းထဲကို ဒီကောင် ရောက်လာတာ တစ်လကျော်သွားတယ်။ ညတိုင်း ညတိုင်းတော့ ပေါ်လာပါဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါသာ ပေါ်ပေါ်လာပြီး ကျုပ်နဲ့ စကားလာပြောတယ်။ ပြောရရင် ကျုပ်နဲ့သူနဲ့ အတော်ကို ခင်သွားကြတာပေါ့။

သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို လည်း ကျုပ်ကို ခဏ ခဏ ပြောပြတယ်။

သနားစရာပါပဲဗျာ။ အခု သူက ဒီရွှေအင်္ကျီကြီးကို စွဲလမ်းလို့ မကျွတ်သေးတာတဲ့လေ။ အမှန်တကယ်တော့ သူ့မှာ နေစရာမရှိလို့ ကျုပ် ဖိနပ်ပေါ်ကို သူ ရွှေအင်္ကျီမရမက တင်ပြီးတော့မှ ကျုပ်နောက်ကလိုက်လာတာတဲ့။ ထင်သားပဲ။ ဒီကြောင့်မို့ ကျုပ်နောက်က ခြေသံတစ်ခု ရှုပ်က ဘာပါလိမ့်လို့။

သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ ခင်တဲ့ နှစ်ထဲ အတွင်းမှာ ကျုပ် ထိပေါက်တယ်ဗျာ။ ထိဆိုလို့ ပိုက်ဆံဆုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ တင်စားပြီးပြောတာ။ ကျုပ်ပေါက်လို့ရတာက မိန်းမဗျ . . . မိန်းမဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့တွေ ထင်စရာအတိုင်း ကျုပ်အိမ်လာနေတဲ့ ဆရာလေး ဒေါ်သူဇာချို့နဲ့ပဲပေါ့။ ကျုပ်အစွမ်းအစကြောင့် ရတယ်မထင်နဲ့။ ထင်ရမှာသွားလိမ့်မယ်နော်။

မှန်တယ်ဗျာ။ မှန်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အချစ်တော်မိတ်ဆွေကြီး သရဲမင်းဝေကြောင့်ပဲပေါ့။ ကျုပ်ဆရာကြိုက်နေတဲ့အကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်တော့ သူက ကျုပ်ကို သုံးခု မေးတယ်။ ဘာတဲ့။

ပြော... သိပြီ။ တစ်က
ဆရာမလေးကို တကယ်ချစ်ပြီး သစ္စာ
ဆောက်ရတာတွေ။ နှစ်က သေတပန်
ဆတ်တာဆုံး ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းသွားပြီး
နိမ့်ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်တဲ့။
အဲဒါတော့ ကံငါးပါးလုံခြုံရမယ်တဲ့
တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ သရုပ်
ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက ပြောတောင်နေ
တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ သူ စိစဉ်ပေးတဲ့
အိပ်ပွင့်လေးကို ဆရာမပန်ဖို့ ပေး
အိပ်ကတည်းက ဆရာမနဲ့ ကျုပ်
ဆင်ဆဲရေးက ဟိုတုန်းကထက် ပိုပြီး
ချစ်သူလာတယ်။ မကြာပါဘူး။ ဆရာမ
ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်တယ်။ အဲ...အဲဒါ
မကြာပါဘူးဗျာ။ နှစ်ပတ်လောက်
အကြာ အမြဲရတယ်လေ။ ချစ်တယ်

တဲ့။

မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျုပ်အိမ်
မှာပဲ ကျင်းပဖြစ်တယ်။ ဆရာမဘက်က
အမျိုးတွေ ရောက်လာကြတယ်။ အိမ်
မှာ စည်စည်ကားကားကြီးပေါ့။ ကျုပ်
လည်း အပျော်တွေ ဒီဂရီတက်လို့။
မင်္ဂလာအခန်းက ဆရာမနေတဲ့ အိပ်ခန်း
မှာပဲ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သုံးရက်
လောက် ကြာတော့ ကျုပ် အိမ်မက်
မက်တယ်။ ကျုပ်ရဲမိတ်ဆွေ သရဲလေး။
မင်္ဂလာကိစ္စတွေနဲ့ လုံးချာလိုက်နေတာ
သူ့ကို မေ့သွားတယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာ
သူ့မျက်နှာက ခပ်ညှိုးညှိုး။

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော့်ကို
ကျညီပါဦး”

“ဘာလဲကွ”
ကျုပ်လည်း သူ့ကိုတွေ့ရတော့
ပျော်သလိုပဲ။

“ဒီလိုပါ... အစ်ကိုတို့ မင်္ဂလာ
ဆောင်တုန်းက လိုက်လာတဲ့ အသာ
ဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေး
ကို သိလား”

“ဟင်”

ကျုပ်လည်း သူပြောတဲ့စကား
ကြောင့် အစာစဉ်းစားခန်း ဝင်နေလိုက်
တယ်။ ပြော... မှတ်မိပြီ။ ဟုတ်သား
ပဲ။ အဲဒီကောင်မလေး တောသူပေမယ့်
ဆရာမလို ချစ်စရာမျက်နှာလေးနဲ့ ယဉ်
ယဉ်လေး။ ဘာတဲ့ ကောင်မလေးနာမည်
က ခင်ထွေး။

“ခင်ထွေး... ဟုတ်တယ်
ခင်ထွေးတဲ့ကွ။ မင်း သိလို့လား”

“သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ
ကျွန်တော့် ချစ်သူပေါ့”

“ဟေ”
ကျုပ်လည်း အံ့သြမိလို့ အသံ
တောင် ကျယ်ကျယ်ထွက်သွားတယ်။
တိုက်ဆိုင်လွန်းတာကိုး။

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုက
ဆရာမကို ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ
အကုန်ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ရွာက
ကျွန်တော့်ချစ်သူဆီကို အစ်ကိုဆီက
ရွှေဒင်္ဂါးလေး ပေးပေးပါ။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ကို ဒီဘဝက ကျွတ်အောင်
အမျှအတန်းပေးဝေပေးပါလို့”

xxx

အခန်း (၄)

“ဟုတ်လို့လား မောင်ရယ်”

ကျုပ်မိန်းမ ဆရာမကို အဲဒီ အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တော့ တအံ့တဩ မေးရှာတယ်။

“မောင် မလိမ်ပါဘူး သူ့ဇာရယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်လေးကတော့ သူ့ဇာတို့ရွာမှာ တကယ်ရှိခဲ့တာလား”

“မရီသလား၊ မောင်။ ကောင်လေးက ရိုးရိုးအေးအေးလေးနဲ့ အလုပ်ကလည်း ကြိုးစားရှာတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းက ဖြစ်သွားတာလေ။ တူမလေး ခင်ထွေးကလည်း နေ့တိုင်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်။ အခုချိန်ထိ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးရှာပါဘူး”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ မောင်လည်း ကောင်လေး မကျွတ်မလွတ်တဲ့

ဘဝကို သနားနေတာပါ။ ဒီတော့ ရွာက ကောင်မလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီးတော့ မောင်တို့ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး သူ့အတွက် ဆွမ်းကျွေးအမှုဝေကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ မောင်။ ဒါနဲ့ မောင်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ သူ့ဇာ ပြောလေ”

“သရဲကောင်လေး မောင်နားမှာ အမှန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ အခုမှ တစ်ခု စဉ်းစားမိလို့ ယုံသွားပြီ မောင်ရေ”

“ဘာစဉ်းစားမိလို့လဲ သူ့ဇာ”

“ဘာစဉ်းစားမိလို့လဲဆိုတော့ သူ့အစွမ်းပြခဲ့တဲ့ အရက်ပုလင်း သူ့ဇာ အိမ်အခန်းထဲကို ရောက်နေလို့ပဲ။ သူ့ဇာကို တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ မပြောဘဲနေတာ မောင်”

“ဟေ”

ရွာက ခင်ထွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့လင်မယား နှစ်ယောက် ဇာတ်စုံရှင်းပြလိုက်တယ်။

ကောင်မလေးက ကြူကြူပါအောင် ငိုရှာပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း စိတ်မကောင်းလို့ မျက်ရည်တွေ ကျနေတယ်။

သူ့ဇာက သူ့တုမကို ခါးလေးဖက်ပြီး ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ရှာတယ်။

နောက်ပြီး ခင်ထွေးက သူ့ရွာကယူလာတဲ့ သူ့ယောက်ျား ဓာတ်ပုံလေးကို ကျုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်။

ဟား...ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်လေးမှ ဒီကောင်လေးအစစ်။ ကျုပ် အံ့သြလွန်းကြီးနေတယ်။ နောက်နေ့မှာ ဘုန်းကြီး ၁၅ ဖြစ်ပင့်ပြီး ကောင်လေး ဓားပြတိုက်ခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်အစွန်သစ်ခိုင်းကုန်းလေးနဲ့ ကျုပ်အိမ်အခန်းထဲကို ပရိတ်ရွတ် တရားအမှုအတန်းပေးဝေလိုက်တယ်။ အဲဒါကလေးကိုလည်း ကောင်မလေးထံ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီညကစပြီး ကျုပ်အခန်းကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူး။ အဲဒီအယောင်လည်း မရှိဘူး။ အင်း... ကောင်လေး ကျွတ်လွတ်ပြီး ကျွတ်မွန်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားပြီထင်တာပဲ။

မောင်စည်သူ
(မြင်းပျံ-ညောင်)

ဆေးကုန်ထပ်မံသတိပေးတာရ

နောင်အစစ်စစ်ပိုမိုချိုချို
မေချို (ပျဉ်းမနား)

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးစိတ်ရက် ဖြစ်သည်။ စစ္စတာဒေါ်မြနွယ် နားရက် ဖြစ်သောကြောင့် အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်း တွင် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်း ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်လှူ၊ ပူဇော်ခြင်း တရားထိုင် ခြင်းများ ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ ကိစ္စများ ပြီးစီး၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းမည်ဖြစ်၍

“ဆရာမကြီး ဒေါ်မြနွယ် ရှိပါ သလားခင်ဗျာ”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ...ဝင်ထိုင် ပါဦး မေမေကို ခေါ်ပေးပါမယ်။ မေမေ ရေ ဆည့်သည်လာနေတယ်”

ညှော်ခန်းမှ ညှော်သည်တစ်ဦး မေးသောအတူ သားကြီးကိုမျိုး၏ ခေါ်သံ ကြားရသည်နှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာခဲ့သည်။ ညှော်ခန်းသို့ ရောက်သော အခါ အသက် ၃၀ ကျော် လူစိမ်းတစ် ယောက်နှင့် ကိုရင်တစ်ပါးကို တွေ့ရ သည်။

“ဒေါ်မြနွယ်ဆိုတာ အန်တီပါပဲ ကွယ်...ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ”

“ဆရာမကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ပါ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်နာမည် မောင်စိုးလွင်ပါ... မြင်သာမြို့နယ် ရွှေလောင်းရွာက ဦးထွန်း

လွင် ဒေါ်လှရင်တို့ရဲ့ သားပါ”

“အို...အဝေးကြီးကပဲကွယ် ဘယ်လိုဘယ်နည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ ပြောပါဦး”

ခရီးကဝေးလွန်းတာ တစ်ကြောင်း၊ နှစ်သုံးဆယ်ကြာအောင် အဆက်အသွယ် မရှိပြီဖြစ်၍ အံ့သြဝမ်း သာမှုနှင့် မေးမိသည်။ ရွှေလောင်းရွာ သည် ဒေါ်မြနွယ် သားဖွားဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော ရွာလေး ဖြစ်သည်။ မြို့နှင့်မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော် ဝေးကွာ၍ စက်တီး၊ ခြေလျင်၊ နွားလှည်း များဖြင့်သာ သွားလာဆက်သွယ်ရပါ သည်။

“ဒီအနားက ဇေတဝန်ကျောင်း တိုက်ဆရာတော် ဦးတေဇောဘာသ မနှစ်နွေက ကြွလာပါတယ်။ စကားစပ် မိရင်း ဆရာမကြီး ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျ နေတဲ့အကြောင်း ဆရာမကြီးနေတာ ဆရာတော်ကျောင်းနဲ့ မဆေးဘူး ကျောင်း ကိုရောက်ရင် ဆရာမကြီးဆီ ရောက်နိုင် တယ်လို့ မိန့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဆင်ပြေတုန်း ဆရာမကြီးဆီ ရောက် အောင်လာခဲ့တာပါ။

“အေးကွယ် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မင်းမိဘ၊ ဘိုးဘွား တွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား...”

“အဘိုး၊ အဘွား၊ အမေ တို့ ဆုံးသွားကြပါပြီ။ အဘိုး၊ အဘွား၊ အမေ တို့က ဆရာမကြီးကို ကျွန်းတော် အသက်ရှင်ခဲ့ ကြရကြောင်း ဆရာမကြီးကို အသက်ရှင်စဉ် မဖြစ် ဖြစ်အောင် သွားကန်တော့ဖို့ ခဏခဏ ပြောပါတယ်။ ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော် တို့ မိသားစုရော ရွာကပါ သတိရနေ တာ ခင်ဗျာ...”

“ဪ...ဟုတ်လား။ အခု လို ဆရာမကြီးကို သတိရတာ သိရလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ မင်းမွေးတုန်းကရော အခြားသူတွေကိုရော ဆရာမကြီးက တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ပြုရမဲ့ ဝတ္တရားတွေကို စေတနာထားပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါပဲ သတိတရရှိတာ ကန်တော့တာကတော့ သားတို့ရဲ့ မေတ္တာစေတနာပါ... ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ပြန်မလဲ။ အိမ်မှာတည်းလေ”

“ဒီနေ့ပဲ ရထားနဲ့ ပြန်မှာပဲ ခင်ဗျာ။ မန္တလေးမှာ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စလေးရှိလို့ ကြာကြာနေလို့မရပါဘူး။

ကြံတုန်း ဆရာမကြီးကို ကန်တော့ပါရ
ခေ ခင်ဗျာ...

“အေးကွယ်... မင်းမှာလည်း
အလောသုံးဆယ်ကိုး။ နောက်တစ်
ခေါက် ရောက်လာရင် အိမ်မှာလာ
စည်းနော်။ မင်းမိဘနဲ့ ရွာကိုလည်း
သတိရပါတယ်။ ကဲ...ကဲ ကန်တော့
ရတဲ့ အကျိုးအားကြောင့် ဘုန်းကြီးလို့
အသက်ရှည်ပါစေ။ သာသနာ့အကျိုး
ရပ်ရွာရဲ့အကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်
ပါစေ။ စီးပွားလာဘ်လာဘတို့လို ကိုယ်
စိတ်နှလုံး အေးချမ်းပါစေ။ လိုအင်ဆန္ဒ
ပြည့်ဝပါစေကွယ်...”

ဒေါ်မြနွယ် တတ်သမျှ မှတ်
သမျှ ဆုပေးပါသည်။ ထို့နောက် ထွေ
ဆာလေးပါး ရွာအကြောင်း၊ အသိ
မိတ်ဆွေများအကြောင်း မေးမိပါသည်။
ဒေါ်မြနွယ် တာဝန်ကျစဉ်က ရွာသည်
အိမ်ခြေ ၁၀၀ ခန့်ရှိသော်လည်း ယခု
အနံ့သုံးဆယ်ကျော်တွင် အိမ်ခြေသုံးရာ
ကျော်ရှိနေပြီ ဖြစ်၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
များလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက် ရှိ
ကြောင်း၊ ယခင်က မူလတန်းကျောင်း
လေးသည် ယခု အလယ်တန်း

ကျောင်းအဖြစ် တိုးချဲ့ဖွင့်ထား၍ အလယ်
တန်းအဆင့်ထိ အခြားရပ်ရွာများသို့
သွားတက်ဖို့ မလိုတော့ကြောင်း၊ မြို့နှင့်
လည်းကားလမ်းပေါက်သွားပြီ ဖြစ်
ကြောင်း၊ စသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်
သတင်းကောင်းများကို ကြားသိရပေ
သည်။ မောင်စိုးလွင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်
သွားသောအခါ ဒေါ်မြနွယ်သည် လွန်ခဲ့
သော ကာလက ရွှေလောင်းရွာကလေး
မှ အဖြစ်အပျက်များကို ရုပ်ရှင်ကား
သဖွယ် မြင်ယောင်မိပါတော့သည်။

ရွှေလောင်းရွာကလေးသည် မြို့
နှင့်ဝိုင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ဝေးပါသည်။ မြို့
သို့ ခြေလှမ်း၊ နွားလှည်း၊ စက်ဘီးများ
ဖြင့် သွားလာရသည်။ ရွာသားတို့အား
မြို့နှင့် လယ်ကွင်းများ၊ တောတောင်များ
က ကာဆီးထားပြီး ပိုင်လေးဆယ်ကျော်
ကွာသည်။ ရထား၊ ကားများကို မမြင်ဘူး
ကြပါ။ ရွှေလောင်းရွာ၏ မြို့နယ်ဖြစ်သော
မြိုင်သာမြို့ကလေးသည် ရောဝတီဆိပ်
ကမ်းခြေကလေးဖြစ်သည်။ ထိုရွာ၏
ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းတွင် သားဖွား
ဆရာမလေး မမြနွယ် တာဝန်ကျပါသည်။

ကျေးရွာ ၁၀ ရွာရှိသော အုပ်စုနှစ်ခုကို
တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသည်။ မမြနွယ်
မရောက်ခင်က ထိုဒေသ၌ ဆေးပေးခန်း
မရှိသေးပါ။ သားဖွားခြင်းကို ကျေးရွာရှိ
အရပ်လက်သည်များကိုသာ အားကိုးရ
၏။ ကျန်းမားရေးအတွက်မူ ရမ်းကုများ၊
တိုင်းရင်းဆေးဆရာများကိုသာ အားကိုးရ
ပါသည်။

မမြနွယ်သည် တာဝန်ကို နေ့
နေ့ညည အချိန်မရွေး ကျေပွန်စွာ
ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ခရီးနီးနီးဝေးဝေး သွား
လာလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
တာဝန်ကျရာ အုပ်စုနှစ်ခုလုံး၏ အားကိုး
မှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။

ရွာသို့ရောက်ပြီး တစ်နှစ်
အကြာတွင် ရွာမှအပူကြီး ဒေါ်လှရင်
သည် အိမ်ထောင်ကျကာ အသက်
လေးဆယ်ကျော်တွင် သားဦးကိုယ်ဝန်
ရသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်လှရင်
ကိုယ်ဝန်ရှိသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှု
စမ်းသပ်ပြီး လိုအပ်သည်များ အကြံပေး
သည်။ မွေးဖွားရန်အတွက် ဆေးရုံ၌ မွေး
ဖွားရန် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြဖြစ်
သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် . . . ကလေးအနေ
အထားက မှန်ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆိပ်
ရောဂါလည်း မရှိပါဘူး။ သားဦးကိုယ်ဝန်
လည်းဖြစ်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ
ဆိုတော့ ဆေးရုံမှာ မွေးရပါမယ်”

“ဆရာမရယ် ဆေးရုံတော့
မသွားချင်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်မှာပဲ
မွေးချင်ပါတယ်”

“အိမ်မှာမွေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး
ဒေါ်ဒေါ် . . . ဆေးရုံမှာ ကျွန်မထက်တတ်
တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ဆရာမတွေရှိ
ဇာယ်။ ဆေးရုံဆိုတာ လူကြီးရော
ကလေးပါ အသက်အန္တရာယ်ကို ပိုစိတ်
ချရတာပေါ့။ ဆေးရုံသွားရင် ကျွန်မကိုယ်
တိုင် လိုက်ပို့ပါမယ်။ ကဲ . . . ဒါက
အားဆေး . . . မနက်တစ်လုံး ညတစ်လုံး
စီ ထမင်းစားပြီးသောက်။ အစားဘာမှ
ရှောင်စရာမလိုဘူး အင်နဲ့ အဆီတော့
လျှော့စား လိုတာရှိရင် ကျွန်မကိုပြောပါ”

မမြနွယ်သည် အခြားလိုအပ်
သည်များကို မှာကြားပြီး ဒေါ်လှရင်အိမ်
မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

အချိန်ကား တရွှေရွှေနှင့် ကုန်

ဆုံးလာပေပြီ။ ဒေါ်လှရင်၏ ကိုယ်ဝန်
သည်လည်း နေ့စဉ်လစဉ်သို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့ပေပြီ။ မမြနွယ်သည် ရွာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်
ဝေးသော ဇီးဖြူတောရွာမှ မွေးလူနာ
အတွက် လာခေါ်သဖြင့် ညဦးပိုင်းက
တည်းက ဇီးဖြူတောရွာသို့ ရောက်နေ
ခဲ့သည်။ ထိုရွာမှ မဖြူမွေးကို မနက် ၄
နာရီမှ ကောင်းမွန်စွာ မွေးဖွားပေးနိုင်
ခဲ့သည်။ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မိခင်
ရောကလေးပါ နေကောင်းကျန်းမာသည်။
မဖြူမွေးအိမ်၌ မီးလင်းသည်အထိ နေ
လိုက်သည်။ နံနက် ၇ နာရီတွင် ရွှေ
လောင်းရွာမှ လူများရောက်လာကြသည်။

“ဆရာမ . . . ဒေါ်လှရင် ဗိုက်နာ
လို့ လာခေါ်တာပါ”

“ဟုတ်လား . . . ကျွန်မလည်း
အခုပဲပြန်တော့မလို့ ကဲ . . . ဒီအိမ်က
ကိုတင်ရွှေတို့ လိုက်မပို့ကြနဲ့တော့။
ရွှေလောင်းရွာက လာခေါ်နေပြီ လိုက်
သွားတော့မယ်။ နောက်နေ့ လာကြည့်
မယ်နော် ပေးတဲ့ဆေးလည်း မှန်မှန်
သောက် အရေးအကြောင်းရှိရင်လည်း
ဆရာမကိုလာခေါ်နော် . . .”

ဆရာမသည် လိုအပ်သည်များ

ကို မှာကြားပြီး လာခေါ်သူများနှင့် လိုက်
လာခဲ့သည်။ လူနာအိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ လူနာ၏ နာကျင်ခံစားမှု ညည်းသံ
များကို ကြားရသည်။

“အမေ . . . အမလေး နာလိုက်
တာနော် . . . အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်။
မြန်မြန်မွေးပါတော့”

“ဟဲ့ . . . လှရင်။ ဆရာမ
ရောက်လာပြီအော့ အားမငယ်နဲ့”

လူနာနားမှ အရပ်လက်သည်
နှင့် လူနာစောင့်များက ဆရာမကို တွေ့
၍ အားပေးကြသည်။

“ကဲ . . . ခဏဖယ်ပေးပါဦး။
ကျွန်မကြည့်ပါဦးမယ်။ ဒေါ်ဒေါ် . . . သိပ်
နာနေပြီလား။ ဘယ်အချိန်က ဗိုက်
နာလဲ ပြောပါ”

“ညဦးပိုင်း ကတည်းကပဲ
ဆရာမ . . . ဆရာမ ဇီးဖြူတော သွားတယ်
ဆိုလို့”

အနီးနားမှ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ မမြနွယ်
လူနာအား စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

“ကဲ . . . ဒေါ်ဒေါ်ရေ။ လူနာ
တော့ကောင်းပါတယ်။ ကြာရင်ပင်နဲ့ ပြီး

အားနည်းလာမယ်။ ရွှေမာမရှိတော့ ဘူ။
မွေးလို့ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူ။ ဆေးရုံ
သွားဖို့ပြင်ပါ။

ဆရာမက ဆေးရုံသွားဖို့ ပြော
သော်လည်း...

“ဆရာမ...သားအိမ်ပွင့်ဆေး
ထိုးပြီးမွေးလို့ မရဘူးလား။ ဆေးရုံသွား
ရတာ မလွယ်လို့ပါ”

လူနာရှင်က ကြားဖူးနားဝဖြင့်
ရော့ဆစ်လာပါသည်။

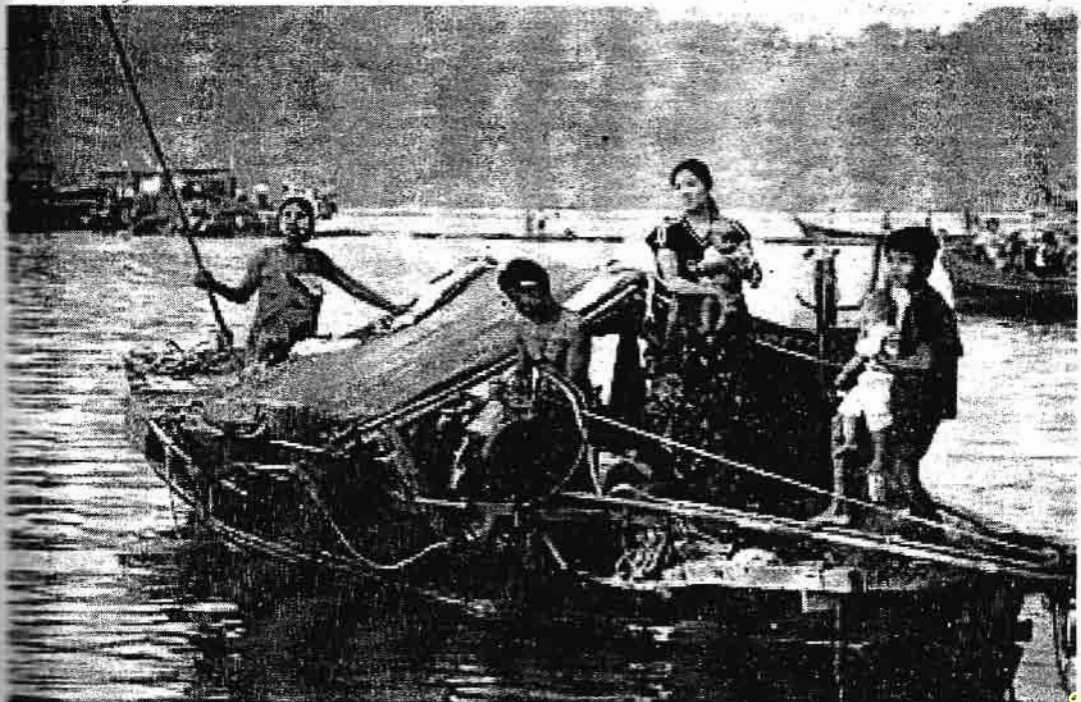
“ဒီမှာရှင့်...သားအိမ်ပွင့်ဆေး
ဆိုတာ လိုအပ်မှသာ ထိုးရတယ်။ မလို

အပ်ဘဲထိုးရင် ကလေးမမွေးတဲ့အပြင်
သားအိမ်ကျပြီး လူကြီးရော ကလေးပါ
အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ မြန်မြန်ပြင်ပါ
လူနာနဲ့ ကလေးအသက်က အရေးကြီး
ပါတယ်”

ဆရာမက ပြတ်သားစွာ ပြော
ကြား၍ ဆေးရုံသို့ အမြန်ရောက်ရန်
ထွန်စက်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံ
သို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်မြနွယ်သည်
ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာမများအား လူနာ
အခြေအနေကို တင်ပြအပ်နံ့သည်။
ဆရာဝန်ကြီးက အရေးပေါ် သားဖွားခန်း

ပြင်ကာ ခက်ခဲစွာ ညှပ်ဆွဲမွေးပေးရ
သည်။ မိခင်ဝမ်းထဲမှ ထွက်လာသော
ကလေးသည် လှုပ်ရှားမှုမရှိပါ။ ခန္ဓာ
ကိုယ်အသားအရောင်ပြာနမ်းနေသဖြင့်
မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ အနီးတစ်ခုနှင့် ပတ်
ကာ ဘေးတွင်ချထားပေးလိုက်ပါသည်။
ဆရာဝန် ဆရာမများသည် မိခင်အား
ပြုစုနေကြသည်။

ဒေါ်မြနွယ်သည် မွေးစကလေး
အား သံယောဇဉ်ရှိလှစွာ ဟိုစမ်းဒီစမ်း
စမ်းသပ်ကြည့်ပါသည်။ ချက်ကြီးကိုစမ်း
မိသောအခါ Pulsation သွေးခုန်နေ

သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သေချာအောင်
စမ်းသပ်ပြီးသောအခါ ...

“ဆရာကြီးရှင်...ဒီ cord
(ချက်ကြိုး)မှာ Pulsation တွေပါတယ်။
ကျွန်မကလေးကို ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါ
တယ်။ ကလေးအသက်ရှင်တဲ့ အတွေ့
အကြုံတွေ ရှိခဲ့ဖူးလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ
လက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီး ဦးမောင်
မောင်က စမ်းသပ်ကာ ချက်ကြိုးသွေး
ကြောမှာ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပါသည်။
ဒေါ်မြနွယ်သည် ကလေးပါးစပ်မှ အချွဲ
များကို စုပ်ယူသုတ်သင်ခြင်း၊ အခြား
အသက်ရှူစေရန် နည်းလမ်းများဖြင့်
ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ အချိန်
တော်တော်ကြာအောင် စိတ်ရှည်စွာ
ကလေးအသက်ရှူလာသည်အထိ ပြုစု
နေမိသည်။ ကလေးသည် ခက်ခဲစွာ
အသက်ရှူလာပါသည်။ အသံလည်း
တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်လာပါသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးတက်လာကာ ပုံမှန်
အသက်ရှူသည်အထိ ပြုစုခဲ့ရသည်။ ပြီးမှ
နွေးထွေးစွာ ပိုက်ထုပ်ပြီးကလေးအား
ပုခက်ထဲတွင် တစောင်သိပ်၍ အခွဲများ

အန်လျှင် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းမပိတ်
ဆိုစေရန် ပုခက်ခြေရင်းကို မြှင့်ထားပေး
သည်။ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားထားသည်
အတိုင်းလည်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မမြဲနွယ်သည် ရိုးသားသော၊
ဆေးရုံကြောက်သော တောင်သူလယ်
သမားများအား အကြောက်အကန်
စည်းရုံး၍ လူနာကို ဆေးရုံပို့နိုင်ခဲ့သဖြင့်
လူ့အသက်နှစ်ချောင်းကို ကယ်တင်နိုင်
ခဲ့ပေပြီ။ မိမိသည် သားဖွားဆရာမ ဖြစ်
ရခြင်းကိုလည်း ကျေနပ်အားရဂုဏ်ယူ
မိပေသည်။ လူနာရှင်တို့ သဘောကို
လိုက်နာခဲ့မိပါလျှင် အသက်နှစ်ချောင်း
ကို ကယ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါပေ။ အထူး
သဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများ မျှော်လင့်မထား
သော ကလေးအား အသက်ရှင်အောင်
ပြုစုနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော
ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကား ဖော်ပြခြင်းငှာ
မတတ်စွမ်းအောင်ဖြစ်ရသည်။ ဒေါ်မြနွယ်
သည် မိမိတို့ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း၊
ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုဆရာမများ၊ သား
ဖွားဆရာမများနှင့် အခြားဝန်ထမ်းတို့၏
စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ အကြင်နာစွမ်းပကား
များ ထာဝရရှင်သန်မည်ကို တွေးမိရင်း

ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိပါတော့သည်။
“ဟင်...မေမေ တစ်ယောက်
တည်း ဘာတွေတွေ့ပြီး ပြုံးနေတာလဲ”
သားနှင့်သမီးတို့ပြောမှ ဒေါ်မြ
နွယ် အတိတ်ကာလမှ လန်နီးလာပါ
သည်။
“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး
သားနဲ့သမီးတို့ရယ်...။ ခုနကပြန်သွား
တဲ့ မောင်စိုးလွင်မွေးတုန်းက ပုံရိပ်တွေ
တွေ့မိလို့ ပြုံးတာပါ”
“ဒီကလေးမွေးတုန်းက မိခင်
ဝမ်းက ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း အသက်
လည်းမရှူ၊ မလှုပ်ရှားနိုင်လို့ ဆရာဝန်
ကြီးတွေက မရတော့ဘူးဆိုပြီး ဘေးမှာ
ချထားလိုက်တာ...မေမေက ဝတ်တုတ်
တုတ်ယောက်ျားလေး ချစ်စရာလေးမို့
နမောတာနဲ့ ရလိုရငြား ဟိုဝမ်းဒီဝမ်း
လုပ်တော့ ချက်ကြိုးမှာ သွေးခုန်နေတာ
တွေ့လို့ အသက်ရှင်အောင် အကြာကြီး
ပြုစုပေးခဲ့ရတာ...။ ခုတော့ ကြည့်ပါ
ဦး...အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူလား
မြောက်တဲ့အရွယ်တွေရှိတော့ အရမ်း
ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရတယ်လေ”
“ဟုတ်တယ်နော်...မေမေ...”

အလုပ်က ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်း
... သိပ်မွန်မြတ်တာပဲ မေမေရယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး... မေမေတို့
ကျွန်းမှာရေးဝန်ထမ်း ဆရာဝန်၊ ဆရာမ
တွေဟာ လူနာကို ပြုစုကုသရာမှာ လူရိုက်
ဘာသာ၊ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ
အဆင့်အတန်းမရွေး စေတနာမေတ္တာ
အားဖြင့် ကုသကြတာပါ...”

“မေမေလုပ်သက်တစ်လျှောက်
တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊
ဆရာမကြီးတွေဟာ အသည်းအသန်
အနေတုဲ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်
နဲ့ မမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ
တွေ့ရတယ်။ မမျှော်လင့်ရဲတော့ဘူးပေါ့။
အဲဒီအခါ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေဟာ
လူနာအသက်ရှိနေသေးသရွေ့ အသက်
ဆက်ရှင်စေဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြပါ
တယ်”

“ကံအားလျော်စွာ တစ်ခါတစ်
ခါ ဒီလိုမမျှော်လင့်တဲ့လူနာဟာ
ဆက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ကြတာ မေမေတို့
အိမ်တွေမှာ တော်တော်ကြုံခဲ့ရတယ်။
အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ကံတရား ဘယ်
ကံဆန်းကယ်ဆိုတာ သားတို့သမီး

တို့ ဘဝသက်တမ်းမှာလည်း တွေ့ကြရ
ဦးမှာပါ။ ဒီလို မမျှော်လင့်တဲ့လူနာ
အသက်ရှင်လာလို့ ပြုစုကုသပေးရတဲ့
ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေရဲ့ ရင်ထဲက
ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ခံစားပီတိကို ဝီပြင်အောင်
ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး။ လဲယူလို့လည်း
မရ၊ အခြားသူကို အပြီးအပိုင်ပေးလို့
လည်း မရဘူးလေ။ လုပ်ဆွဲသာရတာ
သာနဲ့သမီးတို့ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်။
မေမေပြောမှာပဲ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ
ရဲ့ ဘဝဟာ အလွန်တန်ဖိုးရှိ လေးစားရ
ပါတယ်”

“ဒါပေါ့ သားတို့ သမီးတို့ရယ်။
မေမေသူနာပြုဆရာမ ဖြစ်ရတာကို
ကျေနပ်တယ်။ အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူတာ
ပေါ့။ မေမေအလုပ်က ဒီဘဝတွင်မကတဲ
နောင်သံသရာအတွက်ပါ ကုသိုလ်ပါ
သွားမှာလေ”

ဒေါ်မြနွယ်သည် သူ့ဘဝ၊ သူ
လုပ်ငန်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဖြင့်
သားနှင့်သမီးတို့အား ပြောပြနေမိ သည်။
သူ့ဘဝတွင် သူနာပြုဆရာမ အဖြစ်
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ရပ်တည်ကာ

ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် တာဝန်ကို ဆက်
လက်ထမ်းဆောင်နေဦးမည် ဖြစ်ပေ
သည်။

ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများအား
အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်
မေချီ (ပျဉ်းမနား)

စာ ဖတ် သူ တွေ ဖျော် ဇေ မို့

ဟွေးဟေး ဒီမှာကျုပ်
သေတမ်းစာ...

ဟဟဟ

သူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
မြို့ပိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆယ်အိမ်ခေါင်းပဲဖြစ်ဖြစ်
သေခါနီးကျရင်လို့ပါတယ်...ခင်ည...

အကုန်ကြီးတုံ့သူကြီးတုံ့
လို့လို့လား

ရောဟကမထေရ်

ရှင်နာဂလေန

မင်းမြင့်ဦး

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း၌ ဂဇာ
လမည်သော ပုဏ္ဏားရွာတည်ရှိ၏။ ထိုရွာ
၌ သောဏှတရပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ပုဏ္ဏား
မကြီး ဇနီးမောင်နှံတို့ နေထိုင်ကြသည်။
တစ်ရံရောအခါ မဟာသေန နတ်သား
သည် သိကြားမင်း၏ တောင်းပန်ချက်
အရ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်
ကို ခိုးမြှောက်ခြင်းက တာဝတိံသာနတ်
ပြည်မှ စုတေခွဲ၍ ပုဏ္ဏားမကြီး၏ ဝမ်း
၌ ပဋိသန္ဓေယူ၏။ ယင်းသတိုးသားကား
နာဂသေနလောင်းလျာပေတည်း။ ယင်း
သတိုးသား ပဋိသန္ဓေယူသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် လက်နက်ဘဏ္ဍာတို့ ထွန်း
တောက်ပကုန်၏။ မြတ်သောကောက
စပါးသည် ပြည့်စုံ၏။ မိုးကြီးသည်ထန်
စွာ ရွာသွန်း၏။ ဤသို့လျှင် အံ့ဖွယ် သရဲ
မဖြစ်ဘူးမြဲ ထူးကဲသော အခြင်း အရာ
သုံးမျိုးတို့ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ သည်။

ရောဟဏမထေရ်သည် ထို
နာဂသေနသတိုးသား ပဋိသန္ဓေယူသော
နေ့မှစ၍ ပုဏ္ဏားကြီးဇနီးမောင်နှံတို့ အိမ်
ရှေ့ နေ့စဉ်ဆွမ်းရပ်လေ့ရှိသည်။ ယင်း
သို့ဖြင့် ရက်လများစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သော်
လည်း တစ်ယောင်းမလောက်မျှသော

ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ချီ
မျှလောက်သော ယာဂကိုလည်းကောင်း
ရှိခိုးခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိအသေ
ပြခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကြိမ်မှ
မရရှိခဲ့ပေ။ အချည်းနှီး ကြွသွားရသည်
ချည်းသာဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရောဟဏမထေရ်
သည် ပုဏ္ဏားကြီးဇနီးမောင်နှံတို့ အိမ်ရှေ့
တွင် ဆွမ်းရပ်သည့်ဝတ်မှု မပျက်ကွက်
ခဲ့ပေ။ ဤသို့လျှင် ရက်ကိုလစား၍
လက် နှစ်စားကာ ခုနစ်နှစ်ဆယ်လမျှ
သော အချိန်ကာလကို ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သော်...ရောဟဏ
မထေရ်သည် နေ့စဉ်ပြုမြတ်ကို မချွင်း
စေရဘဲ ပုဏ္ဏားကြီး၏ ဇနီးမောင်နှံတို့
အိမ်ရှေ့တွင် ဆွမ်းရပ်၏။ ဤတစ်ကြိမ်
တွင်မူ ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ဤရဟန်း
အား စုံစမ်းအံ့သောကုာ “ကန်တော့ဆွမ်း
ပါဘုရား” ဟု အသံထုတ်၍ ရေရွတ်
လိုက်၏။

ရောဟဏမထေရ်လည်း ခါ
တိုင်းနေ့များနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော
ပုဏ္ဏားမကြီး၏ အမူအရာကို စိတ်တွင်
အသိအမှတ်ပြုလျက် “သာဓု...သာဓု

သာဓု” သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကောင်းအံ့သော
ကာ ဆက်လက်ကြွမြန်းသွားလေသည်။

“ထိုသည် ဤရဟန်းအား ယခင်
က တစ်ယောင်းမမျှသော ဆွမ်းကိုပင်
လောင်းဖူးသည်မရှိခဲ့ဘဲ ဤယနေ့
ကန်တော့ဆွမ်းဟူ၍ မြွက်ကာမျှနှင့်
အားသာစွာသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုခဲ့၏။ အထွန်
အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွတကား”
ပုဏ္ဏားမကြီးစိတ်ထဲမှ တွေးမိ၏။

ထိုနေ့၌ပင် ပုဏ္ဏားမကြီး
ခင်ပွန်း သောဏှတရပုဏ္ဏားကြီးသည်
အမှုလုပ်ဆောင်ရာမှ ပြန်အလာ ရော
ဏမထေရ်နှင့် ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံသော
ရာ ပုဏ္ဏားကြီးက “အို...ရဟန်း
ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ပါသလော”
မေးမြန်းချက်ကို “ရောက်ခဲ့ပါ၏”
လည်းကောင်း၊ “တစ်စုံတစ်ခုမျှ ခေါ်
သလော” ဟူသော ထပ်ဆင့်မေးခွန်း
“ရဲ့ခဲ့ပါ၏” ဟုလည်းကောင်း ရောဟဏ
မထေရ်က ပြန်ကြားဖြေဆိုလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အိမ်
ရောက်လျှင် ပုဏ္ဏားမကြီးအား “ခေါ်
ဘက်သားရဟန်းအား တစ်စုံတစ်
ပေးမိလေသလော” ဟုမေး၏။

ကြီးက “ငါသည် ထိုရဟန်းအား ဘယ်သောအခါကမှ ဆွမ်းမလောင်းခဲ့ဘူးပါလျက် ယနေ့သော် ငါ့စိတ်၌ ထူးခြားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပေးသည့်တိုင် ကန်တော့ဆွမ်းပါ ဘုရားဟုမူ ရေခွက်လိုက်ပါသည်” ဟု ဖြေကြား၏။

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ဤရဟန်းသည် ငါတို့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုမှ မရအံ့လျက် ရသည်ဟု မုသားစကားဆိုသဖြင့် နောက်နေ့တွင် ဤရဟန်းအား နုသာဝါဒဖြင့်နှိပ်အံ့ဟု မှတ်သားထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ရောဟဏမထေရ်အား အိမ်အိမ်ထဲမှ ထိုင်စောင့်နေခိုက် မထေရ်အိမ်ဆူ၍ ဆွမ်းရင်လာသည်နှင့် “အို...ရဟန်း၊ သင်သည် ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကိုမှ မရခဲ့ပါဘဲလျက် ခုခံအံ့ဟူ၍ ရဟန်းဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် မုသားဆိုတိသနည်း” ဟုမေး၏။ ရောဟဏမထေရ်က “ပုဏ္ဏားကြီး၊ ငါသည် သင်တို့အိမ်၌ ခုနစ်နှစ်နှင့်ဆယ်လဆယ်လုံး ဆွမ်းဝတ်မပြတ် ရပ်ခဲ့ရာ၌ သင်၏ နေ့က သင့်အိမ်ရှင်ထံမှ တစ်ကြိမ်

သာလျှင် ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရားဟုသော ပဋိသန္ဓေရစကားကို ရခဲ့သဖြင့် ထိုစကားကို အကြောင်းပြု၍ “ရခဲ့၏” ဟူ၍ ဖြေဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ငါတို့ရဟန်းမည်သည် ကန်တော့ဆွမ်းဟုသော ပဋိသန္ဓေရစကားကို ရခြင်းပင် လျှင်ဆွမ်းရသည်နှင့် မခြား နှစ်သိမ့်ပေသည်ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

သောဏာတရုပုဏ္ဏားကြီး လည်း ဤရဟန်းကား ကန်တော့ဆွမ်းဆိုကာမျှနှင့်ပင် ဤမျှကျေးဇူးတုံ့ပြန် ခိုခွင်းသေး၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော ခဲဖွယ်ကိုသာ ရသည်ရှိသော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်းဟုတွေးကာ ကြည်ညိုမိသည်နှင့် မိမိအတွက် စီစဉ်ထားသော ထမင်းမှ တစ်စွန်းသောဆွမ်းနှင့် ထိုဆွမ်းနှင့် သင့်လျော်သော ဟင်းတို့ကို

ပေးလှူ၍ “ရှင်ရဟန်း၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဤမျှသောဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းတို့ကို ရစေလတ္တံ့” ဟုဖိတ်မန်စကားဆိုလိုက်သည်။

နောက်နေ့၌ ရောဟဏမထေရ် ဆွမ်းခံကြွလာသောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးဇနီးမောင်နှံတို့သည် မထေရ်ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေကို အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားရကားအခါခပ်သိမ်း မိမိတို့အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါရန် တောင်းပန်လေ၏။ ရောဟဏမထေရ်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံ၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပုဏ္ဏားကြီးဇနီးမောင်နှံတို့အိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလျက် အနည်းမျှသော ဘုရားစကားတို့ကို ဟောပြောပြီးမှ ကြွသွားလေ၏။

ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ပဋိသန္ဓေကိုလွယ်၍ ဆယ်လလွန်မြောက်သော် သားယောက်ျားတစ်ယောက် ဖွားမြောက်သန့်စင်ရာ ထိုသတို့သားအား “နာဂသေန” ဟု အမည်မည်ကြကုန်၏။ သတို့သားသည် အစဉ်သဖြင့် ကြီးပြင်းလာ၍ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးက မိမိတို့

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သင်ကြားအပ်သော အတတ်
ပညာ (ဗေဒင်သုံးပုံ) တို့ကို သင်ပြမည်
ဆရာပုဂ္ဂိုလ်အား အသပြာတစ်ထောင်
ပေး၍ သင်ကြားပို့ချစေ၏။ နာဂသေန
သတို့သားသည် တစ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုသင်
ယူကာမျှနှင့် ဗေဒင်သုံးပုံ (အဘိဓာန်)၊
နိယတ္တုကျမ်း (အလင်္ကာ)၊ ကေဠာ
ကျမ်း (သဒ္ဒါ)၊ အက္ခရာပညာကျမ်းနှင့်
တက္က ငါးခုမြောက်လူတိဟာသကျမ်း
တို့၌ ပညာမျက်စိထင်ရှားဖြစ်ကာ ပဒ
ကျမ်း၊ ဗျာကရဏ်ကျမ်း၊ လောကာယ
တကျမ်း၊ မဟာပရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့
၌ အကြွင်းမဲ့တတ်မြောက်လေ၏။

ထို့နောက် နာဂသေနသတို့သား
သည် ဖခင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား “ဖခင်
ကျွန်ုပ်တို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ဤဗေဒင်သုံးပုံ
ထက်လွန်၍ အခြားသင်ကြားဖွယ်တို့
ရှိပါသေးသလော။ သို့မဟုတ် ဤမျှ
သာလော” ဟု မေးမြန်း၏။ “ချစ်သား၊
ငါတို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ဤဗေဒင်သုံးပုံထက်
ပိုလွန်၍ သင်ကြားဖွယ်မရှိပါ။ ဤဗေဒင်
သုံးပုံကိုသာလျှင် သင်ကြားအပ်၏” ဟု
ဖခင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပြန်ကြား၏။

သတို့သားသည် ဆရာပုဂ္ဂိုလ်

အား မေးမြန်းစိစစ်ဖွယ်တို့ကို မေးမြန်း
စိစစ်ပြီးလျှင် ရှေးအထုံးတမ်းနာသည့်
ဓနုဆော်တိုက်တွန်းရကား မိမိ၏အတတ်
ကိုဆင်ခြင်လတ်သော် အစ၊ အလယ်၊
အဆုံးသုံးပါးလုံးတို့၌ အနည်းငယ်သော
အနှစ်သာရကိုမှ မတွေ့ရသောကြောင့်
နုလုံးမသာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရောဟဏမထေရ်
သည် ဝတ္တနိယကျောင်း၌ သီတင်းသုံး

နေလျက်က နာဂသေနသတို့သား၏
စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိရှိသဖြင့်
သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင်
ဝတ္တနိယကျောင်းမှထွက်ခဲ့လျှင် ဂဏီထ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရှေ့မျက်နှာစာ၌ ထင်ရှား
ဖြစ်လာ၏။ သတို့သားသည် ရောဟဏ
မထေရ်ကို အဝေးကပင် မြင်ရသည့်
အခါ နှစ်လိုရွှင်ပြစွာဖြင့် “ဤရဟန်း
သည် တစ်စုံတစ်ရာသော အနှစ်သာရကို
သိတန်ကောင်း၏” ဟု ကြံစည်လျက်
ရောဟဏမထေရ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ
အောက်ပါအတိုင်း အမေးအဖြေပြုကြ
သည်။

နာဂသေန။ ။ဤဦးပြည်ဖြင့် ဖန်ရည်
ဆိုးအဝတ်ကိုဝတ်သော အသင်သည်
အဘယ်လူမျိုးမည်သနည်း။

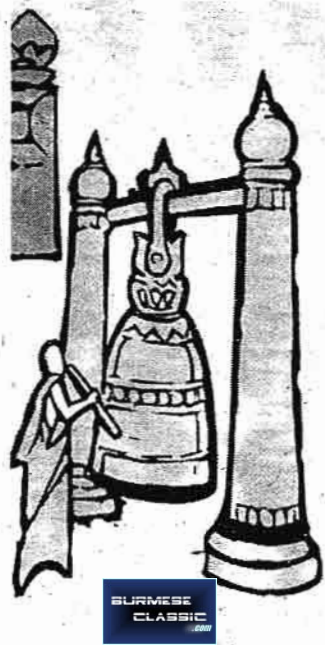
ရောဟဏမထေရ်။ ။ငါသည် ရဟန်း
မည်၏။

နာဂသေန။ ။အဘယ်ကြောင့် ရဟန်း
မည်သနည်း။

ရောဟဏမထေရ်။ ။အကုသိုလ်
အညစ်အကြေးတို့ကို နှင်ထုတ်သော
ကြောင့် ရဟန်းမည်၏။

နာဂသေန။ ။သင်၏ ဆံပင်တို့သည်

အဘယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသူတို့၏ ဆံပင်
 နှင့် မတူသနည်း။
 ရောဟဏမထေရ်။ ။ငါသည်ဆံပင်၌
 ကြောင့်ကြမူ ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ကိုမြင်
 ၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုပယ်ကာ ရဟန်းပြု
 ၏ အဘယ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ဟူကား
 ဘန်ဆာဆင်ရခြင်း၊ ပြေပြစ်ချောမွေ့
 အောင်ပြရခြင်း၊ ဆီလိမ်းရခြင်း၊ ခေါင်း
 ဆွတ်ရခြင်း၊ ယန်းယန်းရခြင်း၊ အမွှေးအကြိုင်
 ခံနိုင်ရခြင်း၊ တရော်ကင်ပွန်းစသည် စိမ်
 ခံရခြင်း၊ သဖန်းခါးသီးရှာရခြင်း၊ သျှစ်
 သူသီးရှာရခြင်း၊ ဆံပင်နက်အောင် ဆိုး
 ခြင်း၊ သျှောင်ထုံးရခြင်း၊ ခေါင်းဖြီးရခြင်း၊
 ဆတ္တာသည်ဖြင့် ပြုပြင်ရခြင်း၊ ထုံးပြီး
 သျှောင်ကို ပြန်ဖြေရခြင်း၊ သန်းရှာရခြင်း၊
 ဆံပင်များကျွတ်ပြတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။
 ဤကြောင့်ကြမူများသည် အလွန်သိမ်မွေ့
 နှလုံးသော အလုံးစုံသော အတတ်
 ဉာတို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။
 ဘောသေန။ ။သင်၏ အဝတ်တို့သည်
 တစ်ပါးသူတို့၏ အဝတ်နှင့် မတူသနည်း။
 ရောဟဏမထေရ်။ ။လူတို့၏ အဝတ်
 သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပိုကုန်၏။ ဖန်
 နှင့်ဆီဝတ်သူအား အဝတ်ကြောင့်ဖြစ်

သော ဘေးရန်တို့ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့်
 ငါ၏အဝတ်သည် တစ်ပါးသူတို့၏
 အဝတ်နှင့် ခြားနားခြင်းဖြစ်သည်။
 နာဂသေန။ ။သင်သည် အတတ်ပညာ
 တို့ကို တတ်ကျွမ်းပါသလော။
 ရောဟဏမထေရ်။ ။ငါသည်အတတ်
 ပညာတို့ကိုပါမက လောကထက် မြတ်
 သောမန္တန်ကိုလည်း တတ်ကျွမ်း၏။
 နာဂသေန။ ။ထိုမန္တန်ကို ကျွန်ုပ်အား
 သင်ကြားပေးနိုင်က သင်ကြားပေးပါ
 လော့။
 ရောဟဏမထေရ်။ ။သင့်မိဘတို့၏
 ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ငါကဲ့သို့ ရဟန်းအသွင်

ကိုယူပါက သင့်အားမန္တန်ကို သင်ကြား
 ပေးအံ့။

ထို့နောက် နာဂသေနသတို့
 သားသည် အမိအဖတို့ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး
 လျှင် ရောဟဏမထေရ်ထံ၌ ရဟန်းပြု
 ၍မြတ်သောမန္တန်ကို သင်ယူခွင့်ပြုရန်
 ခွင့်တောင်း၏။ အမိအဖတို့လည်း မန္တန်
 ကို သင်ယူပြီးသော် တစ်ဖန် ပြန်လာ
 လိမ့်မည်အထင်ဖြင့် သတို့သားအား
 သင်ယူခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ရောဟဏမထေရ်သည် နာဂ
 သေနသတို့သားကို ခေါ်ယူခဲ့ပြီးလျှင်
 ဝိဇ္ဇာဝတ္ထုကျောင်းတိုက်၌ တစ်ညမျှ
 သီတင်းသုံးပြီးသော် ထိုရက္ခိတကုန်းပြင်
 သို့ ချဉ်းကပ်လျက် များစွာသော ရဟန္တာ
 တို့အလယ်၌ သတို့သားကို ရှင်ပြပေး၏။
 ရှင်နာဂသေနသည် ရောဟဏမထေရ်
 အား “အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည်
 အရှင်ဘုရား၏အသွင်ကို ယူပြီးပါပြီ။ အခု
 အကျွန်ုပ်အား မန္တန်ကို သင်ကြားပေး
 တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်ထား
 သည်။ ရောဟဏမထေရ်သည် “ငါ
 သည် ရှင်နာဂသေနအားသုတ်၊ ဝိနည်း၊
 အဘိဓမ္မာတို့တွင် အဘယ်ပိဋကတ်၌

ရှေးဦးစွာ သင်ကြားပေးရပါအံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် ရှင်နာဂသေနသည် ပညာရှိ၏ လွယ်ကူသဖြင့်သာ အဘိဓမ္မာ ဝိသုကာတ်ကို ရှေးဦးစွာ သင်ကြားပေး၏။

ရှင်နာဂသေနလည်း “ကုသ လာဓမ္မာ အကုသလာဓမ္မာ အဗျာ ကတာဓမ္မာ” အစရှိသော တစ်ဆယ့်ရှစ် ပါးသော ဝိဘင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော ဝိဘင်းကျမ်း၊ သင်္ဂဟော အသင်္ဂဟော အစရှိသော တစ်ဆယ့် လေးပါးအပြားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ဓာတုကထာကျမ်း၊ ခန္ဓပညတ်အာယ တန ပညတ်အစရှိသော ခြောက်ပါး အပြားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ပုဂ္ဂလ ပညတ်ကျမ်း၊ မိမိ၏ဝါဒ၌ သုတ်ငါးရာ၊

သုတစ်ပါးဝါဒ၌ သုတ်ငါးရာ ဤသို့ သုတ်တစ်ထောင်ကိုပေါင်း၍ ဝေဖန်အပ် သောကထာဝတ္ထုကျမ်း၊ မူလယမိုက် ခန္ဓယမိုက်အစရှိသော ဆယ်ပါးအပြား ဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ယမိုက်ကျမ်း၊ ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော အစရှိသော နှစ်ဆယ့်လေးပါးအပြားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သောပဋ္ဌာန်းကျမ်း၊ ဤသို့ အဘိဓမ္မာဝိသုကာတ်အားလုံးကို တစ်ကြိမ် ရွတ် အံသရဇ္ဈယ်ခြင်းဖြင့်ပင် လေ့လာ သည်ကိုပြု၍ များစွာသော ရဟန္တာတို့ ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် “အရှင်ဘုရားတို့၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘိဓမ္မာဝိသုကာတ်အား လုံးကို “ကုသလာဓမ္မာ အကုသလာဓမ္မာ အဗျာကတာဓမ္မာ” ဟူသော ဤသုံး

ပုဒ်တို့၌ ထည့်ထား၍ အကျယ်အားဖြင့် ပြီးဆုံးစေပါအံ့” ဟုလျှောက်၏။ “ငါ့ရှင် နာဂသေန၊ ကောင်းပြီ၊ ပြီးဆုံးစေလော့” ဟု ရဟန္တာတို့ မိန့်ဆိုကုန်၏။ ဤတွင် ရှင်နာဂသေနသည် အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း ကို ခုနစ်လအတွင်း အကျယ်အားဖြင့် ပြီးဆုံးစေသည်။ ထိုအခါ...

မြေကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်၏။
နတ်တို့ကောင်းချီးပေးကုန် ၏။
မြဟ္မာတို့ လက်ပန်းပေါက် ခတ်ကုန်၏။
နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော စန္ဒကူး နံသာမူန့် မိုးတို့သည်လည်း ကောင်း၊ မန္တာရဝ ပန်းမိုးတို့ သည်လည်းကောင်း ရွာသွန်းချ လေကုန်သတည်း။

(ဝန်ခံချက်။ မိလိန္ဒပဉ္စာမှ နာဂသေန သူငယ် ဖွားမြင်ခန်း၊ ပညာသင်ခန်း၊ ရော ဟဏမထေရ်နှင့် နာဂသေနတွေ့ဆုံခန်း၊ နာဂသေန ရှင်ပြုခန်းတို့ကို ခံစားရေအံ့ ပါသည်။)

မင်းမြင့်ဦး

တစ်ခါသော် ဘဝရှင်ဘိုးတော်
မင်းတရားသည် အောင်မြေလောက
စေတီတော်သို့ ဘုရားဖူးကြွတော်မူ
သည်။ ထိုသို့ကြွရောက်တော်မူရာတွင်
ရှေ့မှ ကပ်သုံးကပ်၊ နောက်မှ ကပ်သုံး
ကပ်နှင့် ဥပန္တ — သို့ ထွက်တော်
မူပြီး ဘုရားကို ဖူးမြော်ကြည့်လေ
သည်။ ထိုအခါ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်
တွင် ရွှေဗိမ္ဗူထုံး ပုရပိုက်လွှာနှင့် “ရွှေ
ပေလွှာ” ကို ရရှိလေသည်။
ရွှေပေလွှာကို ဘုရားရင်ပြင်
တော်ပေါ်မှာ ရရှိပြီး ဖတ်ကြသည်ကို
ကြားနာတော်မူသောအခါ ဘိုးတော်မင်း
တရားက အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကို ခေါ်
ကာ ဤသို့ မိန့်ကြားလေသည်။
“ပေါ်ဦးရေ . . . ငါ့ကိုယ်တော်
မြတ်ဟာ ဘုရားဖူးဖို့လာရာမှာ ဘုရား
ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ သိကြားမင်း ချထား
တဲ့ ရွှေပေလွှာကို ရတော်မူတယ်။ ရွှေ
ပေလွှာထဲမှာ ရေးထားတာကလည်း
သိကြားမင်းက ဘုရားသာသနာ ရောင်ဝါ
ထွန်းကားတဲ့ ငါတိုင်းပြည်ကို စောင့်
ရှောက်တဲ့သဘော၊ ဒါအပြင် လူမင်း
ဘုန်းကြီး နတ်မင်းမနေနိုင်ဆိုတာလို

ငါတိုင်းပြည်မှာ ရတနာသုံးပါးကို ဖို့ပဲ
ဆည်းကပ်ပြီး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို
ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့၊ တကယ်လို့
အားမထုတ်ဘဲ မောဟဖုံးလွှမ်းပြီး မေ့
လျော့နေတဲ့သူတွေကို ငါ သိကြားမင်း
ဟာ ဝေဿဝဏ်နတ်ဆိုင်ရာ ဂုဏ္ဍာန်
တစ်ထောင် စေလွှတ်ပြီး မကောင်းတဲ့
ရောဂါဆိုးတွေနဲ့ ကွယ်ဖျောက်တော်မူ
မယ်လို့ ရွှေပေလွှာထဲမှာ ဆိုထားတယ်။
ဒီလို သိကြားမင်းက မိန့်ကြားတာဟာ
ငါ့အကျိုးပဲ ဖြစ်တော့တယ် ထင်တယ်။
ဒီစာကို မောင်မင်းကြည့်ပါဦး။”
ဟုဆိုကာ ပေးလေသည်။
ဦးနောက်တစ်ထုမ္မတ္တိဉာဏ်
အလွန်ကောင်းသော အမတ်ကြီး ဦး
ပေါ်ဦးသည်လည်း ရွှေပေလွှာ၏ ပုဒ် ပါဠိ
အက္ခရာကို သေချာစွာ ဖတ်ရှုလေ
သည်။
အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးမှာ ရွှေ
ပေလွှာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ သိကြား
မင်း ရေးသော ရွှေပေလွှာမဟုတ်၊ တစ်
စုံတစ်ယောက်သော စာတတ်ပေတတ်
ပုဂ္ဂိုလ်က စီရင်ရေးသားကာ သိကြား
မင်းက ဘဝရှင် ဘိုးတော်မင်းတရားကို

ပို့ဆက်လေဟန် ပြုလုပ်ကြစည်သည်
ကို ရိပ်မိလေသည်။
သို့သော် အရာရာကိုလည်း
ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်
သည့်အတိုင်း အောက်ပါအတိုင်း တင်
လျှောက်လေတော့သည်။
“ဘုန်းတော်ကြောင့် ဘဝရှင်
မင်းတရားကြီး ပေးသနားတော်မူတဲ့
ရွှေပေလွှာမှာ အလွန်အင်မတန်မှပင်
ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ သတ်ပုံ
သတ်ညွှန်းပင်ရစ်ခွဲထားတို့မှာ လည်း
မှန်ကန်တိကျပြီးအရေးယူ ဖွယ်ရာ
ကောင်းလှပါတယ်။ လက်ရေး
လက်သား စီကုံးထားပုံဟာ လည်း
သေသေသပ်သပ် ရှိလှလို့ ဒီလို စာမျိုး
ရေးသားစီကုံးတဲ့ စကားလင်္ကာ ချောထီ
ရေးတဲ့ ပညာရှိတို့ရဲ့ စိတ်ကူး ထိ
အလွန်ပဲ ချီးကျူးဖို့ ကောင်းလှပါ တယ်
ဘုရား။”
ဟု တင်လျှောက်ပြောဆိုလေ
သည်။
အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး၏ ထံ
လျှောက်ချက်ကို ကြားသောအခါ ဘဝ
ရှင် မင်းတရားကြီးသည် နှစ်သက်

ပေတယ်"လို့ ဘာလို့ ပညာရှိတွေ ခိုး
မွမ်းနေရသလဲ"

ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး

က အောက်ပါအတိုင်း တင်လျှောက်
လေသည်။

"ဘုန်းတော်ကြောင့် ဘုရား
ကျွန်ုပ် ငပေါ်ဦးက ထူးမြတ်တဲ့
ရွှေပေလွှာကို ခိုးကျူးစရာ မကုန်သေး
တာမို့ ထပ်မံတင်လျှောက်ရန် ရှိပါသေး
တယ် ဘုရား"

ဘိုးတော်မင်းတရားကလည်း
အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး၏ ဉာဏ်ကို ရိပ်
မိပုံဖြင့်...

"ဟဲ့...ပေါ်ဦး မောင်မင်းက
ငါ့ရဲ့ ရွှေပေလွှာကို ဘာများဖျက်ဆီးချင်
လို့ ခိုးမွမ်းစရာ ကျန်နေရသေးတာလဲ
ဟဲ့"

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကလည်း
သိကြားဆက်သော ရွှေပေလွှာ မဟုတ်
ကြောင်း ပိုထင်ရှားအောင် တင်လျှောက်
လိုသောကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း
ဆက်၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လျှောက်ထား

သိကြားမယားမကြောက်ဘူးကွ
ထန်းလျှက် မယားကြောက်လေ

ဘိုးတော်မင်းတရားက...

"ဟဲ့...ပေါ်ဦးရဲ့ သိကြားမင်း

ထဲထဲတဲ့ သိကြားမင်းထားတဲ့ ချထား

တဲ့ ရွှေပေလွှာကို ငါ ရတော်မူတာ

ရတော်မူလို့ မိန့်တော်မူတာကို

မောင်မင်းက..." ပညာရှိတို့ တော်ပါ

လေတော့သည်။

“အထူးအထွေတော့ မဟုတ်ပါ ဘုရား။ ဒီရွှေပေလွှာကို ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးရတော်မူတာဟာ ရွှေပေလွှာလို့ ခေါ်ရုံမျှသာ ရှိပါတယ် ဘုရား။ တကယ်စင်စစ်မှာတော့ ရွှေမိန့်တို့တဲ့ ဝါးပုရဂိုက်ဖြူလွှာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဝါးပုရဂိုက်ဖြစ်ပါသားနဲ့ သိကြားမင်းဆက်တာလို့ဆိုပါရင် သိကြားမင်းဟာလို့ဆိုပါရင် သိကြားမင်းဟာ သုဇိတာ၊ သုနန္ဒာ၊ သုမာလာ၊ သုစိတ္တာဆိုတဲ့ နတ်မိဖုရားတို့ရဲ့ ဩဇာကို သိကြားမင်းဟာ ပယ်လျန်စုံပုံမရ။ ဒီရွှေပေလွှာဆက်တဲ့ သိကြားမင်းဟာ မယားကြောက်တဲ့ သိကြားမင်းပဲ ဖြစ်ဖို့တယ်။ ဒီလို မယားကြောက်ရပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းကို မပိုင်ဘူးဆိုပါက ရွှေဘုန်းတော် ကျွန်ုပ်တို့ပေါ်ပြီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် တစ်အိမ်ထောင် ဘယ်တစ်အိမ်ခြားနေသူ ငါကြီးနဲ့ သူမယား မိစ္ဆာအုတ်တို့လို့ ဖြစ်ပုံရပါတယ် ဘုရား။”

“ငါကြီးနဲ့ မိစ္ဆာအုတ် အကြောင်းကတော့ ဆင်းရဲသားတို့ ဘဝအနေ

အတိုင်း ငါကြီး လုပ်ကိုင်ရှာဖွေလို့ရသမျှ ပစ္စည်းကို လုံးဝ အကုန်အစင် မိစ္ဆာလက်ကို အပ်ရပါတယ်။ မိစ္ဆာက ငါကြီးက ဥစ္စပစ္စည်းကို အကုန်မအပ်လယ်မှာ ဂုဏ်သိုချန်ထားတယ်လို့ ယူဆရင် မယား မမာဥဟာ အမြှောင်(လင်ငယ်) နဲ့ ထွက်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီအခါ ငါကြီးဟာ မိဘဆွေမျိုးတွေဆီ သွားချေးငှားပြီး ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မိမိကိုယ်တိုင် ရှာဖွေလို့ရသလိုနဲ့ မယားမမာဥရဲ့ ခြေသလုံးကိုဖက်ကာ မျက်ရည်အသွယ်သွယ်နဲ့ တောင်းပန်ပေးအပ်ပြီး ခေါ်ခိုရပါတယ်။ မယား မမာဥဟာ ဒီလိုအကြိမ်ကြိမ်လုပ်တာမို့ မမာဥကတော့ ဝတ်စားပြီး ငါကြီးကတော့ ခါးဝတ်စုတ်ပြ ဆင်းရဲပင်ပန်းလို့သာ နေရပါတယ် ဘုရား။ ဒီလိုပါပဲ ခု ရွှေပေလွှာချတဲ့ သိကြားမင်းဟာလည်း တာဝတိံသာ ဘုံပြဿာဒ်ကို ဘာလိန်ငါးဆင့်နဲ့တကွ အစိုးရတာမှန်ပေမယ့် တစ်မူးကပဲ တောင်လယ်မှာကိုင်ပြီး သုံးစွဲရပုံ မရှိပါ။ သုဇိတာ၊ သုနန္ဒာဆိုတဲ့ မယား မမာဥတို့သာ လုံးဝအကုန်အပ်နှင်းပုံ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းတရားကြီးရဲ့

ဘုန်းတော်အထံကို မခံဝံ့လို့သာ မရိုးရှိမဲ့ ဝါးပုရဂိုက်လွှာနဲ့ ရေးသားပုံရပါတယ်။ သိကြားမင်းဖြစ်ပြီး မယားကြောက်ရတာကို အံ့သြရပါတယ်။ ပြီးတော့ ပိုအံ့သြတာက ဝါးပုရဂိုက် ထုတ်ရောင်းတဲ့ရမ်းဟာ သိကြားမင်းဆီ အထိ သွားပြီး ရောင်းနိုင်တာလည်း ဒီရမ်းကို ပိုအံ့သြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ချီးမွမ်းကောင်းပါတယ် ဘုရား။”

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးခင်လျှောက်ထားပုံကို ကြားလျှင် ဘိုးတော်မင်းတရားမှာ ပြုံးတော်မူ၍...

“အင်း... ပေါ်ဦးပြောလည်း ပြောစရာပဲ။ မောင်မင်းများ ကိုယ်တော်မြတ်တို့ကပင် မဆင်မခြင် ရွှေကတေးငါးကျပ်တစ်ဆယ်ကို မြင်မိလို့ မေ့ဖျက်သမျှ ခံရတော့တာပဲ”

ဟု ပြောကာ စံတော်မူလျှင် များမတ်ပရိသတ်များလည်း ပြုံးကြရတော့၏။

အောင်မြင်

BURMESE
CLASSIC
1980

ကောင်းကင်ပေါ်က မီးလုံးကြီးများ

မဟော်ဂနီ (သမထ)

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

(၁၈) ရက်၊ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်။

နေရာက နယူးမက်ဆီကို ဒေသတွင်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ခေတ်စားနေသည့် “ယန်ကန်ပြားပျံ” UFO (Unidentified Flying Objects) သတင်းများ ပထမပျံနေသော ကာလလည်းဖြစ်၏။ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာများနှင့် ဂြိုဟ်သားများသတင်းမှာ အထူးတလည် စိတ်ဝင်တစား ပြောနေကြသော အချိန်လည်းဖြစ်၏။

ထိုသို့သောကာလတွင် မျက်စိကျိန်းအောင် စူးရှတောက်ပနေသည့် အစိမ်းရောင်သန်းနေသော မီးလုံးကြီးများသည် ကိုလိုရာဒို၏ အရှေ့တောင်နှင့် နယူးမက်ဆီကို မြောက်ပိုင်းကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့က အထင်အရှားတွေ့မြင်ခဲ့ပါသည်။

မီးလုံးကြီးများသည် အရွယ်အစားကြီးမားရုံမျှမက ညကိုပင် နေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလောက်အောင် ထိန်းလင်းခဲ့သည်ဆို၏။ ပြည်နယ်ရဲစခန်းများ၊ သတင်းဌာနများကို လွန်စွာအလုပ်ရှုပ်စေခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်။

နယူးမက်ဆီကို တက္ကသိုလ်ရှိ

ဥက္ကာပျံဌာန၏အကြီးအကဲ ဒေါက်တာလင်ကွန်းလာပက်သည် ဥက္ကာပျံကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်အဖြစ် ပြောဆိုခွင့်ရ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ၎င်းမီးလုံးကြီးများကို ဥက္ကာပျံများဟု ယူဆပြီး ၎င်းတို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်ကို လေ့လာတွက်ချက်ကာ မီးလုံးများကျမည့် အရပ်ကို ခန့်မှန်းထောက်ပြနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် လက်တွေ့တွင်မူ မည်သည့်နေရာ၌ ကျနိုင်မည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားသောအခါ ထိုပဟေဠိမှာ ပို၍ကြီးမားသွားရတော့သည်။ ဥက္ကာပျံနှင့်လျှင် တစ်နေရာရာတွင် သေချာပေါက်ကျရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုထိုသို့ မခန့်မှန်းနိုင်၍လည်း လူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ ပို၍ကြီးမားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မှတ်တမ်းများအရ ထိုအစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးများ၏ သတင်းမှာ ယခုမှသာမဟုတ်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်လည်း ရှိခဲ့ကြောင်း သိလာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က လျှို့ဝှက်ထားသော

သတင်းများကို ယခုကဲ့သို့ ခုတ်ယူအကြိမ်တွေ့မြင်ရတော့မှ ထုတ်ဖော်ပြောကြားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၈ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ (၅)

ရက်နေ့ည (၉) နာရီခန့်တွင် အမေရိကန်လေတပ်မှ ဗီ-၄၇ ပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးသည် အယ်လ်ဘတ်ကွားအရှောက်(၁၀) မိုင်အကွာ ကောင်းကင်ယံတွင် ပျံသန်းလျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီး ရိုဒေးဖြစ်၏။

လေယာဉ်ပျံသန်းနေစဉ် ၎င်းတို့ရှေ့မှ အစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ သာမန်အားဖြင့် ဥက္ကာပျံတစ်ခုနှင့် တူသော်လည်း ဥက္ကာပျံတို့သဘောသဘာဝမျိုး လမ်းကြောင်းကွေးညွတ်နေခြင်းကား မရှိပေ။ ထို့ပြင် မှတ်တမ်းရှိသော ဥက္ကာပျံတို့၏ အရွယ်အစားထက်လည်း များစွာကြီးမားနေသည်။

လေယာဉ်မှူး ဗိုလ်ကြီး ရိုဒေးသည် ၎င်းဖြစ်ရပ်ကို လေတပ်အကြီးစိုက်စခန်းသို့ ချက်ချင်းသတင်းပို့ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှလည်း ထိုသတင်းကို သက်ဆိုင်ရာဌာနအားပို့

သို့ သတင်းပို့ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့သတင်းပို့ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ ညကိုးနာရီခွဲခန့်တွင် ပိုင်အို မီးယားလေကြောင်းဌာနမှ လေယာဉ်မှူးကလည်း အလားတူ အစိမ်းရောင် မီးလုံးကြီးကို နယူးမက်ဆီကိုပြည်နယ်၊ ထားဒီးကာအရပ်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ကြောင်း သတင်းပို့ပြန်သည်။

ထိုအရာသည် ဥက္ကာပျံများကဲ့သို့ လမ်းကြောင်းကွေ့ညွတ်မှုမရှိကြောင်း အစိမ်းရောင်အပြင် လိမ္မော်ရောင်၊ အနီရောင်တို့လည်း ပြောင်းလဲနေကြောင်း

သတင်းပို့၏။ နယူးမက်ဆီကို မြောက်ပိုင်းဒေသမှ လူထုပရိတ်သတ်ကလည်း ထူးဆန်းသော အစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီး၏ သတင်းကို ပေးပို့ကြ၏။

မီးလုံးကြီး ပျံသန်းသွားရာဒေသသည် ပြည်ထောင်စုအတွက် အရေးကြီးဆုံး လုံခြုံရေးဒေသလည်းဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အယ်လ်ဘတ် ကွာနှင့် မိုင် (၁၀၀) ဖတ်လည်တွင် အဏုမြူဗုံး ထုတ်လုပ်သည့် “လောစံ အလာမိုစ်” နှင့် “စန်ဒီယာ” စက်ရုံနှစ်ရုံ ရှိနေ၍ဖြစ်၏။ လုံခြုံရေးအရလည်း ထို

ဒေသအနှံ့အပြားတွင် ရေဒါစခန်းများ၊ စစ်အခြေစိုက်စခန်းများ၊ တိုက်လေယာဉ်နှင့် ကြားဖြတ်တိုက်လေယာဉ်စခန်းများလည်း အများအပြားရှိနေသည်။ ထိုသို့အချက်အချာကျသည့် ဒေသများ၌ ထိုမီးလုံးကြီးများရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ရိုးသားမှုမရှိဟု ယူဆကြသည်။

ထိုကိစ္စအတွက် ဒေါက်တာ လာပတ်အပါအဝင် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များသည် ချက်ချင်းပင် လေ့လာစစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ကြသည်။ နှစ်မူအရ မီးလုံးကြီး (၈) လုံးသည် သီးခြားပျံသန်း

သွားခဲ့သည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။
နယူးမက်ဆီကို မြောက်ပိုင်းမှ လူအများ
သည် အနောက်မှ အရှေ့သို့ ဦးတည်
ပျံသန်းနေသော မီးလုံးကြီးများ တွေ့ရှိ
ခဲ့ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

အကယ်၍သာ ထိုမီးလုံးများ
သည် ဥက္ကာပျံများ ဖြစ်ခဲ့သော် ကမ္ဘာ
မြေပေါ် တစ်နေရာရာတွင် ကျရောက်ရ
ပေလိမ့်မည်။ ဥက္ကာပျံ အပိုင်းအစများ
တွေ့ရလျှင်ပင် ထိုပဟေဠိမှ နိဗ္ဗိတံပြီးဆုံး
သွားနိုင်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့တွက်ချက်
ထားသောနေရာများတွင် မည်သည့်
သဲလွန်စမျှ မတွေ့ကြ။

ထိုကြောင့် ထိုအရာများကို
ဥက္ကာပျံများဟု အမည်မတပ်ရဲတော့။
၁၉၄၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် “လောစံ
အလာမိုဗ်” တွင် ညီလာခံခေါ်ယူ၍ ထို
အစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးများ အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ ဖြတ်သန်းလာမှုနှင့် လုံခြုံရေး
ဆိုင်ရာအတွက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို
ဆွေးနွေးကြ၏။ စစ်ဘက်၊ နယ်ဘက်
တာဝန်ရှိသူများနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်များ
ပါဝင်ကြသည်။

သို့သော် နှစ်ရက်ကြာညီလာခံ

မှ ထိုအစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးများသည်
သဘာဝ၏ ဆန်းကြယ်မှုတစ်ရပ်ဟုသာ
ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထိုမီးလုံးကြီးများ၏
ပကတိအရွယ်အစား၊ ပျံသန်းသော
အမြန်နှုန်းနှင့် အမြင့်ကို သိရှိနိုင်ရန်
ဆက်လက်လေ့လာကြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။
စီမံကိန်းချ၍ လေ့လာကြသော်လည်း
ကိုးရီးယားစစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားလာမှုကြောင့်
ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။

ပန်းကန်ပြားပျံစာအုပ်ကို
ရေးသားသူ “အက်ဒဝပ်ဂျေရှ်” ၏
အမြင်အရ ဥက္ကာပျံများကျလာလျှင်
အလွန်ကျယ်လောင်သော မည်ဟည်သံ
များ ပြင်းထန်သော တုန်ခါမှုများ ကွဲစွား
တိရစ္ဆာန်များ အုပ်သင်းလိုက် ရုန်းကန်
ပြေးလွှားတတ်ကြောင်း၊ လေပြင်းတိုက်
ခတ်မှုကြောင့် ပြုတင်းမှန်များ ကွဲလေ့
ကွဲထရှိကြောင်း၊ ယခုမီးလုံးကြီးများသည်
ကား မည်သည့်အသံမျှ မကြားရ။ တုန်ခါ
မှု အဟုန်လည်းမရှိ၊ ကျရာအရပ်လည်း
မရှိ၍ ဥက္ကာပျံမဟုတ်ကြောင်း ခိုင်မာစွာ
တင်ပြသွားခဲ့သည်။

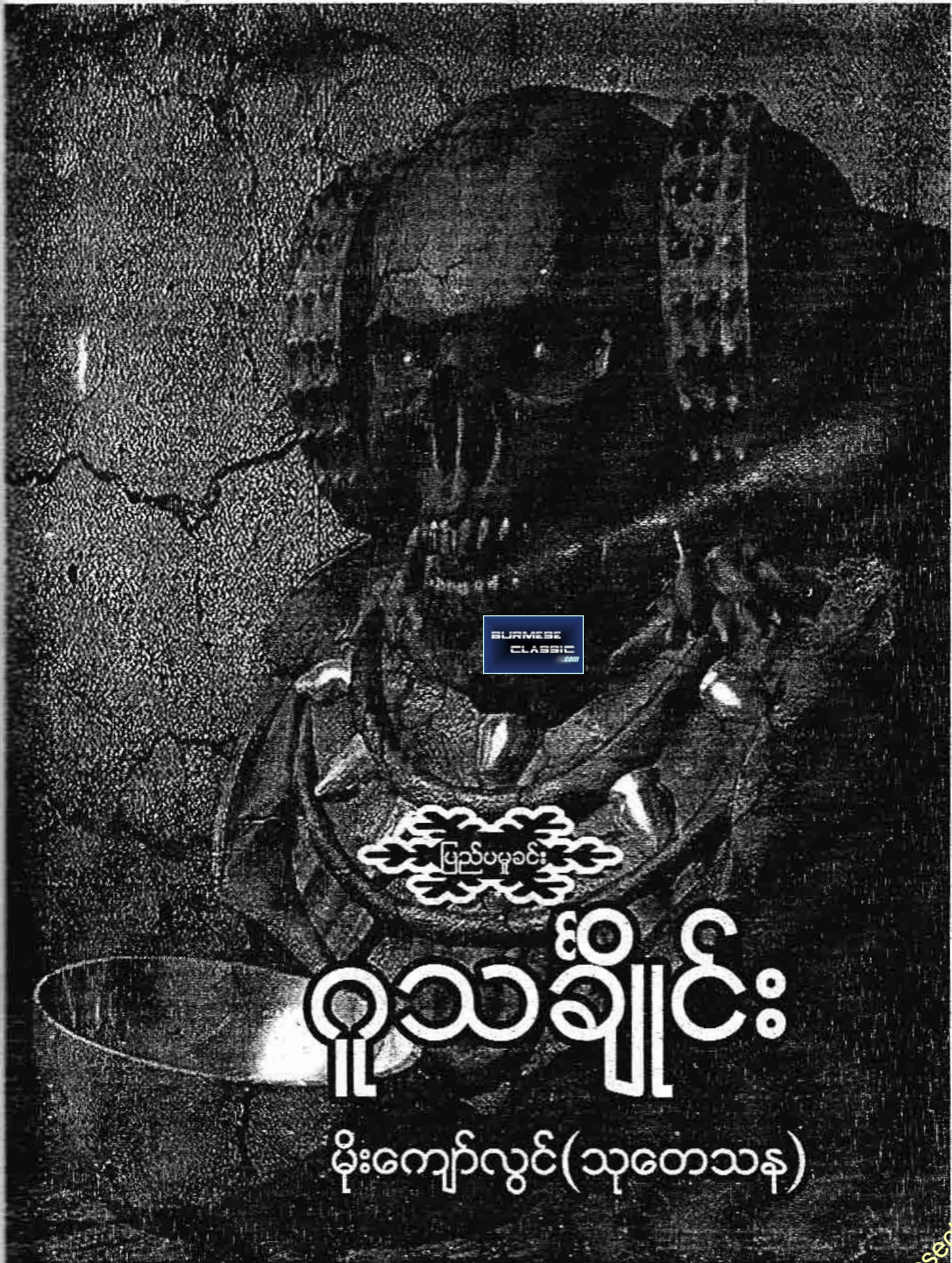
လေတပ်မတော်အနေဖြင့်
ရေဒီယိုအော်ပရေတာ၊ အမြင့်၊ အမြန်

နှုန်းနှင့် အရွယ်အစားတိုင်းတာရေး
ကိရိယာများဖြင့် စနစ်တကျ လေ့လာခဲ့
သည်။ အစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးသုံးလုံး
သည် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ “ဗီ” (V) ပုံ
အတိုင်း စနစ်တကျ ပျံသန်းသွားသည်ကို
မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် တိကျ
သောအမြေကို မထုတ်နိုင်ဘဲ U.F.O
ခေါ် အမျိုးအမည်မသိ ပျံသန်းနေသော
အရာများဟုသာ မှတ်တမ်းတင်
ပြီးဆုံးခဲ့ရသည်။

ထိုမီးလုံးကြီးများသည် သဘာဝ
၏ ဆန်းကြယ်မှုလေဟာ။ အခြားကမ္ဘာ
မှ ဂြိုဟ်သားများလာ။ ဂြိုဟ်သားတို့၏
ယာဉ်ပျံများလာဆိုတာကိုတော့ ငြင်းခုံ
ဆွေးနွေးရင်း ယနေ့တိုင် ပဟေဠိဖြစ်နေ
ရပါတော့၏သတည်း။

Ref: The Report On Unidentified
Flying Object : (Edward
J.Ruppelt)

မဟော်ဂနီ (သမထ)

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပြည်ပမှပေါ်

ဝူသချိုင်း

မိုးကျော်လွင်(သုတေသန)

မနေ့တစ်နေ့ကပင် မာမီခေါ်
ဆေးဖြင့် မပုပ်မသိုးအောင် လုပ်ထား
သော အီဂျစ်ပြည်မှ ရုပ်အလောင်းတစ်ခု
ကို ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်တို့
တူးဖော်ရခဲ့ကြောင်း သတင်းကြားရသည်။
အီဂျစ်ပြည်သည် ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်း
ယဉ်ကျေးမှု၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီး တစ်
တိုက်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ ကိုင်ရိုမြို့ရှိ
ပြတိုက်ကြီးတွင်လည်း ပိရမစ်ကြီးများ
ထဲမှ ရရှိသော ရှေးနှစ်ပေါင်း လေးငါး
ထောင်က ဖာရိုဘုရင်များ၏ ရုပ်
အလောင်းနှင့် ယဉ်ယဉ်များကို ပြသ
ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

အီဂျစ်ပြည်ရှိ ရှေးဟောင်း
အမွေအနှစ်များကို မြတ်နိုးသူတို့က
ရှေးဟောင်းပိရမစ်ဂူကြီးများအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်ကာ တူးဖော်ကြရာ ထူးဆန်း
သော ရောဂါမျိုးများရရှိပြီးနောက် သေပွဲ
ဝင်ရသည်ဆိုသော မှတ်တမ်းများ ရှိခဲ့
လေသည်။

ထိုအထဲမှ နမူနာတစ်ခုမျှ
ဖော်ပြလိုပါသည်။ အီဂျစ်ပြည်ရှိ ပိရမစ်
ကြီးများတွင် ထင်ရှားသော ပိရမစ်ကြီး
သုံးခုရှိသည်။ ထိုပိရမစ်ကြီးသုံးခုအနက်

အီဂျစ်ပြည်၏ လေးကြိမ်မြောက် “ခိုင်
နက်စတီအို” ဘုရင်က တည်ဆောက်
ခဲ့သော ပိရမစ်ကြီးမှာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး
အံ့ဖွယ်ထဲတွင် ထိပ်ဆုံးစာရင်းမှ ပါဝင်
ခဲ့လေသည်။

သူဌေးကြီးလော့ဒ်ကာနာဗွန်
သည် သူ၏ရှေ့မှ အံ့ဩသောမျက်နှာ
ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသော ဟောင်းထိပ်ကာ
တာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကာတာ။ ကျုပ်
ပြောတာ သဘောတူပြီ မဟုတ်လား”

လော့ဒ်ကာနာဗွန်က လိုအပ်
သည့်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင် မေး
နိုင် မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် လူအင်အားတော့
လိုမယ်။ ပြီးတော့ လိုအပ်တာတွေကို
ခင်ဗျား စီစဉ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်။ လုပ်စရာရှိတာ
တွေကို ကျုပ် လုပ်ထားရမှာပေါ့။ လူ
ကတော့ သုံးဆယ်လောက်ဆိုရင် ရ
မယ် ထင်တယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အရင်
တုန်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို

တော့ သိထားသင့်တယ် ထင်တယ်”
“အရင်က ဘာတွေများဖြစ်ခဲ့
လို့လဲ”

“အရင်က သူခိုးတွေဟာ ဒီ
ပိရမစ်ကြီးထဲကို ဝင်ဖောက်ခဲ့တယ်လေ။
ကြည့်ရတာ ဒီကောင်တွေလည်း ပိရမစ်
ထဲက ရှေးဟောင်းစိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့
ပြီးတော့ ဒရောသောပါးထွက်ပြေးသွား
ရပုံပဲ”

“ဟုတ်လား။ သူတို့ အဲဒီအခန်း
ကနေ ဆက်ပြီး မဝင်တော့ဘူးဆိုပါ
တော့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒီတော့
ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆို
တာ ပြောလို့မရဘူး။ ဒီတော့ ဒီလုပ်ငန်း
က ခင်ဗျားစေခိုင်းတဲ့အတွက် ခင်ဗျား
တာဝန်ယူပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကာတာ။ ကျုပ်
က စေခိုင်းတာပဲ။ ကျုပ်တာဝန်ပဲ ထား
လိုက်ပါတော့။ စိညာဉ်လောကနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ခံစရာရှိရင် ကျုပ် ခံမယ်
လို့ ကတိပြုတယ်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ငွေကြေး
သက်ဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက်ရအောင်သေ

ဆီးဘူး လုပ်ပေးပေတော့။ ကျုပ် တူး
ဆော်တော့မယ်ဗျို့။

လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ခန့်က သူ
သူငှားကြီးလော့ဒ်ကာနာဗွန်းနှင့် ဟောင်း
သစ်ကာတာတို့ ပြောဆိုခဲ့ကြသော
အားများပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့
နှစ်ဦးသည် သူခိုးများ ဖောက်ထားပြီးခဲ့
သော တုတန်ခမင်း၏သမီးရဲရဲထဲသို့
တူးဖော်ကာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ရှာ
ဖွေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တုတန်ခမင်း၏ သမီးရဲရဲကြီး
ထဲတွင် အခန်းကြီး ၄ ခန်း ရှိသည်။
ထိုအခန်းအခန်းနှစ်ခန်းထဲသို့ သူခိုးများ
တူးဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ရတနာ
များကို အကုန်ယူသွားနိုင်ဟန် မတူ။
ထိုအခန်း နှစ်ခုထဲမှာပင် ရွှေငွေရတနာ
များသည် အစအနများ ကျန်ရှိနေခဲ့လေ
သည်။

ဟောင်းဝပ်ကာတာသည် တူး
ဖော်ပြီးသောအခါတွင်ကား ကာနာဗွန်း
ဟောင်းဝပ်ကာတာပါ တအံ့တဩ
ပြောကြလေတော့သည်။ အိဂျစ်ဘုရင်

များ၏ တောင်ကြားလမ်း ဆင်ခြေလျှော
အဆုံးတွင် ကျောက်နံရံကြီး ရှိသည်။
ထိုကျောက်နံရံကြီးကို ဖောက်ထွင်းထား
ပြီးဖြစ်၍ လူနှစ်ယောက်သည် မင်တက်
မိသကဲ့သို့ ရပ်နေကြ၏။

ကျောက်နံရံကြီး၏ အနောက်
တွင် အလွန်ကြီးမားများပြားသော ရတနာ
သိုက်ကြီး ရှိနေပေသည်။ ဤနံရံကြီး
နောက်ရှိ ရတနာများမှာ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်သုံးရာကျော်က အလုံ
ပိတ်ထားခဲ့သည့် ကျောက်နံရံကြီး ဖြစ်
၏။ ထိုကျောက်နံရံကြီးကို ကမ္ဘည်း
ကျောက်စာပါရဂူ ဟောင်းဝပ်ကာတာ
ကိုယ်တိုင် အလုပ်သမားပေါင်း သုံးဆယ်
တို့ဖြင့် တူးဖော်ကာ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

ကာတာသည် သူလူများက
ဖောက်နေသည်ကို ကြည့်နေရင်းမှပင်
စိတ်စောနေမိသည်။ တံခါးမကြီး၏
ကျောက်ချပ်များ ကွာကျသည်။ ကျောက်
သာပြင် သူတို့ လူများက ဖောက်နေ
ကြသည်။

“ဒေါက်”

“ထပ်...ထပ်...ထပ်”

တစ်လွှားပြီးတစ်လွှား ကွာကျ
နေရာမှ အပေါက်ခေါင်းသည် ကျယ်၍
ကျယ်လာရာ သူငှားကြီးလော့ဒ်ကာ
နာဗွန်းသည် စိတ်မအောင့်အီးနိုင်တော့။
ကာတာ၏ ပခုံးပေါ်မှ ကြည့်နေသည်။

ဟောင်းဝပ်ကာတာက စိတ်
လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်နေသော လက်
ဖြင့် မီးထိုးကာ ဂူတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်
လေသည်။

“ဟာ”

သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။
လော့ဒ်ကာနာဗွန်းကလည်း...

“ကာတာရေ...ဘယ်လိုလဲ။

တစ်ခုခုတော့ မြင်ရဲ့မဟုတ်လား”
ဟု တုန်ယင်စွာ မေးလိုက်
သည်။

ဟောင်းဝပ်ကာတာ၏ မျက်လုံး
များမှာ အလွန်ထူးခြားစွာ အရောင်
တောက်နေသည်။ သူသည် မျှော်လင့်
သည်ထက်ပင် များပြားလှသော ရတနာ
ပစ္စည်းများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

“ကျုပ် တကယ်ကိုထူးဆန်းတဲ့

ပစ္စည်းတွေကို မြင်နေရတယ်ဗျာ”

ဟောင်းဝပ်ကာတာသည် ပြော
ပြောဆိုဆို ဂူသို့ ဝင်ပေါက်ကို ချဲ့
လိုက်သည်။ သို့မှသာ သူတို့နှစ်ဦးလုံး
ဂူသို့ချင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ထူးဆန်း
သော ပစ္စည်းများကို ကြည့်နိုင်ကြတော့
မည် ဖြစ်ပေသည်။

အတွင်းခန်းမမှာ ပန်းရောင်
ယုက်သင်းနေလေသည်။ အလျားပေ ၂၆
ပေ နှင့် အနံ ၁၂ ပေရှိသော အခန်းပင်
ဖြစ်သည်။ သလွန်သုံးခု၊ ထိုသလွန်သုံးခု
၌ ကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်ခေါင်းကြီးများ
ရှိပြီး ထိုခေါင်းများကို ရွှေဖြင့် ချထား
သည်။

အတွင်းဘက်၌ မှောင်နေသော
ကြောင့် မီးထိုးသောအခါမှသာ မြင်ရ
လေသည်။ မီးကို တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့
ကြည့်သောအခါတွင် လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်
သော ရုပ်တု(လူရုပ်တုနှစ်ခု)ကို တွေ့ရ
သည်။ ခန်းမ၏တံခါးရှေ့တွင် တစ်ရပ်
နှင့် တစ်ရပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်
နေကြသောကြောင့် အစောင့်စစ်သား
ရုပ်များဟု ထင်မှတ်ရသည်။ လုံများ
ကိုင်ထားသော ထိုအရုပ်နှစ်ခုကိုလည်း
ရွှေဖြင့် ထုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ

တို့၏ခေါင်းတွင် မြွေဟောက်ရုပ်ပါသော
ခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်းထားသည်။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းရုပ်တု ရုပ်ကြွင်းအမျိုးမျိုးတို့
အနှံ့အပြားရှိနေကြသည်။

ရွှေခူတင်၊ ရွှေကုလားထိုင်များ၊
ရွှေထည်ဖြင့်ပြုလုပ်သော တူရိယာ
ပစ္စည်းများ၊ ရွှေကြွတ်၊ ကျောက်မျက်
ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် ရွှေပလ္လင်
များ စသည်ဖြင့် မှတ်ရပြောရခက်သော
ပစ္စည်းများပင် ပါနေပေသည်။ များသော
အားဖြင့် အချို့သောပစ္စည်းတို့ လွန်ခဲ့
သော နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်က
ပစ္စည်းများဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ခရစ်တော်
ပင် မပေါ်သေးချေ။

သူတို့သည် ရွေးဟောင်း
ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကြွယ်ဝ
ပေါများလှသော သင်္ချိုင်းဂူကြီးကို တူး
မိကြသောကြောင့် အမေရိကန် သုတေ
သနပညာရှင် ပရော်ဖက်တာ ကိုမီးဘာ
ရက်စတယ်က ကာနာဗွန်နှင့် ဟောင်း
ဝပ်ကာတာတို့၏ တွေ့ရှိချက်မှာ
ကျောက်စာ ရာဇဝင်တွင် မှတ်တမ်းတင်
လောက်အောင် အကြီးမားဆုံးသော

အောင်မြင်မှုဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

တုတန်ခမင်း၏ အလောင်းကို
သင်္ချိုင်းဂူသုံးခုထဲမှ အလယ်သင်္ချိုင်းဂူ
တွင် တွေ့ရှိရသော ရွှေသားကို ထွင်း
ထားသည့် ခေါင်းထဲတွင် တွေ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရွှေခေါင်းထဲတွင် အသက် ၁၈
နှစ်သာရှိသေးသော တုတန်ခမင်း၏
အလောင်းက ရှိနေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် ထုထားသော
ရွှေမျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထားလေသည်။
လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ညှိုးနွမ်း
ခြောက်သွေ့နေသော ဂျုံပွင့် နှင်းပန်းနှင့်
ကြာပန်းများကို ဆွဲထားသည်ကို တွေ့
ရသည်။

နံရံတွင်လည်း နတ်ဘုရား
နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရပ်နေသော ထု
တန်ခမင်း၏ပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။ နံရံ
ဆေးရေးပန်းချီများမှာ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်က လက်ထု
ဖြစ်၍ တန်ဖိုးကြီးမားလှပေသည်။ ထု
တန်ခမင်း၏ ရုပ်သွင်မှာ ငယ်ရွယ်၍
ခုံညားသောအသွင်မျိုးရှိပြီး နက်နက်
သော ဆံပင်ပုံစံတုတစ်ခုကို စွပ်ထား
လျက် ခါးတွင်မူ အီဂျစ်ပိရမစ်

(လိနင်သား)ဖြင့် ချုပ်ထားသော ဂါဝန်
ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

တူးဖော်ပြီးစအချိန်တွင်မူ ကမ္ဘာ
တစ်ဝန်းလုံး ထိုတုရင်လေး၏အကြောင်း
ကိုသာ လူများစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။
သင်္ချိုင်းဂူထဲမှ ရတနာပစ္စည်းများနှင့်
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းမျိုးစုံကို စာရင်းပြုစု
ကာ ကိုင်ရှိပြတိုက်သို့ လွှဲပြောင်းရန်မှာ
၁၀ နှစ်ခန့်ကြာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ
သည်။ ယခင်ကလည်း အီဂျစ်သင်္ချိုင်း
တူးဖော်သူတို့ကို အသေဆိုးဖြင့် သေ
ကြောင်း မှတ်တမ်းရှိခဲ့သလို ၁၉၆၄ ခု
B.D မဂ္ဂဇင်း မေလထုတ်၌ သင်္ချိုင်းဂူ
ထဲ ဖောက်ခဲ့သော သူဌေးကြီးလော့ခ်
ကာနာဗွန်းမှာ ကိုင်ရှိပြီရှိ အပိုင်းဟိုတယ်
တွင် အသေဆိုးနှင့် သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း
သိသားထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့
သည်။

B.D 1964 May ကို မိုးပါသည်။

မိုးကျော်လွင်(သုတေသန)

မြန်မာလူသန်ကြီး

ချေးသောက်ရဲဒင်

မကွေးလူကြီး

၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် မြန်မာတစ်
နိုင်ငံလုံး ထီးကျိုးစည်းပေါက် သူကျွန်
ဘဝ ရောက်ခဲ့ရကာ မြန်မာတို့၏
နောက်ဆုံး ဘုရင် သီပေါမင်းလည်း
ရတနာဂီရိသို့ ပေးပို့ခြင်းခံရပြီး တစ်နိုင်ငံ
လုံးကို ဗြိတိသျှ အင်ပါယာထဲ သွတ်
သွင်းလိုက်သည်။

လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးသော
မျိုးချစ်မြန်မာများသည် သူကျွန်မခံ
စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကချင်
ပြည်နယ်နှင့် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း
မှာသို့ရောက်ရှိသွားပြီး နယ်ချဲ့တော်လှန်
ရေး စစ်ပွဲများကို ဆင်နွှဲလျက်ရှိကြ၏။
တချို့ မြန်မာများကား အင်္ဂလိပ်ထံ
အညံ့ခံ၍ အင်္ဂလိပ်ပေးသော ရာထူး၊
ဌာနခွဲများကို ယူကာ ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်
ရေးတွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းကြ၏။

ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မြန်မာ
တော်လှန်ရေး မျိုးချစ်များအား လိုက်လံ
ဖော်ထုတ် အရေးယူနိုင်ကွပ် အပြစ်ပေး
ထုတ် ရှိသဖြင့် မန္တလေးနေပြည်တော်
၌ ကျီးလန်စာ စားနေချိန်ဖြစ်သည်။

ရတနာပုံဘုရင်နေပြည်တော်
တွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့သော သွေးသောက်ကြီး

ရဲဒင်မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ လိုက်လံ
ဖမ်းဆီးခြင်း မခံရအောင် ရှောင်ရှား
ပုန်းအောင်းနေရသည်။ ဤနေရာတွင်
ရတနာပုံခေတ် ဘုရင်စစ်တပ် ဖွဲ့စည်း
ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အလျဉ်းသင့်၍
တင်ပြလိုသည်။

ရတနာပုံခေတ် မြန်မာစစ်တပ်
ဖွဲ့စည်းထားပုံသည် ဥရောပနိုင်ငံများ
တွင် ဖွဲ့စည်းထားပုံနှင့် မတူ။ သားမယား
နှင့် ခွဲခွာ၍ သီးခြားစစ်တပ်ဝင်း၊ ရိပ်သာ
တို့၌ နေထိုင်ကာ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှု
များ မရှိကြပေ။ စစ်ရေးကြံ့သော် မြန်မာ
တစ်ပြည်လုံးရှိလူများသည် စစ်သားများ
ဖြစ်လာကြ၏။ တိုင်းသူပြည်သားများ
သည် ဘုရင်က အမိန့်ထုတ် ဆင့်ခေါ်
လျှင် လက်နက်စွဲကိုင်၍ အားလုံး စစ်
ထဲ လိုက်ပါရ၏။ မြန်မာဘုရင်နေပြည်
တော်ပိုင်နက်တွင် လူဦးရေ နှစ်သန်းခန့်
ရှိရာ ၎င်းတို့အား သွေးသောက်ကြီးခေါ်
တပ်ကြပ်ကြီး Sergeant အဆင့်လောက်
ရှိသူ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် အဖွဲ့
ငယ်၊ အစုငယ်များ ဖွဲ့ကြလေသည်။
သေနတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြားတို့ကို
ကိုင်စွဲ၍ တိုက်ကြရ၏။

ရဲဒင်ကား ဘုရင်စစ်တပ်တွင်
သွေးသောက်ကြီး အဆင့်ဖြင့် စစ်မှုထမ်း
ခဲ့သူဖြစ်၏။ ၁၈၈၉ ခုနှစ်လောက်တွင်
မင်းဒင်မှာ မန္တလေးနေပြည်တော်တွင်
မနေသာတော့ဘဲ မိတ္ထီလာ၊ ကျောက်
ပန်းတောင်း၊ ပုပ္ဖိုးမှတစ်ဆင့် ခေါင်းနေ
ချောင်းရိုးအတိုင်း ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်
ခဲ့ရာ ရောဝတီမြစ်နှင့် ခေါင်းနေချောင်း
ဆုံရာ ကမ်းရင်ရွာအနီး ကိုင်းတောထဲ
တွင် ရောက်ရှိပုန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။
မင်းဒင်သည် မြန်မာစစ်သားပီသလှပေ
၏။ အရပ်က ခြောက်ပေခန့်ပါး ပခုံး
ကျယ်ကျယ်၊ မေးရိုးကားကား၊ မျက်ခုံး
မွေးထူထူနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
တောင့်တင်းခိုင်မာကျစ်လျစ်၍ အလွန်
သန်မာလှသည်။

ပုပ္ဖိုးမှ ခေါင်းနေချောင်းအတိုင်း
အနောက်ဘက်ဆီသို့ ခြေလျင်ခရီး နှင်
ခဲ့ရသဖြင့် နှစ်ညနှင့် သုံးရက်တိုင် ရေမှ
လွဲ၍ အစာရေစာ မစားခဲ့ရပေ။ အချိန်
မှာ နေဝင်ရီသရောဖြစ်၏။ ခေါင်းနေ
ချောင်းဘေး ကိုင်းတောထဲ ပုန်းအောင်း
ရင်း ရွာထဲမှ လူရိပ်လူကဲ အခြေအနေ
ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ မှောင်ရိပ်

ပြည်တွင် ဒေါင်းနေချောင်းသည် ရေမရှိ
သဲအတိမြို့ဖွေး၍ မြွေကြီးတစ်ကောင်
နယ် တွန့်လိမ်ကွေးကောက်နေ၏။ ထိုစဉ်
နွားလှည်းတစ်စီး ချောင်းကို ကန့်လန့်
ဖြတ်၍ ရဲဒင်ခိုအောင်းရာ ကိုင်းတော
ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်လာ
သည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ၊ ရိုးတိုး
ရိပ်တိတ်သာ မြင်ရ၏။ လှည်းသည်
ချောင်းကမ်းပါးအတက်တွင် မတက်နိုင်
ဘဲ လည်လည်ကျနေ၏။ ထိုစဉ် ရဲဒင်
သည် ကိုင်းတောထဲမှ လှည်းဆီသို့
ထွက်လာခဲ့၏။ လှည်းသည် ကြံရိုးများ
အပြည့်အသိပ် တင်ထားသည်။ လှည်း
သမားသည် ရဲဒင်အား မြင်သောအခါ
ကြီးမားတောင့်တင်းလှသော ခန္ဓကိုယ်
အချိုးအဆက်ကြောင့် လန့်သွားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့... ကျုပ်
မောင်ရင့်ကို ကူညီဖို့ပါ။ မောင်ရင့် အတိုင်
နွားကို ဖြတ်လိုက်ပါ”

ရဲဒင်သည် အတိုင်နွားနေရာ
လှည်းထမ်းပိုးကို ညာလက်မောင်းဖြင့်
ချိတ်ဆွဲ၍...

“မောင်ရင့် ကျုပ်ဘက် ဂရု
မစိုက်နဲ့။ အလှည့်နွားကိုသာ ဂရုစိုက်

မောင်း” ဟုဆိုကာ လှည်းကို မတ်
စောက်လှသော ကမ်းပါးပေါ်သို့ အလွယ်
တကူ ဆွဲတင်လိုက်၏။ ကြံရိုးလှည်းရှင်
သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွားပြီး ကျေးဇူး
တင်လှသော အကြည့်ဖြင့် ရဲဒင်အား
စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ကျုပ်နစ်ညနဲ့
သုံးရက် ထမင်းမစားရသေးဘူး။ ကျုပ်
ကို ကြံရိုး နည်းနည်းကျွေးပါလား”

ကြံရိုးလှည်းရှင်သည် နွားများ
ကို ဆွဲ၍ဖြတ် အနားယူစေပြီး...

“ကြိုက်သလောက် စားပါ
ဦးကြီး”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ ဦးကြီးရဲ့”

ရဲဒင်သည် လှည်းပေါ်မှ ကြံရိုး
များကို တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း
သန်မာလှသည့် သွားများဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်းကိုက်ဝါးစားသောက်လိုက်ရာ ငြိ
လှည်း တစ်ဝက်ကျီးသွားတော့၏။ စုတ်
ပြီး ကြံဖတ်များမှာ လူတစ်ယောက်
ခါးလယ်လောက်အထိ အမြင့်ရှိသွား
သည်။ ကြံလှည်းပိုင်ရှင် ကြံရိုးပုံအား
ကြည့်ရင်း သူတစ်သက်မှာ ဤမျှအား
ကျိုင်းသန်မာ တုတ်ခိုင်လှသူကို မတွေ့
ဘူးသဖြင့် သွေးသောက်ကြီး ရဲဒင်အား
တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဦးကြီးက ဘယ်ရွာကလဲ
ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျုပ်လား... အင်း...
ကျုပ်အကြောင်းပြောရရင် အရည်ကြီး
တိုတိုပဲပြောမယ်။ သီပေါဘုရင်ရဲ့
တပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ သွေးသောက်
ကြီး ရဲဒင်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ သီပေါဘုရင်
ပါတော်မူပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲ
ရတနာပုံနေပြည်တော်ကို သိမ်းချိန်
လိုက်ပြီး မြန်မာဘုရင်ရဲ့ သစ္စာခံ

ထို ထင်ရတဲ့လူတွေကို လိုက် ဖမ်းပြီး
အကျဉ်းချ၊ သတ်ပစ်နေတာ တွေ ရလို့
ဇာန်ကို ရှောင်ပြေးလာတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်
အောက်နေတာ ဘာရွာလဲ”

“ဒီရွာဟာ ကမ်းရင်ရွာလို့ခေါ်
တယ်။ ချောင်းဟိုဘက်က ရွာကတော့
အကျဉ်းငြိမ်းထောက်ရွာလို့ ခေါ်တယ်။
ဒီရွာ တွေကို မကွေးအရေးပိုင် အေဆင်
နဲ့ ချုပ်တယ်။ ဒီရွာက သူကြီးကတော့
အိမ်ထောင်လို့ခေါ်တယ်။ ဦးပွေးဟာ အင်္ဂလိပ်
သက်အောက်မှာ အမှုထမ်းရပေမယ့်
အိမ်ထောင်ဖက်ရှိပြီး ကျေးရွာလူထုအပေါ်
အစားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်တဲ့ သူကြီး
တစ်ယောက်ပါ”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်နာမည်က”

“ကျွန်တော့်နာမည် သာညွန့်

“မောင်ရင်ကို ကျုပ် အကျ
အညီ တစ်ခုတောင်းချင်တယ်။ ကျုပ်
အနည်းငယ်နေတယ်။ ဒီတစ်ည မောင်ရင်
အိမ်မှာ တည်းခိုချင်တယ်”

“တစ်ညမဟုတ်ပါဘူး။ ပျော်
သလောက်နေပါ။ ဦးကြီးတို့လို မြန်မာ
အိမ်ထောင်သွေးသောက် ရဲဘော်တွေကို

လေးစားပြီးသားပါ”

အမှောင်သည် တဖြည်းဖြည်း
ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီ။ ရွာဆီမှ ရေနံဆီမီးခွက်
အလင်းရောင်များသည် လက်ပံပင်များ
အကြားမှ ဟိုတစ်ပြောက်၊ သည် တစ်
ပြောက် တွေ့ရ၏။ မြူရိပ်နင်းငွေ့များ
ဒေါင်းနေချောင်းရိုးထဲ ခပ်ပါးပါး လွှမ်းခြုံ
နေ၏။ သွေးသောက်ကြီး ရဲဒင်နှင့်
ဘညွန့်တို့ နှစ်ဦး လှည်းကို တအိအိ
မောင်းနှင်လျက် လက်ပံတော အမှောင်
ထဲမှာ ပျောက်သွားတော့၏။

(၂)

နေခြည်နုသည် နင်းဝတ်လွှာ
ကို ဖောက်၍ ကမ်းရင်ရွာပေါ်သို့ အလင်း
တန်း ဖြန့်ကျက်ထား၏။

“ပထမတော့ အင်္ဂလိပ်ရန်ကို
ရှောင်ရင်း စလင်းဘက် တော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမအဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်း
ဖို့ ရောဝတီမြစ်ရိုးဆင်းခဲ့တာပဲ။ တကယ်
တမ်းကျတော့ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမကို ဆက်သွယ်
ရ ခက်နေတယ်”

အိမ်နောက်ဘက် နွားတင်းကုပ်
ထဲတွင် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဦးရဲဒင်
က သာညွန့်ကို ရှင်းပြသည်။

“ဦးကြီး ပျော်သလောက်နေပါ။
ဒီကနေပြီး စလင်း ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမသတင်း
ကို စုံစမ်းပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း တစ်
ဖက် တစ်လမ်းက စုံစမ်းပေးပါမယ်။
ရွာထဲမှာတော့ အောက်ပြည် အောက်
ရွာက ဦးကြီးတစ်ယောက် အလည်
ရောက်နေကြောင်း သတင်းလွှင့်ထား
တယ်”

“ကျုပ်လည်း ဒီမှာနေတုန်း
အလကား မနေပါဘူး။ မိသားစုအလုပ်
တွေကို ဝိုင်းကူလုပ်မှာပေါ့”

“ကဲ... ဦးကြီး ကျွန်တော်
ရွာဦးကျောင်းက ဟန်ဘဲကို လှည်းပြီးချ
သွားလိုက်ဦးမယ်”

လှည်းမြီးချသည်ဆိုသော
စကားရပ်မှာ လှည်းဘီးတွင် တပ်ထား
သော သံခွေအသစ်လဲတပ်ရန် ဖြစ်၏။

“ကဲပါ... အဲဒီအလုပ် ငါ
သွားလိုက်ပါမယ်။ မင်းက အိမ်မှာ လုပ်
စရာရှိတာသာ လုပ်တော့”

ဟု ပြောကာ ဦးရဲခင်သည်
လှည်းဘီးနှစ်ဘီး၏ လှည်းဝင်ရိုးပေါက်
ထဲသို့ လက်နှစ်ဖက် လျှိုသွင်း၍ လက်
နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ဆန့်တန်ပြီး ရွာ
လယ်လမ်းအတိုင်း ရွာဦးကျောင်းဆီသို့
ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာ
ကို ရွာထဲမှ လူများ ထူးဆန်းလှစွာ
ရင်သပ်ရှုမောကြည့်နေကြ၏။

တစ်ခုသောနံနက်တွင် ဦးရဲခင်
သည် ယာခင်းတစ်ခု၏ တဲတစ်တဲအနီး
ရောက်သွားရာ နမ်းနတ်နေကြသည့်
ယာသမားတစ်စုက...

“ဦးကြီး တဲထဲဝင်ပြီး ထမင်း
စားသွားပါဦး” ဟု ဆိုရာ ဦးရဲခင်က
“ကျွန်က အလှစားမှာ မဟုတ်ဘူး အဝ

စားမှာ သန္ဓိုမှ ကျွေးနော်”

“ထမင်း ဟင်းတွေ ပိုလျှံပါ
တယ်။ အားမနာတမ်း အဝစားပါခင်ဗျာ”

ဦးရဲခင်သည် နမ်းနတ်သမား
(၂၅) ယောက်စာ ထမင်း ဟင်းများကို
အကုန်စားပြီး ထွက်သွား၏။ နမ်းနတ်
သမားတို့ မွန်းတည့်ခါနီး၍ ရပ်နားကာ
တဲထဲဝင်၍ ထမင်းစားမည်ပြုရာ ထမင်း
တစ်စေ့ ဟင်းတစ်ဖတ်ပင် မကျန်
တော့သဖြင့် ထမင်းနှင့်ဟင်း ပြန်ချက်
၍ စားကြရလေ၏။

(၃)

တစ်နေ့သ၌ ရွာလယ်တွင် ဆု
ဆုညည်ကြားရ၏။ ဦးရဲခင် အသံလာ
ရာသို့ ထွက်ကြည့်ရာ ရွာသားတစ်
ယောက် ကျွဲနဖားကြီးထိုးရန် ကျွဲကို
ကြီးနှင့်တုတ်ပြီး လဲရန် ရွာသားတွေကို
အကူအညီခေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်
ဦးရဲခင်က -

“လူတွေခေါ်မနေပါနဲ့ကွာ။ မင်း
ကျွဲက ဘယ်လောက်သန်လို့လဲ။ ငါ ချီ
ကိုင်ထားမယ်။ မင်းက နဖားကြီးထိုး
ကွာ”

ထိုအခါ ကျွဲရှင်က...

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးကြီးရဲ့ ဒီကျွဲ
က သိပ်ကြမ်းတာ”

“ဖြစ်ပါတယ်။ စမ်းကြည့်လေ”
ဟုဆိုကာ ဦးရဲခင်သည် ကျွဲ
ချီဖျားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ကိုင်ထားရာ ကျွဲအောက်မေးသည် ကျွဲ
ကြီးနှင့် ကပ်နေသဖြင့် ကျွဲကြီး ထုတ်
တုတ်မျှ မလှုပ်နိုင်။ အလွယ်တကူ နဖား
ကြီးထိုးရသည်။ ကျွဲချီဖျားကို မနိုင်မနပ်
မထိတထိ ကိုင်လျှင် ကျွဲခတ်၍ ရင်
သေနိုင်၏။ ဦးရဲခင်၏ သန်သောထုတ်

ကြည့်ပြီး တစ်ရွာလုံး စုသပ်ချီးမွမ်းကြ
ကုန်၏။

“ကဲ...မင်းတို့ကိစ္စတော့ ပြီး
ပြီ လာကြ...ငါ့ကို တစ်ခုကူညီဦး”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲခေါ်သွား၏။
ထို့နောက် နှမ်းငါးတင်းဝင် ပုတ်တစ်လုံး
ကို ရွာသားငါးဦးအား သူခေါင်းပေါ် ပင့်
ဆင်ခိုင်း၏။

“နိုင်ပုံမလား ဦးကြီး”
“နိုင်ပါတယ်ကွ”

ရွာသားငါးဦးသည် နှမ်းငါးတင်း
ပုတ်ကြီးအား ဝိုင်းမ၍ ဦးရဲခင်၏
ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်ပေးကြ၏။ ဦးရဲခင်ကား
ညည်းနည်းမျှ မဖြူ၊ မတုန်လှုပ်။ ပုတ်ကြီး
အား ခေါင်းပေါ်ရွက်လျက် နွားသိုးတစ်
ဆောင်ကို လက်ကဆွဲ၍ ရွာလယ်
ထဲသို့မကြီးအတိုင်း ပျူတီးကုန်းရွာဘက်
သွားလေ၏။ ကျေးရွာထဲမှ ထို
ခြင်အရာကို မြင်ရသူအပေါင်းမှာ
အံ့သြစွာမောကျန်ခဲ့၏။

ရွာတောင်တံခါးအထွက် ထန်း
တောထဲ၌ လူစုစုတွေ၍ ဆောရပ်ကြည့်
သံသရာ သဲကြီး မဲကြီးခွပ်နေသော
ခြင်နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ ကြက်ပွဲ

ကြည့်သူများသည် ကြက်ပွဲကို မကြည့်
နိုင်ဘဲ ဦးရဲခင်၏ သန်မာလှပုံကို ဝိုင်း
ကြည့်နေစဉ် ဦးရဲခင်လာဆွဲလာသော
နွားသိုးသည် လန့်၍ ဦးရဲခင်အား နောက်
မှ ဆောင့်၍ ဝှေ့၏။ ထိုအခါ ဦးရဲခင်
မှာ နည်းနည်းမျှ မဖြူ ယိမ်းပိုင်ခြင်း မရှိ။
နောက်လှည့်၍ နွားသိုးအား ခြေဖြင့်
ကန်ရာ နွားသိုးမျော ပြေည့် ဘိုင်းဘိုင်း
လဲကျသွားလေ၏။ ဦးရဲခင်ကား အလေး
ဝန်ကိုလည်း ရွက်နိုင်၏။ ခြေနှင့်ကန်ရာ
တွင်လည်း သံခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်
သည့်နယ် ကန်ချက်ပြင်းလှ၍ နွားသိုး

လဲရ၏။ မကြာမီ နွားသိုး သတိရလာ
၏။ ထိုအခါ ဦးရဲခင်သည် ပျူတီးကုန်း
ရွာ ကမ်းပါးအတက်ကို နွားသိုးကို ဆွဲ
လျက် ခပ်သွက်သွက် တက်သွားသည်
ကို ရွာသားများ မျက်စိတဆုံး အံ့သြစွာ
ကြည့်နေကြ၏။

(၄)

တစ်နေ့သ၌ ဦးရဲခင်သည်
မကွေးမြို့သို့ ရောက်သွား၏။ ဈေးအနီး
မဲထီးကျောင်းတိုက်ဝင်းထဲ လူများ စုဝေး
ကြည့်ရှုနေသည့် လက်စွဲပွဲကို ဝင်
ကြည့်၏။ လက်စွဲသမားတစ်ဦးသည်
မြန်မာလက်စွဲအကွက်များကို ဟန်ရေး
ပြရင်း...

“ကျွန်ုပ်နဲ့ယှဉ်မယ့်လူရှိရင် ဝင်
ခဲ့ပါ။ ယှဉ်ဝံ့တဲ့ကလူတစ်ယောက်မှ မရှိ
ဘူးလား”

ဟု စိန်ခေါ်နေ၏။ ဦးရဲခင်သည်
လက်စွဲပွဲကြည့်ရန် လာရာမှ စိန်ခေါ်
သော လက်စွဲသမား၏ စကားကြောင့်
မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
လက်စွဲစည်းဝိုင်းထဲဝင်သွားကာ...

“မင်းက တယ်လည်း လေလုံး

ထွားပါကလား။ မင်းလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ငါ
နားရွက်ကို ဆွဲစမ်းကွာ” ဟု ပြောပြီး
လက်ဝှေ့သမားရှေ့သို့ ခေါင်းထိုးပေး၏။
လက်ဝှေ့သမားသည် ဦးရဲဒင်၏ နားရွက်
နှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲကိုင်ထား
သော်လည်း ဦးရဲဒင်က ခေါင်းခါပစ်တိုင်း
လွတ်ထွက်သွားသည်။ နားရွက်ကို ဆွဲ
ကိုင်၍ မရ ဖြစ်နေ၏။

“မင်း... ငါ့နားရွက်ကိုတောင်
မိအောင် မဆွဲနိုင်ဘူး။ ငါ့ရင်ဘတ်ကို အား
ရှိသလောက် ထိုးစမ်းကွာ”

ဟုပြောကာ ရင်ကော့ပေး၏။
လက်ဝှေ့သမားက မခံချင်စိတ်ဖြင့် လေး
ငါးချက် ထိုး၏။ ဦးရဲဒင်ကား မဖြူ။

“ထပ်ထိုးဦးကွာ”

လက်ဝှေ့သမားက သုံးခဲလေး
ချက် ထပ်ထိုးပြန်၏။ ဘယ်နှယ်မှ မနေ။
ထို့နောက် ဦးရဲဒင်က...

“မင်း ငါ့ကို ထိုးလိုအားရှိပြီလား။
ငါ့အလှည့်ရောက်ပြီ” ဟု ပြော၍ တစ်
ချက်တည်း ထိုးချလိုက်ရာ လက်ဝှေ့
သမားခမျာ လူအုပ်ထဲ ပစ်ကျသွားပြီး
စကားမေးမရတော့ဘဲ သတိလစ်မေ့
မြောသွားတော့၏။ ဦးရဲဒင်လည်း လူ

သတ်မှုဖြင့် အရေးယူခံရမှာ ကြောက်
သဖြင့် ကမ်းရင်ရွာသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့
သည်။ ထိုသတင်း တစ်မဟုတ်ချင်း
မကွေးမြို့ထဲ ပျံ့သွားသည်။ တစ်ပတ်
အကြာတွင် ဦးရဲဒင်၏ လက်သီးဒဏ်
ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ ခု
ကျွန်တော်ဟာ ဦးရဲဒင်နဲ့ လက်ဝှေ့ ယှဉ်
ပြိုင်ထိုးသတ်ပြီး လက်စားချေချင်လို့ပါ။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဟိုမှာ ထောင်
ထားတဲ့ ဝါးပိုးကို ကွဲအောင် လက်သီး
နဲ့ ထိုးပြစမ်းကွာ”

ဝါးပိုးမှာ လေးထွာခန့်လုံးဝန်း

ရှိ၏။ စံရွှေသည် ဝါးပိုးကြီးကို လက်သီး
ဖြင့် လေးငါးချက်ထိုး၏။ လက်သီးထာ
နာ၍ ဝါးပိုးကား မဖြူ။ ထိုအခါ ဦးရဲဒင်
က...

“ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟုပြောကာ ဝါးပိုးကြီးအား
လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်တည်းထိုးလိုက်
ရာ ဖြန်းခဲနဲ့ ကျိုးသွားလေသည်။ စံရွှေ
လည်း ဦးရဲဒင်၏လက်သီးပြင်းပုံကို ကြည့်
၍ တအံ့တသြဗြစ်နေရ၏။

“မင်းရှာနေတဲ့ ဦးရဲဒင်ဆိုတာ
ငါပဲ”

စံရွှေသည် ဦးရဲဒင်ကို ကြောက်
ရွံ့သွား၏။ ဦးရဲဒင်က ရွာထဲလိုက်လည်
ထမင်းစားရန် ခေါ်၏။ စံရွှေက မလိုက်
ဝံ့။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ
တစ်ပါးကို ရန်မပြုတတ်ပါဘူး။ ခြောက်
အချင်းချင်း မတရားမလုပ်ပါဘူး။ ငါ
တာ နယ်ချဲ့ကျလားဖြူပဲ”

ထို့နောက် လက်စားချေချင်
လာသော စံရွှေသည် ဦးရဲဒင်အား
ကန်တော့၏။ ဦးရဲဒင်သည် စံရွှေ
မကွေးသို့ပြန်ရန် သဖန်းဆိပ်

သို့ ထိုက်ပိုပြီး ရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏။

xxx

(၅)

တစ်လခန့်ကြာသော်...

နံနက် ၉ နာရီခန့် အချိန် ဖြစ်သည်။ ကမ်းရင်ရွာသည် မြူနင်းတို့ ခိုင်းစွဲလျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းသတ်နေ၏။ ထန်းသမား မိုးဆိတ်သည် ထန်းဆက်ရန် ရွာအရှေ့ဘက် ပျူတီးကုန်း၊ ကုန်းကျောဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ မိုးဆိတ်သည် ထန်းပင်ပေါ်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ကုလားဖြူ တပ်စိတ်တစ်စိတ်များ ခုန်းစီးလျက် လက်ပန်းကုန်းဆင်းလမ်းအတိုင်း ရွာဆီသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကပ္ပတိန်ရိတ် ဦးစီးကုလားဖြူတပ်စိတ်သည် ရတနာပြည်တော် မြန်မာဘုရင်တော်မတော်ကြီး ကျန်ရစ်သော မျိုးချစ်သွေးတော်ကြီး ရဲဒင်အား ဖမ်းဆီးရန် ခြံထားနေခြင်းဖြစ်၏။ မိုးဆိတ်သည် ဆင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ရွာဆီသို့ ပြန်ပြီးရဲဒင်ထံသို့ အလျင်အမြန် သတင်းပို့သည်။ ထိုသတင်း

ကြောင့် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ သွေးသောက်ကြီး ရဲဒင်သည် သူ၏လက်စွဲငှက်ကြီးတောင်စားကို ယူ၍ ရွာအနောက်ဘက် စေတီပျက်ကလေးရှိရာ ဘုရားကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက် ပုန်းအောင်းကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတွင် သေနတ်သံများ ကြားလာရ၏။ ကုလားဖြူတပ်စိတ်သည် စေတီပတ်ပတ်လည်ကို ဝိုင်းရံထားပြီး သွေးသောက်ကြီး ရဲဒင်အား အဖမ်းခံရန် အမိန့်ပေးနေ၏။

သေနတ်သံများ နီးသထက်နီးလာကာ သူ့အတွက် လွတ်လမ်းမရှိတော့ဟု ဦးရဲဒင် သိလိုက်၏။ စေတီပျက်ကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် အုတ်တံတိုင်းကာရံထား၏။ အုတ်တံဆိုင်မှခပ်ပေါက်တစ်နေရာမှ လှမ်းကြည့်ရာ ကုလားဖြူစစ်သားများ လေးဖက်လေးတန် ဝိုင်းရံလျက် သေနတ်များ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်၍ လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးရဲဒင်သည် လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်၍ အုတ်ရိုးပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ကုလားဖြူစစ်သားအား အုတ်ခဲကျိုးဖြင့် တအားပစ်ထည့်လိုက်၏။ မျက်နှာတည့်တည့် ထိမှန်သွားကာ နောက်သို့ လန်ကျသွား၏။ ကုလားဖြူစစ်သားများ အငိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် အရှိန်တန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဦးရဲဒင်သည် အုတ်ရိုးပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး တောင်ဘက်အုတ်ရိုးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး အုတ်ကျိုးတစ်လုံးဖြင့် အနီးဆုံးကုလားဖြူ စစ်သားတစ်ယောက်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ အလွန်ပြင်းထန်လှသော ထိချက်ကြောင့် ဇက်ကျိုး၍ ပုံလဲသွားတော့၏။

ထိုစဉ် ကုလားဖြူစစ်သားများ သည် ကြောင်၍ငေးဝိုင်းနေ၏။ ထို့ နောက် ဦးရဲဒင်သည် ပခုံးတွင် လွယ် ထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် ကုလားဖြူစစ်သားများ ရှိရာသို့ တကြိမ် ဝင်ခုတ်ရာ ကျည်ဆန်များသည် ဦးရဲဒင် ၏ ရင်ဘတ် နောက်ကျောများကို ထိ မှန်၍ နောက်ဆုံး၌ ပုံလဲကျသွားတော့ ၏။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကုလားဖြူစစ်သား ခုနစ်ယောက် ကျဆုံးပြီး နှစ်ယောက် လက်ပြတ်သွားခဲ့၏။ ဦးရဲဒင်အလောင်း ကို လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်၍ မြင်းဖြင့် တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ ကမ်းရင်ရွာ၏ အနောက်တံခါးထိပ် လက်ပံပင်ကြီး အောက်၌ တွဲလွဲချည်ထားပြီး လူအများ မြင်စေရန် စာတန်းတစ်ခုရေးထားသည်။

“ကေရီဘုရင်မကြီးအား ပုန်ကန်ခြားသော ဝရမ်းပြေး ဓားပြ လူသတ်သမား ငရဲဒင်”

ဤလက်ပံပင်အောက်မှ ဖြတ် သန်းကြသော ရွာသူရွာသားများသည် ဦးရဲဒင်၏ ရင်ဘတ်၊ နောက်ကျော၊ လက်မောင်း၊ ပေါင်တို့တွင် ထိုးထား သည့် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များကို ရင်

သပ် ရှုမောကြည့်လျက် မြန်မာမျိုးချစ် တော်လှန်ရေးသမား သွေးသောက်ကြီး ဦးရဲဒင်၏ သေအံ့နှုန်း နယ်ချဲ့ကို ကြားဝါ ခဲ့သည့် စကားများကို ကြားယောင်လျက် ရှိသည်။

သွေးသောက်ကြီး ရဲဒင် နောက် ဆုံး ပြောခဲ့သောစကားမှာ -

“ဒီဘဝမှာ မင်းတို့ကို ငါ တိုက်ခဲ့တယ်။ နောင်ဘဝရှိသေးလို့ တွေ့ ကြဦးမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းတို့ကို ငါက တော့ ဆက်တိုက်ဦးမှာပဲ” ဟူ၍ ဖြစ် ယိသည်။

(ဤဇာတ်လမ်း ကျောရိုးကို ပြောပြခဲ့သော ကွယ်လွန်သူ စာရေး ဆရာ လယ်ကိုင်း ကိုလေးအား အနု အညွတ် ဂါဝရပြုပါသည်။)

မကွေးလှမြင့်

အေးမတို့အုပ်စု ပလိမ်းကိုယ်စီ လွယ်ကာ တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးဦးကျချိန် လယ်သမားများ ပျိုးထောင်ထားချိန်တွင် ကောက်စိုက်ရက်က လိုနေသေးသဖြင့် အားလပ်နေကြသေးသည်။ မကြာမီရက်ပိုင်း လောက်တွင်တော့ လယ်ထဲဆင်းကာ ကောက်စိုက်ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။

အေးမ၏မိဘများက လယ်သမားများ ဖြစ်ကြ၏။ ရွာရှိ ကောက်စိုက်သုတ်ထဲတွင် အေးမ ဝင်၍ စိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူမတို့လယ်စိုက်ရသော အခါ အေးမ၏ကောက်စိုက်လုပ်အားခ ရှိနေခြင်းကြောင့် ကောက်စိုက်ခ အထူးပေးစရာမလိုဘဲ ခုနှိမ်ပေးချေနိုင်လေသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မတွေ မြန်မြန် လျှောက်ကြပါဟဲ့”

“တော်တော်ကြာ ငါတို့ထက် ဦးတုံးလူတွေရှိနေရင် ဘာမှမရဘဲ နေဦးမယ်ဟဲ့”

ရွာထဲရှိ အေးမတို့မိန်းမဖော်တစ်စု တောထဲထွက်လာကြခြင်းမှာ တောချုံများအောက်တွင် ဖက်စိုမို့ ရှာ

ဖွေကြရန်ဖြစ်သည်။ ဖက်စိုမို့က ယခုလို မိုးဖြိုင်းဖြိုင်းရွာသည့်အချိန်မျိုးတွင် ပေါက်တတ်လေသည်။ နွေအခါတွင် သစ်ပင် ချုံပင်များရှိ အရွက်ဟောင်းများ အရွက်ခြောက်များ ကြွေကျသည်။ ထိုသစ်ရွက်ခြောက်များသည် မိုးတွင်း အချိန်ရောက်လာသောအခါ မိုးရေထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ဆွေးမြည်လာကြသည်။ ထိုသို့ဆွေးမြည်ရာမှ မိုးမှူး ပေါက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သစ်ရွက်၊ ဖက်ရွက် အဆွေးများမှ ပေါက်လာသော မိုးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖက်စိုမို့ဟူ၍ ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖက်စိုမို့တွေလျှင် နှုတ်ယူ၍ အိမ်ရောက်ပါက ရေစင်အောင်ဆေးပြီး ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ကန်စွန်းရွက် အနည်းငယ်ထည့်ကာ လုံးချက်ချက်စားနိုင်ကြသည်။ အရသာမှာ အလွန်ချို၍ တထုတ်ထုတ်နှင့် စား၍ ကောင်သည်။ ကန်စွန်းရွက် ထည့်ချက်ရခြင်းမှာ ကန်စွန်းက မှို၏ အဆိပ်အတောက်ကို ကြေစေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးမို့၊ တောင်ပိုမို့၊ မြက်ကြားမို့၊ ဖက်စိုမို့ ကြွက်နားရွက်မို့

မို့ပြင်း စသည့် မှိုများမှာ စားကောင်းသော မှိုများဖြစ်သော်လည်း ချက်သည့်အခါ ကန်စွန်းရွက်အနည်းငယ်ထည့်ချက်ခြင်းအားဖြင့် အဆိပ်အတောက်ကင်းနိုင်လေသည်။

အေးမတို့ မိန်းကလေးတစ်စု လာခဲ့ရင်းက တောင်ခြေတောစပ်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့...ကောင်မတွေ ချုံတွေ သစ်ပင်အောက်ကို အသေအချာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ရှာကြနော်”

“အေး...မိုကိုချည်းလည်း မဲရှာမနေတဲ့ဦး။ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သတိထားကြဦး”

တကယ်တော့ ဖက်စိုမို့က သစ်ပင်၊ ချုံပင်တွေအောက်မှာသာ ပေါက်တတ်ကြသည်။ ချုံအောက်သို့ ငဲ့ကြည့်ပါက သစ်ရွက် အဆွေးများ ကြွတက်နေပြီး ဖက်စိုမို့ပွင့်များကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ဒီချုံအောက်မှာ ဖက်စိုမို့တွေ ထွက်နေပြီ”

“ဟေ့...ဟေ့...မလှကြနဲ့နော်။ တစ်ပွင့်ချင်း တဖြည်းဖြည်း ယူ

နှုတ်ယူကြ

မိုးပွင့် ပင်စည်မှကိုင်၍ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲနှုတ်လျှင် အမြစ်ပါပါရှိလာသည်။ နှုတ်၍ရသော မိုးပွင့်များကို ပလိုင်းဆဲထည့်ယူရသည်။ တစ်ချို့အောက်တွင် မိုးရိုးမရှိ ငုံကြည့်ရပြီး မိုးပေါက်နေသည်ကို တွေ့လျှင် ချို့အောက်သို့ တိုးစင်ကာ မိုးနှုတ်ယူရသည်။ ပြီးလျှင်

နောက်တစ်ချို့သို့ ကူးရှာရသည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ချို့မှတစ်ချို့ တောင်တစ်ကုန်းမှ နောက်တစ်ကုန်း၊ တောတစ်တောမှ နောက်တစ်တောသို့ သွားကြကာ ရှာဖွေကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ငါတို့ တစ်စုတည်း လိုက်ရှာနေလိုက်တော့ စားလောက်အောင် မှီက တော်တော်နဲ့

ရကြမှာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဒါဖြင့် ငါတို့လူအုပ်စုခွဲပြီး လိုက်ရှာကြမယ်လေ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို လူစုခွဲပြီး တစ်နေရာစီလိုက်ရှာကြမှ မှီတွေနိုင်ကြမှာလေ။ တစ်စုတည်း လိုက်ရှာနေလိုက်တော့ ရတဲ့သူက ရ၊ မရတဲ့သူက မရ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ကဲ...ထားရီနဲ့ သုံးယောက်အဖွဲ့က ဟိုချောင်းလှိုင်ရိုးဘက် တောင်ကုန်းတွေမှာ သွားရှာကြ။ ငါနဲ့ သုံးယောက်အဖွဲ့က ဒီအုတ်နံ့သာကုန်းဘက် တက်ရှာမယ်။ ဘုတ်ဆုံမနဲ့ သုံးယောက်က ဟိုကုလားဘုန်းကြီးကုန်းဘက် တက်ရှာကြဟေ့။ နေ့ခင်းမွန်းတည့်ချိန်လောက် ပြန်ထွက်ကြပြီး ဟောဒီ တောင်ခြေက သောင်ပင်ရိပ်မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်နော်။ သုံးဖွဲ့စလုံး စုံကြမှ ရွာ အတူပြန်ကြမယ်”

အေးမက ဦးဆောင်၍ မှီကို လူစုခွဲ ရှာဖွေကြရန် နေရာခွဲပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မှီရှာသည့်အလုပ်က မရမော့ဟေ့ ရမော့မော့ အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကံသေ ကံမ မှီရသည်ဟု ဘယ်သူမှ

အတတ်မသိနိုင်ကြ။ ဟိုချုံအောက်တွင်
မို့ပေါက်နီ။ ဒီသစ်ပင်များအောက်တွင်
မို့တွေ့နိုင်နဲ့ မျှော်လင့်ပြီး လိုက်လံရှာဖွေ
ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်
မနက်လုံး ရှာဖွေခဲ့သည့်တိုင်အောင် မို့
တစ်ပွင့်မှ မတွေ့ခဲ့၍ တောထဲက စား
ကောင်းသည့် အရွက်အညွန့်များကို
အရက်ပြေ ခူးထည့်လာကြရသည်။ မို့
လေးငါးပွင့်တွေ့သူလည်း ရှိသည်။ တချို့
က ချုံအောက်တွင် မို့တော့တွေ့ပါရဲ့
တွေ့သည့်မို့တွေက ရော်နေလေပြီ။ နှုတ်
မရတော့ချေ။ တချို့ကတော့ မို့ကျင်းကြီး
ကို သွားတွေပြီး ပါလာသည့်ပလိုင်းနှင့်
မဆန့်၍ ခေါင်းပေါင်း ပုဆိုးနှင့် ထည့်
ထုပ် သယ်လာကြရသည်။

မို့ရှာကြသည့်အခါ မို့ရှာမတွေ့
သူများက မို့ရှာတွေ့ကြသူများကို မခံ
ချင်အောင် အရက်ပြေ ပြောဆိုတတ်
သည့် စကားရှိလေသည်။

“ဟဲ့...အေးမတို့က မို့ရှာရင်
တွေ့မှာပေါ့ဟဲ့။ သူ့ ငယ်စဉ်က မစင်စား
ခဲ့ဖူးလိမ့်မယ်။ ငါတို့ကျတော့ တစ်ပွင့်မှ
ရှာမတွေ့တာဟာ ငယ်စဉ်က မစင်မစား
ခဲ့ဘူးလို့ပဲဟေ့”

မို့ရှာတွေ့သူကို မို့ ရှာမတွေ့သူ
က အချင်းချင်း မခံချင်အောင် စနောက်
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့စကား နောက်
ကြသော်လည်း တစ်ရွာတည်းအတူနေ
သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၍ စိတ်မဆိုးကြပါ
ချေ။

“တစ်နှစ်တစ်ခါ ပေါ်လို့လာ၊
ငါလည်း မင်းလောင်း၊ ထီးဖြူဆောင်း”
ဟူသော စကားထားမှာ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ
သာ ပေါက်ထွက်လာတတ်သည့် မို့များ
ကို ရည်ရွယ်ကာ ဝှက်ထားသော စကား
ထားပင် ဖြစ်သည်။ တောထဲ ချုံထဲတိုး
၍ မို့ရှာဖွေလျှင် မြွေများကို သတိထား
ကြရသည်။ မြွေများက မို့ပွင့်များကို
စားသောက်တတ်ကြလေသည်။ မို့ပေါက်
လျှင် ထိုမို့ကျင်းနား၌နေကာ မို့ စားနေ
တတ်သည်။

မို့ရှာဖွေ၍ များများစားစား တွေ့
ခဲ့လျှင် အိမ်တွင် စားရန်ချန်ထားပြီး ထို
မို့ပွင့်များကို နီးဖြင့် ပန်းလေးပွင့်တစ်တွဲ
စီ တွဲပြီး ရွာထဲ၊ မြို့ရောက်ထဲတွင် ရောင်း
ချနိုင်သည်။ အခြားပစ္စည်းများသာ အပြိုင်
ဝယ်ရောင်းနိုင်ကြသည်။ မို့ကိုတော့ ပြိုင်
မရောင်းနိုင်ကြပေ။ တောတောင်ထဲမှ

ရှာဖွေရလာ၍သာ ရောင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဖက်စိုမို့နှင့် တောင်ပိုမို့က
ပေါက်သည့်အချိန် မတူကြပေ။ ဖက်စို
မို့က ချုံပင်သစ်ပင်များအောက်၌ ကြေး
ကျနေသော အရွက်များ ဆွေးပြည့်ပြီး
ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်ပိုမို့
ကတော့ ခြံတောင်ပိုမှ ပေါက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ အမြစ်ရှည်များဖြင့် တူး၍
နှုတ်ယူရသည်။ ထူးဆန်းသည်က မို့
ပေါက်သော တောင်ပိုသည် နှစ်စဉ်
နေ့ရက်မလွဲပဲ ပေါက်ထွက်တတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ တောတောင်ထဲတွင် မို့ပေါက်
သော တောင်ပိုတွေလျှင် မို့နှုတ်ယူပြီး
နှုတ်ယူသည့်နေ့ရက်ကို မှတ်သားထား
ပြီး နောက်နှစ် ထိုမှတ်ထားသည့်နေ့
ရက်တွင် ထိုတောင်ပိုသို့ သွားရှာလျှင်
တောင်ပိုမို့များ ပေါက်ထွက်နေသည်ကို
အံ့သြဖွယ်ပင် တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်း မွန်းတည့်ချိန်နီးထား
သောအခါ အေးမတို့ အုပ်စုက ပထမ
စုရပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အေးမ
အဖွဲ့များကို စောင့်နေကြသည်။ သူတို့
ပလိုင်းထဲတွင် မို့ပလိုင်းတစ်ဝက်

ဆာကြ၍ ဟင်းစားအတွက်တော့ လုံ
ဆောက်နိုင်ကြလေသည်။

“ဟို...ကျန်နှစ်ဖွဲ့တော့ ဘယ်
နေရာတွေကိုများ လိုက်ရှာနေတယ်
သိဘူး။ ခုချိန်ထိတောင် စုရပ် ညောင်
ပင်ကို ပြန်မရောက်လာကြသေးဘူး”

“ဟော...ဟော...ပြောရင်း
ချီရင်း ထားရိနဲ့အဖွဲ့ ဟိုတောင်ကုန်း
ဆီက ဆင်းလာနေကြပြီ”

“ဟယ်...နောက်ကျလိုက်
ပြတာဟယ်။ မို့တွေကော ဘယ်
ဇာတ်က ရခဲ့ကြလဲဟဲ့”

“သိပ်မရခဲ့ပါဘူးဟယ်။ နည်း

နည်းပဲ ရခဲ့ကြတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘုတ်ဆုံမတို့အဖွဲ့ ပြန်
မရောက်ကြသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်...သူတို့အဖွဲ့
ပြန်ရောက်ကြရင်တော့ လူစုံပြီဖြစ်လို့
ရွာပြန်လို့ရပြီလေ”

ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ အေးမ
တို့အဖွဲ့နှင့် ထားရိတို့အဖွဲ့က အမောပြေ
ထိုင်နားကြရင်း ဘုတ်ဆုံမတို့ အဖွဲ့
ရောက်အလာကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့ကြ
သည်။

“ဒီကောင်မတွေ ဘယ်လောက်
ဝေးဝေးကိုများ လိုက်ရှာနေကြလဲ မသိ

ဘူး”

“မဟုတ်မှလွဲရော မို့တွေ
တအားပေါက်နေတဲ့ မှီကျင်းကြီးတွေလို
နှုတ်နေကြတာမှန်းမှ မသိတာပဲ”

“ဟော...ဟော...ဟိုးက
လာနေကြတာ ဘုတ်ဆုံမတို့အဖွဲ့ပဲ
ဖြစ်မယ်ဟေ့”

“ဟာ...သွားတုန်းက သုံး
ယောက်ပါ။ အခုလာနေတာက နှစ်
ယောက်တည်းပဲဆိုတော့ ဘုန်းဆုံမ မပါ
ပါလား”

ထိုအဖွဲ့လည်း သူတို့ထိုင်နား
နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဟဲ့...နင်တို့နဲ့အတူ သွားတဲ့
ဘုတ်ဆုံမကော ဘယ်မှာကျန်နေခဲ့လဲ
ဟဲ့”

“ဟာ...ဘုတ်ဆုံမ ဒီညောင်
ပင်ကို ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်လာသေးလို့ နင်တို့
နဲ့အတူ သွားကြတာမို့ မေးနေတာလေ”

“ဘုတ်ဆုံမက ကုလားဘုန်းကြီး
ကုန်းတောင်ကုန်းပေါ် တက်ရှာကြတော့
မို့ ဆယ်ပွင့်လောက်တွေသွားပြီး ငါတို့
နဲ့ ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ သူ ညောင်ပင်

ကြီးအောက်ကပဲ စောင့်နေမယ်ဆိုပြီး
ခပ်စောစောက သူတစ်ယောက်တည်း
ပြန်သွားနိုင်ခဲ့တာလေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ အခု
ညောင်ပင်အောက်ကိုလည်း ပြန်ရောက်
မလာသေးပါလား။ ဘယ်ကိုများ
လျှောက်တီးရှာနေလည်းပဲ။ ဒါမှမဟုတ်
ညောင်ပင်အောက်မှာ ငါတို့အဖွဲ့တွေကို
မတွေ့တာနဲ့ ရွာကိုများ ပြန်သွားပြီလား
ပဲ”

“သူတစ်ယောက်တည်းတော့
မပြန်လောက်သေးပါဘူးဟာ”

သူတို့အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ ပြန်ဆုံခဲ့ကြ
သော်လည်း ဘုတ်ဆုံမတစ်ယောက်
စုရပ်ညောင်ပင်သို့ ပြန်မရောက်သေး၍
စိတ်ပူနေကြလေသည်။

“ဟော...ဟော...ဟိုးက
ကုလားဘုန်းကြီးအထွက်လင်းမှာ ပလိုင်း
ကြီးခေါင်းမှာသိုင်းပြီး ထွက်လာတာ
ဘုန်ဆုံမ မဟုတ်လားဟေ့”

“ဟယ်...ဟုတ်တယ်...
ဟုတ်တယ်။ အခုမှပဲ ထွက်လာခဲ့တော့
တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဘုတ်ဆုံမပဲ”

“ဟေး...ဘုတ်ဆုံမ မြန်မြန်

လာဟေ့။ ငါတို့ ရွာပြန်ကြရအောင်”
“ဟင်”
“ဟာ”

“သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခါမှ
တောထဲ ပြန်ဝင်သွားပြန်ပြီ”

“ဟာ...ဒါဟာ ဘုတ်ဆုံမ
တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံပဲ။ လာဟေ့...ငါတို့
လိုက်ကြည့်ကြရအောင်”

အေးမတို့အဖွဲ့လည်း ဘုတ်ဆုံ
မ ပြန်ဝင်သွားသော တောထဲလိုက်ရှာ
ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ”
“ဘုတ်ဆုံမ လဲကျနေတာ ဘာ
ဖြစ်တာပါလိမ့်”

သူတို့အဖွဲ့အနားသို့ ရောက်ကြ
သောအခါ ဘုတ်ဆုံမမှာ အသက်မရှိ
တော့ချေ။ မည်သည့်အချိန်က သေဆုံး
နေသည်မသိရ။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်
တင်းနေလေပြီ။

“ဟာ...ဒါ ဘုတ်ဆုံမရဲ့ ဖို
ပလိုင်းပဲ”

တစ်ယောက်က ဖိုပလိုင်းကို
သွားကောက်လိုက်ရာ ဖိုပလိုင်းအနီး၌
မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြတော့

၏။
“ဟင်... ဒီမြွေက ဘုတ်ဆုံ
ကို ပေါက်သတ်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”
ထို့နောက်တွင်တော့ ထာ
တို့အဖွဲ့က ရွာကို ပြေးသွားပြီး ဘုတ်ဆုံ
မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးနေကြောင်း ခေါ်
လာကြသည်။ ဘုတ်ဆုံမ၏မိဘ
လည်း ထိုညောင်ပင်သို့ ရောက်လာ
ကာ ဘုတ်ဆုံမအလောင်းကို ရွာ
သယ်ယူကြပြီး ရွာအပြင်၌ အထေး
ပြင်ထားပြီး သုံးရက်ထားကာ သင်္ကြံ
ခဲ့ကြလေသည်။

တကယ်တော့ ဘုတ်ဆုံ
ကုလားဘုန်းကြီးကုန်းမှ ပလိုင်း
ခေါင်းသိုင်းပြီး ထွက်လာပြခဲ့သည့်
သူမ မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးကြောင်း
သူမ၏ အဖော်များကို သိရှိအောင်
ခဲ့သော ဝိညာဉ်သာလျှင် ဖြစ်ပေ
သည်။

တင့်ထူး(ဇေယျာ)

လိုက်နာကျင့်သုံးကြပါ

ညောင်လေးမျိုး

အောင်စေပိုင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဒဂုံ
တောင်မြို့နယ် ၁၇ ရပ်ကွက်တွင် တည်
ရှိသည့် ဥက္ကဋ္ဌရာမကျောင်းတိုက်ကြီး
သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ဆရာတော်ကြီးအား ကန်တော့
လိုက်ပြီးနောက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်
သည့် နေရာတစ်နေရာတွင် ထိုင်လိုက်
ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား
တစ်ချက်ကြည့်တော်မူလိုက်ရာမှ...

“စာရေးဆရာ ဒကာကြီး”

“ဘုရား”

“ဥစ္စာ ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲကွယ်”

“မှန်လှပါဘုရား။ တပည့်တော်
မသိရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးက ပြုံးတော်မူ
လိုက်ပြီးလျှင်...

“မသိသေးရင် မှတ်ထား ဒကာ
ကြီး။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်
ကြီးက ဥစ္စာလေးမျိုးသာ ရှိကြောင်း မိန့်
ကြားခဲ့တယ် ဒကာကြီး”

“တင်ပို့ဘုရား”

ကျွန်ုပ်မှာ ဤကျောင်းတိုက်ကြီး
တွင် ၂၀၀၁ ခုနှစ် မတ်လက ရဟန်း
ဘောင်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် ၅ လ

ကျော်ကျော် ကြာမြင့်သည့်အထိ ရဟန်း
ဘဝဖြင့် သီတင်းသုံးခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့်
လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကျွန်ုပ်
အား သိရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာ
တော်ကြီးက ဆက်၍ မိန့်ကြားသည်မှာ

“အဲဒီဥစ္စာလေးမျိုးကတော့...

၁။ ထာဝရဥစ္စာ

၂။ ဇင်္ဂမဥစ္စာ

၃။ အင်္ဂသမဥစ္စာ

၄။ အနဂါမိကဥစ္စာတို့ ဖြစ်ကြ

တယ် စာရေးဆရာ”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ထာဝရဥစ္စာဆိုတာက ရွှေလို့
ပြောင်းလို့ မရတဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့
အိုးအိမ်၊ လယ်မြေ ယာမြေတွေ ဖြစ်
တယ်။ ဇင်္ဂမဥစ္စာကတော့ ရွှေလို့
ပြောင်းလို့ရတဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကွဲ၊ နွား၊ ဆန်
ရေ စပါး၊ ပရိဘောဂ စတဲ့ဟာတွေပဲ
စာရေးဆရာရဲ့”

“တင်ပို့ဘုရား”

ကျွန်ုပ် ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိ
လာလေတိုင်း ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်
အား ဘာသာစာရားနှင့် ပတ်သက်သည့်
ဗဟုသုတနှင့် သိသင့်သိထိုက်သည်များ

ကို သွန်သင်ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

“နံပါတ် (၃) အင်္ဂသမဥစ္စာ

ဆိုတာကတော့ မိမိတတ်မြောက်ထား
တဲ့ နှုတ်မူပညာ၊ လက်မူပညာတွေပဲ
ဖြစ်တယ် ဒကာကြီး”

“မှန်ပါတာရား”

“အေး... နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့

အနဂါမိကဥစ္စာကတော့ သံသရာတစ်
လျှောက်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့အထိ မိမိ
နောက်က အစဉ်အမြဲလိုက်ပါပြီး အကျိုး
ပေးတဲ့ ဥစ္စာဖြစ်တယ်။ မိမိတို့လုပ်ခဲ့
ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စတဲ့
ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေဖြစ်ကြတယ်ကွယ်”

“တင်ပို့ဘုရား”

“မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးက ထာဝရဥစ္စာ၊ ဇင်္ဂမဥစ္စာ၊
အင်္ဂသမဥစ္စာ သုံးမျိုးတို့ကို ဥစ္စာရေခွဲ
ဟောကြားခဲ့တယ် စာရေးဆရာ။ အဲဒီ
ဥစ္စာသုံးမျိုးတို့ဟာ မတည်မြဲကြဘူး။ မိမိ
မကွယ်လွန်မီမှာ မိမိကို ခွဲခွာသွားနိုင်
သလို၊ မိမိတို့ ကွယ်လွန်တဲ့အခါမှာ
လည်း အဲဒီဥစ္စာတွေဟာ လိုက်ပါထား
ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး”

“မှန်လှပါဘုရား”

“အနဂါမိက ဥစ္စာသာလျှင်
ဥစ္စာအစစ်ဖြစ်ပေတယ် ဒကာကြီး။
အဲဒါကြောင့် အနဂါမိကဥစ္စာကို ရယူ
ပိုင်ဆိုင်ထားကြဖို့က သိပ်ကို အရေးကြီး
ပါတယ် ဒကာ၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ
စတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို လုပ်
ဆောင်ကြမှသာ ဥစ္စာအစစ်ဖြစ်တဲ့
အနဂါမိက ဥစ္စာကို ပိုင်ဆိုင်ကြရလိမ့်
မယ် ဒကာကြီး”

“တင်ပြီတုရား”

“ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ပညာ၊
သမာဓိ စတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ
သာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး လိုက်
ပြီး ကိုယ့်ကို အကျိုးပေးပေလိမ့်မယ်
ဒကာကြီး။ ဒါကြောင့် အနဂါမိက ဥစ္စာ
ဆိုတာက ကြီးပွားကြရလိမ့်မယ်ကွယ်။
အောင်းစွာအပ်နှံသိမ်းဆည်းကြရမယ်
ဒကာကြီး”

“မှန်လှပါတုရား”

“အနဂါမိက ဥစ္စာတွေကို မြှုပ်နှံ
ဆည်းဖို့အတွက် နေရာဌာနတွေ
မရှိဘူး။ အဲဒီနေရာတွေကတော့...”

၁။ ဘုရားစေတီ

၂။ ရဟန်းသံဃာတော်

၃။ ပုဂ္ဂိုလ်

၄။ ဧည့်သည်

၅။ မိခင်

၆။ ဖခင်

၇။ ဦးလေး အဖေ အစ်ကိုကြီး

အစ်မကြီး ဆိုပြီး ၇ ဌာနရှိတယ် ဒကာ
ရဲ့”

“မှန်လှပါတုရား”

“အဲဒီနေရာဌာန ၇ ခုတို့မှာ
ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စတဲ့ အမှုကိစ္စ
တွေကို လုပ်ဆောင်ပြီး အနဂါမိက ဥစ္စာ
တွေကို မြှုပ်နှံထားကြရမှာ ဖြစ်တယ်
ဒကာကြီး။ အဲဒါဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့
အထိ အကျိုးပေးထက်သန်ပေမှာ ကေန
မလွဲတော့ပါဘူး”

“မှန်လှပါတုရား။ ကျေးဇူး

ကြီးမားလှပါတယ် ဘုရား”

“အေး...အေး...အခု ဘုန်းကြီး

မိန့်တော်မူခဲ့တဲ့ဟာတွေကို ကောင်းစွာ
မှတ်သားနာယူထားပြီး လိုက်နာကျင့်
သုံးပေတော့ ဒကာ စာရေးဆရာကြီးရေ”

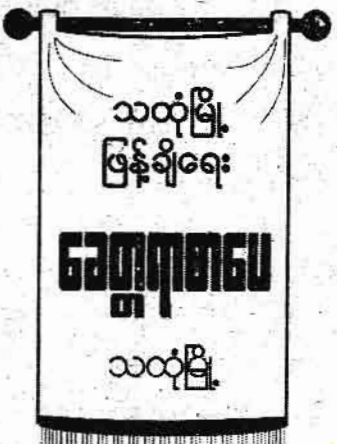
“မှန်ပါတုရား”

“ကဲ...ကဲ...ဘုန်းကြီးလည်း

တရားအလုပ်လေး ရှိသေးသကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ဥက္ကဋ္ဌာရာမ ကျောင်း
တိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ရိုသေ
လေးမြတ်စွာဖြင့် ဝပ်တွေးဦးချက်တော့
လိုက်ပြီးနောက် ကျောင်းကြီးပေါ်မှ ဆင်း
သက်၍ လာခဲ့ပါတော့သတည်း။

အောင်စေတီ

မကြောက်သူ

သက်ဦးမောင် (နမ့်စန်)

ကျုပ် နေကောင်း ကျန်းမာ
လာတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီး အပြင်း
ဖျားတာလည်း မဟုတ်တော့ နားနား
နေနေ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်။
ရွာဦးဆရာတော်ရဲ့ ပရိတ်ကြီးနဲ့ အမေ
ရဲ့ ပုတီးတော့ ကျုပ်လည်းမှာ ဆွဲထားရ
တုန်းပါပဲ။

ကျုပ်ဆိုတာက ဘာသက်။
ကျုပ်က ရွာမှာ မသိတဲ့လူမရှိဘူး။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရွာက သက်
တု ရွယ်တုတွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက
စိုက်ပျိုးရေးသမားတွေ။ အဲဒီထဲမှာမှ
ကျုပ်က ဘယ်လို ကုသိုလ်ကြောင့် မသိ
ပါဘူး။ မြို့ပေါ်ရှိဌာနတစ်ခုမှာ ဝန်ထမ်း
ဖြစ်နေရတယ်။ ရွာနဲ့အလုပ်ရှိတဲ့မြို့နဲ့
ငါးမိုင်လောက်ဝေးတော့ ကျုပ်က စက်
ဘီးနှင့် ရုံးတက် ရုံးဆင်းလုပ်တယ်။
ကျုပ်တို့ရွာအနီးအနား သုံးမိုင် လေးမိုင်
လောက် ရွာတွေရှိတယ်။ သာရေး၊ နာ
ရေး လူမှုရေးကိစ္စတွေဆို ခြေလှင်တစ်
ယုဉ် အချို့ စက်ဘီး၊ အချို့ နွားလှည်း
နဲ့ သွားလာကြရတယ်။

ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်က နည်း
နည်းသောက်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မူး

မူးရူး ရိုင်းရိုင်းခိုင်းခိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။
ဝန်ထမ်းဆိုတော့ သိတယ် မဟုတ်
လား။ ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်တယ်။ အနီး
အနားရွာတွေမှာ နာရေးရှိတယ်ဆိုရင်
ဖဲသွားရိုက်။ အချိန်မတော် စက်ဘီးနဲ့
အိမ်ပြန်။ အရိန်လေးရပြီး ထွေထွေနဲ့
ပြန်တာပဲ။ ကျုပ်က တစ္ဆေ သူရဲ
မကြောက်တတ်ဘူး။ တစ္ဆေ သူရဲ
အကြောင်း နက်နက်နဲနဲ ပြောလည်း
မပြောဘူးသလို ကြုံလည်း မကြုံဘူး
တော့ အထွေအထူး မတွေ့မိဘူး။ ရံဖန်
ရံခါ ကားတိုက်မှု သစ်ပင်ပေါ်က ကျ
သေမှု စတဲ့ အနိစ္စာရုံတွေ ကြုံခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ သွားလည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။
စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်တေး
နဲ့ တွေးမနေမိဘူး။

အဲ . . . ကျုပ် နေမကောင်း
မဖြစ်ခင် တစ်ရက်ကတော့ သူငယ်ချင်း
နဲ့တွေ့ရာက သူ့ရွာကို အလည်ခေါ်ပြီး
အရက်နဲ့ ညှော်ခံရင်း ထွေရာလေးပါး
ပြောဆိုကြရာမှ မိုးချုပ်ရောဗျာ။ သူငယ်
ချင်းရွာနဲ့ ကျုပ်ရွာက သုံးမိုင်လောက်ပါ
ပဲ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို ဒီခရီးနဲ့ ဒီခရီး
ခြေလှင်လျှောက် ခဏပါပဲ။ စက်ဘီး

နဲ့ဆို ပိုတောင် စောပြီးရောက်နိုင်သေး
တယ်။ ကျုပ်လည်း ပြန်သာလာတာ
မိုးချုပ်နေပြီ။ ကျုပ်က ထွေနေပြီဆိုတော့
စက်ဘီးက စီးရ တစ်ချက် စီးမရတဲ့
နေရာ ဆင်းတွန်းပေါ့ဗျာ။

ညရစ်နာရီလောက်ရှိမယ် ထင်
တယ်။ လမ်းဘေးဝဲယာ စိန်နပ်ချဲ့တွေ
နဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကတော့ ကျီးတိုး ကျဲ
တဲ နှစ်ပင်သုံးပင် လရောင်က ပိုးတဝါး
အမြင်အာရုံက ဝါးတားတား။ စက်ဘီး
နင်းမရလို့ ဆင်းတွန်းလာရာက လေန
အေးအတိုက်မှာ နာဖျားမှာ ပုပ်အဲ့အဲ့
အနံ့ ရလိုက်တယ်။ ချုံတွေတောထနေ
တော့ အကောင်ပလောင်တွေ သေလို့
ရတဲ့အနံ့ထင်ပါ။

ညပိုင်းဆိုတော့ လူအသွား
အလာ နည်းနည်းပြတ်တာပေါ့။ တစ်
နေရာအရောက် နောင်ကြီး မီးခြစ် ခဏ
ပေးစမ်းပါ။ မီးတို့ချင်လို့ဆိုတဲ့ အသံ
ကြားလိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း အလွယ်
တကူ မပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတော့ အိတ်
ထဲမှာ ပါပါတယ်လို့ အဲဒီလူက ပြော
တယ်။ ကျုပ်လည်း အိတ်ကပ်စမ်းမိ
သွားတယ်။ ဟုတ်ပဲ။ မီးခြစ်က ဂိုနေတာ

ပဲ။ ကျုပ် စဉ်းစားတယ်။ ကျုပ် ဆေးလိပ်
သောက်တယ်ဆိုပေမဲ့ အမြဲတမ်း
သောက်တာမဟုတ်ဘူး။ ရံဖန်ရံခါ
သောက်တာ။ ပြီးတော့ မီးခြစ်လည်း
ဆောင်လေ့ဆောင်ထဲ မရှိဘူး။ ခု
ဒီမီးခြစ်က စဉ်းစားရကျပ်ပါရော။ သူငယ်
ချင်းအိမ်က မှားယူလာမိခဲ့လား မသိ
တော့ဘူး။

အဲဒါနဲ့ ကျုပ်က ဆေးလိပ်မီး
တိုဖို့ မီးခြစ်ပေးရင်း မျက်နှာကို ကြည့်
လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဒီလူ

တော်တော် အသားမည်း(မ)ပါလားလို့
မနောစိတ်နဲ့တွေးလိုက်တာကို အဲဒီလူက
သိ ပြီး သူ ပြန်ပြောခဲ့လို့ ကျုပ်လည်း
သူတ် ခြေတင် လိုက်မိတာပဲ။
အိမ်ရောက်တော့ ဖိနပ်တစ်ဖက်ပဲ
ပါတယ်။ စက်ဘီးကို တော့
မနက်လင်းမှ သွားရှာယူရတာလို့
အမေက ပြောတယ်။ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါ
ကော ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင် မကြောက်
တတ်ပါဘူးလို့။

မကြာဘူးလို့ မကြောက်တာ

လာ။ ကြောက်ကို မကြောက်တတ်
တာလားလို့ ဝေခွဲလို့ မရပါဘူးဗျာ။ အဲဒီ
နေ့က ကြုံခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို တွေးရင် ရင်
တွေ တုန်လာတယ်။ အသက်ရှူသံ
လည်း နည်းနည်းပြင်းနေသလိုပါ။ ကျုပ်
မနောနဲ့ တွေးတဲ့အသံကို အဲဒီလူက
သိပြီး ပြန်ပြောတာက...

“မည်း(မ)ဆို မနေကမှ ငါ
သင်္ဂြိုဟ်ထားတာတဲ့လေ”

သက်ဦးမောင်(နမ့်စန်)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေဇယား

အပ်နံ့မှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ငြိစက္က
ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်မိုးမိုး (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄ ၂၂၆ နံ့သာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့။

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

ပြင်တိုက်ပွဲကြီး

သောင်းစေဦး

မြတ်တို့ထံ
စာရေးသူ၏အမှာ

မကြာသေးမီ ရက်ပိုင်း
အတွင်းက စာရေးသူ ကျွန်တော်သည်
KPP ခေါ် ကရင်ပြည်သူ့ပါတီ၏ ဖိတ်
ကြား ချက်အရ ကရင်ပြည်နယ်

မြို့တော် ဘားအံတွင် ကျင်းပ ပြုလုပ်
သည့် Karen Affairs Meeting
ကရင်ရေးရာ အစည်းအဝေးကြီးသို့
လေ့လာသူအဖြစ် သွားရောက် တက်
ခဲ့၏။
ထိုအစည်းအဝေးကြီးကို
ကရင်ပြည်နယ်မြို့တော် ဘားအံရှိ

ပြည်နယ်အစိုးရရုံး၊ ဇွဲကပင်ခန်းမကြီး
ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ အစည်းအဝေး
ကြီးသို့ အဖွဲ့ပေါင်းစုံမှ လူ ၅၀၀ ခန့်
တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အဖွဲ့များ
စုံလှ၏။

KNU

DKBA

ဟောင်းသရောအဖွဲ့

မြိုင်ကြီးငူအဖွဲ့

BGF နယ်ခြားစောင့်တပ်အဖွဲ့

သံတောင်ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့

စောလားပွယ်အဖွဲ့

ဖခိုအောင်ဆန်းအဖွဲ့

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထိန်မောင်အဖွဲ့

ဗိုလ်မှူးကြီးနေစိုးမြအဖွဲ့

တောင်ကလေးဆရာတော်

အဖွဲ့

ဖလုံစင်္ဂေါပပါတီ

KPP ပါတီ

တိုင်းနဲ့ပြည်နယ်အသီးသီး

ကရင်ကိုယ်စား လှယ်များ

နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ စေလွှတ်

သည့် ဝန်ကြီး ဦးအောင်မင်း

ကိုယ်စားလှယ်များ

စာရေးသူ

ကရင်ပြည်နယ် အစိုးရအဖွဲ့မှ	ရေးတို့ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။	သူတို့ပြောတာတွေကိုသာ နားထောင်
ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် တာဝန်ရှိသူများ	ကျေနပ်အားရစရာ ကောင်း	ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်လုပ်ငန်း နိုင်ငံခြားမှ
အများကြီးနှင့် အမျိုးစုံပါပေ။	လှပါ၏။	NGO အဖွဲ့များလည်း လာရောက်
အစည်းအဝေးကြီးအား	အစည်းအဝေးတွင် အစုအဖွဲ့	သည်။ နားထောင်သည်။ သတင်း
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မတ် ၂၉-၃၀ နှစ်ရက်	လိုက် ဆွေးနွေးကြသည်။ ဆုံးဖြတ်	ယူကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ သတင်းစာ
ကျင်းပခဲ့ပါသည်။	ချက်များ ချမှတ်ကြသည်။ KPP က	အသီးသီးနှင့် ဂျာနယ် အသီးသီးမှ
အဓိကမှာ ကရင်တစ်မျိုး	ကျွန်တော်ကို စာတမ်းတင်ပြီး ဆွေး	သတင်းထောက်များလည်း လာကြ
သားလုံး စည်းလုံးညီညွတ် ရေး အနှစ်	နွေးနိုင်ကြောင်း ဖိတ်ခေါ်သည်။	သည်။ သတင်းယူကြသည်။
၆၀ ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်အား	ကျွန်တော်သည် လေ့လာသူမျှသာ	၃၀ ရက်နေ့ညပိုင်း၌
နှစ်စဲ၍ ငြိမ်းချမ်းရေးဖော်ဆောင်	ဖြစ်၍ ဘာစာတမ်းမှ မတင်ခဲ့ပါ။	သတင်းစာ ရှင်းလင်း ပွဲလုပ်သည်။

အစည်းအဝေး နာယကအဖွဲ့၊ သဘာ
ပတိအဖွဲ့မှ ဒိုင်ခံဖြေကြားသည်။

နောက်တစ်နေ့ ၃၁-၃-
၂၀၁၃ တွင်တော့ မြဝတီ၊ မြို့နယ်
စာပေလုပ်သားအဖွဲ့၏ ဖိတ်ကြားချက်
အရ ကျွန်တော် မြဝတီသို့ ထွက်ခဲ့၏။
KPP အစည်းအဝေးသို့ ဇနီးသည်
ကရင်မကြီးလည်း တက်ခဲ့၏။ မြဝတီ
သို့ ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ကကားနှင့် သွား
ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်သား
ဖြစ်ဖြစ်ခြင်း ကရင်ပြည်နယ် ဗာပွန်
မှာ တာဝန်ကျသည်။ ဗာပွန်မှာပင်
ဇနီးသည် ကရင်အမျိုးသမီးလေးနှင့်
တွေ့၍ လူငယ်ချင်း ချစ်ကြိုက်ကာ
ဗိုလ်ပေါက်စလေးဘဝမှာပင် ကရင်မ
နှင့်ရပြီး ကရင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာဘဝ
ကျွန်တော် ကျရောက်ခဲ့၏။ ဇနီးသည်
က KNU အလင်းဝင် တစ်မျိုးကြီး
ဗိုလ်မျိုးကြီး စောနားမူ၏ သမီးအကြီး
ဆုံးဖြစ်၏။ ကရင်ပြည်နယ်မှာ အရာရှိ
ငယ်ဘဝနှင့် ၁၀ နှစ်တာ အမှုထမ်း
ခဲ့ရ၏။ မိန်းမ အမျိုး KNU တစ်ဝမ်း
ကွဲများနှင့် ပစ်ခတ်သတ်ပုတ်ခဲ့ရ၏။

တစ်ဖန် အရာရှိကြီးဘဝ ဂျီဝမ်း
ဗျူဟာမျိုး တာဝန်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်
တွင် နောက်ထပ်ငါးနှစ် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ KNU
ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်တွေ့ရ ပြန်၏။
ပြန်တိုက်ကြရပြန်၏။ ဆွေမျိုးအချင်း
ချင်း မမှတ်မိလောက်အောင် တိုက်ပွဲ
များ ဆင်နွှဲခဲ့ရပါသည်။ တိုက်ပွဲလေး
တိုက်ပွဲလတ်၊ တိုက်ပွဲကြီးပေါင်း မရေ
မတွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် စစ်မှုထမ်း
ဘဝမှ နယ်ဘက် ပြောင်းလဲတာဝန်
ထမ်းဆောင်ချိန်ထိ ကရင်ပြည်နယ်၌
စစ်မီးများ မငြိမ်းပါ။ တောက်လောင်
နေဆဲ ဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော်
ပင်စင်စားဘဝ၌ နိုင်ငံတော်အစိုးရက
ရော KNU ဘက်က ပါ ငြိမ်းချမ်းရေး
ရရှိရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ငြိမ်းချမ်း
ရေးအလင်းရောင်များ ကောင်းစွာ
တွေ့မြင်နေရပါပြီ။

မငြိမ်းချမ်းမီက တိုက်ပွဲများက
တော့ ကမ္ဘာသိ ဖြစ်၏။
ဒေါ်နုတောင်ကြီးကို ဖြတ်
ကျော်ပြီး မြဝတီသို့ ကျွန်တော်
ရောက်ခဲ့သည်။

မြဝတီကား မြန်မာနိုင်ငံ၏
နယ်စပ်မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ မြဝတီ
ရောက်တော့ ၁၉၇၄ ခုနှစ်က KNU
တို့ မြဝတီမြို့ကလေးအား ဝင်တိုက်
သည့်ဖြစ်စဉ်ကို သွား သတိရတော့၏။
၁၉၇၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၇ ရက်မှ ၂၂
ရက်နေ့ထိ ထိုတိုက်ပွဲမှာ ငါးရက်
ကြာခဲ့ပါသည်။ တိုက်ပွဲမှာ ကမ္ဘာကျော်
သည်။ BBC, VOA တို့က တိုက်ပွဲ
သတင်းကို နေ့တိုင်း ထုတ်လွှင့်ဖော်
၏။ ထိုတိုက်ပွဲ ကာလက ကျွန်တော်
သည် အမှတ် (၆၁) ခြေလျင်တပ်ရင်း
မော်လမြိုင်ကျောက်တစ်လုံးတွင်
တာဝန်ကျနေ၏။ ရှေ့တန်းရောက်နေ
သည်။ ရှေ့တန်းမှာ ထားဝယ်နှင့် နေ
ကြား မော်လမြိုင်တောင်ခြမ်း KNU
တပ်မဟာ (၄) နှင့် (၆) နယ်မြေများ
တွင် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ပြည်ပြေးများ
လည်း ထကြွ သောင်းကျန်းနေသ
KNU, PDP ခေါ် ပြည်ပြေး၊ NMS
ခေါ် မွန်ပြည်သစ်ပါတီတို့ ပူးပေါင်း
သုံးပါတီ တညလ တပ်ပေါင်းစုခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအခါ

တပ်ပေါင်းစုနှင့် ကလိန်အောင် တစ်
ဝိုက်၌ တိုက်ပွဲပေါင်း အတော်များများ
တိုက်လိုက်ရ၏။ ပွဲတိုင်းနီးပါး အနိုင်
ရထား၍ အလွန်တက်ကြွနေသည်။
မတ်လ ၈ ရက်နေ့က ကျွန်တော် ဦးစီး
ကွန်မန်ဒိုတပ်စုနှင့် တညလတပ်ပေါင်း
စု လူ ၈၀ ခန့် ကလိန်အောင်တောင်

ဘက် လေးငါးခြောက်မိုင် အကွာ
နွယ်လိမ်ရွာတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ
PDP ခေါင်းဆောင်ကျော်အုံး အပါ
အဝင် ရန်သူ ၉ လောင်းနှင့်
လက်နက်ငယ် ၉ လက် ကျွန်တော်
ရခဲ့၏။ လူကလည်း အသက် ၂၈ နှစ်၊
၂၉ နှစ် လူငယ်လူရွယ်လေးမျှသာ

ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ အောင်မြင်မှု
ကြောင့် မိုးကိုပင် ဒူးနှင့် တိုက်ချင်နေ
၏။ တိုက်ပွဲများအပြီး ကလိန်အောင်
တပ်စခန်း၌ ခဏ ပြန်နားနေသည်။
မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ ညတွင်
နားထောင်နေကျ ရေဒီယိုကလေးကို
ဖွင့်ပြီး နားထောင်တော့ တညလ

တပ်ပေါင်းစုက မြဝတီကို ဝင်တိုက်နေကြောင်း BBC က အသံလွှင့်သွားသည်။ ကရင်ပြည်နယ်တွင် တာဝန်ကျနေခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် မြဝတီကို တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဘူးပါ။ မြဝတီသည် ဒေါနတောင်အရှေ့ခြမ်း သောင်ရင်းမြစ်ကမ်းတွင်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဒေါနတောင်ပေါ်သို့ ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှ စတက်ရသည်။ အနောက်ခြမ်းကိုသာ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ရောက်မှ နည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် ဒေါန တောင်အရှေ့ခြမ်းကို ရောက်ဖူးတော့သည်။ ဒါတောင်သယံဇာတညီနောင်၊ မဲပုလဲ၊ ဝှေ့ရမ်းလောက်ကိုသာ အခြေချ ပြန်ခဲ့ရသည်။ မြဝတီကို မရောက်ခဲ့ပါ။ မြဝတီတိုက်ပွဲကို ပီပီပြင်ပြင် မသိခဲ့ပါ။

ယခု အငြိမ်းစားဘဝ မြဝတီရောက်သွားတော့ မြဝတီစာပေ ဥက္ကဋ္ဌကိုသက်ဦးနှင့် ကိုအောင်မိုးဆန်းတို့အား ထိုအခြေအများကို မေးရတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ မြဝတီတိုက်ပွဲအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိရသည်။ မေးရင်းမြန်းရင်း မြဝတီတိုက်ပွဲကို

ကျွန်တော် ရေးချင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မရောက်ဘူးသေးသည့် မြဝတီတောင်ခြမ်းက နာမည်ကြီး KNU စခန်းများကို သွားရောက် လေ့လာလိုသည်။ မြဝတီစာပေအဖွဲ့များကို အကူအညီတောင်းရသည်။

“ကိုသက်ဦးရှေ့... မြဝတီကနေ တောင်ဘက် ဘယ်အထိ သွားလို့ရမလဲ”

“ဖလူးလောက်အထိ သွားလို့ရပါတယ်”

“လိုက်ဖို့လို့ရမလား။ သွားလို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဖလူးက လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သွားချင်တယ်ဗျာ။ စီစဉ်ပေးစမ်းပါ”

“ရပါတယ်”
ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ကိုသက်ဦး၊ ကိုအောင်မိုးဆန်းတို့နှင့်အတူ ဖလူးစခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ မထွက်ခွာမီ မြဝတီရှိ တပ်မတော်ရှေ့တန်းရုံးသို့ ဝင်ရောက်သတင်း

ပို့ကြသည်။ ရှေ့တန်းမှူး ခလရ (၉၇) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဝင်းနိုင်ထွန်းမှာ ကျွန်တော့်စာဖတ် ပရိသတ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ သိသည်။

“ဟာ... အဘ တွေတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ။ လမ်းမှာ စခန်းတွေတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ BGF, DKBA စခန်းတွေ ရော ဖလူးကတော့ ကျွန်တော့် တပ်ကစခန်းပါ။ အဘ သွားပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဗျူဟာမှူးနဲ့ တပ်မမှူးကို တင်ပြပေးပါမယ်။ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

တပ်ရင်းမှူးက လိုလိုလားလားပင် ပြော၏။ စက်ဖြင့် လှမ်းတင်ပြရာ ဗျူဟာမှူးနှင့် တပ်မမှူးက သွားခွင့်ပြုကြောင်း၊ လိုတာလေးတွေ ကူညီဖို့အကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။ ဤသို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုအောင်မိုးဆန်း၏ တိုယိုတာဆွန်ကားလေးဖြင့် ဖလူးသို့ ထွက်ခဲ့၏။ မြဝတီနှင့်ဖလူးကြား အဆက်အသွယ် မပြတ်ပါ။ လူတွေ ကားတွေ သွားလာကြသည်။ လမ်းကတော့ ခင်

မကောင်း။ အချို့နေရာ ကတ္တရာ၊
အချို့နေရာ မြေလင်းဖြစ်၏။ ၁၀
ပိုင်ကျော်ဝေးပါသည်။ ဟိုမေး ဒီမေး
ဖြင့် ၂ နာရီနီးနီး မောင်းပြီး ဖလူးသို့
ရောက်၏။ စခန်းမှူးဗိုလ်ကြီး ဟန်စိုး
နောင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆို
သည်။ နယ်မြေ အခြေအနေ ရှင်းပြ
သည်။

ဖလူးစခန်းသည် တစ်ရံရော
အခါက KNU တပ်မဟာ (၆)
တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး စောရွှေ
ဆိုင်း ထိုင်ထားသော အိုင်အမာ
စစ်စခန်းကြီး ဖြစ်၏။ သောင်ရင်းမြစ်
ကမ်းဘေးတွင် ရှိသည်။ စခန်းကို
ခြံစည်းမိုး သုံးလေးငါးထပ် ကာထား
၏။ သံဆူးကြိုးများခတ်၍ မိုင်းကွင်း
များ ချထားသည်။ ကွန်ကရစ်
ဘန်ကာကြီးများ လေးငါးဆယ်လုံး
ရှိသည်။ ဖလူးစခန်းကုန်းမှ ကြည့်လျှင်
သောင်ရင်းမြစ် ဟိုမှာဘက်ကမ်း၌
ယိုးဒယားတပ်စခန်း ၂ ခုကို ဖြူနီ
ပြာကြား အလံ ထောင်ထားပြီး
တွေ့မြင်နေရ၏။

“၁၉၇၄ ခုနှစ် ဒီလိုရာသီမှာ

မြဝတီတိုက်တော့ တပ်မဟာမှူး စော
ရွှေဆိုင်းနဲ့အဖွဲ့က ဒီစခန်းကြီးမှာ
စုဖွဲ့ပြီး မြဝတီကို သွားတိုက်ကြတာ”

အတူပါလာသူ ဖလှူပြည်သူ
စစ်ခေါင်းဆောင် ကိုကျော်ဆွေက
ပြောလေသည်။

“စောရွှေဆိုင်း ခေါင်းဆောင်
ပြီး တညလအင်အား တစ်ထောင်
ကျော်၊ နှစ်ထောင်လောက် မြဝတီကို
ဝင်တိုက်တာ လေးငါးရက် ကြာသွား
တယ်”

“မြဝတီတစ်ခုတည်းကို တိုက်
တာလား။ ကျန်တဲ့နေရာ ဘယ်နေရာ
တွေ တိုက်သေးသလဲ”

“မြဝတီတင်မကပါဘူး။ အဲဒီ
တုန်းက မဲပုလဲနဲ့ သယ်နိုးညီနောင်
လည်း တိုက်တယ်။ တပ်က အင်အား
နည်းတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရမယ်ထင်
တာ။ ရမသွားဘူး။ တပ်က အင်အား
နည်းပေမယ့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခုခံသွားတယ်။
မြို့ခံပြည်သူစစ်တွေကလည်း ရရာ
လက်နက်ဆွဲပြီး တပ်နဲ့အတူ ခုခံကြ
တယ်။ သယ်နိုးညီနောင်ဘက်တော့

စဖြစ်ပြီး မကြာဘူး တပ်မတော်လေက
လေ

တိုက်လေယာဉ်ပျံတွေ ရောက်လာပြီး
လေကြောင်းက ကူတိုက်ပေးလို့
သယ်နိုး ညီနောင်လည်း ကျမသွား
ဘူး။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ၂ ရက်၊ ၃ ရက်
ကြာတော့ ကော့ကရိတ်က လွှတ်လိုက်
တဲ့ စစ်ကူ စစ်ကြောင်းတွေ ရောက်
လာတော့ တညလ တပ်ပေါင်းစု
ဆုတ်သွားရတယ်”

“ဪ”

ကျွန်တော်သည် ဖလှူစခန်း
ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ် လေ့လာ
ပြီးနောက် မြဝတီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောင်ပြောင်ကျန်း
များသာဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင်
ရွှေယောင်က စိမ်းညိုနေသော ကျွန်း
တောကြီးများ ဖြစ်သည်ဆို၏။
နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့် ထိုကျွန်းတော
ကြီးများကို ခုတ်ရိုက် ယိုးဒယားသို့
သောင်းကျန်းသူများက ရောင်းစားခဲ့
ကြသည်။ ယခုတော့ သစ်ပင်
မရှိသော တောင်ပြောင်များ ဖြစ်နေပေ
ပြီ။ ပြည်တွင်းစစ်၏ အနိဗ္ဗာန်များပါ
ပေါ့။

ကျွန်တော်သည် KNU နှင့်

၁၅ နှစ်၊ ဗမာပနှင့် ၁၅ နှစ်
စစ်တိုက်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုရန်သူ ၂
မျိုး၌ ဗမာပသည် တစ်နိုင်ငံလုံး
သိမ်းရန် ကြံရွယ်ထားသူဖြစ်၍
ကျွန်တော်တို့၏ Potential Enemy
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်တိုက်ခဲ့
သည့် တိုက်ပွဲများကို ကျွန်တော်
အဓိက ထားရေးခဲ့သည်။ KNU နှင့်
တိုက်သည့် တိုက်ပွဲများ ရှိခဲ့သော်
လည်း ကျွန်တော် မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခု
မြဝတီရောက်တော့ ၁၉၇၄ ခုနှစ်က
၅ ရက်ကြာ မြဝတီတိုက်ပွဲကို ရေးချင်
လာသည်။ သာမန်တိုက်ပွဲအနေနှင့်
ရေးချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကို
သာစေနာစေမရှိပါ။ စစ်သဘော
တရားအရသာ ရေးပါသည်။ ပြော
မည်ဆိုက KNU တွေလည်း
ကျွန်တော့်တို့အဖို့ တိုင်းရင်းသားတွေ
ပါ။ သူတို့ ဆိုမှာလည်း လူတော်တွေ
ရှိ၏။

ဘားအံတွင် အစည်းအဝေး
တက်သည့် နေ့က KNU ပထမ
ကော်မတီဝင် ပဒိုမန်၊ ငြိမ်းမောင်နု
သိကျွမ်းရသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ စာဖတ် ပရိသတ်ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီး စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် ကြောခဏ ဖတ်ပါတယ်။ စစ်သား ဘဝ အမှတ်တရ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ အကုန်ဖတ်ပြီးပြီ။ ကောင်းပါတယ်။ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ် ဗိုလ်မှူးကြီးစာတွေဖတ်ပြီး ဘာ အဖြေထွက်လဲ သိလား”

“ပြောပါဦးဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း တိုက်ကြ ခိုက်ကြတော့ ရှုံးတာ နိုင်တာ တွေရှိကြစာယ်။ ဒါက သဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲတွေပြီးသွားတော့ အစက်လုံးက လူတော်တွေ သေကုန်၊ ဘုရားကုန်ကြတာပေါ့။ အဲဒါအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီစာတွေ ရေးနေတာ ဆူငယ်စစ်သားတွေအတွက်၊ နောင် ဘာ နောက်သားတွေအတွက် အစဉ်အလာပေး ပေးခဲ့တဲ့သဘောပါ။ ဘယ်သူ့နာစေ၊ ဘယ်သူ့သာစေ ဖတ်ပါဘူး”

“သဘောပေါက်ပါတယ်”
ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ အတိုင်း ဖုန်မန်းငြိမ်းမောင်နှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင် သမ္မတကြီး ဦးသိန်းစိန်အစိုးရ၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ လက်နက်ကိုင်ပြီးတိုက်ရမည့် အချိန်မဟုတ်တော့။ နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး ဆောင်ရွက်ရမည့်အချိန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၃၀ လောက်က ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အထင်မှားကာ စစ်တိုက်နေကြ ရသည်ကို ပြန်လည်မြင် ယောင်မိပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ စစ်တိုက်နေကြရတာလဲ။

ဘယ်သူတွေက မြှောက်ပေးနေတာလဲ။

ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ တိုက်ကြခိုက်ကြတာလဲ။

နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြလဲ။

ဒီတိုက်ပွဲတွေကြောင့် ဘယ်

သူတွေ အကျိုးခံစား သွားရလဲ။
ဘယ်သူတွေ ဆုံးရှုံးနစ်နာ သွားလဲ။
တိုင်းပြည်ကော ဘာဖြစ်သွားလဲ။
ပြည်သူလူထုကော ဘယ်လို နေလဲ။
အထက်ပါအကြောင်းအရာ များကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားပြီး လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၃၀ ခန့်က မြန်မာ တပ်မတော်နှင့် KNU ခေါင်းဆောင်သည့် တဥာလ တပ်ပေါင်းစုတို့၏ မြဝတီတိုက်ပွဲကို ပုံဖော်ရေးသား တင်ဆက်လိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
သောင်းဝေဦး
၁၃/၄/၂၀၁၃

အခန်း (၁)
မြဝတီအကြောင်းသိကောင်းစရာ

နိဒါန်း
၁၉၄၄ ခုနှစ် မတ်လက မြဝတီတိုက်ပွဲအကြောင်း ရေးရန်

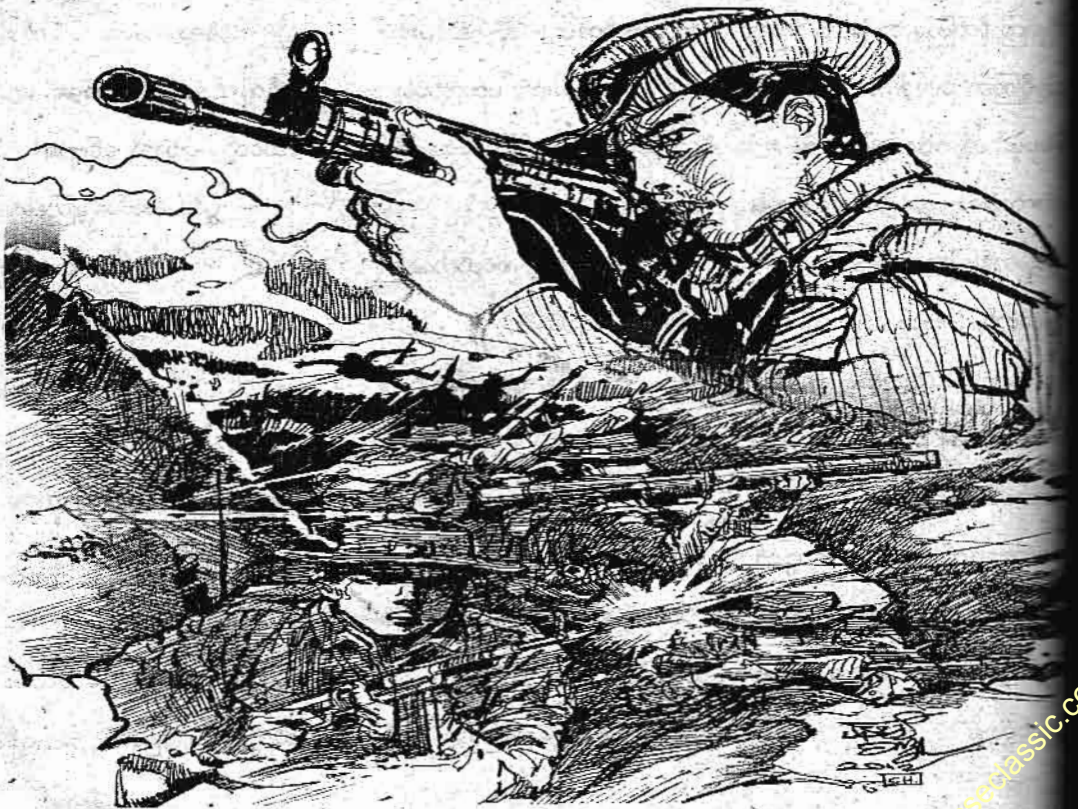
စလိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မြဝတီမြို့
ကလေး အကြောင်းကပဲ စရပါမည်။

စစ်သားဘဝ အနှစ် သုံးဆယ်
တွင် ကရင်ပြည် နယ်မှာ ၁၅ နှစ်
နေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကရင်
ပြည်နယ်က မြို့တွေအနက် မြဝတီနှင့်
ကြာအင်းဆိပ်ကြီးကို လုံးဝမရောက်
ဘူးခဲ့ပါ။ မြဝတီသည် ဒေါနတောင်ကြီး
၏ အရှေ့ခြမ်း သောင်ရင်းဖြစ်ကမ်းမှာ
ရှိသည့် နယ်ခြားမြို့ကလေးဖြစ်ပါ၏။

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဗိုလ်ကြီးဘဝက တပ်ခွဲမှူး
တာဝန်နှင့် ဒေါနတောင်အနောက်
ခြမ်းကိုရောက်ခဲ့သည်။ လေးငါးခြောက်
လ ဒေါတခွား KNU များနှင့် အပြင်း
အထန် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်
ခဲ့ရ၏။ ထိုကာလလွန်မြောက်သွား
တော့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို အပြီးပြောင်းခဲ့
ရ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဆယ့်လေးငါး
နှစ် နေခဲ့ပြီးမှ ၁၉၉၁ တွင် ကရင်
ပြည်နယ် ပြန်ရောက်ပါတော့သည်။

၁၉၉၁ မှ ၁၉၉၅ ထိ ကရင်ပြည်နယ်
မှာ အရာရှိကြီးဘဝနှင့် တာဝန်ကုန်
၏။

ဒေါနတောင်အရှေ့ခြမ်းသို့
၁၉၉၅ ခုနှစ်နွေတွင် နည်းဗျူဟာမှ
တာဝန်ဖြင့် ရောက်ရသည်။ ပထမ
အလယ်ဘိုတ်တွင် နေရသည်။ ခုနစ်
အနည်းငယ်ကြာပြီးတော့ အရှေ့ဘက်
ခြမ်းဆင်းပြီး သယ်န်းညီနောင်အဝင်း
မဲကနယ်နားမှာ နေရပြန်၏။ နောက်

ဆော့ လိုအပ်ချက်အရ လှုပ်ရှားပျံ့ဟာ အနေဖြင့် ဝေ့ရှမ်း၊ မဲပုလဲ စသည် ဘို့ကို ရောက်ရပြန်၏။ နောက်ဆုံး ဆော့ သယ်နည်းညီနောင် အထွက်က သစ်စက်ကြီးမှာ အခြေချရသည်။

တစ်ရင်း ၃ ရင်းနှင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တစ်ရင်းတွေက ထိုးစစ်ဆင်နေသည့် တပ်မ (၄၄) မှ တပ်များကို နောက်က နေပြီး Logistics ခေါ် အုပ်ချုပ် ထောက်ပံ့မှုတွေ လိုက်လုပ်ပေးနေရ သည်။ လူနာတွေ သယ်ရသည်။ ရိက္ခာ နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များလိုက်ပို့ရ သည်။ တပ်မ (၄၄) က ကနဲ လေးမော် နီတွင်တွင် အခြေချရန် ကြိုးပမ်းနေ သည့် KNU ဗဟိုကို လိုက်လံရှင်းလင်း နေ၏။ KNU ဗဟို မာနေပလော့ အဆုံးခံပြီးဖြစ်၍ ဗဟိုက မြဝတီ ဆောင်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်။

အိတ်တပ်တွေက အဆက်မပြတ်လိုက် နင်းနေ၍ KNU ဗဟိုမှာ ဘယ်နေရာ ရှာမှ အခြေချမရ ဖြစ်နေသည်။ KNU အိုင်အာမာစခန်းကြီးတွေကိုလည်း ဘယ်မတော်မှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချက်သိမ်းနေ၏။

ကျွန်တော်သည် တပ်မ (၃၃) နည်းပျံ့ဟာများ တာဝန်ဖြင့် သယ်နည်း ညီနောင်တွင် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ တစ်လလုံးနီးပါး နေခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင်...

“ပျံ့ဟာများ မြဝတီလုံးဝ မသွားနဲ့နော်”

ဟု တပ်မ (၄၄) တပ်မမှူးက ပြောသဖြင့် မြဝတီသို့ လုံးဝမရောက် ခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော့်ပျံ့ဟာကို တပ်မ (၄၄) ၏ ကွပ်ကဲမှုအောက် ပေးထား ပါသည်။ တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် တင့်လွင်ဖြစ်၏။ နောင်တွင် ဖိလိပိုင် သံအမတ်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

မြဝတီကို မသွားခဲ့ရသော် လည်း မြဝတီနှင့် သယ်နည်းညီနောင်မှာ ကိုးမိုင်ဆယ်မိုင်ခန့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှမဝေးလှပါ။ ကားနှင့်သွားသော် ဆယ်လေးငါးမိနစ်သာ မောင်းရပါ၏။ တစ်ရင်းသုံးရင်းကတော့ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ မြဝတီကို သွားကြ ပြီး တောင်ဘက်က ဖလူးဝေါလေတို့သို့ သွားနေကြရသည်။ တပည့်တွေကသာ မြဝတီနေ့စဉ်လို သွားနေကြသော်

လည်း ကျွန်တော် ပျံ့ဟာမှူးကတော့ သယ်နည်းညီနောင် အထွက်က သစ်စက် ကြီးမှာ ဟိုတွေး ဒီတွေး ဟိုငေး ဒီငေးနှင့် အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရ၏။ မြဝတီမသွားပါနှင့်ဟု အထက်က အမိန့်ပေးထားသော်လည်း နေ့စဉ် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရအောင် ညနေ တိုင်း တပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့် သယ်နည်း ညီနောင် မြဝတီကားလမ်းပေါ် လေးငါးမိုင် လမ်းလျှောက်ခဲ့၏။ မြဝတီ နားထိ ရောက်ခဲ့သည်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ရသေ့စိတ်ဖြေကလေး။

တကယ်တော့ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင့်လွင်က ကျွန်တော့် အတွက် စိုးရိမ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က မြဝတီတွင် သူလူ ကိုယ့် လူ ခြေချင်းလိမ်နေသည်။ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးများကလည်း မြဝတီ မှာ အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေကြ သည်။ မတော်တဆ ကျွန်တော့်ကို မြဝတီမှာ တွေ့သွားရင်...

“၃၃ ပျံ့ဟာမှူးက မြဝတီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု အထက်ကို သတင်းပို့ခဲ့

ပါက ကျွန်တော် ပြဿနာတက်သွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်မ (၄၄) တပ်မမှူးကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

စစ်သားဘဝက မရောက်ခဲ့ရသည့် မြဝတီကို နယ်ဘက်ရောက်မှ စရောက်ဖူးတော့၏။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အလွန်တွင် မြဝတီကို ပထမအခေါက် စရောက်သည်။ ဒီနောက် အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်အခါတွင်မူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် မြဝတီကို သုံးလေးခေါက် ထပ်ရောက်ဖြစ်ပြန်သည်။ ယခု ၂၀၁၃ ခုနှစ် နှစ်စတွင်ကား မြဝတီကို နောက်ဆုံးအခေါက် ရောက်ခြင်းဖြစ်၏။ မြဝတီကား ယခင်ကနှင့် အတော်ပင် ခြားနားသွားခဲ့ပေပြီ။ KNU နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဖော်ဆောင်နိုင်ပြီဖြစ်၍ မြဝတီမြို့ကား အေးချမ်းသာယာပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ် မြင်တွေ့ရပါ၏။

တိုက်ပွဲအကြောင်း မရေးဖိကျွန်တော် သိထားသော မြဝတီမြို့သမိုင်းကြောင်းလေးအား ပဏာမ

အဖြစ် ရေးချင်ပါသေးသည်။

ရှေးခေတ်မြဝတီမြို့သမိုင်း

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၀ ခုနှစ် ကရုဏကတိုင်း သုဝဏ ဘူမိ အရှင်တိဿသက္ကမင်းကြီး နတ်ရွာခံပြီး နောက် ဇေယျမြို့ကို အုပ်စိုးသည့် ဗညားကုန္ဒာသေန ရာဇာမင်းသည် ကရုဏကတိုင်းမှ ခွဲခြားကာ သီးခြားမြို့နယ်အဖြစ် တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။ မြို့စားမင်း ဗညားသည် ၎င်း၏ နေပြည်တော် အရှည်သဖြင့် လုံခြုံတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေးအတွက် ထီးရုံးနန်းရံ မြို့ရံ ၆ မြို့ကိုပါ တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မြို့ရံ ၆ မြို့အနက် အရှေ့ဘက်တွင် ကွမ်ဖရဲ့ပတီခေါ် မြဝတီမြို့တွင် ကရင်၊ မွန်ကရင်တို့ နေထိုင်ကြပြီး မြဝတီကို ဒုံမေပတီ ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့၏။ သဲနု၊ သဲကြမ်း ရောနှောနေသည့် ငြိမ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

သောင်ရင်းမြစ်တွင် သဲနု၊ သဲကြမ်း ရောနှောလျက် ရှိပါသည်။ မြဝတီတည်ပြီးနောက် မုတ္တမမွန်တို့က

ကွမ်ဘရဲ့ ဖတိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ ပဲခူးမွန်တို့က ကွမ်ဖရဲ့ပတီဟု လည်းကောင်း ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်မှာ သဲအေးမြရွာဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအခေါ်အား မြန်မာတစ်ဝက်၊ မွန်တစ်ဝက်ဖြင့် သဲအေးကို ချန်လှပ်ကာ မြပတီဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ မြဝတီ ဖြစ်လာကြောင်း သိရပါသည်။

ယခင်က မြဝတီပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြကျောက်များ ဖော်ယူရရှိခဲ့သဖြင့် မြရာဝတီဟု ခေါ်ခဲ့ကြောင်းလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ကြီး ထီးတော်ခေါင်းလောင်းအချို့ ကမ္ဘည်းများတွင် သက္ကရာဇ် ၁၂၅၃ ခု မြရာဝတီ ကမ္ဘည်းကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည့်အတွက် ၎င်းကာလ မြဝတီမြို့အဖြစ် မြရာဝတီမြို့ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ဒုံမေပတီခေါ် ကွန်ဖရဲ့သီခေါ် မြရာဝတီ ခေါ် မြဝတီမြို့တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ ကရင်တိုင်းသား မြို့စားမင်း သုမနဖြစ်သည်။ မြဝတီမြို့သည် ဇေယျမြို့၏ အရှေ့

သည်နှင့်အညီ သုမနမင်းသည် မိမိ
 သခင်သခင် အစုလာမင်းကြီးအပေါ်
 လွန်စွာရှိသလေးစားခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်
 သေးသည်။ သုမနမင်းသည် ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘာသာ
 ဘာများအပေါ် လွန်စွာကိုင်းရှိုင်းသူ

လည်း ဖြစ်သည်။ အမြော်အမြင်ရှိပြီး
 မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ တရားမျှတ
 စွာ အုပ်ချုပ်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ မြို့လူထု
 ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ရယူနိုင်ခဲ့
 သည့် မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 မြို့တည်ပြီး မကြာမီမှာပင် မြဝတီမြို့

သည် များစွာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့
 သည်။

မြဝတီမြို့တည်ပြီး တစ်နှစ်
 အကြာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၁ ခုနှစ်
 တွင် အိမ်ခြေ ၅၀၀ အိမ်ထိရှိခဲ့ကြောင်း
 သမိုင်း အထောက်အထားအရ သိရ
 ပေသည်။ ၎င်းနှစ်သည် သဗ္ဗညု
 မြတ်စွာဘုရားသခင် ဝါတော် ၈ ဝါ
 ရရှိပြီးချိန်ဖြစ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားသည်
 နောက်ပါ ရဟန္တာ ၅၀၀ ပါးနှင့်အတူ
 တရုတ်ပြည် မာလကမြို့မှ သောက္ကဒေသီ
 အယုဒ္ဓယ ဇွာရာဝတီ ယိုးဒယားပြည်၊
 ၎င်းမှ ထားဝယ်မြို့သို့ ဒေသစာရီ
 ကြွတော်မူခဲ့ကြောင်း မွန်ရာမောင်စေတီ
 တော်သမိုင်း ပေါင်းချုပ် စာ ၁၈ တွင်
 ဖော်ပြပါရှိသည်။

၎င်းမှ မြဝတီသို့ ရောက်ခဲ့ရာ
 သုမနမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား
 ကြွချီလာသည်ကို ကြားသိသည်နှင့်
 မြို့လူထုနှင့် တိုင်ပင်ကာ စုပေါင်းဆွမ်း
 ကပ်လှူဒါန်းရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။
 ၎င်းနောက် ကျောက်ဖျာ ၅၀၀ ချပ်
 ရှာဖွေ ခင်းကျင်းပေးပြီး မြတ်စွာဘုရား
 နှင့် ရဟန္တာ ၅၀၀ ပါးအား ဆွမ်းဆက်

ကပ်လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာ
ဘုရားသည် အများဒါနဆွမ်းဆက်ကပ်
လှူဒါန်းမှုကို ခံယူပြီးနောက် မြို့လူထု
အား တရားရေအေးအမြိုက်ဆေး
တိုက်ကျွေး တော်မူလေသည်။
၎င်းနောက် ဤသုမနမင်းသည် နောင်
ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူ
ပြီးနောက် သာသနာနှစ် ၂၀၀၀ ကျော်
တွင် ဟံသာဝတီပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်
မင်းလုပ်ရလိမ့်မည်ဟု ဗျာဒိတ်တော်
ပေးခဲ့လေသည်။

သုမနမင်းကြီးသည် မြတ်စွာ
ဘုရားထံမှ သာသနာ အရှည်တည်
သမျှ ကာလပတ်လုံးကိုးကွယ်ရန်
တစ်စုံတစ်ရာ ချီးမြှင့်ရန် လျှောက်ထား
ရာ မြတ်စွာဘုရားက ဆံတော် ၄ ဆူ
ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့လေသည်။ ၎င်းနောက်
မြတ်စွာဘုရားသည် မြဝတီမြို့မှ
မြောက်အံ့ရပ် ယောနက တိုင်းချင်းပိုင်
မြို့သို့ ဆက်လက်၍ ဒေသစာချီကြွချီ
သွားလေသည်။ သုမနမင်းသည်
မြတ်စွာဘုရားချီးမြှင့်ခဲ့သည့် ဆံတော်
၃ ဆူအား အစုလာမင်းကြီး တည်ထား
ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် စေတီ ၃၃ ဆူ

(အလယ်ဗဟိုအဆူတွင်) ဌာပနာ
လျက် ကိုးကွယ်ထားပြီး ကျန်တစ်ဆူကို
ရွှေကြုတ်ဖြင့် ထည်ကာ မြဝတီမြို့
ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ကြီးတွင် ဌာပနာ
ထားခဲ့လေသည်။ (အကျယ်ကို
ရွှေမြင်းဝန် ဘုရားသမိုင်းတွင် ဖော်ပြ
ထားပါသည်။)

သုမနမင်း နတ်ရွာစံသော
ခုနစ်သမိုင်း အထောက်အထားကို
ဖော်ထုတ်၍ မရသေးပါ။ သို့သော်
၎င်းနတ်ရွာစံခဲ့သောအခါ သားတော်
အား နေတ္ထောရာဇာဘွဲ့ ခံစေ၍
အစုလာမင်းကြီးက ထီးမွေနှန်းမွေ
ဆက်ခံစေခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။
သားတော် နေတ္ထောရာဇာသည်
ခမည်းတော်မိန့်မှာခဲ့သည့်အတိုင်း
မြို့ရွာဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာစေရေး
ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ မဟာ
သက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ် မြတ်စွာဘုရား
ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူသော ခုနှစ်
တွင် အစုလာမင်းကြီး နတ်ရွာစံခဲ့လေ
သည်။ အစုလာမင်းကြီး နတ်ရွာစံလွန်
ခဲ့ပြီး ယေယျာဉ်တိုင်း၏ ထီးရံ နန်းရံ
မြို့များ မပျောက်မပျက် တည်တံ့ခိုင်မြဲ

အောင် ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲနိုင်မှု မရှိခဲ့
သည့်အတွက် ခွာရပူရ ၆ မြို့မှာ ဝါး
အစည်းပြေသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ သီးခြားစီ
ခွဲထွက်ရပ်တည်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်း
စောင့်နေသည့် ယောနကတိုင်းမှ ယွန်း
သူပုန်များသည် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှု
များ ပြုလုပ်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်
အရှေ့တောင်နှင့် အရှေ့မြောက်
စွန်းတွင် ရှိကြသည့် မဲကလောင်မြို့နှင့်
ဒုံမွေမြို့တို့သည် ယွန်းတို့လက်ထဲသို့
ကျဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ကျန်မြို့ ၄
မြို့သည် စစ်သည်ရဲဓက် အင်အား
ဖြည့်တင်း၍ ခံတပ်မြို့များအဖြစ် တည်
ဆောက်ထားရှိနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ယွန်း
သူပုန်များ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ချေ။

မြဝတီမြို့သည် အရှေ့ဘက်
အစွန်းယောနကတိုင်းနှင့် နယ်မြေချင်း
ဆက်စပ်လျက်ရှိသဖြင့် ယွန်းသူပုန်
များလက်တွင်းသို့ မကျရောက်စေရန်
နေတ္ထောရာဇာမြို့စားမင်းက ဦးဆောင်
ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။
မြဝတီမြို့တွင် ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊ ပြအိုး
ပစ္စင် အစရှိသည့် ခံတပ်မြို့၏ အင်္ဂါ

များနှင့်အညီ တည်ဆောက်ခဲ့လေသည်။ အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်တို့တွင် မြို့အဝင်ပေါက်များ၌ မင်္ဂလာတံတားများဖြင့် စနစ်တကျ စောင့်ကြပ်စေခဲ့သည်။ လက်ရှိ မြဝတီတွင်ရှိသည့် မြို့ရိုးသည် ဤအထောက်အထားအရ နေတွေ့ရာဇာလက်ထက်က တည်ဆောက်ထားခဲ့သဖြင့် နှစ်သက်တမ်း ၂၅၀၀ ကျော် နီးပါး ဖြစ်ပါသည်။

မြဝတီမြို့သည် နေတွေ့ရာဇာမင်းလက်ထက် နောက်ပိုင်း အတန်ကြာသည့်အထိ တည်ရှိခဲ့သော်လည်း မင်းဆက်အထောက်အထား သမိုင်းများတွင် ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ မြဝတီမြို့အနေဖြင့် ပုသိမ်၊ ဒဂုံ၊ တွံတေး၊ ဒလ၊ ဟံသာဝတီ၊ ပဲခူး၊ ရွှေဘိုတို့၊ ဝါဂရူ၊ ကျပင်းရေး၊ လမိုင်းစသော မြို့ပြဒေသများနှင့် ခေတ်ပြိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့ကြောင်း သမိုင်းအထောက်အထားများတွေ့ရှိသော်လည်း မြဝတီမြို့သမိုင်းမှတ်တမ်း အသေးစိတ် ပြုစုထားမှုကို မတွေ့ရှိရပေ။ ထို့ကြောင့် နေတွေ့

ရာဇာနှင့် မြစန္ဒီမင်းသမီးအကြား မင်းဆက်များ ပြတ်နေခဲ့လေသည်။

မြို့စားမင်းသမီးမြစန္ဒီ

သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၁၀ ခုနှစ်တွင် သုမနမြို့စားမင်း တည်ထောင်ခဲ့သော မြဝတီမြို့သည် သားတော် နေတွေ့ရာဇာ မြို့စားမင်းလွန်ပြီးနောက် သမိုင်းအထောက်အထားများ မတွေ့ရှိရတော့ဘဲ မင်းဆက်များလည်း ပျက်ခဲ့ရလေသည်။ မြဝတီမြို့သမိုင်းအထောက်အထားများလည်း ကွင်းဆက်ပြတ်ခဲ့ရလေသည်။ သထုံ(သုဝဏ္ဏဘူမိ)၃၂ မြို့တွင် ပါဝင်သော မြဝတီမြို့ကို မနုဟာမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ချီတက်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးမှု ပြုလေသည်။ ထို့နောက် သက္ကရာဇ် ၃၇၀ ခုနှစ်တွင် သမီးတော် စန္ဒီကလျာမင်းသမီးကို မြဝတီမြို့အား အပိုင်စားပေးသနားပြီး သမီးတော်ကိုလည်း မြစန္ဒီကလျာဏီ မင်းသမီးဟု ဘွဲ့အပ်နှင်းပေးလေသည်။

မြစန္ဒီမင်းသမီးလက်ထက်

တွင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော မြဝတီမြို့ကို ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်လေသည်။ တောချုံများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ရေကန်နှင့် အုတ်မြို့ရိုးတို့ကိုပြန်လည် တည်ဆောက်ခြင်း၊ ဘုရားကျောင်းကန်တို့ ပြုပြင်ခြင်း၊ အသစ်တည်ဆောက်ခြင်း၊ နန်းတော်၊ အိမ်တော်များကိုလည်း ပြုပြင် တည်ဆောက်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လေသည်။ ထို့ပြင် မြို့ရွာလူနေအခြေအကျဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ပေးခြင်း၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်စေခြင်း၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါလူသူ ဆင်မြင်းတို့ကို စုဆောင်း ရယူခြင်းများကိုလည်း ပြုလုပ်လေသည်။

မြဝတီမြို့စားမင်းသမီး မြစန္ဒီ

၏ ဖခမည်းတော် သုဝဏ္ဏဘူမိသထုံပြည်ရှင် မနုဟာမင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၄၁၈ ခု နတ်တော်လတွင် ပုဂံပြည်ရှင်အနော်ရထာမင်းကြီး၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားရလေသည်။ သထုံပြည်ရှင် မနုဟာမင်းကိုလည်း ပုဂံသို့တစ်ပါတည်း ဆောင်

ယူသွားလေသည်။ သထုံပြည်ကြီးမှ သထုံ မုတ္တမမြဝတီ အပါ ၃၂ မြို့တို့ လည်း ပုဂံပြည်ကြီးလက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားရလေသည်။ ယင်း နောက်ပိုင်းတွင် မြဝတီမြို့ သမိုင်း သည်လည်း ကွင်းဆက်တစ်ဖန် ပြတ် သွားရပြန်လေသည်။

သမိုင်းကွင်းဆက်တစ်ကြိမ်ပြတ်ခဲ့သော မြဝတီ

ယခုလက်ရှိ မြဝတီမြို့တည်ရှိ ရာ နေရာဒေသသည် ဒေါနတောင် တန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းနှင့် တောတောင်ထူထပ်သော မြန်မာနိုင်ငံ ၏ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးတွင် တည်ရှိ နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုရှေးယခင် ကာလက သွားလာရေး အလွန်ခက်ခဲ သော နေရာဒေသဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံပြည်မကြီးနှင့် သွားလာ ဆက်ဆံရေး အလွန်ခက်ခဲခဲ့သည်။ တစ်သီးမတ်မတ် တစ်စပ်ခြားခြား အနေအထားဖြင့် တည်ရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြဝတီမြို့ကို စတင်တည်ထောင်သူ သုမနမင်း

လက်ထက်၊ ထို့နောက် သားတော် နောတ္တောရာဇာ၊ တစ်ဖန် သမိုင်း အဆက်ပြတ်ပြီး သုဝဏ္ဏဘူမိမြစန္ဒီ မင်းသမီးနောက် ပုဂံခေတ်တွင်မှစ၍ မြဝတီမြို့ သမိုင်းသည်လည်း တိမ်မြုပ် ခဲ့ရပြန်လေသည်။

ပဲခူး၊ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင် မင်းလက်ထက်တွင် မြဝတီမြို့သမိုင်း တစ်ဖန် ပြန်၍ပေါ်လာပြန်သည်။ သက္ကရာဇ် ၉၄၀ ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီ ရွှေမြို့တော် အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ကုန်း များကို ညီညာအောင် တူးမြူလုပ် ခဲ့သည်။ ဘုရားသိမ်လည်း တည် ဆောက်တော်မူလေသည်။ မြဝတီမြို့ ကိုလည်း မြို့ရိုး၊ ကျုံး၊ ပြအိုးတို့ဖြင့် ခိုင်ခံ့အောင် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် တည်ဆောက်တော်မူလေသည်။

ထို့နောက် သက္ကရာဇ် ၉၄၂ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ကျော် ၁၁ ရက် တနင်္လာနေ့တွင် မြဝတီမြို့၌ ကျောင်းကြီး နှစ်ကျောင်း၊ ကျောင်းရံ ၃၀ ဆောက်လုပ်တော်မူပြီး ပိဋကတ် ပါဠိ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့ကို ထားရှိ ပြီး ထေကြီးဝါကြီး ရဟန်းတော်ကြီး

များကို တောင်းပန်လျှောက်ထား တော်မူ၍ သီတင်းသုံးစေသည်။ သိမ်လည်း သမုတ်တော်မူလေသည်။ ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး သည် သက္ကရာဇ် ၉၄၃ ခု ဝါဆို လဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် ဟံသာဝတီမြို့တော် ထောင့်လေးထောင့်၌ စေတီ ၄ ဆူ တည်တော်မူလေသည်။ ယင်းနှစ်တွင် ပင် မြဝတီတွင်လည်း စေတီတော် တည်တော်မူသည်။ အထက်၏ အကြောင်းအရာများကို ဦးကုလား မဟာရာဇဝင် တတိယတွဲစာမျက်နှာ ၅၀ တွင် ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရ လေသည်။

မြို့သမိုင်းနှင့်ရွှေမြင်းဝန်ဘုရားကြီး မြဝတီမြို့လယ်ရှိ ရွှေမြင်းဝန် စေတီကြီးကို မြို့တည်ထောင်ပြီး နှစ်ခန့်အကြာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁ ခုနှစ်တွင် မြို့စားမင်း သုမနမင်း ထူ ထား ကိုးကွယ်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သားတော်နောတ္တောရာဇာ လက်ထက် တွင် ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ သည်။ သုဝဏ္ဏဘူမိခေတ်၊ မြဝတီမြို့

သီးသီးလက်ထက်တွင် ရွှေမြင်းဝန်
ဘုရားကြီးကို အကြီးစားဘက်စုံ တည်
ဆောက်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဟံသာဝတီ
ဆင်ဖြူရှင် ဘုရင့်နောင် လက်ထက်
သက္ကရာဇ် ၉၂၅ ယိုးဒယားကို
တိုက်ခိုက်မိနှင့် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်
ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ရွှေမြင်းဝန်
ဘုရားကြီးကိုလည်း ကုသိုလ်ပြုခဲ့
ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ရွှေဘိုမှ
အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်
ဇေယျလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၁၂၁
တွင် ယိုးဒယားကို ချီတက်တိုက်ခိုက်
သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၂၅ တွင်
သားတော် မြေဒူးမင်း ယိုးဒယားကို
ချီတက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပြန်
သည်။ (၁၁၉၆-၁၂၀၈) ဘကြီးတော်
မင်းတရားလက်ထက်နှင့် ဘိုးတော်
ဘုရား ဦးဝိုင်း (၁၁၀၆-၁၁၈၁)
လက်ထက်တို့တွင် ယိုးဒယားသို့
အကြိမ်ကြိမ် စစ်ချီတက်တိုက်ခိုက်မှု
ပြုကြလေသည်။

ဘိုးတော်ဘုရား(ဦးဝိုင်း) သည်
သက္ကရာဇ် ၁၁၄၇ ခု၊ ၁၁၄၇ ခု၊ ၁၁၅၃

ခု၊ ၁၁၅၄ ခု လေးကြိမ်တိုင်တိုင်
ယိုးဒယားသို့ စစ်ချီတက်တိုက်ခိုက်
ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ မြဝတီမြို့
သည်လည်း စစ်ချီ၊ စစ်တက် လမ်း
ကြောင်းတွင် ကျရောက်နေသဖြင့်
စစ်ဘုရင်များ၊ စစ်သူကြီးများ၏
အမာခံ၊ စစ်တပ်စစ်ရပ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့ရ
လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘိုးတော်
မင်းတရားလက်ထက်တွင် မြင်းဝန်
မင်းကြီး မဟာမင်းလှမင်းခေါင်
စစ်သူကြီးသည် ရွှေမြင်းဝန်ဘုရားကြီး
ကို ပြုပြင်မွမ်းမံကုသိုလ်ပြုပြီး
ဘုရားကြီးကို တံတိုင်းနှစ်ထပ် ကာရံ
တည်ဆောက်ကာ ခံစစ်အဟန့်အတား
သဖွယ် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်
ထားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။

ထို့နောက် ရွှေမြင်းဝန်ဘုရား
ကြီးကို ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများက
အကြိမ်ကြိမ်ပြုပြင်ဆန်းသိမ်း ကုသိုလ်
ပြုခဲ့ကြကြောင်း ဘုရားကြီး၏
ခေါင်းလောင်းစာများအရ လေ့လာသိရှိ
ရပေသည်။

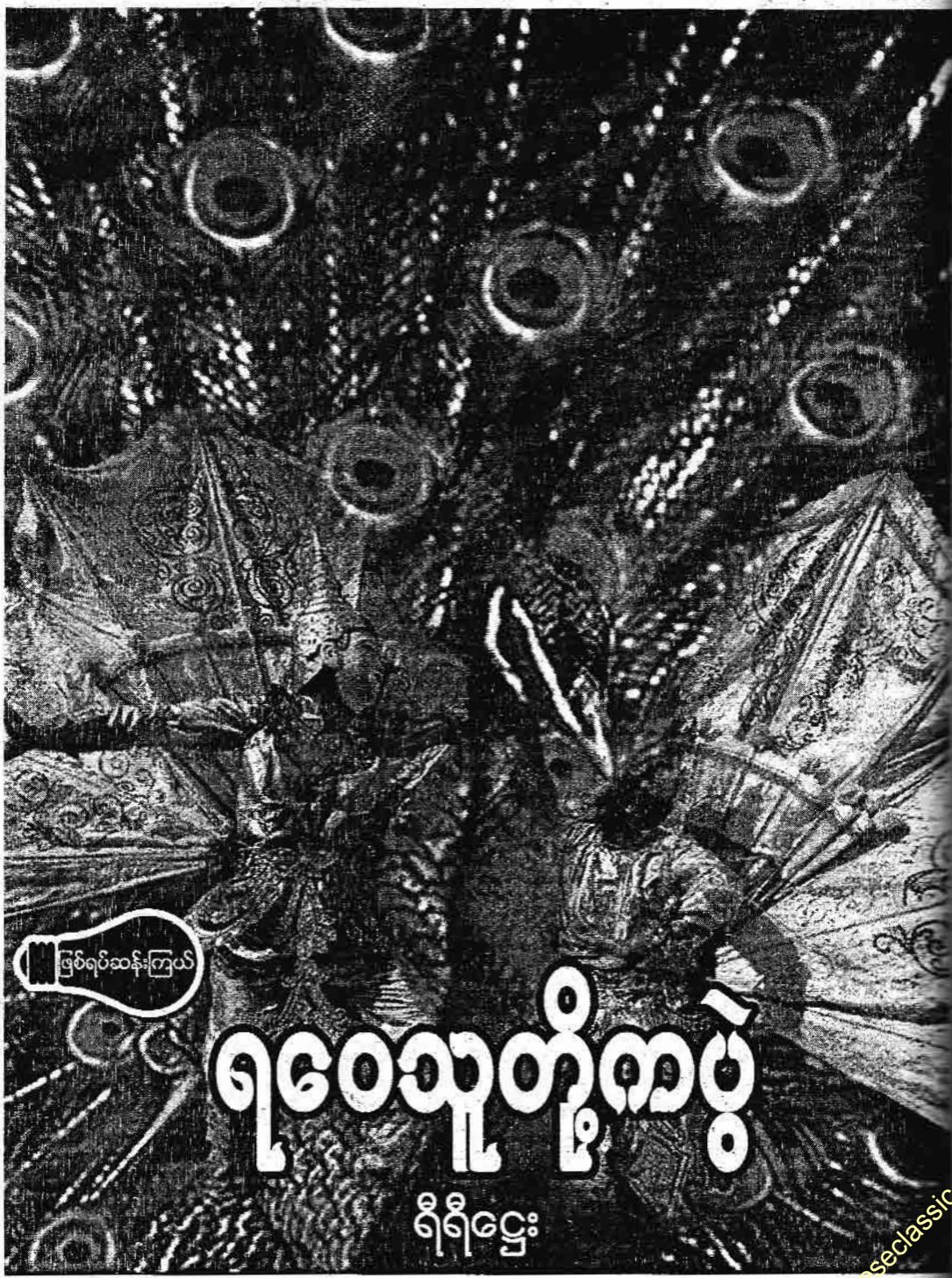
သက္ကရာဇ် ၁၂၃၃ ခုနှစ်

တပို့တွဲလပြည့်ကျော်တွင် ဒါယကာ
များဖြစ်ကြသော ထိုပါတရော၊ ရွှေမိ၊
နယျံသူ၊ နထူနာ၊ ပျံပဲတို့က ဦးဆောင်
၍ ထီးတော်ကို တင်လှူခဲ့နိုင်သည်။
သက္ကရာဇ် ၁၂၅၇ ခုနှစ် တပေါင်း
လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်၊ လယ်တော
ကြီးရွာနေ၊ ဒေါသောန၊ မုဘ၊ မောလ၊
ဖပရော၊ နဝါဖိ၊ နပဲဖ၊ နပဲဂေ၊ နဂူစ၊
နဘူဂေ၊ နဆသော၊ ဆွေးမြတ်၊ နကျ
နှင့် ကျောက်ခက်ရွာနေ ဒါယကာများ
နှင့် မြရာဝတီမြို့ဘုရား ဒကာကိုသစ်
ဖော၊ ကောလာမူတဖဲတို့က စုပေါင်း၍
ထီးတော်တင်ခဲ့ကြကြောင်း ခိုင်ခိုင်
မာမာ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မြဝတီမြို့နှင့်
ရွှေမြင်းဝန် ဘုရားကြီးတို့သည်
ခေတ်သမိုင်းရှည်ကြာစွာ နှစ်ပေါင်း
၂၄၀၀ ကျော်တိုင်တိုင် တည်တန်ခိုင်မာ
စွာ ရပ်တည်လျက်ရှိကြလေသည်။

အထက်ပါတို့ကား ရှေး
ဟောင်းမြဝတီသမိုင်းတည်း။

ရွှေလဆက်ရန်

မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

ရဝေသုတို့ကပွဲ

ရီရီဌေး

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူသည် အားလပ်ရက်
နေ့တွင် မရောက်သည်မှာ ကြာမြင့်
ဖြစ်သော တိုက်ကြီးမြို့ရှိ ဆွေမျိုးများ
သို့ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်ရှိခဲ့ပါ
သည်။ အလုပ်၌ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း
ညွှတ်ကွဲများကို ဘေးဖယ်ကာ ခရီးထွက်
သွားသဖြင့် စိတ်အစဉ်တွင် လန်ဆန်းနေ
သည်။ ဆွေမျိုးများနှင့် တွေ့သောအခါ
ဆွေရာလေးပါး ရှေးဖြစ်နောက်ဖြစ်များ
ပြောရင်း စိတ်ချမ်းသာမှု ရခဲ့ပါသည်။ ထို
အသက် (၈၀) ကျော် အဘဦးချစ်လှ
နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ဦးချစ်လှမှာ
အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်တွင်း
သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ ရုပ်
ညွှတ်ကြည့်၍ ခန့်မှန်းရလျှင် အသက်
၁၀ ကျော်ကျော်ခန့်သာ ရှိမည်ဟု ထင်ရ
သည်။ ၎င်းရုပ်ရည်၏ နပျို့မှု၊ ကျန်းမာ
မှုကို မြင်တွေ့၍ စကားစပ်မိရင်းမှ ထူး
ခြားသော “ရထေသူတို့ကလွဲ” အကြောင်း
ကို ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ဤရထေသူတို့
သို့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များစွာမှာ
အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ
သဖြင့် အဘ ဦးချစ်လှ၏ စကားဆိုင်တွင်

နှစ်မြောခဲ့ရပါသည်။
အဘဦးချစ်လှ၏ ပြောပြချက်
အရ ၎င်း၏ ဆရာရင်းဖြစ်သူ ဆရာကြီး
ဦးရှိန်းသည် အာယုသိဒ္ဓိဝင် အသက်
ကယ်ဆေး ဖော်စပ်ရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား
ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးရှိန်း
သည် လူနာများအပေါ် ကြင်နာသနား
တတ်ပြီး သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသူ
တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အသည်းအသန်
ရောဂါခံစားနေရသော လူနာများကို များ
စွာသနား၍ ရောဂါအလျင်အမြန် သက်
သာပျောက်ကင်းစေလိုသော ဆန္ဒရှိသဖြင့်
အသက်ကယ်ဆေး ဖော်စပ်ရန်အာသီသ
များစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤဆေးဖော်သည့်
သမားတော်သည် သီလသမာဓိနှင့် ပြည့်
စုံရမည်ဖြစ်ပြီး ဆေးထုထောင်သူ ဆေး
ရှာဖွေပေးရသည့် တပည့်မှာလည်း သီလ
နှင့် ပြည့်စုံသော အစွမ်းထက်သည့် ဆေး
ဖော်၍ ရနိုင်ပေမည်။ ထိုဆေးဖော်ရာ၌
ပါဝင်သည့် ဆေးပင်များမှာ ပုပ္ဖိတောင်
တွင် ရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဆရာတပည့်
နှစ်ဦးသား ပုပ္ဖိတောင်သို့သွားရန် အစီ
အစဉ်များ ပြုလုပ်ကြပါသည်။

x x x

မောင်ချစ်လှသည် ပုပ္ဖိကို သွား
ရမည်ဆိုကတည်းက စိတ်ဝယ် အလွန်
ပျော်မိပါသည်။ လူကြီးသူမများ ပြောသည့်
စကားထဲတွင် ပုပ္ဖိတောင်အကြောင်း
ပါသည့်အတွက် ကြားဖူးနားဝရှိပါသည်။
သို့သော် တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးသည့်
အတွက် အင်မတန် သွားချင်လှပါသည်။
ပုပ္ဖိတောင်ရှိ ခွေးသော လှသော စကား
ဝါပန်းများအကြောင်း ရေထွက်စမ်းများ
အကြောင်း မယ်ဝဏ္ဏနှင့် ကိုဗျတ္တတို့၏
အချစ်ဇာတ်လမ်းများ၊ ထူးဆန်းသည့်
ဆေးပင်များအကြောင်းကို ဆရာကြီး
ဦးရှိန်းက မောင်ချစ်လှအား ကွမ်းတမြူ
မြူစားရင်း ပြောပြသည်မှာ အလွန်နား
ထောင်၍ ကောင်းပါသည်။ မောင်ချစ်လှ
မှာ ဤသို့ ရှေ့မီနောက်မီ ဆရာကြီးဦး
ရှိန်းနှင့် ပုပ္ဖိတောင်သို့ သွားရမည့် ခရီး
စဉ်အတွက် များစွာသွားချင်လှသော ဆန္ဒ
စောစွာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာကြီးဦးရှိန်းမှာ ပုပ္ဖိသို့
ချက်ချင်းမသွားသေးဘဲ၊ အဓိဋ္ဌာန် ၁၀
ရက် သီလတာဝန်များ ပွားများပါသည်။
ရှစ်ပါးသီလခံယူခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်စိတ်

ခြင်းများ ပြုလုပ်ခြင်း ဆေးပင်များ ရှာဖွေ
တွေ့ရှိပါရန် တောင်းဆိုပြခြင်းများ ပြုလုပ်
ပါသည်။ ထိုအတူ မောင်ချစ်လှကိုလည်း
၎င်းနည်းတူ အဓိဋ္ဌာန် (၁၀) ရက်ဝင်ကာ
ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၊ ပုတီးမိတ်ခြင်း
ဖြင့် သန်ရှင်းသောစိတ် ရရှိစေရန် ပြုလုပ်
ခိုင်းထားပါသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်
သည် အဓိဋ္ဌာန် (၁၀) ရက် ပြီးနောက်၊
လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများယူဆောင်ကာ၊
ပုပ္ပိုးသို့ ခရီးစတင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါ
သည်။ ဆရာကြီးဦးရှိန်းနှင့် မောင်ချစ်လှ

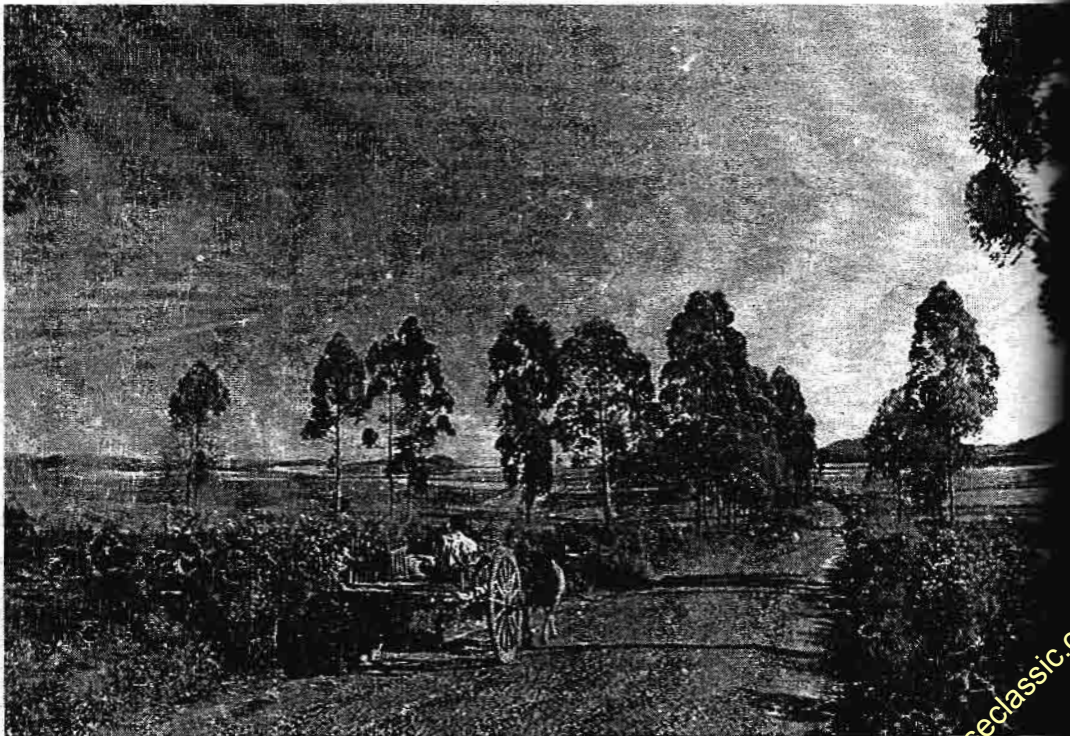
တို့နှစ်ဦးသား ခရီးထွက်ခဲ့ရာ မကြာမီ ပုပ္ပိုး
တောင်ကြီး၏ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ
“ချိုင်း” ရွာကြီးသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။
ဆရာကြီးဦးရှိန်းမှာ ချိုင်းရွာသို့ မကြာခဏ
လာရောက်တတ်ပြီး ၎င်း၏ ဆေးပညာ
ဖြင့် ထိုရွာနှင့်အနီးရှိ ရွာနီးချပ်စပ်ရွာများ
မှ လူနာများကို ဆေးကုပေးသဖြင့် ထိုရွာ
က လူများသည် ဆရာကြီးရှိန်း ရောက်
လာခြင်းကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်
ဆက်ကြပါသည်။

ဆရာကြီးရှိန်းသည် လိုအပ်

သော ဆေးဖော်စပ်ရန် “ချိုင်း” ရွာကြီး
သို့ ရောက်လာကြောင်း ပြောပြကာ ဇွာ
သူကြီး ဦးစံဖေ၏ နေအိမ်တွင် တည်းခို
ပါသည်။ နဂိုကပင် မိတ်ဆွေရင်းများဖြစ်
ပြီး လူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အိမ်များမှ ထမင်း
ဖိတ်ကျွေးခြင်း၊ ဟင်းပိုးခြင်း၊ အစား
အသောက်များ ပေးပို့သဖြင့် ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက်မှာ မတောင့်မတ မကြောင့်
ကြဘဲ များစွာပြည့်စုံခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ . . . နံနက်

သောက်ချိန်တွင် ဆရာတပည့်

ဆက်လက် ရှိပါသလဲ။ မေတ္တာ
ခြင်း။ အမျှဝေခြင်းကိုပြုလျက်၊ ပုပ္ဖိ
တောင်သို့သွားရန် ခရီးစတင်ခဲ့ပါသည်။
ဘုရားရှင် ခရီးနှင့်ရော၊ ရေတင်စခန်း
ပေါ် ညောင်ပင်ဆိတ်လမ်းခွဲသို့ ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ခရီးဆက်
၍ ဆေးပင်များအား ရှာဖွေရာ ဆေးဖက်
ဝင်သည့် ဆရာကြီးဦးရှိန်းလိုချင်သည့်
ဆေးပင်များစွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ပုပ္ဖိတောင်
ကြီးတွင် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ ရှာဖွေ
ရသည်မှာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်အောင်ပင်၊
ပထမတစ်ပတ်ကျော်လောက်အထိ
ဆေးပင်များရှာဖွေရာ ဆေးပင်အတော်
များများ ရရှိခဲ့ပါသည်။ တစ်ပတ်ကျော်
နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းတို့ရပြီးသား အမျိုး
တူ ဆေးပင်များသာရသဖြင့်၊ လိုအပ်
သောဆေးပင်မျိုးကွဲ တစ်ပင်ရရန် မလွယ်
ကူတော့ပေ။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်မှာ
တောကြိုတောင်ကြားမကျန် မလျှော့
သော ဇွဲလုံလဖြင့် ဆက်လက်၍ ဆေးပင်
များ ရှာဖွေကြပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
ဆေးမြစ်များရှာရန်အတွက် ပုပ္ဖိတောင်
မကြီးဆီ ဆက်တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ပုပ္ဖိ
တောင်မကြီးတွင် တောင် (၉) လုံးရှိပါ

သည်။ ပထမဦးစွာ တောင်ပုလု တောင်
သို့တက်၍ ဆေးဖက်ဝင်အပင်များကို
ရှာခဲ့ရာ မျိုးမတူသော ဆေးဖက်ဝင်
အပင်အချို့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်
ဆင့် တောင်လှတောင်၊ ရွှေတွင်းတောင်၊
ငွေတွင်းတောင်၊ မြောက်နားတောင်များ၌
လည်း၊ ဆေးပင်အချို့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။
ထိုသို့ ဆေးမြစ်ရှာဖွေရင်း အလယ်တောင်
နှင့် တောင်နားတောင်ဆီသို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးရှိန်းမှ ထိုတောင်
နှစ်လုံး၏ ထူးခြားချက်ကို ပြောပြပါသည်။
“လူလေး...အလယ်တောင်
နှင့် တောင်နားတောင်ဟာ တောင်နဲ့
မြောက်ယှဉ်ပြီး ဆက်စပ်နေတယ်။ အဲဒီ
တောင်မှာ ထူးခြားချက်ရှိတယ်။ အဲဒါက
တောင်နားတောင်မှာ အုတ် (၂)ချပ်
ထပ်နေတယ်။ လူလေးတွေလား”
“တွေပါတယ်အစ်”
“အဲဒီ အုတ် (၂) ချပ်ကို တစ်
ချပ်စီ ခွဲထားခဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့...အစ်”
ဆရာကြီးဦးရှိန်း ပြောသည့်
အတိုင်း အုတ် (၂) ချပ်အား ခွဲထားခဲ့ပြီး
ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့၌ ထို

တောင်နားတောင်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး
ခွဲထားခဲ့သော အုတ် (၂) ချပ်အား သွား
ရောက်ကြည့်သောအခါ ထိုအုတ် (၂)
ချပ်မှာ ထူးဆန်းစွာပြန်၍ ထပ်လျက်ရှိ
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မောင်ချစ်လှမှာ
အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဆရာကြီးဦးရှိန်းအား
မေးလိုက်ပါသည်။
“အစ်၊ ဒီအုတ် (၂) ချပ်က
ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ထပ်သွားတာလဲ”
“အဲဒီအုတ် (၂) ချပ်ဟာ ဒီနေ့
ခွဲထားရင် နောက်နေ့ကျ ပြန်ထပ်နေ
တယ်။ အဲဒါ တောင်နှစ်တောင်ရဲ့ ထူး
ခြားချက်ပဲ”
ထိုသို့သော ထူးခြားချက်များကို
ကိုယ်တွေ့ကြုံရင်း၊ လိုအပ်သေးသည့်
ဆေးဖက်ဝင် အပင်များကို ဆက်လက်
ရှာဖွေခဲ့ပြန်သည်။ ပုပ္ဖိတောင်မကြီးအား
တက်ရသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်
မဟုတ်ပေ။ အချို့နေရာများမှာ ကျောက်
ခါးပန်းများ ကျောက်ခါးပြတ် နေရာများ
သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရောက်ကာ လို
အပ်သည့် ဆေးပင်များအား ရှာဖွေရပြန်
သည်။
တောင်ပေါ်သို့ တက်ရသည်မှာ

ပင်ပန်းသော်လည်း တောင်ပေါ်တွင်
ပေါက်သည့် စကားစီပန်းများ မွှေးရနံ
ကြောင့် အမောပြေခဲ့ရပါသည်။ အခြား
မွှေးသောလှသော ပန်းများသည်လည်း
အစီအရီ ပွင့်နေသည်မှာ အလွန်လှပ
သော ပန်းချီကား တစ်ချပ်အလား တွေ့
ရှိရပါသည်။

“အဘ...ပန်းတွေက မွှေး
တယ်နော်”
“အင်းပေါ့...သားရယ်။ ပုပ္ဖိုး
တောင်မှာ အမည်သုံးမျိုးရှိတယ်။ ပုပ္ဖိုး
ဝန်ပဗ္ဗတ တောင်ကနေ ပုပ္ဖိုးတောင်တဲ့၊
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပန်းတွေ ပေါများလွန်း
လို့ “ပန်းတောတောင်” တဲ့။ ဒုတိယ

ကတော့ ပုပ္ဖတောင်၊ တတိယကတော့
ပါးပုတ်တောင်လို့ခေါ်တယ်။
“အဘရယ် ရေထွက်ပေါက်
တွေကလည်း မနည်းဘူးနော်”
“ပုပ္ဖိုးတောင်ရဲ့ အံ့ဖွယ်ကိုပါးမှာ
ရေထွက်၊ စိမ့်စမ်း ပေါများခြင်းဟာလည်း
တစ်ခုအပါအဝင်ပဲပေါ့”

“အံ့ဖွယ်ကိုပါးဟာ ဘာတွေလဲ
အဘ”

“ပန်းပဲအလုပ် မထွန်းကားခြင်း
မြေအိုးမြေခွက်လုပ်၍ မကြီးပွားခြင်း
ဇာတ်သဘင်အလုပ် မထွန်းကားခြင်း
ဆေးမြစ်စုံပေါများခြင်း၊ ပန်းပေါင်စုံပေါများ
ခြင်း၊ နတ်မြင်းရှိခြင်း၊ စိမ့်စမ်းရေထွက်
ပေါများခြင်း၊ နတ်ကျားရှိခြင်း၊ မြေဆီ
ခြင်း တို့ပဲကွဲ့”

မောင်ချစ်လှမှာ ဆရာကြီး၏
၏ စကားများကို အံ့ဩစွာ မှတ်သား
ရပါသည်။ ဤပုပ္ဖိုးတောင်ကြီး၏ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်မှုများကို မောင်ချစ်လှမှာ
ကိုယ်တွေ့ကြုံရသဖြင့် ဝိ၍ အံ့မခန့်ကြ
ရပါသည်။ ဤတောင်ကြီး၌ ကျောက်ခဲ
စုံ၊ မြေမျိုးစုံ၊ ရေမျိုးစုံ၊ ပင်စောက်မျိုး
ပင်နွယ်မျိုးစုံ၊ သစ်ညသစ်ဖုမျိုးစုံ၊ ယင်း

တော်ဖြင့် အမျိုးမျိုးလုပ်စွာ တန်ဆာဆင်
ထားပါသည်။ စိမ်းစမ်းနှင့် လျှို့ဝှက်များ
ဆောက်ကမ္ဘာကြီးများကို တွေ့ရသည်မှာ
ဆင်ချစ်လှအဖို့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ
ပင်။ ထို့ပြင် ဇော်ဂျီ၊ တပသီနှင့် ဝိဇ္ဇာ
အမျိုးမျိုးလည်း။ ဤတောင်သို့လာ၍
ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးကြိတ်ခြင်းတို့အပြင်၊
ဆုတော်စင် နှား ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်း
သည့် စခန်းကြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း ဆရာ
ကြီးနန်းကပင် မောင်ချစ်လှကို ပြောပြပါ
သည်။ ပုပ္ဖိုးတောင်မကြီးအားတက်၍
ဆေးမြစ်ရှာခဲ့ရာ၊ တစ်လကျော်ခန့်ရှိချေ
ပြီး ဆေးပင်များစွာ ရရှိသော်လည်း အဓိ
အကျဆုံး ဆေးပင်တစ်မျိုးမှာ လိုနေ
သဖြင့် ဆက်လက်ရှာဖွေနေရပါသည်။
ထိုစဉ် “ချိုင်း” ရွာမှ ရှေ့မီနောက်မီအဘ
မိသားစုမှ ဆရာကြီးဦးရှိန်းအား ပြောပြ
သည်။

“မောင်ရှိန်း မင်း လူနာတွေကို
အတုနာထားမှန်း အဘသိပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း အဘသိတာတွေ ပြောပြ
ပေးပါ။ ပုပ္ဖိုးတောင်ဟာ ဆေးဖက်ဝင်
ဆင်စုံပေါများတယ်။ အချို့အပင်တွေ
ဆေးဖက်ဆိုင်ရာ အာနိသင် အစွမ်း

ထက်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးအတွက်သုံးတဲ့
လူရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားရင် အန္တရာယ်
များတယ်။ အချို့ဆေးပင်တွေဟာ ရိုရက်
နဲ့ မတွေ့ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဆေးပင်များ
ကို လိုချင်ရင် ရတနာသုံးပါး မိဘဆရာ
သမားများရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဦးတင်ထိပ်
ပြီး မေတ္တာတရားပွားများကာ သက်ဆိုင်
ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုင်တည်ပြီး တောင်း
ယူပါ လိုတာပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့် အဘဦးမိသား ပြော
သည့်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ
အား မေတ္တာပြု၍ ခွင့်တောင်းကာ ၎င်းတို့
ရှာဖွေနေသည့် အဓိကအကျဆုံး ဆေးမြစ်
အမြန်ဆုံး တွေ့ရှိစေရန် ဆုတောင်းခဲ့ကြ
ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပုပ္ဖိုး
တောင်မကြီးသို့ ထပ်တက်ရဦးမည်။
အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။ နက်ဖြန်တောင်
မကြီးအားတက်ချိန်တွင် ၎င်းတို့ အမျှော်
လင့်ဆုံးသော အဓိကဆေးပင် ရှာဖွေ
တွေ့မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

မုံပြာရီမှိုင်းနေသော ပုပ္ဖိုးတောင်မ
ကြီး

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သား

တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့
သည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသား၏ စိတ်တွင်
မိမိတို့ လိုချင်သည့် အဓိကဆေးမြစ်ကို
ယနေ့တွေ့မှ တွေ့ပါမလားဟူသော စိတ်
ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ဤတောင်
ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်လကျော်
ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ မည်မျှကြာအောင် စောင့်စား
ရဦးမည်မသိ။ ပုပ္ဖိုးနယ်မြေသည် ၎င်းတို့
၏ဥာနေ မဟုတ်သဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်
စွာနေ၍မရ။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာ
ရန်လည်းမလွယ်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့အဖို့
တောင်ပေါ်တက်ရသည်မှာ မိမိတို့ လိုချင်
သည့် အဓိကဆေးမြစ်ကို မတွေ့မှာ စိုးရိမ်
နေမိပါသည်။ ဆေးဖော်ရန်လည်း အား
လုံးသော ဆေးမြစ်များ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
အဓိကအကျဆုံး ဆေးမြစ်တစ်ခုသာ
ကျန်ပါသည်။ မောင်ချစ်လှစိတ်ထဲတွင်
ယနေ့တောင်ပေါ်သို့ တက်လာရသည်မှာ
ခွဲဟားလွန်းလှသည်။ အဘဦးမိသားမှာ
ပုပ္ဖိုးမြေတွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည့်အတွက်
ဤမြေ ဤရေ၏ သဘောသဘာဝကို
ပြောခဲ့သည်။ မောင်ချစ်လှ တို့
ဆရာတပည့်နှစ်ဦးမှာလည်း ဦးမိသား
ပြောသကဲ့သို့ တိုင်တည်ခွင့်တောင်းလာ

ခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့ အဓိကဆေးမြစ်တွေ လျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။ တွေ့ချင် စမ်းပါဘိ။ အဓိကဆေးမြစ်ရယ်...

ထို့ကြောင့်လည်း မြင်မြင်သမျှ အပင်များကြားတွင် ရှိနိုင်နိုးဖြင့် ရှာဖွေမိ သည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားရှာဖွေကြသည်။ ဆရာကြီးဦးရှိန်း လိုချင်သည့်အပင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် နှစ် ယောက်သား အားပြတ်လှလှ ဖြစ်ပါ သည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် ညနေစောင်းသို့ ရောက်လာပါပြီ။ ဦးရှိန်းမှ ပြန်ရန်ပြော သော်လည်း မောင်ချစ်လှမှာ မလျှော့ သောခွဲဖြင့် ဆက်လက် ရှာဖွေလိုသည့် အတွက် ဦးရှိန်းထံ ခွင့်ပန်ကာ ဆက် လက်၍ ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် စိတ် မြန်သူ လူငယ်ပီပီ တောင်စောင်းတောင် မြင့်များပါမကျန် တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးရှိန်းမှာ နောက်မှ တဖြည်း ဖြည်းချင်း လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ထိုသို့ဖြင့် တောင်ပေါ်အမြင့်ပိုင်းရှိ တောင် စွန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဝါဖျော့ဖျော့ အရွက် ကလေးတစ်ရွက်တည်းရှိသော အဓိက ဆေးပင်တစ်ပင်တည်းကို ဝင်လှဆဲနေ

ရောင်ခြည်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ဘုရား...ဘုရား...အဘလို ချင်တဲ့ အဓိကဆေးပင် ဖြစ်ပါစေ”

ထို့ကြောင့် တောင်အမြင့်စွန်း သို့ ကုတ်ကပ်တွယ်တက်၍ အပင်ကို နှုတ်ကြည့်ရာ အလွန်ထူးဆန်းသော အတွန် (ကိုတွန်) ပါသည့် အမြစ် (ကိုး) မြစ်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးရှိန်း လိုချင်လှသည့် အဓိကဆေးပင် တွေ့ပါပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း ဆရာကြီးဦးရှိန်းအား အလွန်အမင်း ပြချင် တောဖြင့် အော်ခေါ်မိပါသည်။

“အဘရေ...အဘ။ ဒီမှာ အဘရာနေတဲ့ အဓိကဆေးပင်တွေ့ပြီ”

အကြိမ်ကြိမ် အော်ခေါ်မိသော် လည်း ဆရာကြီးဦးရှိန်း၏ တုံ့ပြန်သည့် အသံကလေးမျှ မကြားရပေ။ ထပ်၍ ထပ်၍ခေါ်သော်လည်း တောတောင်ကြီး ၏ ပဲ့တင်သံများသာ ကြားရပါသည်။ မောင်ချစ်လှ နားလည်လိုက်ပါသည်။ မိမိဆန္ဒစောစွာ ဟိုတောတိုင်း ဒီတောင် တက်ခဲ့သဖြင့် ဦးရှိန်းနှင့် လူချင်းကွဲသွား လေပြီ။ ဦးရှိန်းအား အော်ခေါ်နေသည့် နေမင်းကြီးလည်း တစ်စတစ်စ ကွယ် ပျောက်လာခဲ့ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း အလင်းပျော့လာကာ အမှောင်သို့ ပြောင်းလာပါသည်။ မောင်ချစ်လှသည် တောင်အမြင့်စွန်းမှ အောက်သို့ဆင်း ကြည့်ရှုသော်လည်း မည်သို့ပြန်ဆင်းသွား မသိ ဖြစ်နေပါသည်။ အတက်တက် ကုတ်ဖဲ့၍ တက်ခဲ့သော်လည်း အလင်း မတော်ပါက မြင့်မားလှသော တောင်မှ မှ တောင်အောက်သို့ ကျသွားနိုင်သော ကျောက်အစွန်းကလေးသည် ကျန်ခဲ့ သဖြင့် တာရှည်နေ၍ မရချေ။ အောက် ကျန်ရှိ၍ ဇောရွေးများ ပြုလုပ်သော

မောင်ချစ်လှ၏ လက်ထဲတွင်မူ အဘ
ဦးရိုး အလွန်လိုချင်သော အဓိကဆေး
ပင်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်
ကိုင်ထားဆဲ။ ဆရာကြီးဦးရိုးအား ခေါ်မရ
သည့်အခံ့၌ အမှောင်ထုအတွင်း မနေရ
သည့်အတွက် တဖြည်းဖြည်း လျှောဆင်း
လာခဲ့ပါသည်။ တောင်၏ အမြင့်စွန်း
ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ တောင်
ကျောသည် ချောနေသည်က တစ်
ကြောင်းတို့ကြောင့် ခြေထောက်ကန်ရာ
နေရာမရှိသည့်အတွက် တောင်အောက်
သို့ ဦးစိုက်၍ ဂျန်းပြန်ကျသွားပါတော့
သည်။

“အား...အား...အား”

မောင်ချစ်လှ၏ ကိုယ်ကလေး
အား တောင်ခပန်းနှင့် ရိုက်မိလိုက်ပါ
သည်။ အချိန်ပြင်းလွန်သဖြင့် တစ်ကိုယ်
လုံး ကိုင်ရိုက်သလို နာကျင်သွားပါသည်။
နောက်ထပ် နောက်ထပ်ဆက်၍ တောင်
ကမ္ဘာနှင့်ရိုက်မိပြီး သတိလစ်သွားပါ
တော့သည်။

* * *

မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်

သွားသည်မသိ။ မောင်ချစ်လှ သတိရလာ
သောအခါ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်ရှိနေ
ပြီး လူအများက သူ့အား စိုးရိမ်စွာ ဝိုင်း
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။
မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဝိုင်း
တစ်ဝိုင်း တွေ့လိုက်ရသော မျက်နှာတစ်
ခု...။ ဒီမျက်နှာ ဝိုင်းရှင်မှာ မည်သူနည်း။
အင်မတန်သိနေသူတစ်ဦး...။ သို့သော်
လည်း မည်သူဟူ၍ ရုတ်တရက် မမှတ်
မိ။ ထိုသူမှ မောင်ချစ်လှ သတိရသည်
ကို ဝမ်းသာစွာ အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သတိရလာပြီ...သတိရလာပြီ”

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အထိမခံနိုင်
အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစား
လိုက်ရပါသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်
ကျွတ်”

“မင်း...သတိရပြီမလား”
မောင်ချစ်လှမှာ စကားပင်
မပြောနိုင်၍ ခေါင်းညှိုးပြလိုက်ရပါသည်။

“ညီလေး မင်းဒဏ်ရာတွေ
တော်တော်ပြင်းတယ်။ အစ်ကို ဆေးလိမ်း
ပေးထားတယ်။ အနာသက်သာသွား
အောင် ဆေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါဦး”

မောင်ချစ်လှမှာ ခေါင်းခါရင်း
ဟိုဟိုဒီဒီကို လိုက်ရှာမိပါသည်။ နှုတ်မှ
လည်း မပီမသဖြင့် “အဓိက ဆေးပင်
ရော” ဟု အော်နေမိပါသည်။

“အဓိကဆေးပင်လား”

မောင်ချစ်လှ ခေါင်းညှိတ်ပြ
လိုက်ပါသည်။

“ညီလေး ဒီမှာရှိတယ်။ မင်း
သတိလစ်နေပေမယ့် မင်းလက်ထဲမှာ အဓိ
က ဆေးပင်ကလေးကို ဆုပ်လျက်ပဲ။
ဒါကြောင့် အစ်ကို သိမ်းထားတယ်။ ဒီမှာ
တွေ့လား”

အဓိက ဆေးပင်ကလေးကို
ထောင်ပြလိုက်သောအခါမှ မောင်ချစ်လှ
စိတ်အေးသွားပါသည်။ ထိုသူသည် မောင်
ချစ်လှအား အနာသက်သာစေရန် ဆေး
တစ်ခွက် တိုက်ပါသည်။ ထိုဆေးသည်
မောင်ချစ်လှ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူရိုန်း
သွားပါသည်။ ၎င်း၏ ခေါင်းထဲ၌ အသိ
ဉာဏ်တစ်ခု ဝင်းလက်သွားပါသည်။ ဒီလူ
ဒီလူကို မှတ်မိသွားပါပြီ။ ၎င်းတို့ တည်းခို
သော “ချိုင်း” ရွာမှ ကိုပညာဆိုသူပင်
ဖြစ်ပါသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကိုပညာ

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ညီလေး။ မင်း

အစ်ကိုကို မှတ်မိလား”

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကို မှတ်မိ
ပြီ။ ဒါ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

“ဒါ အစ်ကိုတို့ရွာလေ...ရဝေ
သူတို့ရွာပေါ့”

“ရဝေသူတို့ရွာ...ဟုတ်လား။
နာမည်ကလေးက လှလိုက်တာ။ ဒီ
နာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒါ
ထက် အစ်ကိုပညာ ပြောတုန်းက ချိုင်း
ရွာကဆို”

“ဪ...အစ်ကိုက ချိုင်းရွာ
မှာလည်း အနေများတယ်။ ဒါပေမဲ့
အစ်ကိုပညာရဲ့ ဇာတိကတော့ ရဝေသူတို့
ရွာပဲ။ ကဲ...မင်းဒဏ်ရာတွေ ဘယ်နှလှာ
နေသေးသလဲ။ သက်သာတယ် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့...အစ်ကိုရယ်။
ခုနက တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေတာ။
ခုတော့ ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းသွားပြီ။
အစ်ကိုကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ
တယ်”

“မလိုပါဘူး ချစ်ဦးရယ်။ အစ်ကို

လည်း ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို ကူညီတဲ့သူ
ပါ”

“အစ်ကိုရေ ကျွန်တော် ပျောက်
နေတော့ အဘစိတ်ပူနေရော့မယ်။
ကျွန်တော့်ကို တောင်ခြေကို လိုက်ပို့ပါ
လား အစ်ကိုရယ်”

“ဒါလည်း တောင်ခြေကရွာ
ကလေးပါပဲ။ မင်းတို့ရွာနဲ့တော့ တော်
တော်လေးလှမ်းသေးတယ်။ အခု မိုး
လည်းတော်တော်ချုပ်နေပြီ။ ဒီညတော့
ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါ။ မနက်ကျရင် အစ်ကို
လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

မောင်ချစ်လှအား ကိုပညာ
အတန်တန်တာသဖြင့် “ရဝေသူတို့ရွာ”

၌ တစ်ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ချစ်လှရေ၊ အစ်ကိုရယ်
ရွာမှာ တစ်ညအိပ်တုန်း။ ဒီရွာက ကမ္ဘာ
ကလေးကို သွားကြည့်ရအောင်”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဘ မျှော်နေမှု
ကိုပဲ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေတယ်”

“မင်း အဘနဲ့ မနက်ကျ ခြံ
တွေမှာပဲကွာ။ ရဝေသူတို့ကပ္ပံဟာ အင်
မတန် ကြည့်ရခဲပါတယ်။ တစ်သက်တစ်
ခါ ဆိုသလိုပေါ့”

“အစ်ကို တစ်သက်တစ်ခါဆို
တာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဪ...ညီလေးလည်း
အဘနဲ့အတူ မင်း တို့ရွာကိုရောက်ပြီး
ဆေးကုနေရင် အစ်ကိုတို့ဆီကို ရောက်
ဖြစ်ချင်မှ ရောက်ဖြစ်မယ်။ ညီလေးထင်
တော့လည်း ဒီ ရဝေသူတို့ရွာမှာ ကမ္ဘာ
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။ ဒါကို ပြောတာပါ”

“ကဲ...အစ်ကို ဒီလောက်
နေမှတော့ ရဝေသူတို့ကပ္ပံကို ကျွန်တော်
လိုက်ကြည့်ပါမယ်။ မနက်ကျရင်တော့

အစ်ကိုပညာ လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ...ငါ့ညီ။ အစ်ကို
ထိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ကဲ...ဒီရွာထိပ်ကို
သွားကြစို့။ ကပွဲနီးပြီ”

ကိုပညာ ခေါ်ဆောင်ရာကို
မောင်ချစ်လှ လိုက်ပါခဲ့သည်။ ရွာထိပ်ရှိ
မြေတလင်းပြင်တွင် ကောင်းကင်မှ ထွန်း
ပနေသော လမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်
ကြောင့် မီးထွန်းထားသကဲ့သို့ လင်း
ထိန်နေပါသည်။ မြေတလင်းပြင်၏ရှေ့တွင်
ကပွဲကြည့်ရန် ရောက်ရှိနေသော ရဝေ
သူတို့ ရွာသူရွာသားများ ရောက်ရှိနေပါ
သည်။ မောင်ချစ်လှနှင့် ကိုပညာတို့နှစ်
ဇာတ်လည်း ကွက်လပ်ရှေ့ရှိ လွတ်နေ
သော နေရာကလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
ပါသည်။

တခဏအကြာတွင် ကောင်းကင်
မှ ခေါင်းဖိုကြီးတစ်ကောင်သည် အတောင်
များကို လှပစွာဖြန့်လျက်လည်းကောင်း၊
ထုံ၍ အပေါ်သို့ထောင်လျက်လည်း
ကောင်း၊ လှပစွာ လှည့်ပတ်၍ ကခုန်ပြီး
ဈေးနေပါသည်။ သာယာသောအသံဖြင့်
တွန့်သံပေးလိုက်သောအခါ ကောင်းကင်
ထဲမှ ခေါင်းမလေးများပျံဝဲ၍ ဆင်းလာ

သည်မှာ အလွန်ပင်ကြည့်၍ ကောင်းလှ
ပါသည်။ ခေါင်းဖိုကြီး၏ ဘေးပတ်လည်
တွင် ခေါင်းမလေးများမှာ စည်းချက်နှင့်
အညီ ကနေပါသည်။

“အစ်ကို ဒီခေါင်းတွေက ဘာ
လိုကနေတာလဲ”

“သူတို့လည်း ရဝေသူတို့ရွာ
အနီးမှာရှိတဲ့ တောထဲမှာနေတဲ့ ခေါင်း
တွေပေါ့။ ဒီနေ့ဟာ တန်ဆောင်မုန်း
လပြည့်နေ့လေ။ နက္ခတ်တွေစုံတဲ့နေ့၊
သိဒ္ဓိပေါင်းများစွာခတဲ့အချိန်မို့ သူတို့
လည်း “ရဝေသူတို့ကပွဲ” မှာ ပါဝင်ကြ
တာပေါ့”

“ဒါဆို ရဝေသူတို့ကပွဲဟာ
နက္ခတ်တွေစုံတဲ့ အချိန်မှာ ကတဲပွဲပေါ့
ဟုတ်လား အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကောင်းကင်
နက္ခတ်စုံတဲ့အချိန်မှာ လရဲအလင်းရောင်
တန်း ရောင်ခြည်များနဲ့ ကြယ်တာရာတွေ
ရဲ့ ရောင်ခြည်တွေဟာ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ
ရှိတဲ့ သက်ရှိများအတွက် အာယုသိဒ္ဓိ၊
ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝိယသိဒ္ဓိ အစရှိတဲ့ သိဒ္ဓိများ
ပေါ်ထွန်းစေတယ်လို့ ရှေးလူကြီးများ ဆို
စကားရှိတယ်။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်

ညဟာ ဆေးပေါင်းခတယ်လို့ ဆိုတယ်
မဟုတ်လား။ အစ်ကိုတို့ ရွာသူရွာသား
တွေဟာလည်း ဆေးပေါင်းခအောင်
တောင်းတဲပွဲပေါ့။ သူတော်စင်များဆီက
ဆေးကိုတောင်းမှပေးတာ။ မင်းလည်း
လိုချင်တဲ့ဆေးကို တောင်းပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာတော့ အဓိက
ဆေးပင်ကလေးပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ”

“မင်းရဲ့ အဓိကဆေးပင်ကလေး
ကို အပေါ်မြှောက်ပြီး ဆေးအစွမ်းထက်
အောင် ဆုတောင်းပေါ့”

မောင်ချစ်လှသည် ကိုပညာပြော
သည့်အတိုင်း အဓိကဆေးပင်ကလေး
အား လ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင်
အပေါ်သို့မြှောက်ကာ သိဒ္ဓိအပေါင်း
ခညောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါ
သည်။ ထိုသို့ ဆုတောင်းအပြီးတွင်
ခေါင်းဖို၊ ခေါင်းမများ ကပွဲများပြီးသွားကာ
များလှစွာသောကျီးများ တောင်ပံဝင့်၍
ကနေကြပါသည်။ မည်သည့်နေရာက
တီးနေမှန်းမသိသော ဆိုင်းချက်အတိုင်း
ကနေသည်မှာ အထွန်တရာ ကြည့်၍
ကောင်းလှပါသည်။

၎င်းတို့အပြီးတွင် နေမင်းကမုန်း
 များ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူတစ်စုက
 လည်း ဆုတောင်းကာ ကခုန်နေကြပါ
 သည်။ ၎င်းနောက် ဂမုန်းတစ်မျိုးစီ ကိုင်
 ဆောင်လာသော လူအများသည် လည်း
 ကောင်း၊ ဒီနေရာသို့လာ၍ ကကြပြန်
 သည်။ ပန်းအမျိုးမျိုး၏ ရနံ့များမှာ
 အလွန်မွှေးကြူးသည့်အတွက် မောင်ချစ်
 လှသည် ဒီရနံ့များကို တရှိုက်မက်မက်
 ရှု၍ ရင်တစ်ခုလုံး အေးချမ်းသွားပါသည်။
 နာကျင်သည့် ဝေဒနာများလည်း ပျောက်
 ကင်းပြီး၊ ဦးခေါင်းတွင်လည်း အေးချမ်း

သွားသလို ခံစားရပါသည်။ မောင်ချစ်လှ
 စိတ်ထဲ၌ စဉ်းစားမိသည်။ တေးဂီတသံ
 များအား ကြားရသော်လည်း တီးမှုတ်သူ
 ကို မတွေ့ရပေ။ ထိုအတူ ဤမျှများပြား
 လှသော လူများ အစုလိုက်အဝေးလိုက်
 ကခုန်ပြီး ဘယ်သို့ရောက်သွားသည် မသိ
 ရချေ။ လူအုပ်ထဲဝင်၍ ပျောက်ပျောက်
 သွားပါသည်။ အရာရာကို ကိုပညာအား
 လည်း မမေးချင်။ ထို့ကြောင့် ကပွဲကို
 ဆက်လက်ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။
 ဒီတစ်ခါ တွေ့ရသည့် ကပွဲမှာ
 အလွန်ထူးဆန်းလှပါသည်။ ဒေါင်းဖိုကြီး

ကဲ့သို့ပင် ဇော်ဂျီအဝတ်အစား ဝတ်ထား
 သော သူတစ်ယောက်သည် ဆေးကြိမ်
 လုံကိုဆွဲကာ ကောင်းကင်ယံမှ တဖြည်း
 ဖြည်း ဆင်းလာပါသည်။ မြေတလင်းတွင်
 အသင့်ရှိနေသော ဆေးပင်အား ၎င်း၏
 ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် တို့လိုက်စဉ် “ဝန်း” ခနဲ
 အသံကြီးများနှင့်အတူ မီးခိုးများ ဖျာထ
 သွားပါသည်။ ၎င်းမီးခိုးများ တဖြည်းဖြည်း
 ပြယ်သွားကာ မီးခိုးလုံးများ ကြားမှတစ်
 ဆင့် တစ်ဆယ့်ငါး တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်
 အရွယ်ရှိ စီးပုံများ ဆောင်းထားသော
 နတ်သမီးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့်

ကလေးများ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။
 ဇော်ဂျီနှင့် မိန်းကလေးများ ဆိုင်းချက်
 အညီ တွဲကနေသည်မှာ မောင်ချစ်လှ
 အညွှာ ဘုရားပွဲတွင် လာရောက်ကပြသော
 အတိတ်မှ ဇာတ်ဝင်ခန်းအတိုင်းပင်။ နဂိုက
 ဇာတ်ပွဲကြိုက်သည့် မောင်ချစ်လှမှာ
 အတော်ပင် သဘောကျနေပါတော့
 သည်။ နောက် တစ်ခါ ရွာဘုရားပွဲလုပ်လျှင်
 ဇာတ်ကို လာဌားလျှင် ကောင်းမည်
 ထားဟု တွေးတောနေမိပါသည်။ အတော်
 ကြာကြာ ဇော်ဂျီနှင့် လှပသော မိန်း
 ကလေးများ ကခုန်ပြူးတူသည့် ကကွက်
 ကပြလျက်ရှိပါသည်။ မောင်ချစ်လှမှာ
 ထည်း ကြည့်၍မဝနိုင်အောင်ပင် ငေးမော
 နေမိပါသည်။

လမ်းကြီးမှာလည်း တဖြည်း
 ဖြည်း မြင့်တက်လာကာ လသည် ကပွဲ
 အတွက် အလင်းရောင်ပေးလျက် ရှိပါ
 သည်။ ကပွဲများလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု
 ထပြုလာရာ၊ အာရုံဦးသို့ ရောက်လုနီး
 ခြစ်နေပါသည်။

“ကဲ...ညီလေး မနက်ကျရင်
 ခင်း ပြန်ရတော့မှာဆိုတော့ အိပ်ရေးဝ
 အောင် ပြန်အိပ်ရအောင်။ ကဲ...သွား

ကြစို့”

ကိုပညာခေါ်သဖြင့် ပြန်လာရ
 သော်လည်း မောင်ချစ်လှမှာ ရတေသူတို့
 ကပွဲကို ထပ်၍ ကြည့်ချင်နေမိသေးသည်။
 သို့သော် အဘအင်မတန် လိုချင်လှသည့်
 အဓိကဆေးပင်ကို ရသည့်အတွက် အဘ
 နှင့်လည်း အမြန်တွေ့ချင်မိသည်။ ထို့
 ကြောင့် မောင်ချစ်လှမှာကိုပညာ နောက်
 သို့ လိုက်လာကာ ကိုပညာ၏ အိမ်ရှေ့
 ကွပ်ပျစ်တွင် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

“ဟဲ့...မောင်ချစ်လှ ထတော့
 ထတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်ကိုပညာ
 ထပါပြီ”

“ဟဲ့...ဘယ်က အစ်ကိုပညာ
 လဲ။ မင်းငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ
 ကြည့်ပါဦး”

“ဟင် . . . အဘပါလား။
 ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဘဒီကို ရောက်နေတာ
 လဲ။ အစ်ကိုပညာရော ဘယ်မှာလဲ”

“လူလေး သတိထား။ မင်းအခု
 တောင်ခြေနားမှာရောက်ပြီး သတိလစ်နေ
 လို့ မင်းသတိရအောင် မနည်းလုပ်နေရ
 တာ။ ဘယ်က ကိုပညာမှလည်း မရှိဘူး”

အဘဦးရိုန်းရှင်းပြမှ မောင်ချစ်

လှမှာ တောင်ခြေမရောက်တာရောက် နေ
 ရာ၌ သတိလစ်နေကြောင်း သိရပါသည်။
 အဘဦးရိုန်းမှာ မနေ့က မောင်ချစ်လှနှင့်
 လူချင်းကွဲသွားသဖြင့် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါ
 သည်။ တစ်ညလုံး မောင်ချစ်လှ ပြန်မလာ
 သဖြင့် စိတ်ပူပြီး ရွာသားအချို့ကိုခေါ်ကာ
 ဒီနေ့ နံနက်စောစော တောင်ပေါ်သို့တက်
 စဉ် လမ်းခုလတ်၌ သတိမေ့နေသော
 မောင်ချစ်လှကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 မောင်ချစ်လှမှာ သတိရလျှင်ခြင်း အဓိက
 ဆေးပင်ကလေးကို ရှာမိပါသည်။ ရှာရင်း
 ပင် ဦးရိုန်းအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“အဘ...သားလေ အဓိက
 ဆေးပင်ရခဲ့ပြီ အဘရ။ အဘကို ပေးချင်
 လွန်းလို့ အမြန်ပြန်လာတာ”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ ဘယ်မလဲ
 အဓိကဆေးပင်”

မောင်ချစ်လှမှာ အဓိကဆေးပင်
 ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာမိသည်။ မတွေ့ရချေ။
 နောက်မှ အင်္ကျီကိုစမ်းမိစဉ်။ ခိုးလိုဦးလှ
 အရာတစ်ခုကို စမ်းမိပါသည်။ အင်္ကျီထဲ
 မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ အဝါရောင်
 ဖျော့ဖျော့ အရွက်ကလေးများ၏ အဖြစ်

တွင် အတွန့် (၉) တွန့်အမြစ် (၉) မြစ်
ရှိသော အဓိကဆေးပင်ကလေးကို တွေ့
လိုက်ရပါတော့သည်။

“အယ်...ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဓိက
ဆေးပင်ပဲ”

“အဘ ဝမ်းမသာဘူးလား။
သားတော့ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ။ ရော
အဘယူပါ”

အဓိကဆေးပင်ကလေးအား
ဦးရိုန်းထံ လှမ်းပေးကာ၊ သားအဖနှစ်
ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ဖက်ထားကာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရပါ
သည်။ တခဏအကြာ၌ မောင်ချစ်လှ
သည် ကိုပညာကို သတိရမိပါသည်။

“အဘ သားအိပ်နေတုန်းက
ကိုပညာကို တွေ့လား”

“ကိုပညာလည်း မတွေ့မိဘူး”
သားလည်း အိပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။
သတိလစ်နေလို့ အဘတို့ အတော်ကို
သတိရအောင်လုပ်ရတာ။ နာရီဝက်လောက်
ကြာတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အဘရယ်
တစ်ခုတော့ မှားနေပြီ၊ ညတုန်းက သား
ဟာ ကိုပညာတို့အိမ်မှာ အိပ်နေတာ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်နေရတာလဲ”

“ဘယ်က ကိုပညာလဲ”

“ဟို . . . ချိုင်းရွာမှာနေတဲ့
ကိုပညာပေါ့”

မောင်ချစ်လှမှာ ဖြစ်ပုံများကို
အစအဆုံး ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ညက တွေ့
ခဲ့ရသော “ရဝေသူတို့ရွာနှင့် ရဝေသူတို့
ကပ္ပံ” အကြောင်းကိုပါ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုပညာ
ပြောတော့ ချိုင်းရွာကဆို။ ဘယ်လိုဖြစ်
လို့ “ရဝေသူတို့ရွာ” ဖြစ်သွားရတာလဲ။
ငါ့အသက် ၆၀ ကျော်ပါပြီ၊ ဒီနားမှာ ရဝေ
သူတို့ရွာလို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

မောင်ချစ်လှမှာ အဓိကဆေးပင်
ကလေးရရှိပုံ၊ ချောက်ထဲသို့ ကျသွားပုံ၊
ကိုပညာ ကယ်သွားပုံနှင့်တကွ၊ ထိုအပင်
အား သိဒ္ဓိထူးများရစေရန် ဆုတောင်းပုံ
များကို တစ်ခုချင်း ပြောပြသောအခါ
ဆရာကြီးဦးရိုန်းမှာ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့်
နားထောင်နေပါသည်။ တောင်ပေါ်မှ
ချောက်ထဲသို့ ကျသွားသော မောင်ချစ်
လှမှာ မည်သို့မည်ပုံ တောင်ခြေနားသို့
ရောက်နေသနည်း။ ကိုပညာနှင့် တွေ့
သည်ဆိုသည်မှာ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် အမှန်

တကယ်ပင် ဖြစ်ချေမည်။ အသို့ဆိုလျှင်
ကိုပညာဆိုသူမှာ မည်သို့သော သူနည်း
နည်း။ မောင်ချစ်လှမှာ တောင့်အောင်
သို့ ကျသွားသော်လည်း အဓိကဆေးပင်
ကလေးမှာ လွင့်စင်မသွားဘဲ ၎င်းနှင့်
အတူပါလျက် ရှိသည်မှာလည်း ထူးဆန်း
ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ချိုင်းရွာသို့သွားကာ
ကိုပညာကို ရှာဖွေခဲ့ရာ၊ ထိုရွာ၌ ကိုပညာ
ကို တွေ့သော်လည်း ၎င်းမှာ မောင်ချစ်
လှအား မကယ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။
ဆရာကြီးဦးရိုန်းပင် နားလည်ရန် ခက်ရာ
သည်။

ဒီညတွင် ဆရာကြီးဦးရိုန်း
အိပ်မက်တစ်ခုမက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲ
တွင် ကိုပညာကို ပြုလုက်တွေ့ရပါသည်။

“မောင်ပညာ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်
တာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးနဲ့
တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော် တကယ်နေတာ
“ရဝေသူတို့ရွာပါ”

“ရဝေသူတို့ရွာကို ကျွန်တစ်ခါမှ
မကြားမိပါဘူး”

“ရှိပါတယ် ဆရာကြီး၊ ရဝေသူ

အတ္တဟာ ဒီအနီးအနားမှာပါ။ မောင်ချစ်
 သည်း ရောက်ဖူးပါတယ်။ မောင်ချစ်
 ဘာအတော် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ကလေး
 ခု။ ဒါကြောင့်လည်း အဓိကဆေးပင်ရှိတဲ့
 နေရာကို ကျွန်တော် ညွှန်ပြခဲ့တယ်။
 ဆေးပင်ရပြီးနောက် တောင်အောက်ကို
 ကျသွားတာ တော်တော်အထိရာပြင်ပါ
 တယ်။ ကျွန်တော်သာမကယ်ရင် သူသေ
 တယ်။ ဆရာသမား မိဘကို ရိုသေပြီး
 ဆရာသမားစားမိဘအတွက် ဒီဆေးပင်
 ကလေးကို သိပ်လိုချင်တဲ့ကလေးမို့ သူ
 ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသက်ကယ်
 ဆေးတိုက်ပြီး ဆရာကြီးတို့ဆီကို ပို့ပေး
 ခဲ့တာပါ။ ဆရာကြီးလည်း စေတနာမှန်
 မြတ်ပြီး လူနာများအတွက် အဓိကထား
 တဲ့သူမို့ “အသက်ကယ် ဆေးတော်ကြီး”
 ဖော်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကူညီခဲ့ပါ
 တယ်။ ဆေးတော်ကြီးဖော်ပြီးရင်သာ
 ကယ်သင့်ကယ်ထိုက်တဲ့ လူတွေကို
 ကယ်ပါဆရာကြီး၊ တကယ်တော့ လူ
 တွေက မသိကြလို့သာ၊ သစ်ပင်တွေနဲ့
 လူတိရစ္ဆာန်တွေဟာ ဇီဝခြင်း ဆက်စပ်မှု
 ရှိပါတယ်။ သစ်ပင်များရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့
 ဇီဝိုင်ဆိုင်ရာ ရုပ်ဝတ္ထုဟာ လူတိရစ္ဆာန်

တွေအတွက် “ဆေးဝါး” ဖြစ်ပေပါတယ်။
 ဆရာကြီး တချို့အပင်တွေရဲ့ ဇီဝဟာ
 နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး အသက်ရှည်ပေပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသားများနဲ့ မအပ်စပ်
 တဲ့အတွက် ဒီဆေးပင်တွေဟာ ပျောက်
 ကွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့
 သမားဂုဏ်နဲ့ ဆေးတော်ကြီးကို အောင်
 မြင်စွာ ဖော်စပ်နိုင်ပြီး အသက်ရှည်
 ကျန်းမာနုပျိုကာ လူသားများရဲ့ အသက်
 ကို ကယ်နိုင်ပါစေ၊ သာသနာအကျိုးကို
 လည်း ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေ”

ထိုသို့ ပြောဆိုရင်း ကိုပညာမှာ
 မီးခိုးလုံးများကြားထဲ ကွယ်ပျောက်သွား
 ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးရိန်းလည်း ပုစ္ဆာတစ်
 ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်၍ ရသွားပါသည်။

စိတ်ကောင်းထားသူ ဆရာ
 တပည့်နှစ်ဦးအတွက် နတ်ကောင်းနတ်
 မြတ်များ စောင့်ရှောက်စောင့်မ၍ ကိုပညာ
 အဖြစ် ကယ်ခဲ့သည်မှာ မလွဲကွေ့ ဖြစ်
 ဘိသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာကြီးရိန်းတို့ နှစ်
 ဦးသား ချိုင်းရွာသားများကို နှုတ်ဆက်
 ကာ လက်ပံပုရွာကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ပါ
 သည်။ အသက်ကယ်ဆေးတော်ကြီးကို

ဖော်စပ်ရာ မကြာမီပင် အောင်မြင်စွာ
 ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ စေတနာဆရာကြီး
 ဦးရိန်းမှာ ထိုဆေးတော်ကြီးဖြင့် ကုသပေး
 ရာ ရောဂါဝေဒနာရှင်များ များစွာ ရောဂါ
 ပျောက်ကင်းကြသဖြင့်၊ တိုက်ကြီးနယ်၊
 ပဲခူးနယ်ဘက်တွင် ဆရာကြီးဦးရိန်းမှာ
 အလွန်နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့
 ဆေးကုသရင်း အသက် (၉၀) ကျော်
 အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့
 ပါသည်။ ထိုဆေးတော်ကြီးမှာ ယခု
 ကျွန်မနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ဆရာကြီး
 ဦးချစ်လှ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပါ
 သည်။ ဆရာကြီးဦးရိန်း မသေမီမှာကြား
 ချက်အတိုင်း လူနာများကို ကုသပေးခဲ့ရာ
 ယခုအခါ၌ ဤဆေးတော်ကြီးမှာ ကုန်
 သွားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဦးချစ်လှမှာ ကို
 ပညာတိုက်ခဲ့သော ဆေးကြောင့်လည်း
 ကောင်း၊ ဆရာကြီး ဦးရိန်းမှ အသက်
 ကယ်ဆေးတော်ကြီးအား တိုက်ခဲ့သော
 ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ကျန်းမာ
 နုပျိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“သမီးရယ် အဘဟာ၊ ပုပ္ဖိုးကို
 သွားပြီး နောက်ထပ် အသက်ကယ်ဆေး
 တော်ကြီး ဖော်ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့

အစ်ကိုပညာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိတယ်။ မင်းနဲ့ငါတစ်သက်တစ်ခါပဲ တွေ့ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆို သလို ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ဘဝတစ်သက်မှာ မမေ့ရက်ပါဘူး။ အစ်ကိုပညာနဲ့ ဆရာကြီးဦးရှိန်းကိုလည်း ညအိပ်တိုင်း ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်တယ်”

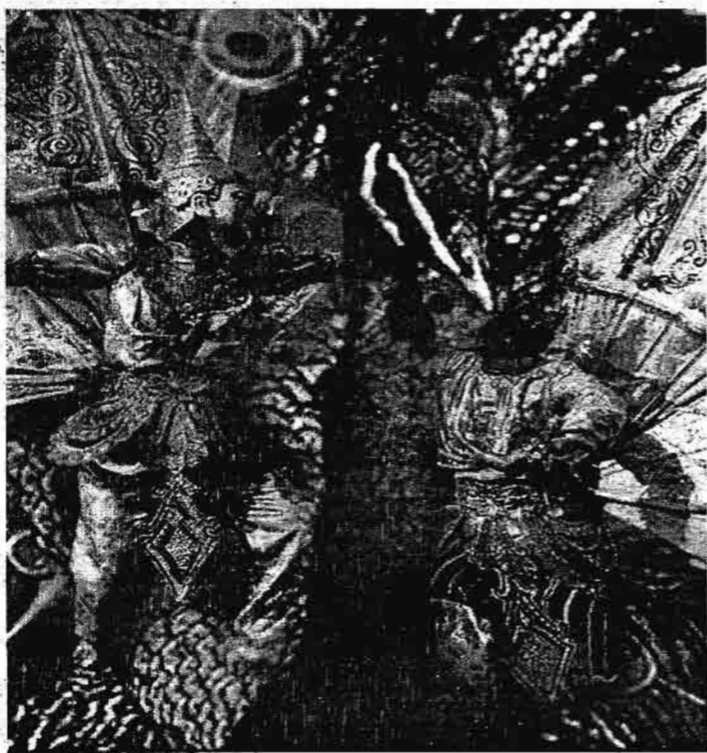
“ဒါဆို အဘတို့လက်ထက်မှာ အသက်ကယ်ဆေးတော်ကြီး မဖော်တော့ဘူးပေါ့နော်”

“သမီး လူ့ဘဝကြီးမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း မဖြစ်ဘူး။ အဘ ဒီဆေးတော်ကြီး ကုန်သွားတဲ့အတွက် ထပ်ဖော်ဖို့ အဖိုးဖိုး ကြိုးစားပေမယ့် မဖြစ်လာခဲ့ပါဘူး။ အခု အဘ အသက်ဟာ ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်အတွင်းကိုရောက်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဆေးတော်ကြီးကို ဖော်နိုင်တော့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဘသိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ နောက်ထပ် ဖိုးဆက်သစ်တွေထဲမှာ အသပြာကို အဓိကမထားဘဲ၊ စေတနာပါရမီထက်သန်တဲ့ ဆေးပညာ

ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ရှိဦးမှာပဲ။ အစ်ကိုပညာလို ကူညီခဲ့သူလည်း ရှိဦးမှာပါ။ အဲဒါဆိုရင် ရှေးအစဉ်အဆက်က မြန်မာ့ဆေးပညာလောကမှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ “အသက်ကယ်ဆေးတော်ကြီး” ဟာ ဖြစ်လည်ပေါ်ပေါက်လာမှာပါပဲ”

ဤသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သူသော အသက်ကယ်ဆေးတော်ကြီးနှင့် ရတေသို့ ကပ္ပအကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ဆရာကြီးဦးရှိန်းနှင့် ဆရာကြီးဦးနုလှတို့ စေတနာကို ချီးကျူးမိပါသည်။

“ယခုခေတ်မှာလည်း ဆရာကြီးဦးရှိန်း ဆရာကြီးဦးနုလှတို့လို စေတနာသမားတော်ကြီးများ များစွာပေါ်ပေါက်ပြီး အစွမ်းထက်သူသော အသက်ကယ်ဆေးတော်ကြီးများလည်း ဖော်စပ်နိုင်ပါစေ၊ လူသားအားလုံးလည်း ပျော်ရွှင်ကျန်းမာနပ်ပျိုအသက်ရှည်ကာ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ကျန်းမာဖြင့် သာသနာ့ဇာတိအကျိုးသယံပိုင်ပါစေကြောင်း ဆွမ့်ကောင်းတောင်းရင်း ဤစာစုကို ရေးသားလိုက်ပါသည်။

သူမကောင်းဘူးထင်သလား
မင်းကင်းအောင်နေ
မင်းသူနဲ့မကင်းနိုင်ဘူးလား
မင်းကောင်းအောင်နေ....

(၆၀) ကြိမ်မြောက်ထွက်ပွဲ
အတတ်တိုးတော် အောင်မင်းခေါင်၏ ဆုံးမစကား

ဇွဲဒင်္ဂါးသူခိုး

ဇွဲပုည

သဟဇာတ ဘတင်သည် သူ
ဆွတ်ထိုင်နေသော လူဝဲကြီးကို ကြည့်
ထိုက်၏။ ကြည့်ရသည်မှာ မျက်နှာသုတ်
ထင် ပေါင်းထားသောကြောင့် တောသူ
ဆောင်သားကြီးတစ်ဦးဟု ထင်ရလေ
သည်။ သို့သော် ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်း
နှင့် တောက်ပသော မျက်လုံးများကြောင့်
ဆောသားရပ်သွင်ဖို့ ရှိသော်လည်း ယဉာ
ဉာဏ်ရှိ၍ ဗဟုသုတ အတော်အတန်
ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

“ဦးလေးကို ဘယ်သူက လွှတ်
ထိုက်တာလဲ”

“ကျုပ်ကို ရာဇဝတ်အုပ် မြဒင်
က လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို
ခံတွက် ပြောပြပါဆိုလို့၊ ငါ့တွက် “သဟ
ဇာတ ဘတင်” ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ” ဦးလေး
က ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်က ကျုပ် အိပ်ပျော်နေ
တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့
“ဒေါ်” တွေကို ခိုးယူခံရလို့ပါ”

“ဦးလေးက ဘယ်မှာနေတာ
လဲ”

“ကျုပ်နေတာက ဖျာပုံပြွန်ပါ။

ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်က လုံခြုံပါတယ်။
တံခါးကလည်း နှစ်ထပ်ရှိပါတယ်။ ခြံဝင်း
မှာလည်း ခြံတံခါးရှိပါတယ်။ အပြင်လူ
ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရပါဘူး”

“ဒါဆို သူနိုးဟာ အိမ်တွင်းကလဲ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဦးလေးအိမ်မှာ လူတယ်နှစ်
ယောက်ရှိသလဲ”

သဟဇာတ ဘတင်က စကား
ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သော
ဦးဘိုးကြိုင်ဆိုသည့် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးကို
အကဲခတ်ရင်းမေးသည်။

“ကျုပ်အိမ်မှာက ကျုပ်သမက်
ကြက်သမား မြတ်ကျော်နဲ့ သမီးလှရီ၊
ကျုပ်ဇနီးမရှိတော့ ထမင်းချက်တဲ့ မရွှေ
စင်၊ ပြီးတော့ လယ်တွေကို ဦးစီးလုပ်
တဲ့ ထွန်းမြနဲ့ သူမိန်းမဖွားတင် ဒါပဲ ရှိ
တာပါပဲ”

“ဦးလေးပျောက်တဲ့ ဒေါ်တွေ
က”

“အင်း... ကျုပ်တစ်သက်လုံး
စုဆောင်းထားတဲ့ ဒေါ်တွေက “ရှေးခေတ်
သုံး ဒေါ်” တွေပေါ့။ ဒါနဲ့ မောင်ဘတင်

ကို ဒေါ်ရာဇဝင်လေး နည်းနည်းပြောရဦး
မယ်။ ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဘီစီ ၅၅၀
လောက်က ဂရိလူမျိုးတွေက လင်ဒီးယား
နိုင်ငံကလုပ်တဲ့ ငွေဒေါ်လုပ်နည်းကို အတု
ခိုးပြီးလုပ်တဲ့ “ငွေဒေါ်” လေ တွေဖူး
လား။ အီတလီကျောက်တိုင်နဲ့ တစ်ဖက်
က ရောမအင်ပါယာ ဘုရင်ပုံပါတဲ့ဟာ
ကြလှပေါ့။ အဲဒါက တစ်ပြာ။ ပြီးတော့
ရခိုင်ထောလီခေတ်က ဒေါ်မျိုးက သုံး
ပြားနဲ့ သရေခေတ္တရာခေတ်က ဒေါ်
ကလေး ငါးပြားဆိုပါတော့”

“ဒါပဲလား”

“မဟုတ်သေးဘူး။ သက္ကရာဇ်
၁၂၁၄ မှာ နန်းတက်တဲ့ မင်းတုန်းမင်း
တရားကြီးလက်ထက်မှာ ငွေတုံး၊ ငွေခဲ
တွေ ဖြတ်ပြီးသုံးတဲ့ စနစ်ကနေ ၁၂၂၇
ခုနှစ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ အမှတ်
အသားဖြစ်တဲ့ “ဒေါင်းဒေါ်” တွေ ရိုက်
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဒေါ်က ကျော
ဘက်မှာ ပန်းစက်နှစ်စက်နဲ့ ယှဉ်ပြီးတော့
“ရတနာပုံ နေပြည်တော်ရှိ သုံးဒေါ်
၁၂၁၄” ဆိုတဲ့ စာတန်းပါတယ်။ အဲဒါမျိုး
က ၁၀ ပြား လောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်
တမင်လိုက်ပြီး ဝယ်ထားရတာ “၁” ပြား

ကို ခုခေတ်ငွေနှဲ့ ၁၀ဝိ တောင်ပေးရတာ။
ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ဒဂါးတွေပေါ့။ ဝိတိုရိယ
ဘုရင်မတံဆိပ်ဒဂါး သတ္တမ ခွေတ်ဘုရင်
တံဆိပ်ဒဂါး၊ ပဉ္စမကျားဘုရင် ဒဂါးတွေ
ပေါ့ ငိုလူရယ်။ အားလုံး ဒဂါးပြား (၅၀)
လောက်ပါပဲ။

ဖျာပုံမြို့မှာလာသော လယ်ပိုင်
ရှင် ဦးဘိုးကြိုင်မှာ ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်
တွင် ၁၀ တန်းထိ ကျောက်တက်ဖူးသူ
ဟု သိရလေသည်။

“ဦးလေးရဲ့ အခန်းထဲကို ဘယ်
သူဝင်လေ့ရှိသလဲ”

“ကျုပ်အခန်းထဲကို ကျုပ်သမီးနဲ့
သားမက်ပဲ ဝင်လေ့ရှိပါတယ်။ ထမင်း
ချက် မရွှေ့စင်ကတော့ အဝတ်တွေ ဘာ
တွေ လျှော်စရာရှိရင် လာပြီး ကျုပ်
အင်္ကျီတွေ လုံချည်တွေ ယူလေ့ရှိတယ်”

ငွေဒဂါး (၅၀) မှာ ကာလ
တန်ဖိုးနှင့် မနည်းလှပေ။

ဒဂါးပြားတွေကို ဘယ်မှာထား
တာလဲ။

“ကျုပ်အိပ်ရာအောက်က
သေတ္တာထဲမှာထားတာ သေတ္တာသော
က ကျုပ်ခေါင်းအုံးအောက်မှာပဲထား

တာ။ ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားတော့ ည ၂
နာရီလောက်မှာ သော့မရှိဘူး။ သေတ္တာ
မှာ သော့က တန်းလန်းကျန်ခဲ့တယ်။
သေတ္တာထဲက “ယွန်းဘူး” နဲ့ ထည့်ထား
တဲ့ ငွေဒဂါးပြားတွေက မရှိတော့ဘူး”

“ဦးလေး အိပ်မောကျတဲ့အချိန်
မှာ လာယူသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်က မထင်
လည်း မထင်ကောင်းဘူးပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့
ယူတဲ့လူဟာ ကျုပ်သမက် ကြက်သမား
မြတ်ကျော် ဖြစ်ဖို့များတာပဲ”

“ဦးလေး သေတ္တာထဲမှာ ငွေ
ဒဂါးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ
သိသလဲ”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းသိတာ
ပေါ့။ ကျုပ်ကလေ အားရှိ ဒီငွေဒဂါးတွေ
ကို ထုတ်ပြီး ပွတ်တိုက်လိုက် ငွေအညှိ
တွေ စားတဲ့ အမှုန့်နဲ့ ချေးချွတ်တိုက်
လိုက်နေတတ်တာကိုး”

“ဒါဆို အိမ်မှာရှိတဲ့ လူတိုင်းက
သိတာပေါ့”

“သိတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်။
ခိုးတဲ့သူကို ပေါ်အောင် ဖော်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆောင်
ရွက်ခ ငွေလည်း ပေးပါမယ်”

x x x

“သဟဇာတ ဘတင်” သည်
ဦးဘကြိုင်၏ ငွေဒဂါးနိဗ္ဗာန်မှာ “ဖျာပုံ” သို့
“ဒေးဒရဲ” တွင်ရှိသော ငွေပန်းထိမ်ဆိုင်
များသို့ ရောင်းချရမည်ဟု တွက်ထား
သည်။ သို့သော် သေချာစုံစမ်းသောအခါ
ဒေးဒရဲတွင် ငွေထည်ပစ္စည်းများ စုဆောင်း
သော “ဒေါ်မြမိ” ဟူသည့် အမျိုးသမီး
ကြီးရှိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးထံတွင် မကြာ
သေးမီကမှ “အင်္ဂလိပ်ငွေဒဂါး” နှင့် ဆင်
တုန်းမင်းလက်ထက် “ဒဂါး” များ ထွက်
တစ်ယောက်က လာရောင်းကြောင်း သိ
ရသည်။

သဟဇာတ ဘတင်က ထူး
သဏ္ဌာန်ကို ဒေါ်မြမိကို မေးကြည့်သည်။
“ဖျာပုံကတော့ ဖျာပုံကပါပဲ။ ချွေး
သွားနဲ့ဆိုတာ မှတ်မိတယ်။ ပိန်ပိန်နဲ့
ရှည်ပါပဲ”

သဟဇာတ ဘတင်သည်
ရာခံ၍ ရပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖျာပုံ

ဦးဘကြိုင်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။
 သို့သော် ဦးဘကြိုင်၏ အိမ်တွင်
 နီသော လူများအားလုံးသည် “ရွှေသွား”
 တစ်ဦးမှ မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးဘကြိုင်
 ကို ကွပ်မျက်ပေါ်တွင် မေးမြန်းရလေတော့
 သ်။

“ရွှေသွားနဲ့ ဟုတ်လား။ ဒါဆို
 ရင်တော့ ငါ့မင်းချက် မရွှေစင်ရဲ့ အစ်ကို
 သက်ထွန်းပဲ”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သူက ဖျာပုံကမ်းနားက ငါးဖမ်း
 လေ့မှာနေတာ”

“ဟုတ်လား”

အချက်အလက် ခိုင်လုံပြီဖြစ်
 သောကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် မြဒင်ကို ငါး
 ဖမ်းလေ့မှ သက်ထွန်းနှင့် ထမင်းချက်
 မရွှေစင်တို့ကို ဖမ်းဖို့ ပြောရတော့သည်။
 ဖမ်း၍ အမှုစစ်ပုလိပ် (ရဲ) က စစ်ဆေး
 သောအခါ...

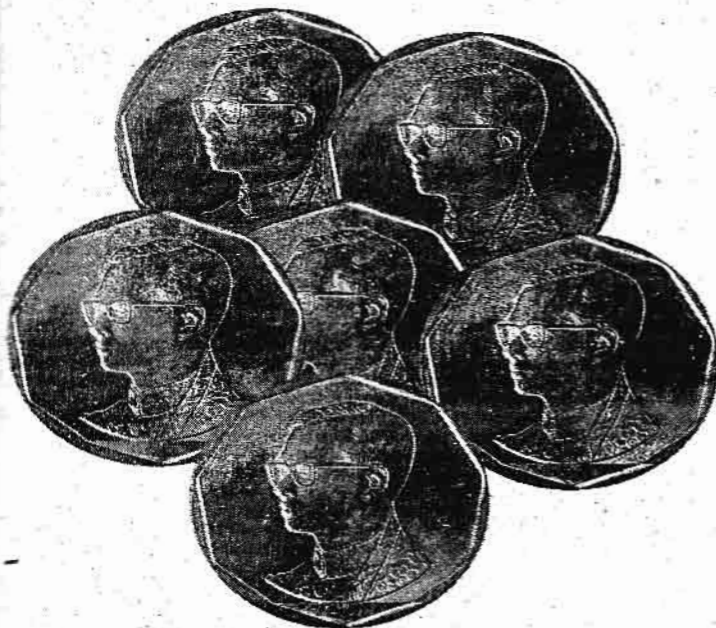
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ
 အစ်ကို သက်ထွန်းက ဖဲရုံးသို့ ငွေလို
 တယ်ဆိုတာနဲ့ အဲဒီနေ့က ဦးဘကြိုင်
 ကို ငါးသလောက်နဲ့ ဆူးပုတ်ရွက် ပဲကြီး
 ဟင်း ကျွေးပြီးတော့ “မယ်လေဖူးသုပ်”
 ပေးပါတယ်။ ကျွန်မထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။
 တက်စာတွေ စားပြီး ညမှာ တရားထိုးအိပ်

တော့မှ ကျွန်မ သိနေတဲ့အတိုင်း ခေါင်း
 အုံးအောက်က သော့ကို ဝါးထုတ်လေးနဲ့
 ဆွဲယူပြီး သေတ္တာဖွင့် ခိုးတာပါ”
 ဟု ဝန်ခံလေသည်။

“သဟဇာတ ဘာတင်” က ခိုး
 ရာပါ ပစ္စည်းများလက်ခံသော “မမြမိ” ကို
 လိုက်လံပြသည်။ ပုလိပ်များက ငွေဒင်္ဂါး
 များ အားလုံးကိုပြန်၍ သိမ်းမိလေတော့
 သည်။ ကြက်သမား မြတ်ကျော်က
 “သဟဇာတ ဘာတင်” လက်ကို ဆုပ်
 ကိုင်၍...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။
 ကျွန်တော်က ကြက်တိုက်တာ ဝါသနာ
 ပါတော့ အဖေက ကျွန်တော့် မသင်္ကာ
 ဖြစ်နေတာ။ ခုတော့ သူ့ထမင်းချက်က
 ခိုးတာကို ဘာတင်က ဖော်ပေးပေလို့ပဲ”
 ဟု ပြောကြားလေသည်။

ထမင်းချက် မရွှေစင်မှာ တစ်
 သက်လုံး ရိုးသားစွာ နေလာခဲ့ရာ ဖဲ
 သမား “ရွှေသွား သက်ထွန်း” ဟူသော
 အစ်ကိုကြောင့် ဖျာပုံထောင်သို့ ရောက်
 ရလေတော့သည်။

ဇော်ပုည

ကျွန်မနှင့် ဒဏ္ဍာရီမင်းသားသုံးပါး

ဝင်းရွှေစံလွှာ

“ကျစ်...”

ဥာဏ်ဏာဆိုသော လူငယ်
ဏလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုးရီးယား
မင်းသားချောကလေးထက်ကို အဆ
ပေါင်းများစွာ ချောမောဝင်းပကာ ဖြူနု
လွန်းတဲ့အတွက် ကျွန်မတစ်ယောက်
တပ်မက်ပြီးတွယ်မိသွားရတာတော့အမှန်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီချောမောထင်ရှားမှုကြောင့်
ပဲ ကျွန်မကဲ့သို့ ဥာဏ်ဏာကို စိတ်ဝင်
စား ချဉ်းကပ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ
မို့ ကျွန်မ လွင့်ထွက်သွားရပါတော့သည်။
ကျွန်မထက် ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာ
တတ်၊ ထင်ရှားသော ပျိုမဒီတွေနှင့် မယှဉ်
နိုင်တဲ့တွက် ကျွန်မ မရှုမလှ ကျဆုံးသွား
ရကာ အကြံအိုက် ခံပြင်းနေတယ်ပေါ့
ရှင်။

“နပြောစရာကောင်းလိုက်တာ”

ကျွန်မနှင့်ချစ်သူနှစ်ယောက် ဖြစ်လှ
လှတွင် ပွဲစဉ်ပျက်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်မ
တာကယ်ပဲ မကျေနပ်နိုင်တော့တာ အမှန်
ပင်။ ဒါကိုသိလိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက
မထိတရီ စကြာ နောက်ကြတာကိုလည်း
တိတ်တခိုး ရှက်နေမိသေးပါသည်။

“အို...ဒါ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ကျစ်”

မဟုတ်ပါဘူး။ ဥာဏ်ဏာလောက်ချော
တာ လုတာမရနိုင်ရင် စိတ်ဓိတ်ကြည့်ဌေး
တစ်ဦးကို ရအောင်ယူနိုင်ရမယ်။ ဒါမှ
ဥာဏ်ဏာနဲ့ ကုသင်သွားတဲ့ သိက္ခာတွေ
အရောင်တောက် လှပတော့မပေါ့”

ချစ်သူအဆင့်တောင် မရလိုက်

နိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားရသော ကျွန်မ။
ပန်းရောင်ရင့်ရင့် တစ်ယောက် ရှက်ရမ်း
ရမ်းကာ သူငယ်ချင်းတွေထံ “TOP”
စာရင်းဝင် “Boss” တစ်ဦးကို မကြာခင်
တွဲပြနိုင်မည်ဟု ကြားဝါပြီ။ သွားခဲ့ပါတော့
သတည်း။

x x x

ဥာဏ်ဏာကိုအစပြု၍ တက်

လာသော ချစ်သူပြဿနာ၊ အစုတွေကြီး
ကို ဖြေရှင်းရန်တွက် ကျွန်မ ပန်းရောင်
ရင့်ရင့်တစ်ယောက် မလုပ်ဘူးတာတွေ
စတင်လုပ်မိရပါတော့ပြီကော။ အဲဒါက
တော့ ဒီနယ်တစ်ကြောတွင် ထိပ်ဆုံး
စရင်းနှင့် ချမ်းသာထင်ရှားလွန်းသော
လူတစ်ဦးကိုစရင်း အပူတပြင်း ပြုစုခြင်း
ကိစ္စပင်။

“ဟင်...စိတ်ပျက်စရာကြီး

အထင်ကရ သူဌေးသားတော်
မောင် တစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် သူကောင့်သား
ရဲ့စတိုင်က ပိန်ရှည်ရှည် ကုပ်ချောင်း
ချောင်း ဆံပင်ပုံစံ ပြောင်ရှင်းကြီးနှင့် အဘိုး
ကြီးအို ရုပ်ကလေးပေါက်နေသော လူ
ငယ်ကလေးပါ။ ဒီကြားထဲ စာကြည့်
မျက်မှန်ကြီး တကားကားနှင့်။

“နွေသစ်စဆိုတာ အဲဒီကောင်

ပဲ ရင့်ရင့်”

“အမယ်လေး...လေး...လေး

လေး။ အချစ်နွေသစ်တောင် မစချင်တော့
အောင် ယူပြတဲ့။ အဲဒီတစ်ယောက်က
လူငယ်အဘိုးအိုရုပ်ကြီးနဲ့ကွယ်။ မိလီလီရဲ့
အီး...”

“ဒါတော့...လီမသိဘူးလေ

ကွာ။ ယူပဲကိုယ့်ကို ဒီနယ်တစ်ကြောက
TOP သူဌေးသားမျိုး ရှာဖွေစာရင်း ပြုစု
ပါဆို။ ကဲ...တာဝန်ကျေပြီ။ ပေးလုပ်
အားခ”

ကျွန်မ...ကတိမပျက်ချင်တဲ့

အတွက်နှင့်ဘဲ “နွေသစ်စ” ဆိုသော
လူငယ်လွှက် သူမကို ပိုက်ဆံတစ်ထပ်
ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ ရုပ်ကိုက အ

ကြောင်ကြောင်ပုံစံနှင့်၊ ဒီကောင်လေးနှင့် အဖွဲ့တိုက်တွဲရမှာတဲ့လား။ စိတ်ညစ်လိုက်တာကွယ်။

အခန်း (၁)

ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးတော့ပြီ ဖြစ်နေသော ကျွန်မဟာ ကုမ္ပဏီတွေ၊ Hotel တွေ၊ Restaurant တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသော “Boss” တစ်ဦးရဲသားထွေး မောင်နေသစ် စအား ဒုက္ခကြီးမားစွာ မူယာမာယာ ပိုက်ကွန်ပြန်ခင်း ပစ်ဖမ်းရတော့သည်တွင် “ကျွန်တော် ကာရိုက်တာတွေ က မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်း ထားရတာထက် ပညာရေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတတ်လို့ပါ။ မပန်းနုရောင်ရင့်ရင့်တဲ့ရှင်။ ပစ်လိုက်တဲ့ များတကြီးကပ်။ လူပုံကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် မလိုက်ဖက်။ အဆိပ်ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ဒီတော့ ထပ်မံအရှက်ရလိုက်သော ကျွန်မဟာ အဲဒီစကားကြောင့်နှင့်ပဲ။ မျက်မှန်တပ်သော အဘိုးအိုပေါက်စကို ရအောင်ယူနိုင်ရန် စိတ်ဆိုးဒေါသတကြီး ဆုံးဖြတ်မိလိုက်တော့သည်။ ရက်ရှမ်းရှမ်းလိုက်သည်ဆိုလျှင်လည်း မှားအံ့မထင်ချေ။

“နေ့သစ်စ...ဟဲ့။ ဘာပို့လို့တုန်း။ သူလည်းလူပဲ သစ်ငုတ်တိုတောင်နဲ့ပါများရင် နဲ့တတ်သေးတာပဲ။ ဟေ့နေ့သစ်စ ယူကို ရင့်ရင့် ရအောင်ယူပြီးမယ်”

ကျွန်မတစ်ယောက် လူရှင်းသော တစ်နေရာတွင် ကိုးရီးယား မင်းသမီးစတိုင်နှင့် ညနက်နက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြုံးအော်ဟစ် ကြိမ်းဝါးပစ်မိလိုက်တော့သည်။

* * *

အလှဖန်တီးရှင် တစ်ယောက်ထံ ၁,၁,ယ,ယ, ကျွန်မမျက်နှာ Body နှင့် လိုက်ဖက်မည့် ဆံပင်ပုံနှင့် မျက်နှာရှိ မျက်ခုံး မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းမှ အစ ခြေဆုံ၊ ခေါင်းဖျားထိ အလှပြုပြင် ဒီဇိုင်းထုတ်၍ ငွေကုန်ကြေးကျများစွာ ပေးအပ်ပေးဆပ်ရတော့သည်။

ထို အလှဖန်တီးရှင်ကြောင့်ပဲ ကျွန်မဟာ ဆံပင်ပုံစံမီ မျက်နှာလှလှနှင့် ဖက်ရှင်ဆန်ဆန်နှင့် ဟိုဘက်က ပန်းရောင်ရင့်ရင့် မဟုတ်တော့ပါချေ။

“ဟယ်...ပန်းရောင်ရင့်တို့မှာ

လူတောင်မှားသွားရပါလား။ အား...ရှိုင်းတယ်ကွာ။ သိပ်ထင်ရှားတာပဲ ကြည့်စမ်း”

“ထင်လင်းတောက်ပမှာပေါ့ ပိုက်ဆံက တော်တော်ကုန်ပြီးပြီလေ”

“မေသင်္ကြန်တို့လည်း အားလာပြီ။ အလှပြုပြင်ဦးမှာ”

“ကြ...ကြ... ကြိုက်သလိုသာလုပ်”

ဆံပင်ပုံဆန်း မျက်နှာကို ပြုပြင်ကာ ကြွေမိတ်ကပ် အထပ်တစ်ရာထူကာ ရောင်စုံအလှတွေနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြုပြင်ခြယ်သပြီးတော့ မော်အိမ်လမ်းလျှောက်သလို သတိထားကာ စတိုင်နှင့် လှမ်းလျှောက်တာကအစ ပြောင်းထားတဲ့တွက် မောင်နေသစ်တစ်ယောက်ဟာ သတိထားကာ ကြည့်တော့သွားပါသည်။

“ဟိတ်...ငါကွ...ပန်းရောင်ရင့်ရင့်။ တိုက်စစ် စမယ်။ ဟေး...အို”

“ဒိန်း...”

“အား...”

နေ့သစ်စကားပေါ်မှ နှစ်ထစ်ခွာသွားတာခံရသော ကျွန်မ ပြော

မိကာ လက်ခုပ်တီး၍ ကိုယ်တစ်ပတ်
ချလည်အလှည့်တွင် တစ်ဖက်မှ သူ့ဖာ
သာ လမ်းလျှောက်လာသော လူငယ်
တစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိကာ လူငယ်
လေး ပြိုလဲသွားတော့သည်။

ကျွန်မကြောင့် ပြိုလဲသွားတာ
ကြောင့် ပြာကလပ်စိန်ဖြစ်နေသော
ကျွန်မက ဆွဲထူ၍ လက်ကမ်းတော့
အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ဖျက်နှာက နေ့သစ်စ
ထက်ပိုပြီး ရုပ်ဆိုးနေပါတော့သည်။ ဟိုက
လှလွန်းသော ကျွန်မကို ချက်ချင်းသဘော
ကျလိုက်ကာ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲယူဆုပ်
ကိုင် ထထိုင်ဖို့ လက်မြှောက်လာသော
အခါတွင်

“မပေးဘူး...”

နှုတ်ကလည်း အပြတ်ကြော်ပြာ
တာ ကမ်းထားတဲ့ ကျွန်မလက်ဆန့်ဆန့်
ကြီးကိုလည်း ချက်ချင်းပြန်ယုတ်ယူကာ
ထွက်ပြေးလာမိတော့သည်။ သူ့ဘယ်လို
ထင်ထင် ထင်ပါစေ။

အခန်း (၂)

ကျွန်မထက် “သူ့ပညာရေးကို
သာ ဦးစားပေးပါမည်” ဟု စစ်ကြော်ပြာ

ထားသော မှန်ကြောင်ကလေးကြောင့်
ရှက်လွန်းကာ ကျွန်မ ငြိုးတေးထားမိ
သည်။ မိန်းကလေးရှင်ကို အားနာရ
ကောင်းမှန်းမသိ။ ပြတ်ရှလွန်းတဲ့ ဒင်း
တွေဦးမည်။ ဒါကြောင့် လက်မောင်းသွေး
ကိုဖောက်ကာ ရှူးကြောင်ကြောင်နှင့်။

“မာနခဲ နေ့သစ်စကို မရရ
အောင် ယူမည်” ဟု စာရေးကာ သွေးပို့
စတာကြီးအား အိပ်ခန်းထဲ၌ ကပ်ထား
လိုက်သည်။ အရိုးကြေကြေ အရည်ခင်း
ခမ်း ရအောင်ကြိုးစားမည်။ ကျွန်မ
အကြောင်း မှန်ကြောင်ကလေး သိလေ
ရမည်။

x x x

သူ့ကိုကြိုက်တဲ့သူ တစ်ဦးမျှ မရှိ
ပါဘဲနှင့် “နေ့သစ်စ” တစ်ယောက်က
ဘာဘဝင်မြင့်နေမှန်းမသိ။ ဆေးပညာ
စာအုပ်ထူထူကြီးထဲမှာ ဦးနှောက်ချောင်
နေလားမသိချေ။ ကျွန်မလေ့လာချက်
အရ အူကြောင်ကြားကလေး သူ့ကို
ဘယ်ဆေးကောင်သူကမှလည်း မကြိုက်
ဘူးတဲ့။ အဲဒါနှင့်တောင်မှ အသေအလဲ
ပိုးပန်းနေသော ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်။

ဒီတော့ ကျွန်မသည် အခဲ
မကြေ။ ဒါကြောင့် ပန်းစည်းတွေပို့
လက်ဆောင်တွေပို့ သူမြင်နိုင်သောနေရာ
တွင် လှူရိပ်ပြ။ စသဖြင့် လက်လှမ်းမီ
ရာတွေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လျှောက်လုပ်
သည်။ သူစကားပြောပြော မပြောပြော
Phone ဆက်သည်။ သူစာစား မစားစား
စားစရာတွေပို့သည်။ သူ့ဘက်က တိုး
တက်မလာပါဘူး။

“မမောသေးဘူးလား။ မိနောက်
ပိုးကလေးရဲ့။ ဟမ်...”

“ဘာ...ပြောတယ်”

ပန်းစည်းလှလှကြီး ဖွေပိုက်
ကာ မောင်မှန်ကြောင်ရဲ့ ခြံတံခါးလာချိတ်
ဖို့ပြင်တုန်း။ အနောက်က ပြောလိုက်သော
စကားကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့။ အဲ
ဟိုတစ်လောက တက်တိုက်မိသော
မောင်ကုသကလေး။ ဖိုးရုပ်ဆိုးကလေး
တဲ့လေ”

“မှတ်မိပါရဲနော်”

“ရှင့်...ရှပ်က တစ်သက်လုံး
မမေ့နိုင်တဲ့ရှပ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ ရှင့်လေသံက

ကျွန်မအတွင်းရေးတွေ သိနေသလိုလို”

“မင်း... နေ့သစ်စကို ယောက်ျား
စိတ်ဓာတ်နဲ့ လိုက်နေတာတွေ။ ငါ့မမြင်
ခြင်မှအဆုံး”

အဲဒါ... ဘာဖြစ်သတဲ့။ ရှင့်
အပူလား။ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ကိုယ်လိုက်
တယ်။ ရှင် ဝေဖန်စရာ မလိုပါဘူး။ ရှင်
မမြင်ချင်ရင် မျက်နှာလွှဲထားပေါ့”

“နေ့သစ်စလိုကောင်က မိဘ
ပေးစားတာပဲ ယူရမယ့်ကောင်မျိုးကွ”

“ရှင်က . . . ဗေဒင်ဆရာမို့
အတတ်ပြောနိုင်တာလား။ ဒါဆိုလည်း
ကျွန်မ သူ့မိဘသဘောကအောင် ကြိုး
စားရုံပေါ့”

“ပန်းရောင်ရင့်ရင့်”

“ပြော...”

“မင်းကို... ငါ့ချစ်နေမိပြီ”

“ဘာ”

“မင်းကိုဟိုကောင်က စာမဖွဲ့ပါ
ဘူးကွာ။ မင်းနဲ့ငါ ပြောလည်ကြရအောင်”

“ရှင်... ကျွန်မနဲ့ တွေ့ဆုံမိတာ
ကံဆိုးပြီသာ မှတ်ပေတော့။ ကျွန်မရ
အောင်ယူမှာ။ နေ့သစ်စဖြစ်နေတဲ့တွက်
ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မရှင့်ကို မချစ်နိုင်

ပါဘူးတဲ့။ ကိုအရာ”

အဲဒီမှာပဲ ခြံတံခါးပွင့်လာကာ
နေ့သစ်စ ကားကိုယ်တိုင်မောင်းထွက်လာ
သည်။

“ဟိတ်...”

ကားရှေ့မှာ ခြေကားကားရပ်
ပစ်ကာ ပန်းစည်းကြီးကို ထောင်ပြထား
သည်။

“မယူရင် . . . မဖယ်ပေးဘူး။

ဒါပဲ”

ဟိုကလည်း ကားတည့်တည့်
မောင်းလာလိုက်တာ။ ဟိုက်... ဒီမှန်
ကြောင်ဝင်ပြီး အောင်မယ်ရုပ်။ အို သေ
ကာမှသေရော။ ကားတက်ကြိတ်လို့ ပီ
ချပ်ပြားလည်း အေးရော။ အဲဒီမှာပဲ
မောင်ကုသက ဆွဲဖက်လှဲချတာခံရစဉ်
ကားပေါ်က သူကလည်း လော့(စ်) ချ
ထားသောတံခါးမှ ပန်းစည်းအယူ လက်
မရှိလိုက်ပါ။ ဒါဟာ ကျော်မထွက် အခွင့်
အရေးမို့ ပြုလည်းနေရာမှ ပန်းစည်းကို
ထိုးပေးနေမိသည်။ အောက်က မောင်
ကုသကလည်း ကားပေါ်မှ နေ့သစ်စ မမို့
အောင် ဆွဲလှဲချခြင်းနှင့် ကမောက်ကမံ
ကားပေါ်က မှန်ကြောင်ရှက်

သွားဟန်တူကာ ကားဆက်မောင်းသွား
တော့သည်။ ဒီတော့ ကဖျက်ယဖျက်
သူကောင့်သားအား ပန်းစည်းနှင့် လိုမ့်
ရိုက်မိရာ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်မှ မရှိတော့
အောင် ကြွေကုန်တော့တာသာ အဖတ်
တင်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

“လူချောလူ” ဆိုသော ဖိုးရုပ်
ဆိုတာ ပန်းစည်းနှင့် အရိုက်ခံရတဲ့ နေ့
မှစကာ ကျွန်မကို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
ဆင်နိုင်လွန်းကာ နေ့သစ်စနှင့် ကျွန်မတို့
ကြား အဆင်မပြေရလေအောင် ကလော်
ကလန်လုပ်၊ ကဖျက်ယဖျက်လုပ်သည်။
နေ့သစ်စကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်သကဲ့သို့
ကျွန်မကိုလည်း ကတုန်းကတိုက်တွေ့
လာပြောသည်။

“လူချောနော်... ရှင့်ကို ကျွန်မ
မချစ်နိုင်ဘူး။ ရှင်နောင်ယုက်တာတွေ
ရပ်ပါ”

“မင်းကိုယ်... ငါကလည်း ချစ်
တယ်လေ။ မင်းမှန်ကြောင့်ကို ချစ်သလို
ပဲပေါ့”

အဲဒီနောက် နောက်က

ကြပ်မကွာလိုက်သည်။ ပေးမယ့်လက်
ဆောင်တွေကို ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း
ကြုံသည်။ ဥပမာ-ပန်းစည်းကိုမြင်လျှင်
သူက အနံ့ဆိုးတစ်ခုနှင့် ညစ်ပတ်အောင်
လုပ်ပစ်သည်။ လက်ဆောင်ပေးလျှင်
လည်း သူက အနက်ရောင်ဆေးတွေနှင့်
ဟက်ဖြန်းရဲသည်။ စားစရာပေးလျှင်လည်း
ရွံ့စရာတွေ ထည့်ပစ်သည်။ ဒါကြောင့်
နေ့သစ်နှင့် ကျွန်မ ခုထိ မပြေလည်နိုင်။

ဟိုက... ခုမှ... အထာကျကာ
ပေးတာလည်းယူ။ ယူတော့ အထိနာကာ
အရှက်ကွဲ သုံးမရတာတွေရှိ။ ဒါကြောင့်
နေ့သစ်စကအိန်းကွဲအခါ သွားတော့လည်း
သူ့လက်ချက်ကြောင့် လူခြင်းမတွေ့ရ။
Phone ဆက်တော့လည်း အစဉ်မအပြေ။

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“ကူညီပါ... လီလီရယ်။ လူ
ချောကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက် ခုထိ မပြေ
လည်နိုင်ကြဘူး။ ယူ... ကိုယ်နဲ့ မှန်
ကြောင်လေးတို့လို လျှို့ဝှက်နေရာမှာ
အိန်းပေးနော်...”

“OK...”

ဒါပေမဲ့ သိပ်လျှင်တဲ့ လူချော

ဟာ ကျွန်မကို နောက်ရောင်ခံကာ လိုက်
ပါလေရော။ ဒါကြောင့် Propose လုပ်ရန်
တွက် နှုတ်မရဲ၊ လက်မရရှိသော နေ့သစ်
စအား...

“ဟိုမှာ... လာနေပြီ၊ ပြောစရာ
ရှိတာ ရဲရဲပြောစမ်းပါ”

“အင်း... ဘယ်ကစရာမုန်း မသိ
တော့ဘူးဗျာ။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောမယ်နော်”

“ကဲ... ပြောရင်”

အဲဒီမှာပဲ ခြေမြန်လက်မြန်ရှိ
သော လူချောလူက ခပ်တည်တည် ဝင်
ထိုင်ရင်းမှ...

“ရင့်ရင့်ကို... ကျွန်တော်အရင်
ချစ်တာနော်”

ဟု ကောက်ပြောသလို မျက်နှာ
ကိုလည်း ဆွဲခွာပစ်လေရော။ အိုး... စာဖွဲ့
နှိုင်းမမှီလေသော ရွှေရောင်မင်းသားကဲ့သို့
မောင်ကုသရဲ့ ပင်ကို မျက်နှာတော်က
ချောနေပါရောလား။

“I Love you. Oh I Love
you”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေက မင်္ဂလာ
ပုံစံ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူချောလူ
ကို တအံ့တဩနှင့်၊ ဒီလောက်စက်စက်

ယိုအောင် ချောသောလူရဲ့ အချစ်ကို
လည်း လက်ခံချင်မိသလို Top သူဌေးမှန်
ကြောင့်ကိုလည်း မစွန့်ရက်နှင့် ချက်ချင်း
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိနိုင်တော့ပါဘူးရင်။

ကျွန်မ ဝေခွဲမရနိုင်တုန်းမှာဘဲ
လူငယ်နှစ်ယောက်က အကြောမပေး
သော မျက်နှာတွေနှင့် ရန်စောင်စိန်ခေါ်
လာကြပြီမို့...

“နေကြစမ်းပါဦး။ ရင့်ရင့်က မိန်း
ကလေးပါ။ ရှင်တို့တွက် အကောင်းဆုံး
ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ မချိန်မယူသင့်ဘူးလား။
ကျွန်မဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ကြစမ်းပါ”

တကယ်တော့ ကျွန်မက ဒီပွဲ
ကို လုလုပပ ပြေလည်အောင် လုပ်
လိုက်တာပါ။ ကျွန်မတွက်ကတော့ သူတို့
နှစ်ယောက်က ပုံပြင်၊ စကားပုံထဲက ငါးရဲ့
နှစ်ကောင် ဖြစ်နေတာမို့ ဘယ်ဟာကို
ဖမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ လွတ်တဲ့
ငါးကိုလည်းကြီးတယ်ထင်ပြီး နောင်တမရ
ချင်သလို နှစ်ကောင်ပြိုင်တူ ဖမ်းမိ၍ နှစ်
ကောင်လုံး လွတ်ရခြင်းနှင့်လည်း အဆုံး
မသတ်ချင်တဲ့အတွက် ကြိုးရှည်ရှည်နှင့်
ခေတ္တ လှန်လိုက်ခြင်းမျိုးသာဖြစ်သည်။

အခန်း (၄)

ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲနေပါပြီ။ နေ့သစ်စက သူငွေသားဖြစ်ပေမယ့် ရုပ်ကမလှ။ လူချောလှက ရုပ်ရှင်မင်းသား ရုံးပေမယ့် ပစ္စည်းကမရှိ။ အဲဒါထက် ကျွန်မ နှလုံးသားက ဘယ်သူကို စစ်စစ်မုန်မုန် ချစ်မုန်းမသိတာက အဆိုးဆုံးပင်။ ဒါကြောင့် စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြွေကာ ကျွန်မ အအိပ်ပျက် အစားပျက်ရချေပြီ။

“ရင့်ရင့်...”

“ဟင်... ဉာဏ်ဏာ”

မထင်မှတ်ပါဘဲ သူ့ကိုတွေ့လိုက်စဉ် တခဏမှာတော့ အကြောင်းရင်း မခိုင်လုံစွာနှင့် ကျွန်မရင်တွေ ခုန်ရလွန်းလို့ ရူးတောင်သွားချင်ပါရဲ့ကွယ်။

“မတွေ့တာကြာပြီနော်။ ကိုယ်တစ်ခုခုကျွေးချင်လို့ လက်ခံမလား”

အဲ... ကျွန်မ မျက်လုံးတွေက ပြူးသည်ထက် ပြူးပိုင်းလာကာ စကားပြန်မရနိုင်။ လူချောလူရယ်၊ နေ့သစ်ရယ် အခု ဉာဏ်ဏာရယ် ဟူ၍ ပန်းပွင့်သုံးပွင့်ကြီးများတောင်။ အဲဒီမှာပဲ တွေ့ဝေနေလေသော ကျွန်မရဲ့လက်ကို ရဲစွာဆွဲခေါ်ကာ

သူ့ရဲ့ PRADO ကားပေါ်ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကျွန်မပါသွားမိရတာတဲ့လားကွယ်။

* * *

“သေချင်တယ်။ ငါ... သေချင်လာပြီ။ ကျစ်...”

“သုံးပွင့်တစ်ခိုင် ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် ကျွန်မ ဘယ်ကောင်လေးကို ရွေးရမုန်း မသိတော့။ နေ့သစ်စက အားလုံးထဲမှာ အချစ်သာဆုံး၊ နုတ်ယအပြည့်စုံဆုံးက ဉာဏ်ဏာ။ အားလုံးရုံးအောင် ချောပြီး ရဲစွဲပြတ်လတ်သူက လူချောလူသူက အဆင်းရဲဆုံး။ ကဲ... ဘယ်သူကို ရွေးသင့်ပါသလဲ။ ဘာကိုမှ အဖြေမရနိုင်တာကြီးက ခက်နေတာ။

“မေမေရေ... ရင့်... ဘာကို ရွေးရမုန်း မသိတော့ဘူး။ ကယ်တော်မူကြပါရင်။

“ဟဲ့... မိရင့်ရင့်... ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးမှာ အာပြဲပြဲနဲ့ ဘာတွေထအော်နေတာတုန်း။ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ မုန်မုန်ပြောစမ်း”

“ဘွားဘွား...”

လူတွေလစ်ပြီထင်ကာ သန်းခေါင်ယံညမှာ ထအော်တဲ့ ကျွန်မ၏ အအိပ်အနေနည်းသော ဘွားဘွားကြီးကမ်းမီလိုက်တဲ့တွက် ကျွန်မတတ်လမ်းကို ပုံပြင်ထဲက ရွှေမင်းသမီးနှင့် မင်းသားကလေး သုံးဖော်အဖြစ် ပြောပြ လိမ့်ဉာအဖြေတောင်းသောအခါ ဘွားဘွားက...

“ရုပ်ကို သွေးသောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး မိရင့်ရင့်။ အချစ်သာဆုံး ရုပ်မလှတဲ့ မင်းသားပိန်ပိန်ကလေးကိုပဲ ရွေး

“Good...”

* * *

“နင့်မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား မိရင့်ရင့်။ ရင်မည်ပဲနဲ့ နေ့သစ်စ မှန်ကြောင်ကိုရွေးတာ မမှန်ဘူးဟာ။ မချစ်သနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းလို့ မရဘူးနင်ဉာဏ်ဏာကိုပဲ ရွေးသင့်တယ်။ နင်ရင်ခုန်ဆုံးသော ပထမလူ မဟုတ်ဘူးလား”

“နင် ပြောတော့လည်း ဟာတုတ်တုတ်၊ ဒါဆို ငါ ဉာဏ်ဏာလက်ခံလိုက်တော့မယ်။ သုံး... ပျိုတိုင်း

ထက်ခံလိုက်တော့မယ်။ သူက ပျိုတိုင်း
ကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေတာတောင်
မှ ရည်းစားမထားသေးဘူး။ ငါ့ကို သူ
စောင့်နေခဲ့တာ။ ငါ့ဥာဏ်ထက်ပို ရွေး
လိုက်တော့မယ်။

“OK”

x x x

“ဟဲ့... ဉာဏ်ထာ အသိုင်းအဝိုင်း
က ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့ သဘော
မတူဘဲ ရှင်နဲ့ယူလိုက်ရင် ဘာအမွေမှ
မရနိုင်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာကရော သေချာ
လို့လား။” သွယ်ကတော့ ချောလွန်းလို့
ပျိုတိုင်းကြိုက်လွန်းတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား
ရတဲ့ အမေပြောတဲ့ အမောပြေမျက်နှာ
ကလေးနဲ့ လူလူကိုပဲ ရွေးမယ်။ သူက
ရဲင့်တယ်။ သတ္တိရှိတယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့်
သမာသမတ်ကျတယ်။ တည်ကြည်
တယ်လေ။ တက်ညီလက်ညီ လုပ်စား
ရင် ထမင်းမငတ်ပါဘူး။”

“လူလူကတော့ သုံးယောက်
ထဲမှာ သတ္တိအကောင်းဆုံး။ အချောဆုံး
ပါပဲ။ အင်း... ငါ အမှန်တိုင်း ပြောရရင်
တော့လေ အနှိုင်းမဲ့ချောတဲ့ လူလူကို

လည်း လက်ထက်ကြည့်ချင်နေသေး
တယ်။ ဒုက္ခပါပဲ ပွင့်လှိုင်သွယ်ရယ်။ ငို”

x x x

အခန်း (၅)

ဘယ်တစ်ယောက်ကို ရွေးရမုန်း
မသိဘဲနှင့် အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရတဲ့တွက်
လူငယ်သုံးယောက်က ပြဿနာတက်
ကာ ရန်ဖြစ်တဲ့တွက် ထိပ်ပေါက်ခေါင်း
ကွဲတွေဖြစ်ကာ မပြတ်သားသော ကျွန်မ
ကို ညီတူမျှတ ခွန်ခွာပြောသွားကြလေပြီ
ကော။

“အခုတော့... ငါးရဲသုံးကောင်
ကို ပြိုင်တူဖမ်းဖို့ ကြိုးစားမိတာနဲ့ ခုတော့
တစ်ကောင်မှ မမိတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ
မျက်နှာဖုံးတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီးတော့
အရှက်တွေလည်း ကွဲလိုက်သေးတယ်။
ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့လည်း ခံရသေး။ သူတို့ မိဘ
တွေကလည်း ရန်တွေစွပ်စွဲသေး။ အီး
ဟီး... ဟီး... ဟီး ကံမကောင်းလိုက်
တာ”

“ငိုမနေနဲ့။ အဲဒါ ညည်းမပြတ်
သားလို့ပေါ့ မိရင်ရင်ရဲ့ တစ်ယောက်ကို
ပိုင်ပိုင်ရွှေ့တတ်ရတယ်။ မိဘကို တိုင်ပင်

ပါလား။ ခုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။
သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒီတော့ ဘာ
မှမတွေးနဲ့တော့။ ညည်းအဖေ နေပြည်
တော်ကိုပြောင်းဖို့ တာဝန်ကျတယ်။ ဒီ
ရန်ကုန်ကနေ တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်း
ရမယ်။ ကံစီမံသလိုသာ ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက် လိုက်လျောလိုက်တော့။

တော်သေးတာပေါ့။ ညည်း
အဖေ အင်ဂျင်နီယာကြီး ရာထူးတက်ပြီး
ပြောင်းခွင့်ရလိုက်လို့။ ညည်းတော်တော်
ဂျွှတ်မွှေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဘာမှထပ်
မရွေးနဲ့တော့။ ငါ... သင့်တော်တဲ့ ခင်ပွန်း
သည် ရှာပေးမယ်။ ဘိုင်းကောင်းကျောက်
ဖိနေပါ။

ကျွန်မ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေမိပါ
သည်။ အခုသိလိုက်ရတာက ထိုသုံးဦး
ကို ကျွန်မ တစ်မျိုးစီ ချစ်ခင်နေမိတာ
သေချာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မေတ္တာ
မစစ်ကြလို့သာ ဒီပြဿနာလောက်နဲ့
ဆုတ်ခွာသွားကြတာပေါ့နော်။ ကျွန်မ မငို
တော့ပါဘူးရှင်။ ပန်သုံးပွင့်နဲ့ ဧလ္လာရီတစ်
ပုဒ်လို့ပဲ လက်ခံရတော့မှာပေါ့နော်။ နိဂုံး
ကြီးက ကျွန်မတွက် မလုပ်ပါလားရှင်။
ကျွန်မ တရှိက်ရှိက် ငိုကြွေးနေမိတုန်းမှာ

ပဲ လက်ကိုင်ပစ်ဖြူကလေး ကမ်းပေး
လာသူတစ်ယောက်...

“မင်းရဲ့...မျက်ရည်တွေကို ဒီ
လက်ကိုင်ပစ်လေးလို ထာဝရသုတ်သင်
ပေးမယ့်ကိုယ်ပါ။ ကိုယ်မင်းအကြောင်း

အကုန်သိပြီးပါပြီ၊ မင်းဒီတာတွေ ရွေးချယ်
ထားတဲ့ မင်းရဲ့ ခပ်ပွန်းလောင်းက ကိုယ်
ပေါ့။ မသိရင်မှတ်ထား။ ကိုယ့်နာမည်က
ပြည့်စုံကျော်လွန်း။ ဥစ္စာပေါ့။ ရုပ်ချော၊
ပညာတတ်ပါနော်။ အထူးကုဆေးခန်း

ပိုင်ရှင်စစ်စစ်။ မင်းကို ငိုသက်ကတော့
အနှိုင်းမဲ့ချစ်ပြီးပြီ”
စသဖြင့် ကျွန်မ ကယောင်က
တမ်းနှင့် မိဘသဘောတူသူကို စိတ်ကူး
ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

စိမ်-ရွက်ထွာ

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်စုင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့
မုခ်စရာ နာခါ...

လေနတ်သာ၊ မိုးနတ်သာ၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးများ

စိတ်ဆိုးအောင်မရုပ်ပါနဲ့

ဆရာဝင်း (သာဓကိန္ဓယ်)

ကိုရီးယားနှင့် တရုတ်ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားများတွင် မိုးနတ်မင်းကို တော်
ဆော်အားကိုးကြပုံရပါတယ်။ မကြာခဏ
မိုးနတ်မင်းကို အကူအညီတောင်းတာ
တိုင်တည်တာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။
လေနတ်သား၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်၊ စကြာ
ဝဠာစောင့်နတ်များကို အကူအညီ
တောင်းတာ မတွေ့ရပါဘူး။ မြန်မာဗုဒ္ဓ
ဘာသာများကတော့ မိုးနတ်သား၊ လေ
နတ်သား၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်၊ ဝသုန္ဒရေ
နတ်များ ရှိသည်ကိုသာ လက်ခံယုံကြည်
ကြပြီး အကူအညီ တောင်းရကောင်းမုန်း
မသိကြပါဘူး။

လို အကြီးအကျယ် ခုက္ခရောက်နေသူ
များလည်း တွေ့ရဖူးပါတယ်။

၂၀၁၃ ခု မေလဆန်းလောက်
က ကျွန်တော့်အသိ တစ်ယောက်ခေါ်
လာ၍ အသက် ၆၀ အရွယ် ကုလားမ
ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက သူ ကုလားလူ
မျိုးဆိုသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်
ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်ကျော်က
သူတို့မိသားစု ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြောင်းလဲ
ကိုးကွယ်လာကြောင်း၊ သူတို့ မိသားစု
အကြီးအကျယ် ခုက္ခရောက်နေကြောင်း
ပြောပါတယ်။ ကုလားမကြီးက သူတို့
ခုက္ခရောက်တာ ၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း

ယောက်ျားလည်း အိမ်ကထွက်သွား
ကြောင်း၊ ရောက်တတ်ရာ သွားနေ ကြောင်း၊
သမီးကြီး ၂ ယောက်လည်း အလုပ်က
မကြာခဏ ပြောင်းနေ ကြောင်း၊
အလုပ်မတည်မြဲကြောင်း၊ သမီး
တစ်ယောက်ကလည်း အခြားအဝေါ့မြို့
တစ်မြို့မှာ သွားနေကြောင်း၊ အိမ်ကိုလည်း
ငွေကြေးမပို့နိုင်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင်
ကျူရှင်ပြရာမှာ အလုပ်အကိုင် အဆင်
မပြေကြောင်း၊ ရိုတာအကုန် ရောင်းချစား
နေရကြောင်း၊ အိမ်လစာပေးနိုင်ဖို့ပင်
အခက်အခဲရှိနေကြောင်း၊ ကျောင်းသား
တစ်ယောက် ကျောင်းထုတ်ထားရ
ကြောင်း၊ သမီးအကြီး အပျိုကြီးလည်း
မကြာခဏ ငိုနေကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ညကြီးအချိန်မတော် အိမ်ကထွက်
ကြောင်း၊ သမီးအကြီးကို
အောက်လမ်းဆရာ ပြုစားခံထားရသည်
ထင်ကြောင်း၊ အခြားအောက်လမ်း
ဆရာတစ်ယောက်ကလည်း သမီးကြီး
ကို ခေါ်ပြီးငွေတောင်းကြောင်း၊ မပေးဘဲ
မနေနိုင်ကြောင်း၊ သူတို့ အလုပ်လုပ်
သော်လည်း ပိုက်ဆံကို အဲဒီဆရာ
တောင်းတာပေးနေရကြောင်း၊ အိမ်သား

အချင်းချင်းလည်း မတည်ကြကြောင်း။
အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက် ခုက္ခ
ရောက်ရတယ်ဆိုတာ သိချင်ကြောင်း။
အနှောင့်အယှက်ရှိလျှင် ဖယ်ရှားပေး
စေချင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူဟော
ပေးတဲ့ တန်းခိုးရှင်ကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့
မေးကြည့်တော့ သူတို့မိသားစု မူလ
ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကနတ်တွေ
နှောင့်ယှက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။
အောက်လမ်း ဆရာတစ်ဦးနဲ့ လက်ဖွဲ့ရဲ့
အာနိသင်နဲ့ ကလေးမလေးကို
ရွှေ့အောင်နေတဲ့အခါ ဆရာရှိကြောင်း
သူတို့လင်မယားကဲ့အောင်၊ စီးပွားပျက်
အောင်၊ အိမ်တွင်းမညီမညွတ်ဖြစ်အောင်၊
သားသမီးတွေ အလုပ်အကိုင် မတည်
မြဲအောင် မူလဘာသာဟောင်းကနတ်
တွေ နှောင့်ယှက်နေတာလည်း တွေ့ရ
ပါတယ်။

ဒါနဲ့ သူတို့မိသားစုကို နှောင့်
ယှက်နေတဲ့ ဘာသာခြားနတ်တွေကို
မနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် ပထမ ဆောင်
ရွက်ပေးပါတယ်။ အားလုံးနတ် ၆ ပါး
လောက် ရှိပါတယ်။ ဒုတိယသမီးကြီး

ကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့ အောက်လမ်း
ဆရာကို ဖယ်ရှားပေးရပါတယ်။ လက်
ဖွဲ့တန်းခိုးနဲ့ လက်ဖွဲ့ကိုရေစိမ်း၊ ရေကို
အချိုရည်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ရွှေညစ်နေ
တဲ့ ဆရာရဲ့ လက်ဖွဲ့အစွမ်းကိုလည်း
ဖျက်ဆီး ပစ်ရပါတယ်။ ဒီဆရာက
သူ့လက်ဖွဲ့အစွမ်းနဲ့ ရွှေညစ်နေတာ အဖို့
သမီး စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ရှိကြောင်း
သိရပါတယ်။

အဲဒီလိုရှင်းလင်းပေးလိုက်
တော့ နောက် ၃ ရက်လောက်နေတော့
သူတို့မိသားစု အဆင်ပြေသွားကြောင်း
ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် ၃ ရက်
လောက်နေပြန်တော့ သမီးအကြီးငိုနေ
ကြောင်း ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိကြောင်း

ကျန်တဲ့ကလေးတွေကိုလည်း ရန်လုပ်
နေကြောင်း ပြော၍ ကျွန်တော်ဗေဒင်
ကူဟောပေးသည့် တန်းခိုးရှင်ကြီးအား
မေးရာ ဘာသာဟောင်းကနတ်တွေ
ထပ်မံလာရောက် နှောင့်ယှက်လို့ ဖြစ်
ကြောင်းပြောရာ အဆိုပါနှောင့်ယှက်
တဲ့ နတ်တွေကိုခေါ်ပြီး ရှင်းပစ်ရပါတယ်။
နှစ်ရက်ခြား သုံးရက်ခြား လာရောက်
ခုက္ခပေးနေလို့ နတ်တော်တော်များများ
အဆင့်မြင့်နတ်တွေပါ ခေါ်ယူရှင်းလိုက်
နှောင့်ယှက်တာ ရပ်သွားပါတယ်။ အဲ
နောက်ပိုင်းတော့ တဖြည်းဖြည်း အဆင်
အဆင်ပြေလာပါတယ်။

ကျွန်တော်ကအခုလို မိသားစု
၆ ယောက်လုံး ခုက္ခတစ်ပြိုင်တည်း
ရောက်ရပါသလဲလို့ ကျွန်ုပ်ကို ဗေဒင်
ကူဟောပေးတဲ့ တန်းခိုးရှင်ကြီးကို မေးကြည့်
တော့ ၎င်းတို့ မိသားစုသည် တစ်
သောဘဝက ပင်လယ်ခရီးသွားရာတွင်
လေမှန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောမှောက်
ကြောင်း၊ ထိုအခါ သင်္ဘောပေါ်မှာ
သူတို့မိသားစုရော အခြားခရီးသည်
ပါ လေနတ်သားကို ဆဲရေးတိုင်းတိုင်း
ကြောင်း၊ အဲဒီလိုလေနတ်သား

ထို လေနတ်သားက မကျေနပ်၍ ယခု
 ထို ဒုက္ခပေးတာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါ
 တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကုလားမကြီး
 တွေတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့မိသားစုက တစ်
 ခုသောဘဝက သင်္ဘောစီးခရီးသည်တွေ
 ဖြစ်ကြောင်း လမ်းတွင်လေမှန်တိုင်းမိလို့
 သင်္ဘောနစ်တဲ့အခါ လေနတ်သားကို ဆဲ
 ဆိုကြတဲ့အတွက် အပြစ်ပေးတာ ဖြစ်တဲ့
 အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကုလားမကြီး
 က သူတို့မကြာခဏ ပင်လယ်ထဲ
 သင်္ဘောစီးရတဲ့ အိမ်မက်မက်ကြောင်း
 ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် လေနတ်သား
 ကို ပင့်ပြီးမေးတော့ သူဒုက္ခပေးတာ မှန်
 ကြောင်း ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခပေးတာ မိသား
 စုသုံးစုရှိကြောင်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် သူတို့
 မိသားစုနှင့် အိန္ဒိယတွင် မိသားစု ၂ စု
 ရှိကြောင်း ကျွန်တော်က လေနတ်သား
 ကို တောင်းပန်စေပါမည်။ ကျေနပ်ပေးပါ
 ဆိုရာ လေနတ်သားက သစ်သီးသုံးမျိုး
 နဲ့ တောင်းပန်လျှင် ကျေနပ်ပါမည် ပြော
 ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကုလားမကြီးက နောက်
 တစ်ရက် လေနတ်သားကို သစ်သီးသုံး
 မျိုးနဲ့ တောင်းပန်လိုက်တော့ အခြေ
 အနေတွေ ကောင်းသွားကြောင်း သိရပါ

တယ်။

နောက်မိသားစု တစ်စုကတော့
 မိုးနတ်မင်း ဒုက္ခအပေးခံရတဲ့ မြန်မာပြည်
 အလယ်ပိုင်းခရိုင် မြို့ကြီးတစ်မြို့က မိသား
 စုပါ။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇွန်လထဲမှာပဲ အမျိုး
 သမီး တစ်ယောက်က သူမိခင်ဓာတ်ပုံ
 ယူလာပြီး သူမိခင်တွင် ဘာများအနှောင့်
 အယှက်ရှိပါသလဲ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့
 သူ့သားသမီး မိသားစုတွေ အထေးနေတာ
 တွေက စုပုံပြီးရောက်လာကြောင်း မိသား
 စုတွေ ဒုက္ခရောက်လို့ မိဘဆီပြန်ကပ်
 ကြတာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။
 ကျွန်တော်ဟိုလ်ကို သူမိခင်ရော ရောက်
 လာသူ မိသားစုတွေပါ မေးကြည့်တော့

သူမိခင်ကနိမ့်တာ မဟုတ်ဘဲ ရောက်
 လာတဲ့သားသမီး မိသားစုတွေ ကနိမ့်နေ
 တာဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ ဘာ
 ကြောင့် အခုလို မိသားစုအဖွဲ့ဝင်တွေ
 အားလုံးနီးပါး ဒုက္ခရောက်လာသလဲ မေး
 ကြည့်တော့ သူတို့က တစ်ခုသော ဘဝ
 က ချောင်းနံဘေးမှာ အိမ်ဆောက်နေကြ
 တဲ့ သူတွေဖြစ်ကြောင်း တစ်ရက်တော့
 မိုးအကြီးအကျယ်ရွာလို့ ချောင်းရေတွေ
 ကြီးပြီး ချောင်းရေထဲ အိမ်ရော၊ လူရော၊
 တွိရုတ္တန်တွေပါ မျောပါသွားရာ မိုးနတ်
 မင်းကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလို့ ဒုက္ခပေး
 တာဖြစ်ကြောင်း မီးရွာတာက သူ့တာဝန်
 ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းနံဘေးမှာ နေကြ
 သလဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေပါလား
 ပြောပါတယ်။ တောင်းပန်ရင် ကျေနပ်ပါ
 မည်လားမေးတော့။ တောင်းပန်ရင်
 ကျေနပ်ပါမည်ဆိုတဲ့အတွက် တောင်းပန်
 တဲ့အခါ မိုးနတ်မင်းကို ဆပ်ကပ်ရမဲ့ စား
 သောက်ဖွယ်ရာများ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်
 လိုက်ပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်တဲ့ မိသားစု
 ထဲမှာ ဆရာဝန်မိသားစုက အဆိုးဆုံးပါ။
 ချောင်းရေထဲ မျောပါတုန်းကလည်း အဲဒီ
 ဆရာဝန်ဖြစ်နေတဲ့သူက အများဆုံးဆဲတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာလည်း မိုးနတ်မင်းက ပြောပါတယ်။

နောက်မိသားစု တစ်စုက တော့ ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီး ဒုက္ခပေးခံရ တဲ့ မိသားစုပါ။ သူတို့မိသားစု ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ စုန်းပြုစား ခံနေကြရတာပါ။ သူတို့က ဗဟန်းဗြဲနွယ် ထဲမှာနေပါတယ်။ ညီအစ်မ ၃ ယောက် အစ်ကိုနဲ့မောင်နဲ့ စုစုပေါင်း ၅ ယောက် စုန်းပြုစားခံနေရပါတယ်။ စုန်းကလည်း သူတို့အမျိုးထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါ။ သူကစုန်းပညာမှာ စုန်း၊ ကဝေ၊ ဇော် ကနီ၊ ဇော်ကနက်၊ မောက်လုံး၊ မောက် ပြား ဆိုတဲ့အဆင့်တွေ ရှိရာမှာ မောက် ပြားအဆင့်၊ အဆင့်အမြင့်ဆုံးပါ။ သန္ဓေ စုန်းလို့လည်း သိရပါတယ်။ နယ်က သူ တို့မိသားစု အမွေဆိုင်ပိုင်တဲ့ အိမ်ကြီးမှာ အဆိုပါ အမျိုးသမီးရဲခင်ပွန်း သူတို့ရဲ့ မောင်က နေပါတယ်။ နေရာကလည်း ကောင်းတော့ အမျိုးသမီးက ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်နဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ အမျိုးသမီးက နယ်ကအိမ်တွင်မကဘူး ရန်ကုန်ကတိုက်ခန်း ၂ ခန်းပါ အပိုင် သိမ်းခွင့်တော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပါတ်သက်

တဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို စုန်းပညာ နဲ့ ပြုစားပါတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အားလုံးနဲ့သူ့ယောက်ျားကိုပါ ပြုစားပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားကိုတော့ သူပြောတာ နာခံ ရုံ၊ မလှန်နိုင်ရုံ ပြုစားတာပါ။ ကျန်တာ တွေကိုတော့ အသေသတ်ဆိုတဲ့ သဘော ပါပဲ။ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေက ဆရာမအပျို ကြီးတွေပါ။ သူတို့က ဘာသာရေးလည်း လုပ်ကြတော့ အသေတော့သတ်လို့ မရ ပါဘူး။ မကြာခဏ ခေါင်းမူးပြီး ဗိုက်နာ တဲ့ ဝေဒနာတွေနဲ့ ဆေးရုံတက်နေရပါ တယ်။ ကျွန်တော်က မူလပြုစားတဲ့ သူ တို့အမျိုး စုန်းပညာသည်ကို ပညာသိမ်း ရပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ရန်ကုန် ကတိုက်ခန်းတွေပါ နေလို့မရအောင်

စိတ်တွေကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်အောင် စုန်းပညာသည်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အစီအစဉ် တွေ လုပ်ထားတာကြောင့် ရန်ကုန်က တိုက်ခန်းတွေပါ ရှင်းပေးရပါတယ်။ အဲဒီ လို ရှင်းပေးလိုက်တော့ ၁ လ၊ ၂ လ လောက်နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါ တယ်။ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး နေထိုင် မကောင်းဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီရောက် လာပြန်ပါတယ်။ သူတို့ ညီအစ်မတစ် တွေ ကြည့်ရတာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လူတွေကပိန်ပြီး ရပ်ပါယှက်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်စစ်ဆေးကြည့် တော့ စုန်းပညာသည် အမျိုးသမီးက အခြားစုန်းပညာ အဆင့်မြင့်မြင့်တတ် ပြောက်တဲ့ပညာသည်ကို ငွေပေးပြီး နှိပ် နေပြန်ပါတယ်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ရှင်ပေးလိုက်တော့ ကောင်းသွားပါတယ်။ အဲဒီလို ငွေပေးပြီး သုံးခါလောက် နောက် ယှက်လိုက် ကျွန်တော်က ကုပေးလို့ နဲ့ နေလာရာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို အခုလို စုန်းပြု စံရတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျွန်တော် ဗေဒင်ကူဟောပေးနေတဲ့ တန်းတိုက် မေးကြည့်တော့ သူတို့မိသားစုက

သောဘဝက အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်ပိုင်းက ဘိုနိုရိုကျွန်းက ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ လူဖြစ်ခဲ့စဉ်တုန်းက ကျေးရွာက နတ်ဆရာက တစ်ခုသောညနေခင်းမှာ ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးကို ပူဇော်ပသဖို့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ပြင်ဆင်ထားရာမှာ နတ်တင်တာကို အယုံအကြည်မရှိတဲ့ သူတို့အဖွဲ့က နတ်တင်မဲ့အစားအသောက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး နတ်ဆရာကိုလည်း သွေးလားရမ်းလားလုပ်ခဲ့တာကြောင့် ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးရဲ့ ဒုက္ခပေးတာခံရတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးကို ပင့်လိုက်ပါတယ်။ မြေကြီးရောင် ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီး ကြွလာပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးက ဦး ... ဒေါ် ... တို့မိသားစု စုန်းပြုစားမှုဝေဒနာ အမျိုးမျိုးခံစားရအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။

ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီး ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် အခုလို နှောင့်ယှက်ဒုက္ခပေးရ

တာလဲ။

ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီး ။ ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ ဘဝက ဘိုနိုရိုကျွန်း (အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘိုနိုရိုကျွန်း) မှာ ကျွန်ုပ်ကို ပူဇော်ပသမဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို သူတို့တွေက ဖျက်ဆီးတယ်။ နတ်ဆရာကိုလည်း ရိုက်လားပုတ်လား လုပ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ယခုလိုဒုက္ခပေးတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ သူတို့ကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း မိသားစုတစ်ခုတည်း ဝင်စားအောင် ဘယ်လိုလုပ်တာပါလဲ။

နတ်ကြီး ။ ။ သူတို့က စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘဝ ရောက်ရှိနေချိန် သူတို့ကို စုစည်းစေပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်

ယောက် ဒီသူတို့မိခင်ဝမ်းထဲ ဝင်စားအောင် ဆောင်ရွက်တာပါ။ သူတို့ ၅ ယောက်ဝင်စားဖို့ စုစုပေါင်း ၁၆ နှစ်စောင့်ပြီး ဝင်စားစေပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်တာပါလား။

နတ်ကြီး ။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်မှာ အခြွေအရံနတ်ကြီး ၃ ပါးကို စောင့်ကြပ်ပြီး ဆောင်ရွက်တာပါ။ ဒါတောင် အဲဒီတုန်းက နှောင့်ယှက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၄ ဦး ကျန်ပါသေးတယ်။ ဘယ်ရောက်နေတယ် မသိဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နတ်မင်းကြီးတို့က သူတို့ကံကြမ္မာကို မကြည့်ဘဲ ဝင်စားခိုင်းတာလား။

နတ်ကြီး ။ ။ သူတို့ဘယ်အရွယ်လောက်က စပြီး စုန်းပြုစားခံရတာပါလဲ။

နတ်ကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်ပြုစားတာလား။

နတ်ကြီး ။ ။ အသက် ၄၀ ဝန်း ကျင်လောက်မှာ အများစုပြုစားခံရတာပါ။ စစ်ကိုင်းတောင်က စုန်းပညာသည်တွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ အနီရောင်နတ်ကြီးကို ပြုစားခိုင်းတာပါ။ သူကမှတဆင့် စုန်းပညာသည်တွေကို ပြုစားခိုင်းတာ ဖြစ်

ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူမိဘများက ကျွန်တော့်ဆီ သူကလေး စကားပြောနိုင်အောင် ကုသပေးဖို့ပါ။ ကျွန်တော့်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ သူ စကားမပြောနိုင်တဲ့အကြောင်း လေ့လာကြည့်တော့ ကလေးက ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက သူတို့ရွာကဘိုးကြီးစဉ် ရွာစောင့်နတ်စင်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ ရွာစောင့်နတ်က အခုဘဝအထိလိုက်ပြီး စကားမပြောနိုင်အောင် ပြုစားထားတဲ့ အကြောင်းလည်း သိရတယ်။ သူမိဘတွေကို သူတို့နေတဲ့ သာစည်နယ်က ရွာကိုပြန်ပြီး ရွာစောင့်နတ်ကို ကန်တော့ပွဲ အနီးပွဲ စားသောက်ဖွယ် စုံလင်စွာနဲ့ ကလေးပါခေါ်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ နတ်တွေကို တန်းခိုးကြီးသည့်နတ် ဖြစ်စေ၊ တန်ခိုးမကြီးသည့် နတ်ဖြစ်စေ မထေးမဲ့မြင် စော်ကားမော်ကား မပြုမို့ သတိပေး တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

မှာပါ။
ကျွန်ုပ် ။ နတ်ကြီးက သူတို့ကို အသေသတ်ခိုင်းတာလား။
နတ်ကြီး ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်အောင်လုပ်တာပါ။
ကျွန်ုပ် ။ သူတို့ကို တောင်းပန်ခိုင်းရင် ကျေနပ်ပါမည်လား။
နတ်ကြီး ။ ကျေနပ်ပါမည်။
ကျွန်ုပ် ။ နတ်ကြီးဘာများ ပြော

ရန် ရှိပါသေးလဲ။ တခြားကျန်တဲ့ သူတွေလဲ သိရအောင်ပေါ့။
နတ်ကြီး ။ အထူးပြောစရာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို မရှိမသေ မလုပ်ကြဖို့ပါ။ မသိလိုလုပ်သည် ဖြစ်စေ သိလျက် လုပ်သည်ဖြစ်စေ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးလည်း ပြန်ကြသွားပါပြီ။ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ရွှေဘိုမှာ အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ် စကားမပြောတတ်တဲ့

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ
ဆရာဝင်း (သာကိန္ဒထံ)
၁၃.၇.၂၀၁၁

အေး.ပွင့်.တောင်.ဆူး.ဂုံ

စာဖတ်ပရိတ်များစာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့အဓိဋ္ဌာန်ဖြစ်ပါသည်

ကောင်းကျိုးချမ်းသာရမိပါလျှင်

ကံတော်လေးတိုင်စဉ်

ကျွန်ုပ်သည် ပြီးခဲ့သည့် ၂၀၁၀ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံး ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် စီးပွားရေး အဆင်မပြေခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် လူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် အဆိုးရွားဆုံး နှစ်တစ်နှစ်ဟုသာ ဆိုချင်ပါတော့၏။

လူရင်းတစ်ယောက်၏ ကူညီမှုနှင့် ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ကြည့်၏။ အဆင်မပြေ တစ်ခါ တကူစီ မောင်းကြည့်ပြန်၏။ အစပိုင်းတော့ အဆင်ပြေမလို ဘာလိုနှင့် နောက်သုံးလအကြာတွင်မတော့ ကားချင်းတိုက်ပစ်မိခြင်းကြောင့် အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ငွေသုံးသိန်းပါ နေချင်းညချင်း လျှော်ကြေးငွေအဖြစ် အဆစ်ပါသွားရပြန်၏။

ထိုသုံးသိန်းပမာဏဖြစ်သော လျှော်ကြေးငွေကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား “အသုံးမကျဘူး ဘာညာ” အစရှိသည်ဖြင့် ဆူပူပြစ်တင် ပြောဆိုခြင်း မရှိသော်လည်း ဆီးရွက်ပမာဏမျှလောက် သေးငယ်သွားရသည့်အပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်အလွန်အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ

သည်။ (ကြားသည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပါ၏။)

ထိုအဆီအငေါ့ မတည့်လွန်းသည့် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် ဇနီးသည်အပေါ် သနားကြင်နာမိခဲ့သည်နှင့်အမှာ ပို၍လည်း မေတ္တာပိုခဲ့ရ၏။ သားနှင့်သမီးက ကျောင်းစရိတ်အတွက် တစ်ဖက်ကကုန် ကျွန်ုပ်က လုပ်သမျှ အဆင်မပြေနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်စီးပွားရေး အသစ်တစ်ခု ထပ်လုပ်ကြည့်ရကောင်း။ ငှတ်တုတ်ထိုင်နေရကောင်းနှင့် ဤနှစ်ခုအကြာတွင် အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ သွားလိုက်လာလိုက်နှင့် တစ်ပတ်လောက်မျှ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကပင် ဇနီးသည်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့် အချိန်၌ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဦးစွာ တီးခေါက်ကြည့်လိုက်၏။ “ကဲ... မအတု၊ ကျုပ်တော့ ထိုင်နေလို့လဲ နေရာမရွေ့ ထသွားပြန်ရင်လဲ ခြေထောက်ကာကွဲနဲ့ ကျုပ်ကို ကျုပ်စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီ

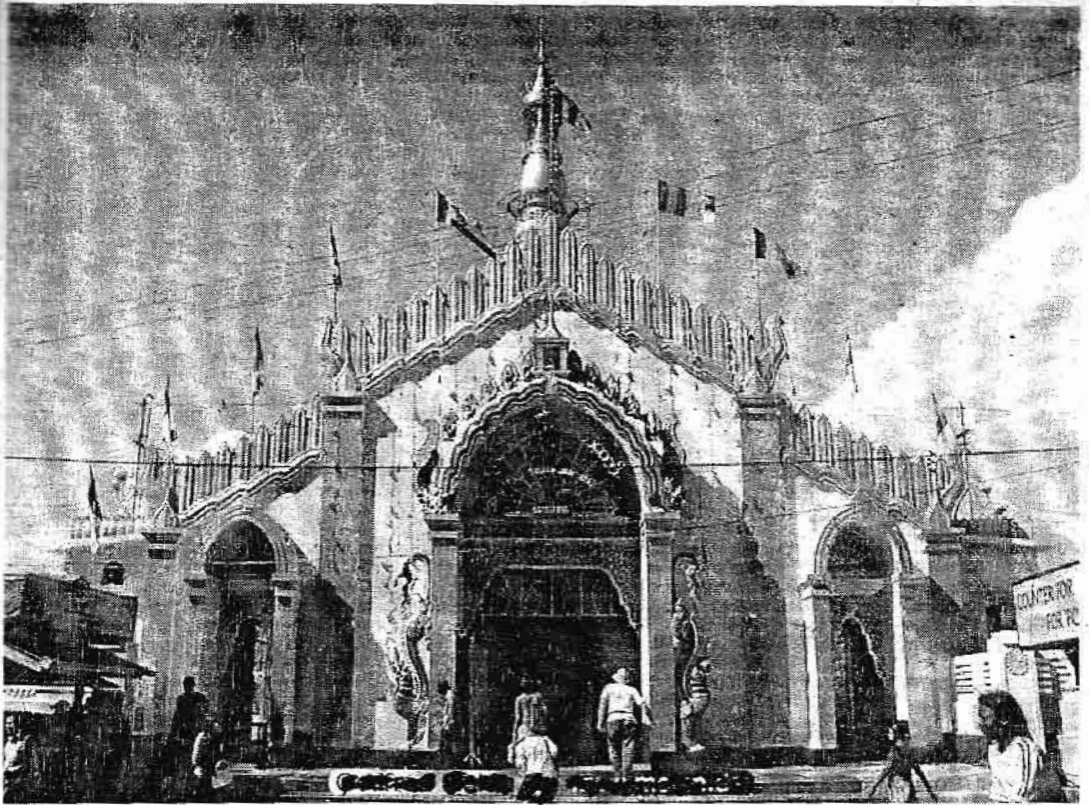
အတိုင်း နေလိုကလည်း မဖြစ်သေးဘူး အဲဒါကြောင့်...”

ကျွန်ုပ်က မိမိကိုယ် မိမိ စိတ်ကူးမရသေး၍ထိုသို့ ဝေတောတော ဝါးတာတား ပြောဆိုလိုက်မှုအပေါ် ကျွန်ုပ်ဇနီးက...

“ရှင်... အဲဒါဆိုရင် ဟိုး လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောင်းမယ်လို့ပြောတယ်။ ရှင်ညီလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လုပ်နေတာဆိုတော့ အဲဒီထိပ်ကဆိုင်ကို စိတ်ကူးကြည့်ပါလား” “ဒါနဲ့... မင်းကရော စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ရှင် စိတ်ကူးကြည့်လို့ စိတ်ကူးရတယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ အတတ်နဲ့ဆုံး လုပ်ကြည့်မှာပေါ့”

သို့နှင့် ၂၀၁၁ နှစ်အကုန် ၂၀၁၁ နှစ်အကူးတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်၏ တိုက်တွန်းအကြံပေးမှု၊ အားပေးမှုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုရှိသည့် လက်ဝတ်လမ်းစား ကလေးများအား ရောင်းချ၍ ထပ်ထပ်မူ ငွေစငွေနကလေးများနှင့် စုဆောင်းကာ ပေါက်ဈေးကျပ် နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် ဝယ်ယူလိုက်၏။ ၈.၂.၂၀၁၁

တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်ကလေးအား နာမည်
ပြောင်း၍ လူသစ်မိတ်သစ်များအဖြစ်
စတင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုသို့ ဆိုင်ဖွင့်၍ နှစ်
လကျော် သုံးလဖက်သို့ ရောက်ရှိလာ
သည့်အခါ ရပ်တည်မှုက အခြေအနေ
မကောင်းသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ သမီးကြီး
တစ်ကွယ်သား ဆွဲကြီးပါ ပြတ်သည့်အထဲ
အဆစ်ပါသွားရပြန်သည်။ ဤနေရာ၌
ကျွန်ုပ်၏ သမီးကြီးကလည်း တော်ပြန်ပေ

၏။ အမိအဖဖြစ်သည့် ဇနီးသည်နှင့်
ကျွန်ုပ်အား ချီသည်။ ခါးသည် ငြူစူဝေ
ဖန်ခြင်း မရှိပေ။

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးက
လည်း စေတနာကောင်းကြသည်မှီ ဆိုင်
သို့ ဆွမ်းရပ်ကြသည့် ဦးပွင်း ကိုရင်များ
ကိုသာ ဆိုင်မှ ဆမူတောများအား ဖိ၍
လောင်းလှူနေကြတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏
မျက်စိတွင် တစ်နေ့လျှင် ဦးပွင်းကိုရင်
ဆယ့်ငါးပါးလောက်မျှ ကြွရောက်အလှူခံ

ကြသည်ဟု ထင်ပါ၏။ ထိုထက် မလျော့
နိုင်ပေ။

ဤသို့နှင့် ခြောက်လပိုင်းတွင်
ဝါဝင်ကာလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ထို့
ကြောင့် ဇနီးနှင့် သမီးကား ကျွန်ုပ်အား
ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်လာလေသည်။

“ရှင်...ကိုရင် ဖြူသေးကို
သတိထားမိလား”

“ဪ...ခင်ဗျားတို့က ဖြူ
သေးသေးနဲ့ ချစ်ခင်နေကြလို့ ကျုပ်

ကိုရင်လေးကို သတိထားမိပါတယ်”

ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ...

အင်း...အဲဒီ ကိုရင်လေးတို့
ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးက သက်
တော် (၇၀) ရှိပြီတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဆရာ
တော်ကြီး အပါဝင် အဲဒီကျောင်းက ဘုန်း
ကြီးသုံးပါးလောက်ပဲရှိပြီ ဝါတွင်ကာလမှာ

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ လှူရေး
တန်းရေပဲ သမီးကြီးလည်း ကိုရင်လေး
အတွက် နဝကမ္မလှူပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဖေဖေ”
သမီးက ပြီးခွင့်စွာ ပြသကဲ့သို့

ဇနီးသည်၏ မျက်နှာသည်လည်း ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ဝင်းဝင်းဟု ဖြစ်သွား၏။

တိုင်ပင်ထားသကဲ့သို့ပင်
၆.၇.၂၀၁၁ နေ့တွင် ကျွန်ုပ်မိသားစု
ဆရာတော်ကြီး အမှူးပြုသည့် သံဃာ
တော်သုံးပါးအား ပင့်ဖိတ်၍ ဝါဆိုသင်္ကန်း
ဆက်ကပ်ဖြစ်၏။

သီလယူ၊ တရားနာ ရေစက်သူ
ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှ ကျွန်ုပ်
အား ဤသို့ အမိန့်ရှိလာလေသည်။

“အကာကြီး ဘာသာရေးကော
မှန်မှန်လုပ်ဖြစ်သလား” ဆရာတော်ဘုရား
၏မေးခွန်းကြောင့် ဇနီးသည်၏ မျက်နှာ
နှင့် သမီး၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ်
ပြောင်သွားလေသည်။ အမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော်
ပြောသည့် ဘာသာရေးအား ဇနီးသည်နှင့်
သမီးတို့လောက် မှန်မှန်မလုပ်ဖြစ်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။ အိပ်ရာဝင်အချိန်၌ပင်
ကျွန်ုပ်မှန်မှန် ဘုရားမရှိခိုး။ မေတ္တာမရှိ
ဖြစ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ မျက်နှာ
များ ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

“တင်ပါ တပည့်တော် ဘာသာ
ရေး မှန်မှန်တော့ မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး ဘုရား

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အမှန်အတိုင်း
ပင် ဆရာတော်အား လျှောက်ထားဝန်ခံ
လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က မျက်
လုံး စုံမှိတ်၍ တစ်ခုခုအား နက်နဲစွာ
စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ ပြီးမှ...

“ဒကာကြီး... ဘုန်းကြီး နည်း
ကောင်းတစ်ခုပေးခဲ့မယ်။ နောင်အဲဒါကို

လွေးလေးနက်နက် ကောင်းကောင်းမွန်
မွန် လုပ်ကြည့်ပါ။ ဒကာကြီးတို့ မိသားစု
လူမှုရေး စီးပွားရေး ကျန်းမာရေး ကုသိုလ်
ရေးကအစ အားလုံးထူးခြား လာပါလိမ့်
မယ်”

မမေ့လင့်သည့် ဆရာတော်၏
အိမ်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်

သွားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိသားစုအခြေအနေ
အား ဆရာတော်ဘုရား သိနေသည့်
အလားပင်။

“တင်ပို့ဘုရား... တပည့်တော်
လေးလေးနက်နက် လုပ်ပါမယ်ဘုရား”

“အဲဒါဆို စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့
ဘောပင်တစ်ချောင်းပေး”

“တင်ပို့ဘုရား”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ လျှောက်ထား
သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ သားတော်မောင်
က ဗလားစာအုပ်နှင့် ဘောပင်အား
ထယူ၍ ကမ်းပေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
ဆရာတော်ဘုရား လက်တွင်းသို့ စာအုပ်
နှင့် ဘောပင် ဆက်ကပ်လိုက်သည်။

ဆရာတော်သည် ဘောပင်နှင့်
စာအုပ်တို့တွင် အချက်အလက်များ ရေး
သားပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား လုပ်နည်းလုပ်ဟန်
အသေးစိတ်ရှင်းပြ၏။ ထို့နောက် နေမွန်း
တိမ်ခါနီးပြုဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်
သည်လည်း ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားလေ
သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်က နောက်နေ့မှာ
ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏မွေးနေ့ ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုမွေးနေ့မှပင်စ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည်
သီလစင်ကြယ်အောင် နေထိုင်ပြီးလျှင်

အစိတ္တန်၍ ဖွဲ့နေငါးပတ်ပြီးပြန်သည့်
အထိ အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်၍ ဂုဏ်
တော်ကိုးပါး ပုတီးစိပ်ဖြစ်တော့၏။ စုစု
ပေါင်း ငါးပတ်မျှ ကြာမြင့်သွားခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော် မိန့်
ကြားသကဲ့သို့ပင် ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရား
နှင့် အစိတ္တန်ပြု၍ ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ
အမှန်တကယ်ပင် ထူးခြားမှုက ထပ်ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့ရ၏။ ပထမ ကျွန်ုပ်ညီအထဲ
မှ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်မထားသည့် ငွေဆယ်
သိန်း လုပ်ငန်းပုံစံငွေအဖြစ် လာရောက်
ပို့ပေးသွား၏။

ထိုငွေကြေးဖြင့် ဆိုင်အတွက်
လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်မှု ပြုလုပ်
၍ ထိုငွေတစ်ဝက်မျှ မကုန်သေး။ ကျွန်ုပ်
၏ဆိုင်သည် ဆိုင်မျက်နှာစာ သန့်ရှင်းသာ
ယာမှု၊ စားပွဲဝိုင်းတို့၏ ထိုင်ချင်စဖွယ်
ဆွဲဆောင်မှုတို့ကြောင့် တစ်လအတွင်း
မှာပင် ဆိုင်ရောင်းအားနှစ်ဆမျှ မြင့်တက်
လာခဲ့၏။ ထို့နောက် သုံးဆ၊ လေးဆ
အားဖြင့် မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ ခြောက်လ
အတွင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့
ရသည်။

ထိုခြောက်လအတွင်း ကျွန်ုပ်၏

လက်ဝယ်သို့ ငွေအမြောက်အများ
အသား တင် စုဆောင်းရရှိလာခဲ့၏။
ထို အကြောင်း ခြင်းရာ
ကိုးဆရာတော်ဘုရားအား သွား
ရောက်လျှောက်ထားသည့်အခါ ဆရာ
တော်က ခေါင်းတဆက်ဆက် ပြုလုပ်၍
သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလေသည်။ ထိုမျှ
မက ဂုဏ်တော်ကိုတို့၍ ပွားများခဲ့လည်း
ဆရာတော်က တိုက်တွန်း၏။

ယခု ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော်
ဘုရားအား ပစ္စည်းလေးပါးနှင့် လှူဒါန်း
ပူဇော်နိုင်ရုံမက ဘာသာတရားအပေါ်တွင်
လည်း အလွန်အလွန် ယုံကြည်သက်ဝင်
လာခဲ့ပါပြီဖြစ်၏။ ထိုမျှမက စိတ်ချမ်းသာ
မှုကလည်း ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာနှင့်မျှ
မလဲနိုင်ခဲ့ပါပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်
တွေ့အဖြစ်အား (၇) ရက်သားသမီးများ
ရရှိခဲ့စားစေနိုင်ရန် မည်သို့ပြုရအံ့နည်းဟု
စဉ်းစားရင်းမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂလင်း
အား အမှတ်တရ ကောက်ကိုင်မိပြီး
အကြံရကာ လိပ်စာကူးယူ၍ ၎င်းလိပ်စာ
အတိုင်း အများသိရှိစေရန် ဝေငှသည့်
အနေနှင့် ဤဆောင်းပါးအား ရေးသား

လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။
ဆရာတော်၏အစိတ္တန် ယောအ
တစ်ဖက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။
မှတ်ချက် ။ စတင်ဝင်သည့်နေ့မှစ၍ (၅)
ပါးသီလစောင့် အစိတ္တန်ပြု ဆုတောင်း
မိမိမွှေးနံ့ထောင့်မှသာ ပုတီးစိပ်ရန်၊ ဘုရား
ရေသပ္ပာယ်ရန် ဗောဓိညောင်ပင်ရိုး
ရေသွန်းလောင်းရန်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

နေပြည်တော်
ပျဉ်းမနားမြို့၊
ဖြန့်ချိရေး
သော်တာဆန်း
စာပေ

သထုံမြို့၊
ဖြန့်ချိရေး
ခေတ္တရာစာပေ
သထုံမြို့

အေး	ပွင့်	ထောင်	ဆူး	ဂုံ
ကမ္ဘာအေး	ရွှေဘုန်းပွင့်	ဗိုလ်တထောင်	ဆူးလေ	ရွှေတိဂုံ(အောင်မြေ)
မိမိမွေးနေ့	မိမိမွေးနေ့	မိမိမွေးနေ့	မိမိမွေးနေ့	မိမိမွေးနေ့
ဂုဏ်တော်(၉)ပါး (၉)ခေါက်	ဂုဏ်တော်(၉)ပါး (၉)ခေါက်	ဂုဏ်တော်(၉)ပါး (၉)ခေါက်	ဂုဏ်တော်(၉)ပါး (၉)ခေါက်	ဂုဏ်တော်(၉)ပါး (၉)ခေါက်

မှတ်ချက်။ ။ စတင်ဝင်သည့်နေ့မှစ၍ (၅)ပါးသီလစောင့်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုဆုတောင်းပါ
 မိမိမွေးနံ့ထောင့်မှသာပုတီးစိပ်ရန်၊ ဘုရားရေသက်စေ့သပ္ပယ်ရန်၊
 ဗောဓိဉာဏ်ပင်ရှိကရေလောင်းရန်တို့ဖြစ်ပါသည်။
 အဓိဋ္ဌာန်(၅)ပါတ်မြောက်တွင်ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏အောင်မြေတွင်လိုသောဆုကိုတောင်းပါ။
 မုချမသွေစာဖတ်ပရိတ်သတ်များအထူးအကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။

စာရေးသူ ကံတော်လေးတိုင်စဉ်

ကိုးကားထုတ်သည်

ဂန္ထဝင်

အောင်မြင်စဉ်း

လူ့တာဝန်သည်က ဆန်းကြယ်
ထူသည်။ ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်
ခင်သလိုလည်း ဖြစ်ရသည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော်က စမ်း
ချောင်း၌ အနေပျော်ခဲ့သော်လည်း မမျှော်
ထင်သည့်အကြောင်းကြောင့် စမ်းချောင်း
ကို စွန့်ရသည်။ စမ်းချောင်းကို ကျောခိုင်း
ရသည်။

ဘယ်လိုမှ မမျှော် မရည်မှန်း
ခဲ့သည့် လှိုင်မြစ်၏ ဟိုဘက်ကမ်းမှ
လှိုင်သာယာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။
စမ်းချောင်းသား စစ်စစ်မှ လှိုင်သာယာ
သား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် စမ်းချောင်းလို
အသွားလွယ် နေပျော်ဖွယ်ဖြစ်သည့်
နေရာမှ အသွားမလွယ်၊ အပြန်မလွယ်
သည့် လှိုင်သာယာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လှိုင်
သာယာသည် မဲဇာ။

လှိုင်သာယာလို ခရောင်းမြေ
အောင်နေပြီး ဝမ်းတစ်ထွာတိုက်ပွဲ ဝင်ရန်
အားရန်ကုန်သို့ ခရီးနှင်ရသည်။ အလုပ်
ရန်ကုန်တွင်ရှိသည်ကို။

သည် အသွားအလာလွယ်သည့်နေရာ
မဟုတ်သေး။ ခုလို အဲလ်ကွန်းဘတ်စ်
တွေ မရှိသေး။ ကပရ တီအီးအလဲဘင်း
ကားပဲ ရှိ၏။ သင်္ဘောစီးရသည်။ လှိုင်
မြစ်ကို ဇက်နှင့်ကူးသည်။

ဟိုဘက်မှာ အင်းစိန်၊ ဒီဘက်
မှာ လှိုင်သာယာ။

ည (၉) နာရီ သင်္ဘော
နောက်ဆုံး ကြည့်မြင်တိုင်မှ ထွက်သည်။
ဇာတ်ကလည်း ည (၉)နာရီနောက်ဆုံး။
ဒီအချိန် ကာချိုသည်။ သည်နောက် ဘာ
မှ မရှိ။ ခြေလျင်ခရီးနှင့်သည်။

ပြီးတော့ ပြောရလျှင် လှိုင်
သာယာကလည်း မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့်
မြို့သစ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယခုလို
စာရေးဆရာစစ်စစ်မဟုတ်သေး။

မဂ္ဂဇင်းစာရေးဆရာ တစ်ပိုင်း
စာအုပ်သည် တစ်ပိုင်း။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အလုပ်
ကောင်းရှိ၏။

စက္ကန့်ဆိုင်များတွင် ရှားပါးစာအုပ်
ရှား ပန်းဆိုးတန်း ဗိုလ်ချုပ်လမ်းစာအုပ်
ဆိုင်များတွင် ပြန်ရောင်း။ ဒါက နိစ္စဓူဝ

သို့တွက် ကျွန်တော် မနက်ပိုင်း
အိမ်မှ ထွက်ရသည်။ စမ်းချောင်း၊ အလုံ၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေဘက်သို့ ခြေ
ဆန့်ရသည်။ ရသည့်စာအုပ်များအား သူ
လိုင်းနှင့်သူ လိုက်ရောင်းရသည်မို့ ပြန်
ချိန်မမှန်။

အများဆုံး ကြည့်မြင်တိုင်မှ ည

(၉) နာရီသင်္ဘောစီး ပြန်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ည (၉)နာရီ သင်္ဘောမပီလျှင်
နံပါတ် (ဂ) လိုင်းကားစီး အင်းစိန်ဂိတ်
ဆုံးမှ အင်းစိန်ကမ်းနားသို့ ဆိုက်ကား
စီး ချင်စီး လမ်းလျှောက်ချင်လျှောက်။
ပြီးတော့ သမ္မန်နှင့်ကူး။

အင်မတန်ပင်ပန်းသည့်ခရီး
ဖြစ်သော်လည်း မောရ ပန်းရစကောင်း
မှန်း မသိ။

လှိုင်သာယာကမ်း ရောက်
တော့လည်း ချီတက်။ ကျွန်တော်တို့
အတွက် ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲပင်။

ညသမ္မန်စီးရသည်ကလည်း
သည်းထိန်ရင်ဖို။ အန္တရာယ်များသည်
ဆိုရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သည်တိုင်း မြစ်ကူး၍မရ၊ ရေစီးမျှော

လိုက်ရသည်။

သာယာကုန်းမှ တက်ရသည်။

သာယာကုန်းသုသာန်က ဖြတ်နေကျ။

ကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိ။

ကျွန်တော်အပါအဝင် လှိုင်

သာယာသား အတော်များများအတွက်

ရိုးနေပြီ။

(၂)

သည်နေ့ကိုမူ ကျွန်တော် မမေ့။

သည်နေ့က ကျွန်တော်အပြန်

မိုး ချုပ်သည်။ အမှတ်ရသည်က သံညည

က လသာသည်။

လပြည့်ညတစ်ညဟု မှတ်မိ

သော်လည်း ဘယ်လပြည့်ညဖြစ်သည်

ကို တိတိကျကျ မသိတော့။ မမှတ်မိ

တော့။

ဒီညက ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘော

မပါ။ ကြည့်မြင်တိုင်မှ အင်းစိန်၊ အင်းစိန်

မှ ကမ်းနား။ ပြီးတော့ သမ္ဗန်နှင့်ကျွန်း။

သာယာကုန်းကမ်း၌ရပ်။ သာယာကုန်း

သမိုင်းသည် လက်ပွန်းတတီးဖြတ်နေ

ကျရှိ အေးဆေး။

တစ်ခုရှိသည်က လှိုင်သာယာ

ကမ်းနားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ ည ၁၂

နာရီထိုးပြီ။

လသာနေသဖြင့် အေးဆေး။

ပိုးမွှားအန္တရာယ် ကြောက်စရာမလို။

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်း

လွယ်ပြီး...

“ချစ်သူလာသောညက ရွှေလ

သာပါတယ်။ ချစ်သူမလာသောညက

ရွှေလ ဘယ်ဆီရောက်နေသလဲကွယ်။

ချစ်သူမုန်းမှ ရွှေလရယ် ပုန်း

နေသလားကွယ်”

ကျွန်တော်သိချင်း တအေးအေး

နှင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ လက သာ

နေသလို အအေးခွေခွေနေသဖြင့် ပင်ပန်း

မှု နက္ခတ္တိ။ တွံတေးသိန်းတန်သီချင်းပညာဉ်

က ကျွန်တော်နှင့်အတူ။

လမ်းမပေါ်တွင် လူမရှိ။ ကျွန်

တော်တစ်ယောက်တည်း။

ရုံးရှေ့ကျော်လာသည်။

တံတားဖြူကျော်လာသည်။

မီးခွက်ဈေးကျော်လာသည်။

စနေမကို ကျော်လာသည်။

ပြောရလျှင် ပြဿနာက

သည်မှ စခဲ့သည်။

လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် လရောင်

က ထိန်ထိန်သာနေသလို လမ်းမကြီး

က ဝစ်လစ်စလစ်နှင့် စင်းစင်းကြီး

သီချင်း တအေးအေးနှင့် ချီတက်လာ

လာသည့်ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ရှေ့

လှမ်းအကြည့် မျက်ဝန်းသူငယ်အိမ်

အတွင်း အသွင်သဏ္ဌာန်တစ်ခု က

ဝင်လာသည်။

လမ်းမပေါ်မှ လူတစ်ယောက်

ကျွန်တော်လာရာဘက်ဆီသို့ ဦးခေါင်း

ပေးလျက် ပက်လက်အိပ်နေသည်။

မြင်ရ၏။ သူ အိပ်ပျော်နေသလား။

မဟုတ် သူအရက်သမားလား။ အခု

မှူးလွန်ပြီး အိပ်နေသည်လား။

ဒါဆိုလျှင်တော့ မဖြစ်။

သားချင်းချင်း စာနာရမည်။ ရာသီ

က အအေးဘက်ထုနေသည်မို့ အခါ

ပတ်ပြီး အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စ

သွားနိုင်သည်။ ဒါတော့ မဖြစ်သင့်။

အသက်က တန်ဖိုးကြီးသည်။

ဥယျော့ပြည်ကို မိနတ်မင်း မြတ်

ကျွန်တော်က အရက်

ဖြစ်ခဲ့မှသဖြင့် အရက်သမားချင်း

မိသည်။ သူ့ကို နှိုးရမည်။ ကူညီ

သည်အတွေးနှင့် ကျွန်တော်
နှုတ်သွက်လျှောက်သွားသည်။ မိတာ
၂၀ ခန့်အကွာ အိပ်နေသည့်
သင်္ကေတသား ထလိုက်သည်ကို တွေ့
ထိုက်သည်။

သူ့ကျောပြင်ကို မြင်ရသည်။
ထူးခြားသည်က ကျွန်တော်
သူ့ကို မော့ကြည့်ရသည်။ အပါး...
အရပ်ရှည်လိုက်တာ။ ဘတ်စကက်ဘော
သမားဆို နိပ်မှာ ဟု တွေးဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လမ်းဘေးမြောင်းဆီ
ဦးတည်ဆင်းသွားသည်။

“ဟေ့...ဟေ့”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်သည်။
လှည့်မကြည့်။ မြောင်းထဲဆင်းသွားသည်။
ကျွန်တော် ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ခက်သည်
က မြောင်းထဲ ဆင်းသွားသည်ကို
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်သော်လည်း
ကျွန်တော် မြောင်းနုတ်ခမ်းရောက်တော့
ရိုန်းဆာယာဖိုပေါက် ကိုယ်ပျောက်သွား
သလို ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား
သည်။

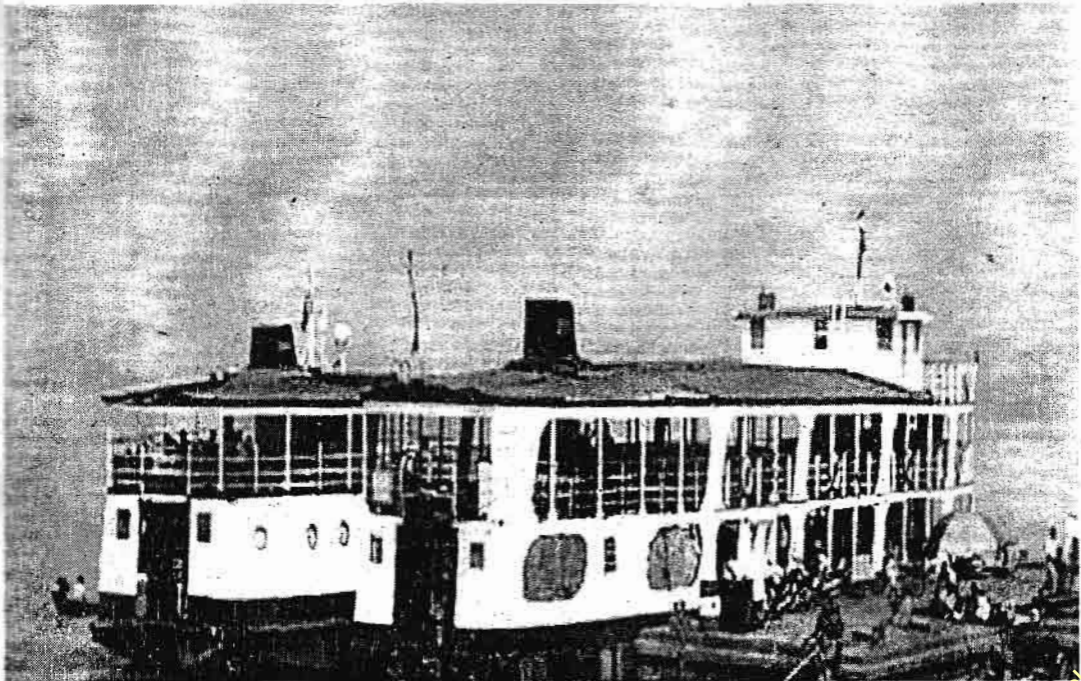
ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်။
ပြီးတော့ ကြက်သီးတွေ တဖြန့်

ဖြန့် ထလာသည်။ ခေါင်းက ဆံပင်တွေ
တောင်သွားသလားမသိ။ ရိုးသားစွာ
ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် ကြောက်လာ
သည်။ ဘုရား...ဘုရား။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကား
လမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။

၃။

နောက်နေ့ ကျွန်တော် ထို
နေရာသို့ မနက်စောစောရောက်ခဲ့သည်။
ကားတစ်စီး လမ်းဘေးမြောင်းထဲ ထိုး
ဆင်းနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ညက
မတွေ့ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဝိုင်းအုံကြည့်နေ
သူတွေကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်တော့ -

“ဟုတ်တယ်လေ။ မနက်
လေးနာရီကျော်ကျော်က ကျတာ။

လန်ဘားဒုက္ခ ပေးလိုက်တာလေ”
ဟု ပြောသည်။

“အရပ်ရပ်ရှည်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လား”
“ဟုတ်ပ...ဟုတ်ပ။ ဒီနားမှာ

လန်ဘား ကျီစယ်လို့ ပြေးရသူတွေ
မနည်းဘူး”

ကျွန်တော်က...

“ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း

ပါတယ်”

ဟု မပြောပါ။ သို့သော်...

“လန်ဘားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

သူက ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

ဟု မေးလျှင်...

“လန်ဘားဆိုတာ ကျွန်တော်
တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတဲ့ အခြေအနေ

မဲ့လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်
က ဒီနားမှာ ကားဆိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွား

တာလေ။ သူ မကျွတ်ဘူးနေမှာ”

ဟု ရှင်းပြသည်။

“သပိတ်တွေ ဘာတွေ မသွတ်

ဘူးလား”

“ဘယ်သူက သပိတ်သွတ်
မလဲ။ သူက တစ်ကောင်ကြွက် အခြေ

အနေမဲ့လေ”

“ဒါဆိုလည်း ရပ်ကွက်က
တာဝန်ယူရမှာပေါ့” ကုသိုလ်လည်း ခု

အန္တရာယ်လည်း ကင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာကြီး
ပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောသံကြားသည်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်
အကြာ ရဝတနှင့် လူအများ စုဝေး

ပြီး အခြေအနေမဲ့ လန်ဘားအတွက်
သပိတ်သွတ် ဆွမ်းကျွေး အမျှဝေသည်

ဟု ကြားရသည်။

ထို့နောက် ဤနေရာမှ ထွက်
သွား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား

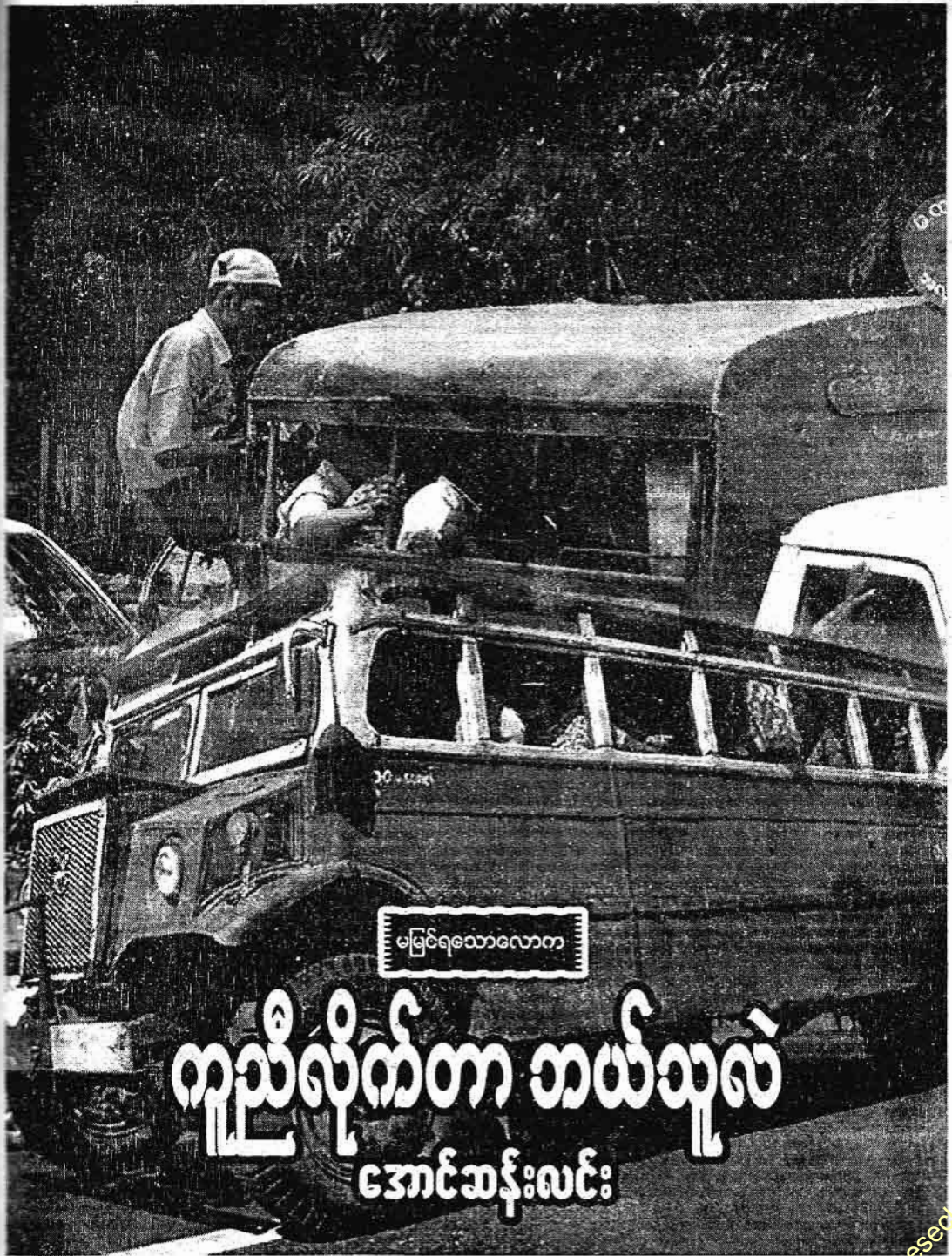
သည်။ လန်ဘား ကောင်းရာသုဂတိ
လားပါစေ ဟု လန်ဘား၏ အကို

ခံခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်လည်း အမှု
ခဲ့ရပြီ။

စာဖတ်သူများအတွက်

အောင်မြင်စွာ

မပြင်ရသောလောက

ကုသိလိက်တက ဘယ်သူလဲ

အောင်ဆန်းလင်း

၁၉၉၃ ခုနှစ် ကာလခန့်။

“ကိုရွှေအ”သည် ညစာစားပြီး လျှင် အိပ်ရေတွင်ရပ်ထားသော သူပိုင် ဟိုင်းလက်ကားကို ဘောနပ်ဖုံးဖွင့်လိုက် သည်။ ထိုနောက် ကားမောင်းထွက်မ သွားသေးမီ ယာဉ်မောင်းသမား စစ်ဆေး ရမည့်ကိစ္စများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေ သည်။ ကားအင်ဂျင်၏ရှေ့မှာရှိ ရေတိုင် ကီတွင် ရေဖြည့်သည်။ ဘရိတ်ဆီကိုဖြည့် သည်။ ထိုနောက် အင်ဂျင်ပိုင်ကိုတိုင်း ကြည့်ရာ ထပ်ဖြည့်ရန် မလိုသေးပေ။ ပလပ်ကြိုးတွေ ကြပ်၊ မကြပ် စစ်ဆေး ပြီး ဘောနပ်ဖုံးကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ထို နောက် ကားဘီးများ၊ အပိုကားဘီး လေ လျော့နည်းမှု စစ်ဆေးပြီးနောက် စက်ကို နှိုးကြည့်လိုက်သည်။ စဉ်စစ် ဤအလုပ် သည် ယာဉ်မထွက်မီ ယာဉ်မောင်းတစ် ဦး၏ နေ့စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။

အားလုံး ကိစ္စအဝဝပြီးမှ အိမ် ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ် လိပ်ကို ဖွာနေလိုက်သည်။ ယာဉ်နောက် လိုက် ဖိုးထောင် ရောက်အောင် စောင့် ရဦးမည်။ ညဉ့်အမှောင်များလာချိန်တွင်

ဤသို့ ကားကို အလွယ်တကူ စစ်ဆေး နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကြိုတင်စစ် ဆေးမှု ပေါ့လျော့ခဲ့လျှင် ကားသွားနေစဉ် ကားက ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ ထို အခါ သူသာမက ယာဉ်နောက်လိုက် ဖိုးထောင်ပါ အတူစိတ်ညစ်ရလေသည်။

“ကိုရွှေအ”တို့ကတော့ ညဉ့် မှောင်မှောင် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက် ရသော ညဉ့်ငှက်များဖြစ်ကြသည်။ ညဉ့် ငှက်ဆိုသော်လည်း ခုစရိုက်အလုပ်တော့ လည်း မဟုတ်ပေ။ လိုင်းကားတွေ ပိတ် သိမ်းချိန်တွင် အိမ်ပြန်နောက်ကျသော ဆင်ခြေဖုံးပြိုနယ်မှု လူများအတွက် ကြားကားဆွဲပေးကြသော ကြားကား သမားဖြစ်လေသည်။

နာမည်ရင်းမှာ ညီညီတိုးဖြစ် သော်လည်း ကားနံပါတ်က “အ”အက္ခ ရာဖြင့် စ၊သဖြင့် သူ့ကို ကားသမား လောကတွင် “ရွှေအ” လို့ပင် ခေါ်ဝေါ် ကြလေသည်။ ဤသို့ ခေါ်ဝေါ်ခံနေရင်း ဂုဏ်ခံတစ်ရံ နာမည်ရင်းကိုပင် ကောင်း စွာမသိကြတော့သော အဆင့်ထိ ရောက် သွားတတ်သည်။

ယာဉ်နောက်လိုက် ဖိုးထောင်

ရောက်ရှိလာတော့ ကိုရွှေအ လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ည ၉ နာရီ ထိုးတော့မည်။

“ဖိုးထောင် နောက်ကျတယ် ကွာ၊ ဘယ်ကို သဝေထိုးနေသလဲကွ”

“ဘယ်ကိုမှ သဝေမထိုးဘူး အာစရိရေ၊ အိမ်မှာလူမရှိလို့ ညီမလေး အလုပ်ကပြန်ရောက်လာအောင် စောင့် ပေးနေရလို့ပါ”

ဖိုးထောင်၏အမေသည် လေ ဖြတ်ခံထားရ၍ အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်ပေ။ အမေအို လူမမာကြောင့် အိမ်မှာ ထူ တစ်ယောက် အမြဲရှိနေပေးရကြောင်း ကိုရွှေအ သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကားဂိတ်စတင်ရာ တံတား လေးလမ်းဝသို့ရောက်လျှင် ရှေ့က ဘဝ တူ ကြားကားများနှင့် ခရီးသည်အခြေ အနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားနှစ်စီး ရှေ့နောက်စဉ်လျက် ရပ်ထား ကြသည်။ ရှေ့ကကားကတော့ ဂိတ်စ သာတူသည် လမ်းကြောင်းမတူပေ။ မြောက်ဒဂုံလမ်းကြောင်းကိုပြေးသော ကားဖြစ်သည်။ သိပ်အမှုထားစရာမရှိ အပ်ပေ။ နောက်ကကားကတော့ နယ်

ကားဖြစ်သည်။ (သူသည်လည်း ကား နံပါတ်ရှေ့မှာ “န”ဖြစ်၍ ဤသို့ နာမည် ပြောင်းရလေသည်။) သူကတော့ လမ်း ကြောင်းတူသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဂိတ် ဆုံးတာချင်းကြတော့ မတူပေ။ သုဓမ္မာ လမ်းမကြီးအတိုင်း အတည်သွားပြီး ၆ ကွေ့မှာ ဂိတ်ဆုံးလေသည်။ ကြားကား များသည် လမ်းကြောင်းခွဲဝေပြီး ပြေးဆွဲ နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဘဝ တုခြင်းမို့ တစ်ယောက်ခုကျကျလျှင် ကျန်လူများက ဘဝတူချင်း ရိုင်းပင်းကူ ညီကြစမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ရှေ့ကားနှစ်စီး ဘီးလိမ့်ထွက်ခွာ

သည်နှင့် ကိုရွှေအ ဟိုင်းလက်ကားကို ဂယ်ကွေ့ကွေ့ပြီး ဂိတ်ထိုးလိုက်သည်နှင့် အတူ “အရိုင်း၊ ခေမာသီ၊ ဈေး၊ ကန် သာယာ၊ ကြိုးတံတားဂိတ်ဆုံး” ဟု ယာဉ်နောက်လိုက် ဖိုးထောင်၏ ပါစင် ဂျာခေါ်သံကို တစ်ဆက်တည်း ကြားရ လေသည်။

မှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေ သောလူများသည် ယာဉ်နောက်လိုက် ဖိုးထောင်၏အသံကို နားထောင်ပြီး မိမိ အိမ်ပြန်ခရီးကို လမ်းကြောင်းသင့်မသင့် ချက်ချင်း နားလည်ကြသည်။ ယခင်နေ များက စီးဖူးသူများဆိုလျှင် ကားကိုပြင်

သည်နှင့် မှတ်မိသွားကြပြီး အပေါ်သို့ ချက်ချင်းတက်၍ နေရာဦးကြလေသည်။

ကိုရွှေအ”တို့ ကားထွက်နောက် ကျသော်လည်း အခြေအနေမဆိုးလှဟု ဆိုရမည်။ ဂိတ်ဝင်လျှင်ဝင်ခြင်း ကားက လူပြည့်သွားပြီး တစ်ခေါက်ရလိုက်သည်။ “ဆွမ်းခံချိန် ဘယ်လောက်စောစော ဆွမ်းစားချိန်ကတော့ အတူတူပါပဲကွာ” ဟု နငယ်”ကို ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။ ၂ ဈေးမှတ်တိုင်ကို ကိုရွှေအ”တို့ ကား ဝင်တော့ မှတ်တိုင်မှ ထွက်သွားစဖြစ် သော နငယ်”တို့ကားနောက်က မီးနီနီကို တောင် မြင်လိုက်ရသေးသည်။

အပိုင်းမှတ်တိုင်သည် မြောက်
ဒဂုံသို့ လမ်းခွဲလည်းဖြစ်သဖြင့် ခေတ္တ
အချိန်ပေး၍ စောင့်လျှင် အကျိုးတော်
တော်ထူးတတ်သည်။ အဆင်းခရီးသည်
များတတ်သလို အတက်ခရီးသည်က
လည်း အစားထိုးပြီး ပြန်ရလေ့ရှိသည်။
ထိုကြောင့် ဝင်ငွေက ပိုလာသည်။

“ခေမာသီ၊ ဈေးဈေး၊ ကန်သာ
ယာ၊ စပယ်ဖြူ၊ ဂိတ်ဟောင်း၊ ကြိုး
တံတား၊ တစ်ယောက်တစ်ရာ” ဖိုး
ထောင်၏ အော်သံကို မှန်မှန်ကြားနေရ
လေသည်။ ကြိုးတံတားဂိတ်ဆုံးသို့ ပို့
ပြီးလျှင် တံတားလေးလမ်းဝသို့ အမြန်
ပြန်လာပြီး ဂိတ်ထိုးရသည်။ ဤသို့
ဂိတ်စကို ပြန်ထိုးလျှင်တော့ ခရီးသည်
ရလေ့မရှိပါ။ ပါလျှင်လည်း တစ်ယောက်
တလေသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ည
ကို သုံးခေါက် အော်ဒါရလိုက်လျှင် ကို
ရွှေအာ“တို့ နေထွက်ကိုက်ပြီးဖြစ်လေ
သည်။ ဒီထက် လောဘကြီး၍မရတော့
ပေ။ စတုတ္ထခေါက်ဆိုလျှင် ခရီးသည်ရ
လျှင်လည်း နည်းသွားပြီ။ ညဉ့်နက်၍
ကိုယ်လည်း အိပ်ချင်ပြီ။ ဆီကုန်ရတာနှင့်
တွက်ချေမကိုက်တော့ပြီ။

ယခုလည်း တတိယအခေါက်
မို့ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းပြီးစီး၍ လိုင်သိမ်း
ချိန်နီးလေပြီ။ အပိုင်းမှတ်တိုင်တွင် ကား
ခေါင်းခန်းထဲမှ ခရီးသည်နှစ်ဦးလုံး ဆင်း
သွားပြီးနောက် နှစ်ဦးပြန်တက်လာသည်။
နောက်တက်လာသူနှစ်ဦးသည် မိန်းက
လေးများဖြစ်ကြပြီး အသက် ၂၀ နှစ်
ကျော်ပဲ ရှိကြဦးမည်။ တူညီဝတ်စုံကြောင့်
သူတို့နှစ်ဦးသည် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ
ဆိုတာ သိသာသည်။ အသားဖြူဖြူ
မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမချောလေး
သည် ကိုရွှေအာ“နှင့် ကပ်လျက်စီးရသည်။

“အစ်ကိုကားက ဘယ်ဆိုးလို့
လဲ ဘုရားပုံတော်ရှေ့မှာ စပယ်ပန်းပွင့်
ထားတော့ ကားခန်းထဲမှာ ဓမ္မနေတာ
ပဲ”

မိန်းကလေးက စကားစတင်
ပြောသည်။

ယုံထင်ကြောင်ထင် နောက်ပိုး
သမားဟု အထင်လွဲခံရမည်စိုး၍ မိန်းမ
များ ကားခေါင်းခန်းထဲ ဝင်စီးလာလျှင်
ကိုရွှေအာ“က စကားစပြောလေ့ မရှိ။
သူတို့က စတင် ပြောလာလျှင်တော့
အလိုက်အလိုက် ပြောရလေသည်။ မိန်း

ကလေးသည် စကားသွက်လက်စွာ
ပြောတတ်သလို ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကလည်း
တော်တော်ချောမောလှပသူ-ဖြစ်သည်။

“ညီမက မြောက်ဒဂုံထဲမှာ
တာမှတ်လား။ အလုပ်ပြန်တာကလည်း
အတော်နောက်ကျတယ်နော်။ မှောင်
မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲ သွား
သလား”

ကြိုးတံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
မြောက်ဒဂုံထဲကိုဝင်မည့် ခြေလှင်ခရီး
သိ၍ ကိုရွှေအာ“က ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“ညီမတို့က မြောက်ဒဂုံ (၅၀
ရပ်ကွက်တိုက်ပြန်ရမှာ ကားဂိတ်မှာ အင်
ကိုမောင်တွေ အသင့်လာကြိုနေကြ
လေ။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဆိုတော့ အထူး
ကအပြန် မိုးချုပ်တာ မှဆန်းတော့ပဲ
အစ်ကို။ အစ်ကိုကကော ဘယ်ရပ်ကွက်
မှာနေသလဲ ဟင်”

“အစ်ကိုကတော့ မြောက်ဥက္က
လာပထမမှာပဲ သန္တာ (-) လမ်းမှာ နေ
တယ်”

ကားမောင်းနေရင်း ဂီယာ
အချိန်အပြောင်းမှာ ဆင်စွယ်နေ

ခြင်းချောမွတ်နေသော မိန်းမချောလေး
 ၏ လက်မောင်းသည် ကိုရွှေအာ၏လက်
 နှင့် အကြိမ်ကြိမ်ပွတ်တိုက်မိတိုင်း ရင်
 တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေမိသည်။ မိန်းက
 လေးကတော့ သူ့အသားထိမိတာ မသိ
 သလိုပင် စကားအပြော မပျက်ခဲ့ပေ။
 သူသိချင်တဲ့ 'ကိုရွှေအာ'အကြောင်းကို
 ဟိုမေးဒီမေး မဆုံးတော့ပေ။ ရုပ်ဆင်း
 အင်္ဂါ ချောမောလှပသလို စကား
 အပြောအဆိုသွက်လက်သော မိန်းက
 လေး၏ မေးခွန်းတွေကို ကိုရွှေအာ ဖြေ
 နေရလေသည်။ ကိုရွှေအာ သိချင်တဲ့ မိန်း
 ကလေးရဲ့အကြောင်းကိုတော့ သိပ်မေး

လိုက်ရသည် မရှိပါ။

“ကိုရွှေအာ... ကျွန်တော် အော်
 ခေါ်နေတာ သုံးလေးကြိမ်ရှိပြီ။ ညမောင်
 မောင် အိပ်ပျော်ရင်း ကားမောင်းနေ
 တာလားဗျ”

ယာဉ်နောက်လိုက် ဖိုးထောင်
 ၏ မကျေမနပ်အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်
 ကြားလိုက်ရသည်။

“အိပ်ပျော်နေရင်း ကားမောင်း
 လို့ရမလားကွ။ ဘာပြောမလို့လဲ ပြော”

ကိုရွှေအာက ဖိုးထောင်ကို ပြန်
 ၍ အငေါ့ထူးလိုက်သည်။ နံဘေးမှ မိန်း
 မချောလေးနှင့် အရှိန်ကောင်းနေခဲ့တာ

မို့ နည်းနည်းရှက်သွားတာလည်း ပါလေ
 သည်။ ဖိုးထောင်ကလည်း သိနေသည်။

“အဟတ်...ဟား...ဟား...
 ဓာတ်ဆီလောက်ရဲလား မေးချင်လို့ပါ။
 ရခိုင်ကြီးဓာတ်ဆီဆိုင် သိမ်းနေတုန်းရှိ
 သေးတယ်။ လိုချင်ရင် ရေသန့်တစ်ဘူး
 လောက်ဝယ်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်”

“တော်ပြီကွာ မဝယ်တော့ဘူး။
 ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင် လိုင်သိမ်းပြီ”
 စကားတိုတိုပြောလိုက်ရင်း ကို
 ရွှေအာက ကားကိုမောင်းနေသည်။
 ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံ နောက်ကျောတွင်
 ပို၍ထားသော မိုလာဓာတ်ဆီပုံးထဲမှ

လက်ကျန်ဆီအခြေအနေကို ဘယ်လက်
ဖြင့် လှိုက်ပြီ မကြည့်သည်။ အိမ်ပြန်
ရောက်အောင် ဓာတ်ဆီကျန်သေးသည်။
အခါတိုင်းလိုပင် ဓာတ်ဆီတစ်ဂါလံ ထည့်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုရွှေအာ"တို့ ကား
သည် ကားဟောင်းဖြစ်၍ ဆီဂိတ် (ဒိုင်
ခွက်) တွေလည်း ပျက်နေပြီ။ ဆီတိုင်ကီ
နှင့် ဆီထည့်မောင်းလျှင် ဆီလက်ကျန်
အခြေအနေကို သိရန် ခက်သဖြင့် ယခု
ကဲ့သို့ ဆီပုံးထောင်မောင်းရတာကို ပို
သဘောကျလေသည်။ ကားသည် စံယယ်
ဖြူ၊ ဂိတ်ဟောင်းမှတ်တိုင်များကို ကျော်
ခဲ့ပြီ။ မကြာမီ ဂိတ်ဆုံးကြီးတံတားကို
ရောက်တော့မည်။ မေတ္တာလမ်းထိပ်သို့
အရောက်တွင် ဟိုင်းလက်ကားကလေး
သည် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်လာပြီး
ထိုးရပ်သွားတော့သည်။

“ဟော...ဂိတ်ဆုံးရောက်ခါ
နီးမှ အစ်ကိုကား ပျက်ပြီထင်တယ်”

မိန်းမချောလေးထံမှ တအံ့တ
ဩ စကားသံထွက်လာသည်။

“ကားကမပျက်ပါဘူး ညီမရယ်၊
ထည့်ထားတဲ့ ဓာတ်ဆီတွေက မသန့်
တော့ အစ်ကိုတို့ကားတွေ မောင်းနေရင်း

အခုလို အခက်အခဲ ရင်ဆိုင်ရတော့တာ
ပေါ့”

ပြောသာပြောနေရသည် ယာဉ်
မောင်းလုပ်စားနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်
သော ကိုရွှေအာ"သည် မိမိပေါ့ဆမှု၊
သတိမေ့လျော့မှုကြောင့် ယခုလိုဖြစ်ရ
ကြောင်း သိနေလေသည်။ ဤကဲ့သို့
ဓာတ်ဆီမသန့်မှုကြောင့် ကားအင်ဂျင်
ဆီသို့ ဓာတ်ဆီမရောက်မီ ဆီစစ်ဘူး ခံ
ထားပေးရလေသည်။ ဆီစစ်ဘူး၏တာဝန်
သည် ဓာတ်ဆီထဲတွင်ပါဝင်လာသော
ရေနှင့် အမှိုက်စ၊ သဲများကို စစ်ယူပြီး
ဆီသန့်ကို အင်ဂျင်ထဲသို့ သွားခွင့်ပြုသည့်
ကြားခံကိရိယာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်
မကြာမကြာ ဆီစစ်ဘူးကို ဖြတ်၍ ဆေး
ကြောသန့်စင်ပေးဖို့တော့ လိုအပ်သည်။
ကိုရွှေအာ"သည် တစ်ပါတ်တစ်ကြိမ် မှန်
မှန်ဆေးကြောပေးနေမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု
တော့ မေ့လျော့ပေါ့ဆခဲ့မှုကြောင့် ဆီစစ်
ဘူးကို ဖြတ်ယူ မဆေးကြောမိသည်မှာ
၁၀ ရက်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဆီစစ်ဘူးက
ကိုရွှေအာ"ကို ပညာပြန်ပေးလေပြီ။ ကို
ရွှေအာ"သည်-

“နောက်ကာလိုက်ပါလာတဲ့ ခနီး

သည်များ ခေတ္တသည်းခံကြပါဦးခင်ဗျား”
ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သည်းခံပါ့မယ် နည်း
နည်းမြန်မြန်လေးလုပ်ပါ။ အိပ်ချင်နေ
ခင်ဗျာ”

ဟု တစ်ဦးက ပြန်ပြောသည်။
ဖိုးထောင်က ဘော့နပ်ဖွင့်ပေး
လျှင် ဆီစစ်ဘူးကို ဖြတ်လိုက်ပြီး အမှိုက်
သရိုက်နှင့် ရောနှောနေသော ဆီများကို
ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကြိမ်ကြိမ်ဆေး
ကြောသန့်စင်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ကား
ပေါ်မှခရီးသည်များကို ငဲ့ညှာရသဖြင့်
မဆေးကြောတော့ဘဲ ဆီပြန်ဖြည့်လိုက်
သည်။

ကိုရွှေအာ"၏ ခုန်ပျံကျော်သွား
လုပ်ကိုင်ပုံကို ဖိုးထောင်က သဘော
ပေါက်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အာစရိ...ကား
စက်မနီးရင် မလိပ်မာ နှစ်ခါမောရမယ်
နော်”

“ရပါတယ်ကွာ စိတ်မပူပေါ့
နောက်မှ ဆီစစ်ဘူး ပြန်ဖြတ်ဆေးရမယ်
ပေါ့”

ကိုရွှေအာ"က ကားကို စက်

ဆိုက်သောအခါ စက်ကမန်းချင်းချင်းနှင့် နီလာသည်။ လီဗာကို ဖိန်းရင်း စက် ရပ်မသွားအောင် ကြိုးစားရသည်။ ဤ ထုပ်ရုပ်သည် ဆီအတော်စားပြန်တတ် သည်။

ဘယ်လက်က နောက်ကျော် မှာရှိသော ဓာတ်ဆီပုံးကို မကြည့်ပြီး ကိုရွှေအာ အတော်စိတ်ပူသွားသည်။ ဆီ ထက်ကျန် အတော်နည်းလေပြီ။ အချိန် ခေ့ဆင်းဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ ကြိုးတံတားဂိတ်ဆုံးကို ရောက် ခဲ့သွားသည်။ လိုရာခရီးသွားကြမည့် ခရီး သည်တွေ့အတွက် မိမိတာဝန်ကျေခဲ့ပြီ။

“အစ်ကို...နောက်နေမှာလဲ ဆုံကြဦးမယ်၊ သွားမယ်နော်”

“ဪ...အေး...အေး ကောင်းပါပြီ ညီမလေး”

ကိုယ့်ရက္ခနှင့်ကိုယ်မို့ မိန်းမချော လေးကိုပင် အာရုံထဲမှ မေ့ပျောက်သွား ခဲ့သည်။

“ဓာတ်ဆီပုံးထဲမှာ ဆီက ကုန် သလောက်ပါပဲလား ကိုရွှေအာ”

ဖိုးထောင်က ဓာတ်ဆီထည့် သော မိုလာပုံးကို ကိုင်ကြည့်ရင်းပြော

သည်။
“အေးကွာ...စောစောတုန်းက ရခိုင်ကြီးဆီက ဓာတ်ဆီတစ်ဘူး ဝယ် လိုက်ရမှာ၊ ငါ့မှာသွားတယ်”

“ခက်တာပဲ ကိုရွှေအာ၊ အိမ်ကို ပြန်ရောက်အောင် ဆီကမလောက်နိုင် ဘူး။ ဝယ်ရအောင် ဆိုင်တွေက ပိတ်ကုန် ပြီ”

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ကိုရွှေ အာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ခရီးသည်များ ကုန်သွားလျှင် ကားကို နောက်ပြန်ကွေ့ လိုက်ပြီး မိမိအိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်မောင်း ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သိပ်ဝေးဝေး မောင်း၍မရနိုင် တော့မှန်း အတွေ့အကြုံအရ ကိုရွှေအာ သိထားပြီးဖြစ်လေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူအသွားအလာ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ် နေသည်။

သုနန္ဒာ ပါတ်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာသော ဟိုင်းလက်ကားက လေးသည် ရတနာကျွန်းရိပ်သာအလယ်၊ ခရီးတစ်ဝက်တွင် ဓာတ်ဆီကုန်၍ စက် ရပ်သွားတော့သည်။ ကားကို လမ်းညာ

ဘက်ဘေးသို့ ကပ်၍ရပ်လိုက်ရင်း မိုလာ ဓာတ်ဆီပုံးခွဲကို လက်နှင့် မ၍ကြည့် လိုက်သည်။ သေချာပါသည်။ မိုလာပုံးခွဲ အလွတ်သည် လက်ထဲသို့ပါလာသည်။ ကိုရွှေအာ သည် ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံမှာပဲ ထိုင်လျက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ ပြီး ဖွာနေလိုက်သည်။

လဆန်း (၁၀) ကျော်လာပြီ။ သန်းခေါင်ယံညသည် လရောင်အောက် တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ သည်။ ဖိုးထောင်သည် ယာဉ်နောက်ပိုင်း တွင် အိပ်ပိုက်ရင်း ခြင်္သေ့ကို၍ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည်။ “ယခုအချိန် ကားတစ်စင်း လောက်ဖြတ်လာလျှင် ဓာတ်ဆီတစ်ဘူး လောက် တောင်းဝယ်၍ရလျှင် ကောင်း လေစွ” ဟု စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။ ဘယ်ကမှ ဆီမရလျှင်တော့ မိုးလင်း အောင် ငုတ်တုတ်စောင့်နေရုံသာ ရှိ လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးထောင်အနီး သို့ မိန်းမ (၂) ယောက် ဖွားခနဲရောက် လာသည်။ အိပ်ပိုက်စပြုနေသော ဖိုး ထောင် လန့်သွားပြီး ကြက်သီးမွေးည်း တွေ့ပွင့် ထောင်သွားသည်။ မိန်းမနှစ်

ယောက်သည် လရောင်အောက်တွင်
ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ သားအမိဖြစ်
မှာ သေချာသည်။ အမေက အသက်
၄၀ နှစ်နီးနီးခန့်၊ သမီးကတော့ ၁၈ နှစ်
ကျော်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ နှစ်ယောက်
လုံး အသားဖြူဖြူ၊ သေးသေးလွယ်လွယ်၊
ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား
နှင့် ဘယ်နေရာက ထွက်ပေါ်လာလိုက်
သလဲ ဖိုးထောင် အိပ်ငိုက်ကောင်းနေ၍
မသိလိုက်ပေ။ အမေဖြစ်သူက...

“မောင်လေးတို့ ကားပျက်နေ
တာမို့လား။ မမတို့သားအမိလဲ သူ့အဖေ
ကားသမား ယခုထိ အိမ်ပြန်ရောက်
မလာသေးလို့ ထွက်လာပြီး စောင့်နေ
တာကွဲ့။ အောက်ကိုဆင်းခဲ့ မောင်လေး။
ဘာမှ အားမငယ်နဲ့။ ကားသမားဘဝဆို
တာ ဒီလိုပါပဲ။ မမတို့ သားအမိက
ကားကို ကူ တွ န် ပေးမယ် ။
ကားသမားမိန်းမဆို တော့ ကွာ
ကားတွ န် တာ များရီ နေပြီ ။
ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုနံဘေးက
မီးလုံးလေးလင်းနေတာ မမတို့အိမ်ကွဲ့”

စကားကို အမေဖြစ်သူက
အဆက်မပြတ်ပြောနေသလို သားအမိ

နှစ်ယောက်သည် ကားကို တွန်းပါတော့
သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး မမ” ဟု
ဖိုးထောင်ကပြောရင်း ကားပေါ်မှ အောက်
သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်
၏ တွန်းအားကြောင့် ကားသည် ရှေ့သို့
ရွေ့လျားသွားသည်မှာ မထင်မှတ်နိုင်
လောက်အောင် မြန်လှသည်။ ဖိုးထောင်
တစ်ယောက် အပြေးလိုက်ရသည်။

ကားရွေ့လျားသွားခြင်းကို ကို
ရွှေအ၊ ကောင်းစွာ သတိထားမိသည်။
ဖိုးထောင်နှင့်အတူ အခြားလူများ ဝိုင်းကူ
တွန်းနေကြရလည်း သိသည်။ မော်တာ
ချို့ယွင်းလျှင်လည်းကောင်း၊ ဘက်ထရီ
မကောင်းလျှင်လည်းကောင်း ကားကို
တွန်းနှိုး၍ ရနိုင်ပါသည်။ ဓာတ်ဆီကုန်နေ
သည့် ကားကိုတွန်းနှိုး၍ ဘယ်လိုလုပ်
စက်နီးလိမ့်မည်နည်း။ ယာဉ်မောင်းရုံ
သာမဟုတ် စက်ဆရာတစ်ပိုင်းဖြစ်နေ
သော သဘာရင့်ယာဉ်မောင်းကိုရွှေအ၊
သည် ကားဆီ၏ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ သဘော
သဘာဝကို နှောကျနေသူဖြစ်သည်။
အမောခံအပင်ပန်းခံပြီး ဖိုးထောင်နှင့်အတူ
တွန်းပေးနေသူများ ကျေနပ်အောင် ကား

သော့ဖွင့်၊ ဂီယာသွင်းပြီး တွန်းအားဖြင့်
စက်နီးပြလိုက်သည်။ တွန်းပေးသူများ
ကျေနပ်သွားပါစေတော့။

လောကတွင် မကြုံစဖူးထူးခြား
ဆန်းကြယ်လှသည် ဘယ်လိုမှ ယုံနိုင်စရာ
မရှိ။ ကားသည် အထစ်အငေါ့မရှိ
ကောင်းစွာစက်နီးသွားသည်။ အရှိန်ဖြင့်
လိမ့်နေသောကားကို ဂီယာပြောင်းထိုး
လိုက်ပြီး အမြန်မောင်းထွက်ခွာခဲ့လိုက်
သည်။ ဖြစ်နိုင်တာတွေ မဖြစ်နိုင်တာတွေ
နောက်မှ စဉ်းစားမည်။ လောလောဆယ်
စက်ပြန်သေသွားကဆက်မည်။ ကားစက်နီး
ကို ဂီယာနံပါတ် (၄) ထိတင်ပြီး အပြန်သို့
မောင်းခဲ့သည်။ သုဓမ္မာလမ်းမပေါ်သို့ ချီ
ကျွတ်ခိုက်သောအခါ ယာဉ်အသွားအလာ
လုံးဝမရှိ ရှင်းလင်းနေလေသည်။ သူ
လမ်းကိုရောက်လျှင် ဘယ်ဘက်သို့ ချီ
ဝင်ခဲ့ပြီး မကြာမီ အိမ်ကိုချောမောစွာ
ပြန်ရောက်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင်
အိမ်ပြန်နောက်ကျနေသော ချစ်လေး
အတွက် စိတ်ပူပန်နေသော ကိုရွှေအ၊
ဇနီးက ခြံတံခါးကိုဖွင့်လှက် အသင့်အောင်
ဆိုင်းနေလေသည်။

“ကိုရွှေအ၊ကလည်းဟာ

ကားစက်နီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း မောင်း
ထွက်သွားလိုက်တာ ကျွန်တော်ကားပေါ်
ဆောက်အောင် မနည်းကြိုးစားပြီး ပြေး
ဆက်လိုက်ရတယ်။ ဟို...ကားတွန်း
ဏှပေးတဲ့ ငှားအမိကိုတောင် ကျေးဇူး
ဆင်စကား မပြောခဲ့လိုက်ဘူး။ ကားက
ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ကျွန်တော်တော့
နားမလည်တော့ဘူး။

“ကဲ ဖိုးထောင် ညဉ့်နက်ပြီ။
ကြားတယ်မဟုတ်လား။ သန်းခေါင်ယံ
ကြက်တွန်သံတောင် ကြားနေရပြီ။ စိတ်
ဝင်စားရင် နံနက်စောစောလာခဲ့။ အဲဒီ
အခါမှ အဖြေရှာကြည့်ကြသေးတာပေါ့
ကွာ” ဟုပြောကာ စပယ်ယာကြေးငွေ
ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ကား
ပျက်လို့လား။ စိတ်ပူလို့ မအိပ်သေးဘဲ
စောင့်နေတာ” ဟု ကိုရွှေအ၊၏ မိန်းမက
ဆိုသည်။

“ကားမပျက်ပါဘူးကွာ။ ဓာတ်
ဆီကုန်သွားလို့ပါ။ ခုတော့လည်း ပြန်
ရောက်လာပြီပဲ။ စိတ်ပူမနေနဲ့တော့ပေါ့”
ဟု ကိုရွှေအ၊က ပြန်ဖြေသည်။ ဒီထက်
ပို၍ ကိုရွှေအ၊ မပြောတတ်သေးပေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းလျှင်
ဖိုးထောင်ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်
တွင် ကိုရွှေအ၊သည် ကားစက်ဖုံးဖွင့်ပြီး
အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ပြီးဖြစ်သည်။
ဓာတ်ဆီပုံးထဲတွင် ဆီကျန်လုံးဝမရှိပါ။
ကားစက်ကို နှိုးကြည့်သည်။ စက်မနိုးပါ။
ထိုအခါ ဓာတ်ဆီပုံးထဲသို့ ဓာတ်ဆီထည့်
ပြီး နှိုးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းစက်နီးသွား
လေသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဘူး
ဖိုးထောင်၊ တို့ညတုန်းက ဆီကုန်ပြီး
ကားစက်ရပ်သွားတဲ့နေရာကို ပြန်သွား
ကြမယ်။ ကားတွန်းပေးတဲ့သူတွေနေတဲ့
အိမ်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ် ကိုရွှေအ၊။ အဲဒီနား
က အိမ်ပဲ”

လမ်းနံဘေးတွင် ကားကိုချ၍
ညကရပ်ခဲ့သဖြင့် မြေမွှေတွင် ကားဘီးရာ
များကိုပင် ပြန်တွေ့ရသေးသည်။ သားအမိ
နစ်ယောက်က သူတို့အိမ်ပါဟုဆိုသော
အိမ်ရှေ့မှာ မီးလုံးလေးရှိသောအိမ်ကို
ကိုရွှေအ၊နှင့် ဖိုးထောင်တို့သွားကြသည်။

“အဘတို့အိမ်မှာ အဘိုးကြီး
အဘွားကြီး လင်မယားရယ်၊ သားလူပျို

ကြီး အစိုးရဝန်ထမ်းရယ် ဒါပဲရှိပါတယ်။
တခြားလူပိုရယ်လို့ မရှိပါဘူးကွယ်။ ည
သန်းခေါင်လောက် အဘဘုရားရှိခိုးအပြီး
မှာ ကားတစ်စီးအိပ်ရှေ့လာရပ်တာလည်း
မြင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အဘသား
က အိပ်ပျော်နေပြီ။ သားက အသက်
(၃၄) နှစ်ရှိပြီ။ မယားမပြောနဲ့ သားမှာ
ရည်းစားတောင်မရှိပါဘူး”

သည်လိုနှင့် ကိုရွှေအ၊တို့
အမြေတစ်စုံတရာမရဘဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့လမ်းမတစ်ဖက်
တွင် ညောင်ပင်ငယ်အောက်တွင် ယိုင်နဲ့
နေသော နတ်စင်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း ကိုရွှေအ၊တို့
ယာဉ်လိုင်းသိမ်း၍ အိမ်ကိုပြန်လျှင် ထို
နေရာအရောက်တွင် သတိထားကြည့်
ကြသော်လည်း ကားတွန်းကူညီခဲ့သူ
သားအမိနစ်ယောက်ကိုတော့ အရိပ်
အယောင်မျှင် မတွေ့ရှိရတော့ပါကြောင်း။
(မှတ်ချက်။ ။တစ်သက်တာလုံး ကား
မောင်းသမားဘဝဖြင့် ပျော်ပိုက်သွားတော့
မည်ဟုဆိုသော ညီလေးမောင်ရွှေအ၊
ပြောပြသောဖြစ်ရပ်ကို ခံစားရမည်)

မောင်တင်သန်း (ဟိုင်းခြံး)

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် အရှင်ယသ နှင့် သူ့သုငယ်ချင်း ၅၄ ပါး အပါအဝင် ဗုဒ္ဓဝဂ္ဂါဝါးပါးတို့အား ဤကမ္ဘာလောက၌ သာသနာတော် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ် စေလိုခြင်းငှာ နေရာဒေသအသီးသီးသို့ သာသနာပြုစေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ရဟန်းများအား သာသနာ ပြု ဒေသစာရီစေလွှတ်လိုက်ပြီးသကာလ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်၌ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သည် မိဂဒါဝန်မှ ဥရုဝေလ တောသို့ ပြန်လည်ကြွရောက်ရန် ပြင် ဆင်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗာရာဏသီမှ တစ် ပါးတည်း ကြွချီလာခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သည် ညနေစောင်းအချိန်တွင် ကပ္ပာ သိကအမည်ရှိသော တောအုပ်သို့ ရောက်ရှိပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခြေရင်း ၌ အပန်းဖြေနားနေတော်မူ၏။

ထိုခဏတွင် အသက်အရွယ် အား ပျို့ခြစ်နုနယ်၍ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြေ ဖြစ်သည့် လူရွယ်တစ်စုဟာ ရေးကြီး သုတ်ပျာဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်အနီး ရောက် ယာကြလျက် “ဤနေရာအနီးမှ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်မိ

ပါသလား” ဟု ဘုရားရှင်အား မဝံ့မရဲ လျှောက်တင်လေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်က...

“အသင်တို့ ဘာအတွက် မိန်းမ ကို လိုက်ရှာနေသနည်း” ဟု မေးတော် မူရာ လူရွယ်တို့က ၎င်းတို့ဖြစ်သမျှ သော အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို တင် လျှောက်လေသည်။

လူရွယ်တို့သည်ကား ကောသ လတိုင်းမှ မင်းညီမင်းသားများ ဖြစ်သကဲ့ သို့ သားသမီးပြည့်ရှင် ပသေနဒီကောသ လမင်းနှင့်လည်း မိကွဲ့ညီအစ်ကို တော် စပ် ကြပြီး စုစုပေါင်း သုံးကျိပ်တိတိရှိ လေသည်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး က ၎င်းတို့အား ကောသလတိုင်း အနောက်ဘက်ပိုင်းရှိ ပါဝေယျပြည်နယ် ကို အုပ်ချုပ်ရန် အပိုင်စားပေးထားသော် ပြား ယင်းတို့အနေဖြင့် တိုင်းရေးပြည်ရာ ကိစ္စရပ်တို့အား စိတ်မဝင်စားလေဘဲ အချင်းချင်းစုဝေး၍ အပျော်အပါးနှင့်သာ အချိန်ကုန်လေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း လူ သူအများက ၎င်းတို့အား “ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ ညီနောင် သုံးကျိပ်” ဟု ခေါ်ကြလေ သည်။

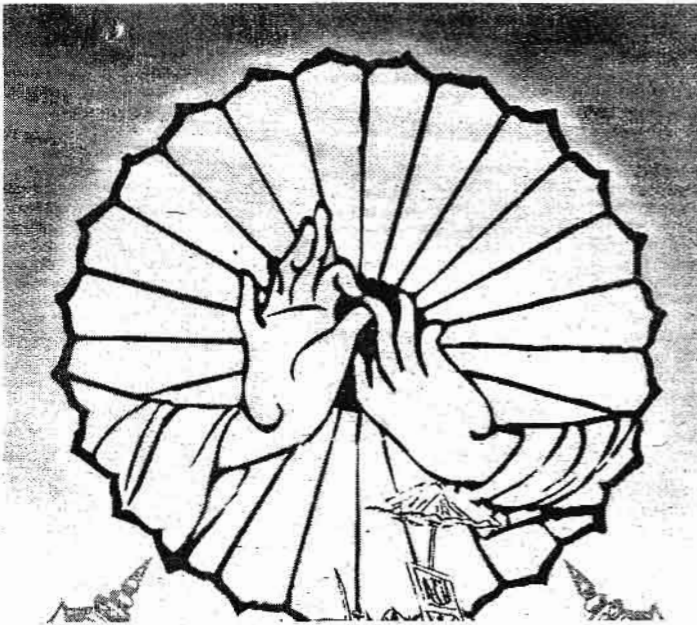
ဤသို့အပျော်အပါး၌သာ ပျော် မွေ့လေသော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိညီနောင်သုံးကျိပ် တို့ကား မြို့အရပ်၊ ရွာအရပ်တွင်သာမက ပို၍ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပါးနိုင်ရန် တော ထဲအထိ ထွက်လာကြလေသည်။

ထိုသို့ တောတွင်းသို့ ပျော်ပါး ရန် ထွက်လာကြသည့်အခါ၌ ကျန်သူ များမှာ ကြင်သူသက်ထားများပါရှိကြ သော်လည်း တစ်ယောက်သော မင်းသား တွင် ကြင်သူသက်ထား မရှိလေသော ကြောင့် ကြေးစားပြည့်တန်ဆာမ တစ် ယောက်အား ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းသားတို့နှင့် ကြင်ယာများသည် အပျော်ကြူး၍ အမှူး လွန်ကာ အိပ်ပျော်သွားချိန်၌ ထို ပြည့်တန်ဆာမသည် ၎င်းတို့၏ လက်ဝတ် ရတနာတို့အား ခိုးယူထွက်ပြေးလေ သည်။

မင်းသားတို့လည်း အမှူးပြေ၍ အိပ်ရာမှ နိုးသော် မိမိတို့၏ လက်ဝတ်

ရတနာများကို ပြည့်တန်ဆာမ ခိုးယူ
သွားကြောင်းသိသည့်အခါ အပူတပြင်း
လိုက်ရှာကြရင်း ဗုဒ္ဓရှင်တော်ထံပါး
ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်သည် အလုံးစုံ
သိရှိလေသော်...

“မင်းသားတို့ မိန်းမကို ရှာခြင်း
နှင့် မိမိကိုယ် မိမိ ရှာခြင်းတို့တွင်
အဘယ်ရှာခြင်းက ပို၍ သင့်လျော်
ကောင်းမြတ်ပေသနည်း”

ဟု မေးတော်မူလေ၏။

မင်းသားတို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓ
ရှင်တော်၏ ထူးဆန်းသောအမေးစကား
အဓိပ္ပာယ်တို့ တွေးမရအောင်ဖြစ်ပြီး

တွေဝေသွားကြလေသည်။

ထို့နောက်တွင်မှ မင်းသား
သုံးကျိပ်စလုံး...

“မိမိကိုယ်မိမိ ရှာခြင်းက သင့်
လျော်ကြောင်းပါ...ဘုရား”

ဟု လျှောက်တင်ပြီး ကိုင်
ဆောင်လာသော လက်နက်တို့အား
စွန့်ပစ်လျက် ဗုဒ္ဓအနီးသို့ တိုးကပ်ထိုင်
ကြပြီး ရိုသေစွာ ရိုခိုးလေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကြီး
က ရိုသေစွာရိုခိုးပြီးထိုင်နေကြသော

“ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိုဠ်နောင် သုံးကျိပ်”တို့အား ဒါန
ကြောင်း သီလကြောင်းမှအစပြု၍ အစဉ်
အတိုင်းသော တရားဒေသနာတို့ကို

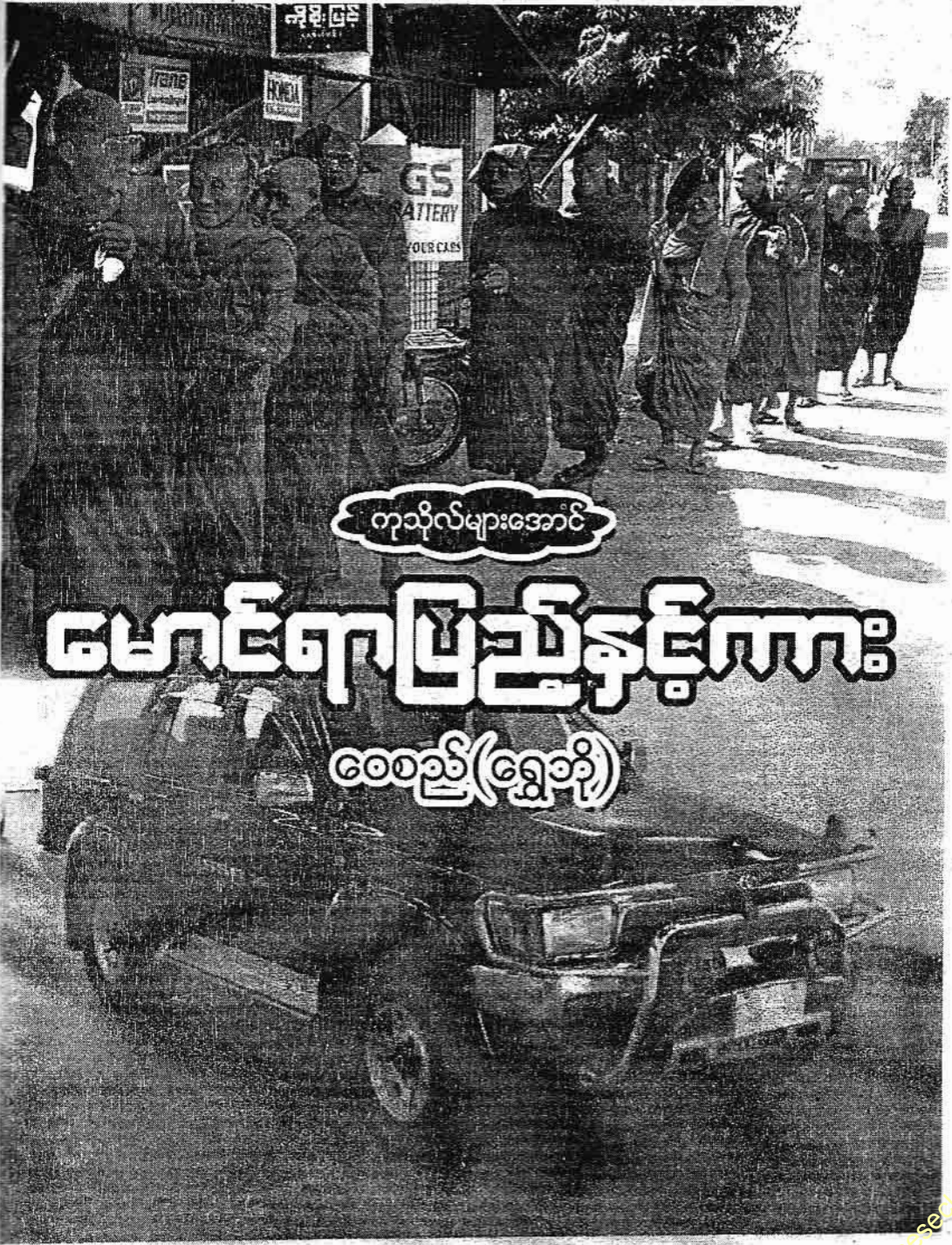
ဟောကြားတော်မူလေသည်။

တရား၏နောက်ဆုံးဖြစ်သော
ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်၏ အပြစ်များနှင့်
ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို စွန့်ပယ်လျှင် ရရှိ
လာမည့် အကျိုးကျေးဇူးများကို ဟော
ကြားလေရာ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိုဠ်နောင် သုံးကျိပ်
တို့သည် ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ စသော သစ္စာ
လေးပါးတို့ကို သိမြင်လာပြီး တချို့က
သောတပန်၊ တချို့က သကဒါဂါမ်၊
တချို့က အနာဂါမ်အသီးသီး ဖြစ်သွားကြ
လေသည်။

ပုထုဇဉ်အဖြစ် တစ်ယောက်မှ
မကျန်သလို ရဟန္တာဟူ၍ ဖြစ်သွားကြ
ပေ။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့အားထူး
သည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ထံ၌ ဟေတုတူ
ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရှိကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်သည်လည်း ယခု
မှပင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရှိသွားကြသော
သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိုဠ်နောင် ရဟန်း သုံးကျိပ်
တို့အား ကပ္ပာသိက တောအုပ်၌ပင်
သီတင်းသုံးနေစေလျက် ဥရုဝေလတော
အုပ်သို့ တစ်ပါးတည်း ဆက်လက်ကြွ
တော်မူလေသည်။

မောင်တင်သန်း(ဟိုင်ဇာ)

ကုသိုလ်များအောင်

မောင်ရာပြည်နှင့်ကား

ဝေဝည်(ရွှေဘို)

မောင်ရာပြည့်အမည်ကို မိဘများက ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ ဆင်းရဲသား လယ်လုပ်လက်စားမှ မွေးဖွားလာသူဖြစ်ရကား အလုပ်အကိုင်မှာ ကျွန်အမူလုပ်သားအဖြစ် ရရာသည် ကျွန်တွေ အများကြီးရှိသော သူဌေးကြီး၏ အိမ်သို့ ရောက်လေသော် နံပါတ် ၁၀၀ မြောက် ကျွန်ဖြစ်လေရကား ပုဏ္ဏဟူ၍ သူဌေးကြီးက ခေါ်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူဆင်းရဲသည် မောင်ပုဏ္ဏ ဖြစ်လာပါလေ၏။ (ပုဏ္ဏဆိုသည်မှာ ၁၀၀ မြောက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။) သူဌေးကြီး၏အိမ်တွင် ငယ်နာမည်ပျောက်၍ မောင်ပုဏ္ဏဟူ၍သာ ခေါ်ကြလေတော့၏။

စာရေးသူတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ အရာရှိကြီးတစ်ဦးသည်လည်း သူထံတွင် (မာလီ)အဖြစ်အလုပ်ဝင်သော သူအား (၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် အလုပ်ဝင်ရောက်သဖြင့်) Thirty-four ဟု ခေါ်လေ၏။ အရာရှိကြီးနှင့် မိသားစုတို့က Thirty Four ဟု ပီပီသသခေါ်ဆိုကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်ရှာလေသော ကျန်အစေခံများက တာလီ

မိုး ဟု ခေါ်ကြသတတ်။ ထိုမောင်ပုဏ္ဏသည် လယ်ယာထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရသော အလုပ်ကို လုပ်ရသူဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့သော မိုးကာလတွင် မောင်ပုဏ္ဏသည် သူဌေးကြီး၏ လယ်ကို ထွန်ယက်နေရပါလေသည်။ နွားနှစ်ကောင်အား ထွန်မှာ တပ်ထားရင်း ဆွေဥယျာ အမောအပန်း ဖြေစေပြီး မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ လယ်ကွက်အတွင်းမှ အမှိုက်သရိုက်များ ကောက်ယူပစ်နေလေ၏။ ဤသည်မှာ မောင်ပုဏ္ဏသည် နွားများကိုသာ အနားပေးထားသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်မှာ အအားမနေ၊ နားမနေပါဘဲ သူဌေးကြီး၏ အမှုကို ရာနှုန်းပြည့်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေပုံမှာ သိသာလှပါသည်။ စေတနာအပြည့်ဖြင့် လုပ်ဆောင်ပေးနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

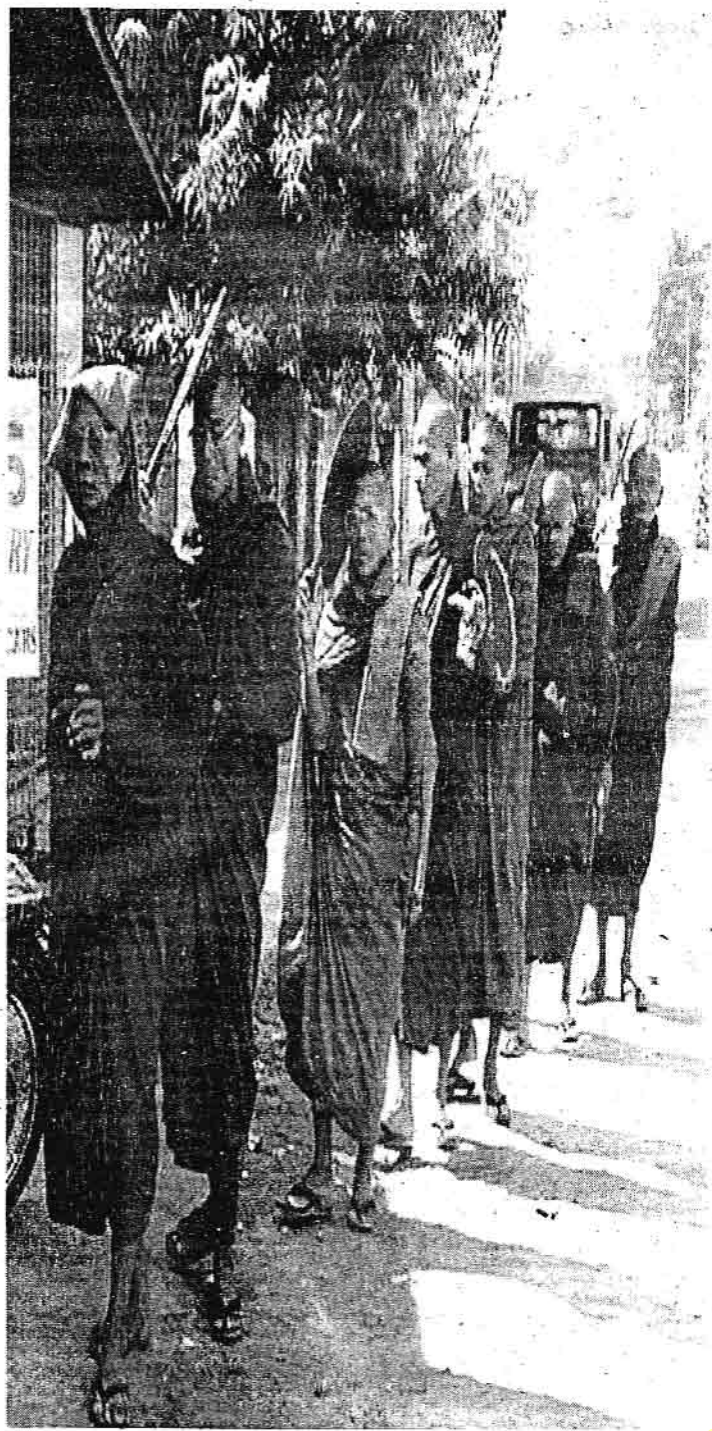
လယ်ထဲမှ အမှိုက်သရိုက်များ ပစ်ရန် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်စဉ် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပေသော ရှင်မဟာကဿဖကိုယ်တော်ကြီးအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခိုက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြည်လင်စွာဖြင့် သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်

များက တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာပြီး ရှိသော မြတ်နိုးလက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ရှင်မဟာကဿဖ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား မျက်နှာသစ်တော်ရေ သောက်တော်ရေများနှင့်တကွ ခန့်ပူများကို ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်၍ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ၏။ မိမိတတ်စွမ်းသမျှသော မျက်နှာသစ်တော်ရေ သောက်တော်ရေနှင့် ခန့်ပူတို့ကို အလွန်ထက်သန်လှစွာသော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကြည်နူးဝမ်းသာစိတ် ကြက်သီးဖိခံမျှသော စေတနာသုံးတန်ဖြင့် လှူလိုက်ပြီးနောက် အရှင်မဟာကဿဖကိုယ်တော်ကြီး ကြွသွားတော်မူသောအရပ်သို့ နှလုံးပိတ် ဝှမ်းသီးထိဖြစ်လျက် မျက်စိတဆုံး လက်အုပ်သီးမိုး လိုက်လေ၏။

မောင်ပုဏ္ဏ၏ဇနီးမယားဖြစ်သူသည် မောင်ပုဏ္ဏအတွက် ထမင်းတောင်းကို ရွက်၍လာလေရာ လယ်ခုလတ်တွင် ဣန္ဒြေသမ္ပတ္တိဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူလှသော ရှင်မဟာကဿဖအရှင်မြတ်ကြီးကို တွေ့မြင်လေသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လင်ယောက်ျားအထူး

ချက်ပြုတ်ယူဆောင်လာခဲ့သော ထမင်း
တင်းများအားလုံးကို ရှင်မဟာကဿပ
တော်ကြီးအား စေတနာသုံးတန်
၍ ရေအိုးကို သွန်မှောက်ချလိုက်သကဲ့
သို့ လှူလိုက်ပါလေ၏။ ထို့နောက်
ဇာသုတ်ကရက် အိမ်သို့ပြန်ပြီး လင်
သမီးများအတွက် တစ်ဖန် လျှင်လျှင်
မြန်မြန် ချက်ပြုတ်ရှာလေ၏။ ထိုသို့
ချက်ပြုတ်နေစဉ်မှာပင်လျှင် ရှင်မဟာ
ကဿပထေရ်မြတ်အား လှူဒါန်းခဲ့ရ
သော ဆွမ်းဒါနအလှူကို ပီတိဖြစ်နေ
ဆဲတော့သည်။

လျှင်လျှင်မြန်မြန် ချက်ပြုတ်၍
သာရသော ထမင်းတောင်းကို ရွက်၍
ထင်ဖြစ်သူ မောင်ပုဏ္ဏထံ အပြေးအလွှား
သာရှာလေ၏။ မိမိလှူခဲ့သော ဆွမ်းဒါန
ကို လင်ဖြစ်သူ အပြစ်မတင်ရလေ
အောင် သာယာငြိမ်ညောင်းစွာဖြင့် ပြော
ပြလေ၏။ “ဆွမ်းလှူလိုက်ပါသည်
သာဓုခေါ်ပါတော့ အမောင်” ဟု ဆိုလေ
သော် မောင်ပုဏ္ဏကလည်း မိမိလှူ
ဆိုက်သော မျက်နှာသစ်တော်ရေ၊
သောက်တော်ရေနှင့် ဒန်ပူတို့၏ ကုသိုလ်
အဖို့ကို သာဓုခေါ်ပါရန် အမျှပေးဝေ

လေ၏။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစားတို့ ကြည်
နူးစွာဖြင့် တစ်ဦး၏အလှူဒါနကို တစ်
ဦးက သာဓုခေါ်ကြလေ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသော
လယ်ထွန်သော ယောက်ျားနှင့် တစ်
နံနက်လုံး ပြေးပြေးလွှားလွှား ချက်ပြတ်
ရသော မယ်ပုဏ္ဏတို့ လယ်ကွက် ကန်
သင်းရိုးကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်ပျော်သွား
ကြလေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးကြလေသော် မိမိ
ထွန်ယက်ထားသော ထယ်သီးအခဲ
(မြေခဲ)များသည် မြေကြီးအရောင်မဟုတ်
လေပါ။ ဝါဝါဝင်းဝင်း ရွှေအဆင်း ဖြစ်
နေသဖြင့် အိပ်မုန်စုံမွှား မျက်စိကြောင့်
လေလားဟု မျက်စိကို အကြိမ်ကြိမ်
ဖွတ်၍ ကြည့်လေ၏။ မယားဖြစ်သူကို
ပါ နီး၍ လယ်ကွက်အတွင်းရှိ ရွှေ
ရောင်တောက်နေသော မြေခဲ(ထယ်သီး
အခဲ)များကို ကြည့်စေ၏။

ထို့နောက် မြေရှင်သူဌေးကြီး
ထံ သွားရောက်အကြောင်းကြားကြလေ
၏။

မြေရှင်သူကြီးကလည်း မယု
ပါ။ မောင်ပုဏ္ဏတို့သာ ပိုင်ပြီး ရှင်ဘုရင်
အေးအေးအေးအေး နားလည်သော

အသိအမှတ်ပြု စာရင်းဝင် သူဌေးဖြစ်
သွားကြပါလေ၏။

မျက်နှာသစ်တော်ရေ သောက်
တော်ရေ ဒန့်ပု၊ လယ်သမား စားသော
ထမင်းဖြစ်သော ဆွမ်းတို့ကို လှူရုံမျှဖြင့်
ဤမျှကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေး
ဖြစ်ခြင်းမှာ ပစ္စန်းနိဒ္ဒေသပါဠိတော်လာ
“စေတနာ သမ္ပ ယုတ္တကာနံ ဓမ္မာ နံတံ
သမုတ္တနာနစစ္စရူပါနံ ကမ္မပစ္စယေန ပစ္စ
ယော” ဟူ၍ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း
သဟဇာတ ကမ္မ ပစ္စည်းနှင့် နာနက္ခ
နိကကမ္မ ပစ္စည်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်။ မောင်ပုဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ လှူ
မည်ဟု ကြံစည်လိုက်သည့် စေတနာ၊
လှူဆဲစေတနာ၊ လှူပြီးစေတနာများ
ထက်သန်လွန်းသဖြင့် ဤမျှ ဤမျှ
အကျိုးပေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မြတ်စွာ
ဘုရားက “စေတနာ အဟံ ဘိက္ခဝေ
ကမ္မ ကရောတိ” ဟု ဟောတော်မူခဲ့
သည် မဟုတ်ပါလော။

စာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့ “ယာန
ဓါန” လေးကိုပါ မျှဝေပေးလိုက်ချင်ပါ
သည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၈ နှစ်ခန့်က
စာရေးသူ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ်
တက်ရောက်သော ဤအနုပညာကို ကျွန်ုပ်

က ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူနှင့်
အထွေးမနင်းနင်း (၇) နှစ်တို့ မန္တ
မြို့ ဘုရားကြီးတောင်မုခ် ဒက္ခိဏ
ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ
တဂရကြီး စိန်ရွှေရတနာကျောင်းထဲ
တွင် အရုဏ်ဆွမ်းကပ်လှူခဲ့ကြသော်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျောင်းတိုက်
တော် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဦးသော
ဘိဝံသ (ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်း ရွှေ
ရိပ်သာ၊ ကမ္မဌာန စရိယ ဆရာ
ဦးသောဘန၏ ဆရာတော်) အား
ထား၍ ကျောင်းရှိ သံဃာများနှင့်
အပါး ကျောင်းတိုက်များမှ သံဃာ
ကို အရုဏ်ကပ်လှူခဲ့ကြပါသည်။

အရုဏ် ကပ်လှူပြီးနောက်
မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးအား ရိုသေ
ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး မြောက်မုခ်ရှိ
၆ ဘက်စံကာဖြင့် ဗြဟ္မသွားကြွယ်
ကြောင်အေးပါးအား နိပတိတ
ကားမူးတတ်လေသော သမီး
ကြောင့် ရှေ့ခေါင်းခန်းအတွင်း
ယူလိုက်ပါသည်။ မျက်နှာတစ်
မည်းနေအောင် စူပုပ်နေသော
ခရိုင်ဘာကို ကြည့်ပြီး ဒုက္ခပါပဲဟု
ထံမှ ညည်းတွားမိပါသည်။
ထို့ကြောင့် နှာမိမ့် အေးအေး

ဒရိုင်ဘာသည် ကားတံခါးကို
 တင်ကြီးအောင်ကြီး ပိတ်ပြီး စပါယ်
 အား “ဟေ့ကောင်...မင်း ကိုင်
 အောင်” ပြောပြီး ကားကို တရကြမ်း
 ဆင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ပါးစပ်မှလည်း
 နှစ် ပွစ်ဖြင့် ရေရွတ်ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း
 နေပါ၏။ ခဏကြာမှ သူသည် ဆွမ်းခံ
 ကြွသော ရဟန်းသံဃာများ သူ့ကားပေါ်
 အိုင် အများကြီး (၆ ပါးခန့်)ပါလာ၍
 ခရီးသည် မတင်ရ၍ ဒေါသဖြစ်နေ
 ကြောင်း သိရပါသည်။ တစ်ဖန် ရှေ့မှ
 သာသော ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် သံဃာ
 များ ပါသောကားကိုကြည့်ပြီး “ဟား ဟား
 ဝဲလိုလား အသိတတ်တရားကို မရှိ
 ကြဘူး” ကျွပ်တို့က ဘယ်နားသွားပြီး
 ခရီးသည်တင်ရမှာတုံး” ဘာညာဖြင့်
 ရေရွတ်နေလေရာ ကျောင်းဆရာမ
 ဖြစ်သော ကျွန်မ ဒေါ်မြဝိက “ဪ
 သံဃာတွေကလည်း အချိန်နဲ့တိုက်ပြီး
 ဆွမ်းခံကြရတာကိုးရှင့်။ သူတို့မှာ
 ဆွမ်းခံကြ၊ ဆွမ်းစားကြ၊ စာလိုက်ကြနဲ့
 အချိန်ကို လုနေကြရလို့ပါ” ဟု ပြော
 လေသော် “ကျုပ်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာပါ
 ဗျ၊ ကျုပ်အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး ၆ ပါး

နေစဉ် ဆွမ်းလောင်းတာပါ။ အခုဟာက
 ကားကို မျှပြီး မစီးကြဘဲနဲ့ အများကြီး
 တစ်ပြုတစ်မကြီး တက်စီးကြလို့ ဒေါသ
 ဖြစ်လို့ပါ” ဟု ဆိုပြန်လေ၏။ ဒေါ်မြဝိ၏
 စိတ်ထဲမှာတော့...

“ငါလေ မြို့တော်ဝန်နဲ့ ဆွေမျိုး
 ရင်းချာတော်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိတော့။
 ဒီဘတ်စ်ကားပေါ် တိုးဝှေ့တက်နေရ
 သော ကိုယ်တော်(ရဟန်းတော်)တွေကို
 ဘတ်စ်ကားကြီးတွေနဲ့ ပို့လိုက်ချင်စမ်းပါ
 ဘိ” ဟု “ပို့လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ - ပို့ပါ
 ရစေ” ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့
 ပါလေ၏။ ထိုနေ့မှ မြင်ကွင်းသည်
 မျက်စိထဲမှ မထွက်။ ရွှေဘိုမြို့ရှိနေအိမ်
 ရောက်သော် ထိုအကြောင်းကိုပင် ထပ်
 တလဲလဲပြောမိ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက
 “မန္တလေး အာနန္ဒာဘုရားထဲမှာ တံမြက်
 စည်းလှည်းနေတဲ့ ဦးပဉ္စင်းလေးတစ်ပါး
 ရှိတယ်။ သူလည်း ကားပေါ်ကကျပြီး
 ခြေကျိုးသွားရှာလို့ စတီးဒေါက်လေးနဲ့
 သွားနေရတာ” ဟု ပြောသဖြင့် ပိုပြီး
 စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ရဟန်းသံဃာ
 များ ဆွမ်းခံရန် ကားများကိုသာ မျက်စိ
 ထဲတွင် မှန်းပြီး လှူချင်စိတ်တွေ ဖြစ်

နေပါလေ၏။

နောက်နှစ် အနည်းငယ်ကြာ
 သော် မန္တလေးမြို့ “မိုးထိအောင် စည်
 ဆရာတော်မှ သံဃာများ ဆွမ်းခံကြရန်
 ဘတ်စ်ကားကြီးများဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးနေ
 ကြောင်း” မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားသိရ
 လေ၏။ ဤတွင် ပင်စင်ထုတ်ထားသော
 ချွေးနီးစာငွေနှင့် အိုကြီး အိုမအရွယ်ကျ
 မှ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကျူရှင်ပြရသော ငွေ
 လေးများ စုပေါင်းကာ တစ်သိန်းကျပ်
 တိတိကို မိုးထိအောင်စည် ဆရာတော်
 ထံ လှူလိုက်ပါသည်။ နောက်နှစ်တွင်
 တစ်သိန်း နောက်နှစ်တွင် တစ်သိန်း
 ချွေးနီးစာများကို စုပြီး လှူလိုက်ပါသည်။
 စာရေးသူနှင့် ခင်မင်ရာ ရင်းနှီးကြောင်း
 မိတ်ဆွေများကိုပါ စည်းရုံးဆော်သြပြီး
 အလှူခံပေးလိုက်ပါသည်။ ကားကြီးများ
 နှင့် ဆွမ်းခံကြနေရပြီးဖြစ်သော ရဟန်း
 တော်များကို စိတ်မျက်စိတွင် ပုံရိပ်ထင်
 ပြီး ကြည်ညိုနေမိ၏။

မန္တလေး ရေတံခွန်တောင်
 စက်မှုတက္ကသိုလ် - မန်းချယ်ရီဆောင်
 မှာနေပြီး ကျောင်းတက်ရသော စာရေး
 သူ၏သမီးကြီးသည် (အဆောင်မှာ

ကျောင်းသူများ လုံးဝ နေခွင့်မပေးတော့
သဖြင့်) အစ်ကိုကြီးရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့မှ
ကျောင်းတက်ရပါသည်။ ကျောင်းက
လည်း ရေတ်ခွန်တောင်မှာ မတက်ရ
တော့ဘဲ မန္တလေးတောင်၏ မြောက်
ဘက် ဘုန်းတော်တိုးအရပ်ရှိ ကျောင်း
တွင် တက်ရပါသည်။ စစ်ကိုင်းမှ စက်မှု
တက္ကသိုလ်ကျောင်းကားစီးပြီး တက်ရပါ
သည်။ ထိုသမီးကြီးက ကျောင်းပိတ်
သော ဝါတွင်း အဖိတ်နေ့ တစ်နေ့တွင်
မန္တလေးသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားရလေ
ရာ အပြန်ခရီးကို ၄၄ လမ်းပေါ် (၃၁
လမ်းထိပ်)မှ ကားစောင့်စီးရပါသည်။
ဆွမ်းဆန်ခံပြန်လာသော သီလရှင်အဘွား
နှစ်ဦးအား ကားသမားက မတင်လိုပါချေ။
နောက်ကားမှသာလိုက်ပါဟု အကြိမ်
ကြိမ် ပြောဆိုနေသဖြင့် ကားခေါင်းခန်း
တွင် နေရာယူထားသော သမီးကြီးက
ဆင်းထည့်ပြီး “အဘွားတို့ နှစ်ပါးလုံး
ခေါင်းခန်းထဲလာပါ။ သမီး ကားခလုနွာ
ပါ” ဟု ပြောပြီး တင်ပေးလိုက်ပါသည်။
သီလရှင်နှစ်ပါးက ဆုတွေအများကြီး
ပေးလိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သမီး
ပြောပြပုံမှာ “သမီးက သီလရှင်အဘွား

နှစ်ပါးကို ခေါင်းခန်းထဲတင်ပေးပြီး ကားခ
ပေးလိုက်တော့ ကားစပါယ်ယာရဲ့
မျက်နှာကို မေမေမြင်စေချင်လိုက်တာ။
သမီးကို ဟားနေတာပေါ့။ လူအထင်ကြီး
အောင် လုပ်နေတာပေါ့ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး
မေမေရဲ့ ဟု ဆိုပါသည်။ သမီးကတော့
ထိုကားမှာ နေရာတွေရသေးသော်လည်း
နောက်ကားနှင့်မှသာ လိုက်ခဲ့ပါသည်။
ဘာလို့ အဲဒီကားမစီးတာလဲလို့ မေး
လျှင်တော့ ကားပေါ်က လူတွေက
သီလရှင်ကို မရိုသေကြဘူး။ သမီးကို
အချို့ အချို့သော အဓိပ္ပါယ်မျက်လုံးတွေ
နဲ့ ကြည့်နေကြလို့ အဲဒီကားကို မစီး
တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကတော့
သီလရှင်အဘွားနှစ်ပါး သက်သက်
သာသာလေး လိုက်သွားရတာကိုပဲ
ကြည်နူးပြီး ပီတိတွေ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။
စာရေးသူ၏ သားအငယ်တွင်
တရုတ်ဆိုင်ကယ်လေး ရှိပါသည်။ ထို
ဆိုင်ကယ်လေးပိုင်ရှင်က နားလိုက နား
နိုင်သော်လည်း ဆိုင်ကယ်က မနားရပါ။
မန္တလေးမြို့မှ ရွှေဘိုမြို့သို့ တရားမမှု
တစ်ခုဖြစ်နေသော စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေ
က အမှုချိန်းတိုင်း သားဆိုင်ကယ်ကို

နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီအထိ
၃-၄ လလောက် စီးသွားပါသည်။
လေးမှ ပြန်လာပြီး တောရွာ လိုင်းကာ
မမိကြသူများကို ဆိုင်ကယ်ငှားရသည်
မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။
ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင် သား အပါအဝင် တစ်
အိမ်သားလုံး မညည်းမည။ ငှားကြသ
သည်။ တစ်ရက်တလေ ငှားသူမထ
လျှင် “ဆိုင်ကယ်လေးတော့ ခရီးမထွက်
ရလို့ ပျင်းနေပြီလားမသိ” လို့ ပြောမိကြ
ပါသည်။
သမီးအငယ်ဆုံးလေးသည်
ဖိနပ် အသစ်တစ်ရံ (ဆင်ကြယ်ဖိနပ်)
ဝယ်လာပါသည်။ ဖိနပ်ဆိုင်ကို ကြည့်
ပြီး “ဘယ်သူဖို့လဲ သမီး” ဟုမေးသော
မှ “ဟို ဘုရားထဲက ဘိုးတင်မောင်ကြီး
ကန်တော့မလို့ပါ မေမေ။ ဘိုးတင်မောင်
က အမှိုက်ပုံကကောက်ထားတဲ့ မိန်းမ
စီး ယင်းမာဖိနပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကားတာထ
တစ်ဖက် စီးနေရတာ သမီး သနားသွား
ဒီဖိနပ်ကလေးနဲ့ ကန်တော့မလို့ပါ” ဟု
ပြောသဖြင့် ဝမ်းသာရပါသည်။ (ဘိုးတင်
မောင်သည် ဂိုဏ်းစောင့်အလုပ်သမား
ပင်စင်စားဖြစ်ပြီး ဆုတောင်းပွဲညီဘုရား

ထဲနေသူ ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်မတို့မိသားစု၏ ပြုလိုက်သော ကုသိုလ်ကို ကြည်နူးနေကြပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် ပဏ္ဍိတရာမ၊ ရွှေတောင်ကုန်း သာသနာ့ရိပ်သာတွင် (ရွှေဘိုဆရာတော်ဟု အများက သိကြသည်။) ဆရာတော် ဦးနန္ဒသည် ဇာတိတည်တောကျေးရွာမှ တရားပြရန် အတွက် ရန်ကုန် ပဏ္ဍိတရာမ ရွှေတောင်ကုန်းသို့ ပြန်ကြရန် ခရီးကြွသဖြင့် စာရေးသူတို့၏အိမ်သို့ ခေတ္တနားပြီး သီတင်းသုံးပါသည်။ ဆရာတော်အား ဆွမ်းကပ်ပြီး လမ်းခရီးစရိတ် အလုံအလောက် လှူလိုက်ပါသည်။ ထိုခရီးစရိတ် (ယာန ခါန) ကို သတိတရလှူဖို့ ပြောသူမှာ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစုတစ်စုလုံး ကိုယ်တတ်နိုင်သည့် ဝန်နှင့်အား မြားနှင့်လေး ဖြစ်သော ဤယာန ခါန အလှူလေးကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိတွေ့ပြနေကြပါသည်။

မကြာလှဆိုချင်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသော သားလတ်က မိဘများစီးရန်ဟု

ဆိုကာ ဆန်နီကားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးပါ၏။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသော် ထိုကားလေးသည် ရေနန်းတွင် မောင်းသူနှင့် ဘေးမှ တစ်ယောက်သာ ထိုင်လို့ဖြစ်ရကား မိသားစု စကားပြော၍မရဟု ဆိုကာ ဗင်ကားတစ်စီးနှင့် ငွေမလိုက်ပေးကာ စီးစေပါ၏။ ထိုမှ မိခင် ဖခင်တို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများရှိသော တောရွာများသို့ သွားရန် SURF တစ်စီး ဝယ်ပေးပြန်ပါသည်။

စာရေးသူတို့သည် ကျောင်းဆ ၇ ၁ ဆ ၇ ၁ မ မ ၂ ၁ : သ ၁ ဖြစ်ကြရကားကာဆီရန် မမျှော်မှန်းခဲ့ကြပါ။ ယာနခါနတည်းဟူသော ယာဉ်အလှူကို သဒ္ဒါကြည့်ဖူးပေးလျှင်သည့်နောက်တွင် မိမိ တို့လည်း ယာဉ်တည်းဟူသော ယနေ့ တော်ပေါ်ကားများကို စီးနင်းခွင့်ကြံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စေတနာပြုဌာနန်း၍လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်များကြောင့် ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ညောင်စေ့ကော်လှူသော်လည်း ညောင်ပင်ကြီးလောက် အကျိုးပေးမည်ဟု ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာတော် အရှင်

ဆန္ဒာဓိက ရေးသကဲ့သို့ (ဟောပြောသကဲ့သို့) အဆပေါင်းများစွာ များစွာ အကျိုးပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝေစည်(ရွှေဘို)

စာကြွင်း

ယခုအခါ မိုးထိအောင်စည်ဆရာတော်နှင့် ယာန ခါန အလှူရှင်များ ကောင်းမှုဖြင့် ရဟန်းသံဃာတော်များသာမက စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ သီလရှင်များပါ မန္တလေးမြို့တွင်သို့ ဆွမ်းဆန်ခံရာတွင် မပင်မပန်း ဘတ်စ်ကားကြီးများနှင့် ဆွမ်းခံအလှူခံထွက်နိုင်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။

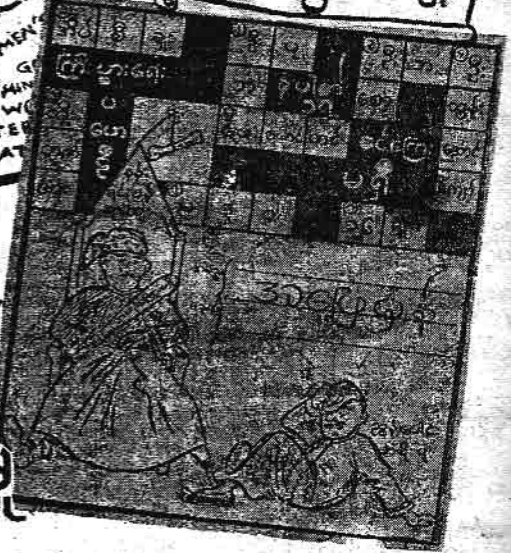

ရူးသတ်ဟောင်းအောက်ပုပ္ဖယ်

ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး
ဒီကလေး

ဘဝလုံးကတည်း

That Loim Cloim

WHY SHOULD SOME
PEOPLE OBJECT TO MR GANDHI'S
APPEARANCE IN HIS
LOIM CLOTHES IN
NO.10-DOWNING STREET?

ASHAM WITH THE 'NAKED CULT'
ON THE CONTINENT
AND THE

TRADE
DEPRESSION
IN GENERAL, IT WON'T
BE SURPRISING IF
THE MAHATMA

SHOULD SET A FASHION FOR MEN
THINK
SEX WO
MYSTER
BEATEN AT

ကတည်း
လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု

ကာတွန်းနှင့် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုအကြောင်းကို မတင်ပြဘဲ “ကာတွန်း” ဟူသော စကားလုံး ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် မြန်မာပြည်သို့ ကာတွန်း ပညာ စတင်ရောက်ရှိလာပုံများကို နောက်ခံအနေဖြင့် အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြလိုပါသည်။

“ကာတွန်းအစ ကယ်ရီကေးချား” ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ပြင်သစ်အခေါ်ဖြစ်သော “ကယ်ရီကေးချား” စကားသည် မူရင်း အီတလီ စကားလုံး “ကယ်ရီကယား” မှ ဆင်းသက်လာသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ “ကယ်ရီကယား” ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဝန်တင်သည်” သို့မဟုတ် “ထပ်ဆင့်ခန့်ဖြည့်သည်” လှုပ်ရှားဆွဲရာတွင် မျက်နှာ ခြေလက်၊ ကိုယ်အင်္ဂါ၊ ဟန်အမူအရာများကို သဘာဝအရှိထက် ပိုမိုတိုးချဲ့ ရေးဆွဲသဖြင့် ယင်းအီတလီအမည်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကယ်ရီကေးချား” ရေးဆွဲနည်းမှာ ဟာသကို အခြေခံ၍ ပေါ်ထွန်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေးရှေးအခါကပင် ဟာသနှင့် အတတ်ပညာတစ်ခုခု ပေါင်း

စပ်ဖန်တီးမှုများ ရှိခဲ့သည်။ ရှေးက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပန်းပုထုခြင်း၊ ကဗျာဖွဲ့ခြင်း စသော သာဓကများ ရှိခဲ့သည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပန်းချီရေးဆွဲသောအခါ “ကယ်ရီကေးချား” ဖြစ်လာသည်။ “ကယ်ရီကေးချား” မြန်မာလို ပုံတူ ရုပ်ပြောင်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀၀၀ ခန့် ရှေးအီဂျစ်ခေတ်ကပင် ကျူရွက်ပေါ်၌ ရုပ်ပြောင်များ ရေးဆွဲခဲ့သည်ဟုလည်း အဆိုရှိသည်။ ၇ပန်ပြည်တွင် ၁၂ ရာစုနှစ်က တာဘိုဆိုဂျီဆန်သည် ရုပ်ပြောင်များ ရေးဆွဲခဲ့သည်ဟုလည်း သိရသည်။

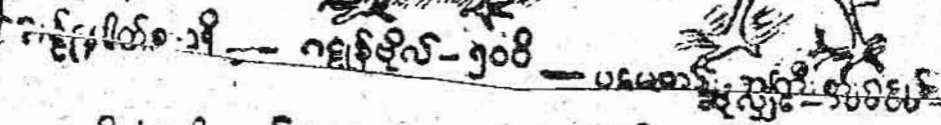
မည်သို့ဆိုစေ “ကယ်ရီကေးချား” ရေးဆွဲနည်း ခပ်ရာစုနှစ် နောက်ပိုင်း၌ အီတလီပြည် ဗိုလော့နာမြို့မှ စတင်၍ ဝိပြင်စွာ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလော့နာမြို့ရှိ ကာရာဗီ ပန်းချီဆရာတွင် ပန်းချီဆရာများ အလုပ်အကားချိန် နေ့လယ်နေ့ခင်း၌ ရယ်ရွှင်ဖွယ်အဖြစ် လူခေါင်းပုံများကို ဝက်၊ မြင်း၊ ခွေးစသော သတ္တဝါခေါင်းများ

သဏ္ဌာန်ပေါ်အောင် တကြောင်း၊ မျဉ်းဖြင့် ရေးဆွဲကြသည်။ စာနဲ့ နီချိုင့်၊ လက်ဖက်ရည်ကရာ။ ပေါင်မုန့် စသည် သဏ္ဌာန်မျိုး ပေါ်လာအောင်လည်း ရေးဆွဲကြသည်။ ယင်းသို့သော ကာရာဗီ ပန်းချီဆရာမှ “ကယ်ရီကေးချား” ရေးဆွဲနည်းသည် ခပ် ရာစုနှစ်ကုန်အထိ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ပထမဦးဆုံး ကယ်ရီကေးချားစင်စစ်မှာ ပန်းချီကျော် အင်တိုင်းဝက်သယူး ၁၇၂၀ ခုနှစ်၌ လန်ဒန်မြို့၌ နေချိန်က ရေးဆွဲခဲ့သော ပုံတစ်ပုံဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် နာမည်ကျော် “ပန့်ချီ” အပတ်စဉ် ဟာသစာစောင်သည် ၁၈၄၁ ခုနှစ်၌ စတင်ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။ “ပန့်ချီ” စာ စောင်စတင်ထွက်ပေါ်ချိန်မှ ဟာသစာစောင်အဖွဲ့အစည်းများဖြစ်သော ဝက်စ်မင်နစ်စတာ နန်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အယ်လ်ဘတ်မင်းသားနှင့် သူ၏ အနုပညာအကြံပေးအဖွဲ့သည် အဆောက်အအုံ နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားများရေးဆွဲရန် ပန်းချီကားပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်သည်။

“ပန်ချ်” စာစောင်က “ပန်ချ်၏ကာတွန်းများ” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ယင်းပုံကြမ်း ကားချပ်ကြီးများကို သရော်လှောင်ပြောင်၍ အပတ်စဉ် ရေးဆွဲဖော်ပြသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သရော်လှောင်ပြောင် ရေးဆွဲသော ပုံများကို “ကာတွန်း” ဟု

မကြာမှီမှတ်သားလိမ့်အံ့
ဟု ဂွေတလေးပြုံးစိတ်ကပူမိစေ

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အမည်တွင်ခဲ့သည်။

အဦးပိုင်းက “ကယ်ရိုကေး ချား” များကို ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပုံတူ ရုပ် ပြောင်အဖြစ် ရေးဆွဲခဲ့ကြသော်လည်း နောင်အခါတွင် “ကယ်ရိုကေးချား” များ ကို လူမှုရေး နိုင်ငံရေး သရော်မှုများတွင် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ “ကာတွန်း” အမည် နှင့် လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး သရော်မှုများ ပြုလုပ်သောအခါ “ကယ်ရိုကေးချား” အခေါ်အဝေါ်မှာ မေးမိန့်ခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ “ကယ်ရိုကေးချား” ဆိုလျှင် ထူပုံတူ ရုပ်ပြောင်ဟူသာ နားလည်ကြ သည်။

မြန်မာပြည်တွင် ၁၉၁၃ ခုနှစ်မှ စ၍ ကာတွန်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်ဟု မှတ်သားရသည်။ “ရန်ကုန်တိုင်း” အင်္ဂလိပ် သတင်းစာ၏ ၁၉၁၃ ခု၊ ခရစ်စမတ် အထူးထုတ်၌ “မျောက်” အမည်ခံသူတစ်ဦး ရေးဆွဲသော ကာတွန်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကာတွန်းမှာ မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အနောက်တိုင်းစုံတွဲ ကပွဲတွင် ဝင်၌နေပုံကို သရော်ရေးဆွဲ ထားပြီး “မျောက်” အမည်ခံသူမှာ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ဦးဟု သိရသည်။

နောက်နှစ်များ၌ “ရန်ကုန်တိုင်း” သတင်း စာ၊ ခရစ်စမတ် အထူးထုတ်များတွင် မြန်မာပြည် ပန်းချီအသင်း (ဘားမတ် အတ်ကလပ်) ကို တည်ထောင်သူများ ဖြစ်သော မစ္စတာမာတင်ဂျွန်နှင့် မစ္စတာ ကင်ချီတို့က ကာတွန်းများ ရေးဆွဲခဲ့သည် ဟုလည်း သိရသည်။ (နောင်တွင် မြန်မာ ကာတွန်းဆရာများပါ ရေးဆွဲကြသည်)

မြန်မာအမျိုးသားထဲမှ ပထမ ဦးဆုံး ကာတွန်းရေးဆွဲသူမှာ ရွှေတလေး အမည်ခံ ဦးဘကလေးဖြစ်သည်။ ဦးဘ ကလေးသည် ၁၉၁၅ ခုနှစ်၌ ကောလိပ် မဂ္ဂဇင်းတွင် “မြို့အုပ်မင်း အိပ်မက်” အမည်ရှိ ကာတွန်းကို အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ယင်းကာတွန်းတွင် ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတန်းထဲ အိပ်ပျော်ရင်း အိပ်မက်မက်နေသည်။ သူ့ဘီအေအောင်သောအခါ ဦးအုပ်ခန့် စာ ရောက်လာသည်။ မြို့အုပ်အဖြစ် သွားရာတွင် ချာပရာစိက ထီးမီးပေး သည်။ အပျိုများက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ သည်။ သူကြီးများက ပြာပြားဝပ် ရှိခိုး ကြသည်။ သူ၏ မျက်နှာဖြူအထက်ရှိ က ပန်းပုတ်သူမှာ သူ့အား နှိုးနေသော

မျက်နှာဖြူပါမောက္ခ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးဘကလေး၏ ပထမဆုံး ကာတွန်းပင်လျှင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ရိုက်နှိုးဆော် ကြိုးပမ်းထားသည် ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်အုပ် ချုပ်မှုအောက်တွင် မင်းစိုးလုပ်လိုသော ပညာတတ်ညာဉ်ကို ခန့်ထားပေသည်။

ဦးဘကလေးသည် ၁၉၁၇ ခုနှစ်၌ သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှစ၍ ကာတွန်းများ ရေးဆွဲသည်။ သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော ဦးဘကလေး၏ အစောပိုင်း ကာတွန်း များ၌ အမျိုးသားစိတ်၊ အမျိုးသားမာန် မရှိသူများအား ရှုံ့ချသရော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်အမျိုးသားချင်းကို အရေးမလုပ်ဘဲ အုပ်စိုးသူ မျက်နှာဖြူ များကို ရှိခိုးဆုတ်တူးကာ အလေးထား ကိုင်းရှိုင်သူများကို ရှုံ့ချခြင်းဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာတွင် အလွန်ဩဇာရှိသော သူကြီး မင်း တစ်ဦးသည် ဝင်ကြားပလွှားစွာ လင်းသွားနေရာမှ အင်္ဂလိပ်အရာရှိ တစ် ယောက်နှင့် တွေ့သောအခါ ဒူးထောက် ရှိခိုးနေပုံ ကာတွန်းမျိုးကို ဦးဘကလေး ရေးဆွဲခဲ့သည်။

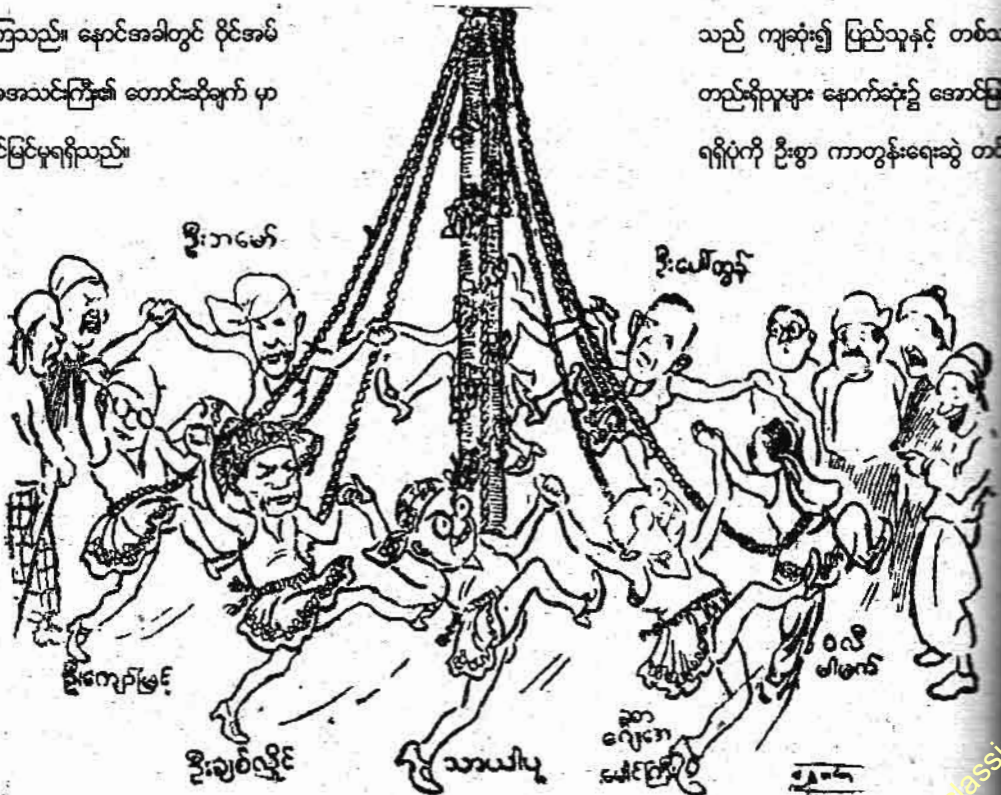
လွန်ခဲ့သောနှစ် (၆၀) ကျော်

အချိန် အုပ်စိုးသူ အင်္ဂလိပ်များ အလွန်
အရှိန် အဝါကြီးစဉ်က ဘုရားအတွင်း
မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံ ဖိနပ်စီးဝင်သည်ကို
ရန်ကုန်ပိုင်အပ်ဘီအေ အသင်းချုပ်ကြီး
က ကန့်ကွက်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရား
ပုထိုးအတွင်း မည်သူမှ ဖိနပ်မစီးရဟု
လူထုအစည်းအဝေးခေါ်ပြီး တောင်းဆိုပါ
သည်။ အချို့သော အသင်းလူကြီးများ
သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို မျက်နှာသာဖြင့်
ပိုင်အပ်ဘီအေအသင်းကြီးနှင့် ကွဲကွာ
သွားကြသည်။ နောင်အခါတွင် ပိုင်အပ်
ဘီအေအသင်းကြီး၏ တောင်းဆိုချက် မှာ
အောင်မြင်မှုရရှိသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးဘ
ကလေးသည် ကာတွန်းတစ်ပုံ ရေးဆွဲခဲ့
သည်။ ကာတွန်းတွင် ဦးဆုံးအကွက် ၌
လူများ စီးပါသွားသော ပိုင်အပ်ဘီအေ
ဇီးပုံးပျံကြီး တက်သွားပုံပြသည်။ နောက်
တစ်ကွက်၌ ဘုရားတွင် ဖိနပ်စီးပြသနာ၊
လေမုန်တိုင်းမိသဖြင့် လူအချို့ ဇီးပုံးပျံမှ
ကျကုန်ကြပုံကိုပြသည်။ လေငြိမ်၍ ဇီးပုံး
ပျံကြီး ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ဇီးပုံးပျံ

နှင့်အတူ ကျန်ရှိသူများကို ပြည်သူလူထု
ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြပုံ ရေးဆွဲထား
သည်။

ဘုရားအတွင်း ဖိနပ်စီးပြသနာ
မှာ ပိုင်အပ်ဘီအေ အသင်းကြီးက ဦး
ဆောင်သော ပြည်သူလူထု၏ အင်္ဂလိပ်
နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတွင် ဦး
ဆောင် အောင်မြင်မှုရခြင်းဖြစ်ပေသည်။
ဦးဘကလေးကလည်း နယ်ချဲ့တိုက်ပွဲ
တွင် ပြည်သူ့ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်သူများ
သည် ကျဆုံး၍ ပြည်သူနှင့် တစ်သား
တည်ရှိသူများ နောက်ဆုံး၌ အောင်မြင်မှု
ရရှိပုံကို ဦးစွာ ကာတွန်းရေးဆွဲ တင်ပြ

ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် ၁၉၂၄ ခုနှစ်၌ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမကို အစိုးရ အား အကြည်ညိုပျက်စေရန် ဟောပြော မှုနှင့် ဖမ်းဆီး၍ ရန်ကုန်အရေးပိုင်ရုံးတွင် အမှုကို စစ်ဆေးသည်။ အမှုစစ်ဆေးစဉ် ဝံသာနုစိတ် နီးကြားတက်ကြွနေသော ပြည်သူများက ဘုရင်မပန်းခြံ (မဟာဗန္ဓု လပန်းခြံ) အတွင်း၌ စုရုံးနားထောင်နေ ကြသည်။ သံယာဇာတနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ် အချို့ကလည်း ပြည်သူများကို အလှည့်

ကျ တရားဟောကြသည်။ ထိုစဉ် အရေး ပိုင် အမိန့်အရ ပုလိပ်မင်းကြီးက ပန်းခြံ အတွင်း အေးဆေးစွာ တရားနာနေကြ သော ပြည်သူများအား မျက်နှာဖြူ မြင်း စီးပုလိပ်များဖြင့် မြင်းနှင့်နှင်း တုတ်နှင့် ရိုက်၍ အကြမ်းပတင်း လုစုခဲ့စေသည်။ ဖော်ပြပါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖိနှိပ်မှုကို တန်ပြန်၍ ဦးဘကလေးသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရုံချေရောင်ပြောင်သော ကာတွန်းတစ် ပုံကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးဆွဲခဲ့သည်။

ကာတွန်းမှာ (ထိုအချိန်က) ဝိတိုရိယ ဘုရင်မ ရုပ်ထုရှိသော ဖိုက်စကွဲယား (ဘုရင်မပန်းခြံ) အတွင်း မြင်းစီးထား သော ခွေးကြီး (မျက်နှာဖြူပုလိပ်ကို ဆိုလိုသည်) က ကြာပွတ်တစ်ချောင်း ဖြင့် ရုန်းသံယာ လူကြီးမိန်းမ ကလေး များကို ရိုက်နှက်နှိပ်နှင်းနေစဉ် ပုလိပ် အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ရွှင်ပြုစွာ လက် ခုပ်တီး ဩဘာပေးနေပုံဖြစ်သည်။
ဦးဘကလေး ကာတွန်းရေးဆွဲ စက ပန်းချီပုံနှင့်လည်း မတူသည့် ကိုးရီး

ကားရား ကာတွန်းရပ်များသည် မြန်မာ
 ပရိသတ်အဖို့ စိမ်းနေခဲ့သည်။ နောင်
 အခါ သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်သာမက သူရိ
 ယသတင်းစာတွင်ပါ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်
 တစ်ကြိမ် ကာတွန်းများ ဖော်ပြခဲ့သည်။
 ကာတွန်းအတတ်ပညာ၏ ဟဒယရွှင်
 ပြန့်ပွားမှုနှင့် ဂုဏ်ထက်ပြုမှုများကို မြန်မာ
 ပရိသတ်များ ခံစားနိုင်လာသောအခါ
 အခြားသတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွင်
 လည်း ကာတွန်းများကို အသုံးပြုလာကြ
 သည်။ ရွှေတလေး (ဦးဘကလေး)
 အမည်နှင့် ဆင်တူသော “မြကလေး”၊
 “ရွှေတသိန်း” အမည်နှင့် ရေးဆွဲသော
 ကာတွန်းများလည်း ပေါ်လာသည်။ “ရွှေ
 တသိန်း” မှာ မည်သူဖြစ်သည်ဟု မသိ
 ရသော်လည်း “မြကလေး” မှာ ယနေ့
 သက်ရှိထင်ရှားရှိသော ကာတွန်းဆရာ
 ကြီး ဦးဟိန်စွန်း ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယလက်
 (M.BLAEC) အမည်နှင့် ရေးဆွဲသော
 ကာတွန်းများကိုလည်း ဗန္ဓုလဂျာနယ်
 တွင် တွေ့ရသည်။ အိန္ဒိယလက်မှာ
 ကွယ်လွန်သူ ပန်းချီ ဦးဘစိန်ဟု သိရ
 သည်။ “ဘစိန်” အမည်ရင်းနှင့်လည်း
 ကာတွန်းများ ရေးဆွဲသည်။

ထိုခေတ်က ကာတွန်းရေးဆွဲ
 ခြင်းသက်သက်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
 ကြောင်း ပြုသူများမှာ (ရွှေတလေး)
 ဦးဘကလေးနှင့် ဦးဘကလေးထံမှ
 ကာတွန်းနည်းပညာ နည်းနာဟူသော
 ဦးဟိန်စွန်းတို့သာ ရှိသည်။ နာမည်ရ
 ပန်းချီဆရာများနှင့် ပန်းချီအတော်အတန်
 ရေးဆွဲနိုင်သော ဝိသနာရှင်များကလည်း
 ကာတွန်းများ ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။

ကာတွန်းရေးဆွဲခဲ့ကြသော
 နာမည်ရ ပန်းချီဆရာများမှာ ဦးဘဇော်၊
 ဦးဘစိန်၊ ဦးသက်ဝင်း၊ ဦးလှ (ပျဉ်းမနား)
 ဦးထွန်းမင်း (ဘောက်ကလေး)၊ ဦးမောင်
 မောင်တင်၊ မျိုးချစ်သည်တို့ဖြစ်သည်။
 ရန်ကုန်မြို့မှ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်
 ကြီး ဦးကြီးမြင့်ကဲ့သို့သော ပန်းချီဝိသနာ
 ရှင် အတော်များများကလည်း ကာတွန်း
 များ ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးမြို့မှ
 ပန်းချီဆရာများဖြစ်သော ဦးစောမောင်၊
 ဦးခင်မောင် (ဘဏ်)၊ ဦးချစ်မြနှင့် ဦး
 ထွန်းလှိုင် (ရွှေကိုင်းသား) တို့လည်း
 ကာတွန်းများ ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။

ကာတွန်းခေတ်ဦးမှစ၍ ဦးဘ
 ကလေး၊ ဦးဟိန်စွန်းစသော မြန်မာ

ကာတွန်းဆရာအပေါင်းသည် လွတ်လပ်
 ရေး၏ အုတ်မြစ်ဖြစ်သော ဇာတိ၏
 တက်ကြွရေး နိုင်ငံရေး နိုးကြားမှုကို
 အမျိုးသားညီညွတ်ရေး မျိုးချစ်စိတ်ရှိ
 အုပ်စိုးသူတို့၏ ဖိနှပ်ချုပ်ချယ်မှု များကို
 တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရေး ကာတွန်း များကို
 ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်အမ်ဘီ အေအေ
 ဂျီစီဘီအေခေတ်၊ ဝံသာနု လုပ်ငန်း
 ၁၉၂၀ ခုနှစ် ပထမကျောင်း သာသနာ
 ၁၉၂၆၊ ၂၇ ခုနှစ် တောပုန်း ဦး
 စံဖေကြာမှု၊ ၁၉၃၀ ခုနှစ် ဆရာ
 ခေါင်းဆောင်သော တောင်သူထွန်
 သမားအရေးတော်ပုံ စသည်များတွင်
 ကာတွန်းဆရာများသည် အမျိုး
 ဘက်မှ ရပ်တည်သော ကာတွန်းများ
 သာ ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။

တောင်သူထွန်သမား
 အရေးတော်ပုံတွင် ဦးဘကလေး
 နယ်ရဲသမား၏ အကြမ်းဖက်သော အ
 နှစ်နှင့် မြန်မာပြည်သူလူထု၏ ဆရာ
 ခွဲခြားပြသည့် ကာတွန်းကို ဒီဇိုင်း
 နယ်တွင် ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ယင်းကာ
 တွင် မြန်မာပြည်လူနာ၏ တစ်
 အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်ရှိပြီး အခြား

တွင် မြန်မာသမားတော်ကြီးများရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်က “ဒီလူမဟာ ဂဠုန်ရောဂါ ဖြစ်နေတယ်။ ထမင်းမကျွေးဘဲ ဝမ်းကို စားနဲ့ခွဲပြီး အူကိုဖြတ်၊ နောက်ထပ်ခေါင်းကိုဖောက်ကာ ဦးနှောက်ကို ထုတ်ပစ်ဖို့ “အော်ပရေရှင်း” ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ပြီး ကုန်ရမယ်” ဟု ပြောသည်။ မြန်မာသမားတော်ကြီးက “မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ စားကိုငဲ့ရဲပြီး အခွဲအစိတ်သန်တဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ ဒီလူမဟာ ဆင်းရဲခြင်း ဒဟတောတောလောင်ပြီး အာဟာရပြတ် နေဆဲ အခွန်တော်သည်းခြေပျက်ပြီး စိတ္တဇဝါယောဆောင်လို့ ဒါလောက်ဖြစ်နေတာ။ သာယာညှင်းပြောင်းနဲ့ စားလို့တဲ့ အစာကိုဝင်အောင်ကျွေးပြီး နားအေးအေးထားလျှင် ချက်ချင်းဒီရောဂါ ပျောက်မယ်” ဟု ချေပပြောဆိုပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။

ကိုလိုနီအစိုးရက ဂဠုန်များကို ဖမ်းပေးလျှင် ဆုတော်ငွေပေးမည်ဟု ကြေညာသည်။ ထိုအခါ ဦးဘကလေးက “ဂဠုန်ပေါက်စ ၁၅/-၊ ဂဠုန်ပိုလ် ၅၀၀/-၊ ပထမတန်းအကြီးစား ဂဠုန်ဆိုလျှင် တစ်သောင်း၊ ယခုလို ဆန်စပါးမှ

စ၍ အရောင်းအဝယ်ညံ့ဖျင်းပြီး ဂဠုန်ဈေးကောင်းနေသည်အခါ ဂဠုန်တွေ ဖောက်ပြီး အစိုးရထံ လက်လီလက်ကား သွင်းရလျှင် မကြာမီ ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ရွှေတလေးကြီး စိတ်ကူးမိ၏” ဟု ခန့်တည့်တည့် ကာတွန်းရေးသည် အတွက် အစိုးရ၏ သတိပေးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ကိုလိုနီခေတ်က ကိုလိုနီသမားများကို ဆန့်ကျင်သဖြင့် မြန်မာပြည်သူလူထုက အထူးသဘောကျသော ဦးဘဇော်နှင့် ကာတွန်းပုံတစ်ပုံမှာ ၁၉၂၁ ခုနှစ်၌ အဋ္ဌမမြောက် ဇွေကံဘုရင်လောင်းလျှာ ဝေလမင်းသား မြန်မာပြည်သို့လာစဉ်က ရေးဆွဲသောပုံဖြစ်သည်။ ထိုပုံတွင် ဝေလမင်းသား တစ်ဖက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း မျက်နှာလှည့်နေပုံကို ရေးဆွဲပြီး ဝေလမင်းသား မြင်ရသောဘက်၌ ဆွေခံမဏ္ဍပ်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ ကရဝိတ်ဖောင်လှည့်ပွဲများရှိကာ ဝေလမင်းသား ကျောဘက်၌ ဆင်းရဲမွဲတေနေသော တောင်သူလယ်သမားများပုံ ပါရှိသည်။ ပုံတွင် ဝေလမင်းသား မြင်တွေ့ရသော အရာများနှင့် မမြင်တွေ့ရသော

အရာများဟု မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာဖြင့် စာတန်းရေးထားသည်။ ရန်ကုန်ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်းများ၌ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်စဉ် ကလည်း ဦးဘဇော်သည် သာသနာပြုကျောင်းဆရာက ဘာသာရေး စာအုပ်ပြစဉ် မြန်မာကျောင်းသားများ စာသင်ခန်းမှ ထွက်လာပုံ ကာတွန်းကိုလည်း ရေးဆွဲခဲ့သည်။

ဦးဟိန်စွန်သည် ကိုလိုနီခေတ် မိနိပ်ခံ လူတန်းစား အမျိုးမျိုးကို ဖော်ထုတ်ရေးဆွဲရာတွင် ၁၉၃၉ ခုနှစ် “ကျွန်တကားကျွန်” စာအုပ်တွင် ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာလယ်သမားများ၏ ဘဝသရုပ်ဖော် ကာတွန်းနှစ်ပုံ ရေးဆွဲခဲ့သည်။ တစ်ပုံမှာ ကြီးမားသော ဗြိတိသျှအရင်ရှင် ကုမ္ပဏီကြီးများက ဆန်စပါး အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတွင် လက်ဝါကြီးအုပ် အမြတ်ထုတ်ယူလျက်ရှိရာ လယ်သမားများမှာ မလှုပ်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်နေပုံ ဖော်ထုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ပုံမှာ သဿမေခွန်၊ လှခွန်၊ လယ်ခွန်၊ သီးစားခွန်၊ စပါးတိုးခွန်၊ ချစ်တီးခွန်

နိုင်ငံခြားမှလာသော အထည်အလိပ်ခွန်
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများပို့၍ မှောက်လဲနေသော
မြန်မာဆင်ရဲများ လယ်သမားဖြစ် သည်။
ဦးဟိန်စွန်း၏ ထိုခေတ်က ဘုရင် ခံနှင့်
လခကြီးစားများကို ထိုးနှက်သော
ကာတွန်းပုံများမှာလည်း ထိမိလှသဖြင့်
ပြည်သူလူထုက အလွန်သဘောကျခဲ့
သည်။

စစ်ကြိုခေတ်က မန္တလေးတွင်
ထုတ်ဝေသော “ဒိုခေတ်” စာစောင်၌
ဦးခင်မောင် (ဘဏ်) ရေးသည့် ကိုလိုနီ
အစိုးရ၏ ဘတ်ဂျက်ရေးခွဲပုံ တင်ပြသော
ကာတွန်းမှာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ရှိ
လှပေသည်။ ကာတွန်းတွင် ဗြိတိသျှ
ဂျွန်ဘူးကို မျက်လှည့်ဆရာအဖြစ် ပြ
ထားသည်။ မျက်လှည့်ဆရာဘေးရှိ
ဘတ်ဂျက် ဦးခေါင်းခွံမှ ထွက်လာသော
အခိုးအငွေများသည် ပညာရေးနှင့် ကျန်း
မာရေး လူနှစ်ယောက်အပေါ်၌ အကျ
နည်း၍ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ရေး ပုလိပ်အပေါ်
တွင် လွန်မင်းစွာ ကျနေသည်။ ထို့
ကြောင့် ပညာရေးနှင့် ကျန်းမာရေး လူနှစ်
ယောက်မှာ ပိန်ခွဲ၍ ဖိနှိပ်ရေး ပုလိပ်
ကြီးမှာ အလွန်အကဲ ကြီးမားနေသည့်

အကယ်လည်း ကိုလိုနီအစိုးရသည်
မြန်မာပြည်သူများ၏ ပညာရေး ကျန်းမာ
ရေးများအတွက် ဘတ်ဂျက်ငွေ တန်ဖိုး
သုံးပြီး ဖိနှိပ်စီး အုပ်ချုပ်နိုင်ရေးအတွက်
ပုလိပ်နှင့် အခြား ကြေးစားတပ်ဖွဲ့များ
အတွက် ငွေအမြောက်အမြား သုံးစွဲခဲ့
သည်။

ကိုလိုနီခေတ် နောက်ပိုင်းတွင်
ကာတွန်းဆရာသစ်များတွင် ကာတွန်း
ဝိဇ္ဇာ ဦးဘဂျမ်း အပါအဝင် ဦးစောတင်၊
ဦးစောမောင် ရန်ကုန် (မန္တလေး ဦးစော
မောင်နှင့် အမည်တူနေသဖြင့် “ရန်ကုန်”
ဟု ကွဲပြားအောင် အမည်နောက်မှ
ရေးထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။) ဦးဘ
ကျော်၊ ဦးညီညီ စသည်တို့ဖြစ်သည်။
ကိုလိုနီခေတ်နောက်ပိုင်းတွင် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊
ဒုတိယ ကျောင်းသားသပိတ်၊ ၁၉၃၈
ခုနှစ်၊ တတိယ ကျောင်းသားသပိတ်နှင့်
၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံစသော
ကျောင်းသား၊ လယ်သမား၊ အလုပ်
သမားများနှင့် ပြည်သူလူထု၏ နယ်ချဲ့
ဆန့်ကျင်ရေး အကြံလှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်
ပေါ်လာသောအခါ ကာတွန်းလက်နက်
ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ပြင်း
ထန်နေချိန် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၌ ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်မီသည် မြန်မာပြည်ကို စွဲလောင်ကာ
ဂျပန်များ ဝင်လာကြသည်။ စစ်အတွင်း
ဂျပန်ခေတ်တွင် အစိုးရထုတ်မူလွှဲ၍
စာနယ်ဇင်း ထုတ်ဝေမှုများ မပြုနိုင်ကြ
သဖြင့် ကာတွန်းဆရာများမှာ ကလောင်
ကို ခေါက်ထားကြရသည်။ ကာတွန်း
ကျော်များဖြစ်သော ဦးဟိန်စွန်း၊ ဦးဘ
ဂျမ်း၊ ဦးဘကြည်တို့သာ အစိုးရဝါဒဖြန့်
ကာတွန်းနှင့် ပိုစတာများကို အခိုက်
အတန်အားဖြင့် ရေးဆွဲကြရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ၁၉၄၅
ခုနှစ်တွင် ဦးသွားသောအခါ မြန်မာပြည်
သူများသည် ဂျပန်လက်အောက်မှ
အင်္ဂလိပ် လက်အောက်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိသွားရာ လွတ်လပ်ရေးအတွက်
အားသွန်ကြိုးပမ်းကြရ ပြန်လေသည်။
ထိုအခါ စာနယ်ဇင်းများလည်း အသွယ်
လျှို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကာတွန်း
များလည်း ကာတွန်းလက်နက်ဖြင့်
လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်ကြလေသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဦးဘဂျမ်း၏ ကာတွန်း
များမှာ ကာတွန်းလောကတွင်

မိုးဆုံးဖြစ်သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားနေ့ ထုတ် ဟံသာဝတီ သတင်းစာတွင် ဦး ဘဂျမ်း ရေးဆွဲခဲ့သော ကာတွန်းမှာ မြန်မာလွတ်လပ်ရေး ခရီးလမ်းကြောင်း ကို ပီပြင်စွာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်၊ ပထမကျောင်းသားသပိတ် ပန်းအိုးကြီး ထဲမှ သစ်ရွက်များဖြစ်သော “ကျောင်း သားသပိတ်များ”၊ “ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်”၊ “နိုင်ငံရေးခိုးကြားမှု”၊ “စွန့်စားမှု”၊ “တော် လှန်မှု” တို့ အဆင့်ဆင့်ထွက်ကာ ထိပ် ဆုံး၌ ပွင့်အံ့ဆဲဆဲ လွတ်လပ်မှု ပန်းဖူး ဖူးနေပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။

လေ့လာတွေ့ရှိရသမျှဆိုလျှင် မြန်မာကာတွန်းဆရာများသည် မြန်မာ ပြည် ကာတွန်းရောင်ခြည် ထွန်းလင်းချိန် မှစ၍ ၁၉၄၇ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေး ရရှိ ချိန်အထိ ပြည်သူနှင့်လက်တွဲကာ ကြိုး ပမ်းရုန်းကန်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဤစာတမ်းတွင် ကိုယ်တိုင် မှတ်သားမိသမျှ လက်လှမ်းမီရာ စာအုပ် အချို့မှ လိုအပ်သော အချက်အလက် အချို့ကိုရရှိသမျှနှင့် ရေးသားထားရာ ကျယ်ဝန်းခြင်း မရှိကြောင်းကို ဝန်ခံပါ

သည်။ ကာတွန်းဆရာအမည် အများ အပြား ကျန်ရှိနေနိုင်ပါသည်။ အတိတ် က စာနယ်ဇင်းများတွင် မြန်မာလွတ်လပ် ရေး ကြိုးပမ်းမှုအတွက် အစွမ်းထက် မြက် စူးရှသော ကာတွန်း အပြောက် အပြား ရှိနိုင်ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းဝင် ကာ တွန်းများကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် မဖြစ် စေရန် ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခြင်း၊ မှတ်တမ်း တင်ခြင်း၊ စုစည်းစာအုပ် ထုတ်ဝေခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်ကြရန် လိုအပ်လျက် ရှိပါသည်။

ကိုးကားချက်များ

- ၁။ ဦးဘကလေး “ရွှေတလေးကာတွန်း”
- ၂။ လူထုဒေါ်အမာ “ရွှေရိုးဘကလေး (ဒုတွဲ)”
- ၃။ စာပေဗိမာန် စာနယ်ဇင်း သမိုင်းစာတမ်းများ (ဒုတွဲ)
- ၄။ ဂျီလှမောင် ကမ္ဘာ့ပန်းချီသိ၊ ဗမာ့ပန်းချီသိ
- ၅။ အင်ဆိုင်ကလိုပီးဒီးယား ဗရီတေနီကာ (အတွဲ ၄)
- ၆။ ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဟိန်စွန်း၏ ပြောကြားချက်များ။

ဘာထွေး

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

မာတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မော်လာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်ရင်းဆေးဓာတ်ယူရန်ပုံနှိပ်အမှတ် - 0610Y008484

ကန်ဒေါ့သံ

သိုက်မင်းအောင်

ကျွန်ုပ်သည် သောက်သုံး
ရေကန်ကြီးတစ်ကန်၏ အနီး၌ နေထိုင်
သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်
မှာ ကန်အရှေ့ဘက်ခြမ်းရပ်ကွက်ဖြစ်
ပေသည်။

ကန်အနောက်ဘက်ခြမ်း ရပ်
ကွက်မှာမူ ပြဿနာ မကြာခဏ ပေါ်
လေ့ရှိသော နေရာဖြစ်လေသည်။ ထို
ရပ်ကွက်ခြမ်း၌ နေထိုင်သူအချို့နှင့်
ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြ၍
အနောက်ဘက်ခြမ်းရပ်ကွက်မှ သတင်း
များကို ကျွန်ုပ်တို့ အမြဲကြားသိရလေ့
ရှိပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လွန်ခဲ့သော တစ်
ပတ်ခန့်က ကန်အနောက်ဘက်ခြမ်း
ရပ်ကွက်မှ သတင်းထူးတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်
တို့ ကြားသိရသည်။ ထိုသတင်းမှာ
ကန်အနောက်ဘက်ခြမ်း၌ ညဘက်
တွင် ကန်အော်သည်ဟူသော သတင်း
ပင် ဖြစ်၏။ နားလည် သိရှိသူ လူကြီး
သူငယ်များက ကန်အော်သည်မှာ မကောင်း
ဟု ပြောကြသည်။ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်
တစ်ခုနှင့် ကြုံရတတ်သည်ဟုလည်း ဆို
ကြပြန်သည်။

တစ်ရက်သော ညနေပိုင်းအချိန်
၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကန်
အနောက်ဘက်ခြမ်းရပ်ကွက်သို့ အလည်
အပတ်သွားရောက်ကြသည်။ ကန်၏
ထိုနေရာအခြမ်းမှာ ကောနေပြီဖြစ်၍
မြေသားများ အပေါ်သို့ တက်နေ၏။ ထို
မြေနေရာ၌ မြက်ရိုင်းပင်ရှည်များသာ
သန်စွမ်းစွာ ပေါက်နေကြ၏။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းသည် အံ့ပိုင်း
ညိုဆိုင်း၍ နေပေသည်။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်
ပြင်၌ တိမ်နီတောက်၍နေ၏။ နိစွေး
သော အရောင်များသာ ထူးခြားစွာလွှမ်း
ကဲ၍နေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်းသွယ်၏
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မနန္ဒာ၏အိမ်မှာ
အနောက်ဘက်ခြမ်းကန်ပေါင်နှင့် အနီး
ဆုံးနေရာ၌ ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်တို့ မနန္ဒာ၏ အိမ်သို့ရောက်သွား
လျှင် ကျွန်ုပ်က ကန်အော်သံအကြောင်း
သိချင်၍ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောလိုက်၏။

မနန္ဒာမှာ ကြက်သီးထဟန်ဖြင့်
ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး...

“ဟာ . . . ဦးလေးပြောတာနဲ့
ကျွန်မ ကြက်သီးထလိုက်တာ။ ဒီညနေ
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်နီတွေနဲ့ ရဲရဲ
တောက်နေတာပဲ။ ဒီညတော့ ကန်အော်
လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကန်အော်တဲ့အကြောင်း နင်
သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ မနန္ဒာ။
အခုတစ်လော နင်တို့ဘက်မှာ ကန်အော်
တယ်။ ကန်အော်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း
တွေ ထွက်နေတယ်။ ကန်အော်တယ်
ဆိုတာ ဘယ်လိုအော်တာလဲ။ ဘယ်
အချိန်မှာ အော်တတ်တာလဲ။ ဘယ်လို
ထူးခြားချက်တွေ ရှိသလဲ”

မနန္ဒာက ကျွန်ုပ်ကို ရှင်းပြ
သည်။

“ကျွန်မ သိသလောက် ပြော
ရရင် ကန်ထဲကနေ ထူးထူးခြားခြားအော်
သံတွေ ထွက်လာတာကို ကန်အော်
တယ်လို့ ပြောကြတာပါ။ ကန်အော်တာ
က ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ
အော်တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုကန်အော်သံ
ကို ကန်အနားမှာနေတဲ့လူတွေ အားလုံး
ညဘက်မှာကြားရလေ့ရှိပါတယ် ဦး။ ည
၂ နာရီလောက်မှာ ဝေါ...ဝေါဆိုတဲ့

အသံနက်ကြီးကို ကြားရတတ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ညဘက်ဆိုရင် ကန်ပေါင်
ပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်ရဲကြတော့
ဘူး။ တချို့ကတော့ ကန်ပေါ်တက်ကြည့်
ကြတယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်က...

“ဝေါခနဲဆိုတဲ့အသံဟာ လေ
ပြင်းတိုက်တဲ့အသံကော မဖြစ်နိုင်ဘူး
လား မနန္ဒာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဦး”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ကန်အော်
ရတာလဲ။ နင် သိသလောက် ပြောပြ
ပါလား”

“နားလည်တဲ့လူကြီးတွေ ပြော
ကြတာကတော့ ကန်အော်တာဟာ
မကောင်းဘူးတဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ကန်
မှာ လူသေတတ်တယ်လို့လည်း ပြော
ကြပါတယ်”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်လိုက်မိပါသည်။

ကိုယ် မသိမိနိုင်သောကိစ္စရပ်
များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်
စောဒကမတက်လို့၊ ဝေဖန်မှုမပြုလိုပါ
ချေ။ အတွေးအကြံရှိ၍ နားလည်သော

လူကြီးသူမများ၏ စကားကို အလွယ်
တကူပစ်ပယ်၍ မရနိုင်ပါချေ။ ထူးခြား
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု မဖြစ်ပေါ်လာမီ
အချိန်၌ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော
နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်ဟုသာ ဆိုချင်
ပါသည်။

“ဒါမျိုးတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
အယုံအကြည်မရှိဘူး။ လက်မခံနိုင်ဘူး။
ဒီလောက်အထိ ခေတ်မီတိုးတက်နေတဲ့
သိပ္ပံခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုခေတ်နောက်ပြန်
ဆွဲတဲ့အယူအဆတွေကို ယုံကြည် လက်
ခံစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

ဟူ၍ ရုပ်ဝါဒီသမားများက
မျက်စိစုံမှိတ်၍ ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်
ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။

နိမိတ်များနှင့် ပတ်သက်၍
ကျွန်ုပ်သည် ငြင်းခုံပြောဆိုခြင်း မပြုလို
ပေ။ ရေကြီးမည့်နိမိတ်၊ ဖိုးလေကြီးမည့်
နိမိတ်များက ငြင်း၍မရနိုင်အောင် နိုင်
မာစွာဖြင့် ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ဆိုသောအကြောင်းခြင်းရာ
တစ်ခု ဖြစ်ပျက်မလာမီတွင် ထူးခြား
သော နိမိတ်များ ပြသတတ်၊ ဖြစ်ပျက်
တတ်စမြဲဖြစ်၏။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်

အနေဖြင့် ကောင်းစွာ တွေ့ဖူး ကြား
ထား၍ နားလည်နေပြီဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး
ပြောပြဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို
ကောင်းစွာ မှတ်သားထားမိပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးသည်
အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်တို့ကို
ကောင်းစွာ မီလိုက်သူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး နေထိုင်ခဲ့
သည့် ဇာတိရပ်ရွာများ၌ ထူးခြားသော
နိမိတ်တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး နေထိုင်ခဲ့
ဖူးသော ရွာများမှာ ပုသိမ်မြို့နယ်မှ ဇွာ
ငယ်များ ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်ခင်းအချိန် ရွာထိပ်
ခွေးအများ အူလျှင်(အော်လျှင်) မကြာ
ခင်မှာပင် တိရစ္ဆာန်များစီးလိမ့်မည်။ ဆေး
ကြောင်စားပြများ၏ နိပ်စက်မှုကြောင့်
လည်းကောင်း၊ ကပ်ရောဂါကြီးတစ်ခု
ကျရောက်၍လည်းကောင်း၊ အခြား
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သော်လည်း
ကောင်း ခွေးအ အအူခံရသော
ပျက်စီးတတ်သည်။ မုချအကန်ပင်ကြီး
ထို့ကြောင့် ရွာထိပ်၌ ခွေးများ

၍ အလျှင် ရွာလုံးကျွတ်ပြောင်း၍ပြေး
တတ်ကြသော အလေ့အထရှိကြပေ
သည်။ ထိုအချက်မှာ လုံးဝမမှားခဲ့ဟု
ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးက ပြောပြခဲ့သည်။

နောက်ထပ် နိမိတ်တစ်ခုမှာ
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့
ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ပိုင်းအခါ
၌ ကျွန်ုပ်၏အဖေဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်တို့
ညီအစ်ကိုသုံးဦးကို အော်ဟစ်ပြောဆို၍
နေလေသည်။

“နင်တို့ညီအစ်ကိုတွေ ဒီနေ့
ဘယ်မှမသွားဘဲနေကြ။ ငါ ညက
အိပ်မက်မကောင်းဘူး”

ဟူသောစကားကို ထပ်ခါ
တလဲလဲ ဆိုနေပေသည်။ အဖေက
သူမ၏ အိပ်မက်ကိုမူ ပြောပြခြင်းမပြု
ပေ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်
၁၆ နှစ်ခန့်အရွယ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။
ကျွန်ုပ်သည် အေးဆေးစွာနေထိုင်တတ်
သူဖြစ်ပြီး အသောက်အစားကင်း၍ ရန်
ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
အဖေဖြစ်သူ၏ပြောစကားကို အလေး

အနက် မနေခဲ့မိပေ။
ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မည်သည့်
ပြဿနာမျှ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် မိုးချုပ်
စ နေထိုင်ရတာရောအချိန်၌ အကုသိုလ်
ပြုယ်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ တည့်မတ်စွာ
တိုးဝင်၍ လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်သည့် လမ်း
အတွင်းရှိ လူဆိုး လူပိုက် လူရမ်းကား
လူငယ်အချို့နှင့် ကျွန်ုပ် ပြဿနာတက်
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏မိသားစုကို
ထိခိုက်စေကာ။ ရန်ပြုလာခြင်းဖြစ်၍
တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲဖြင့် ပြဿနာကြီးမား
လာပြီး ထိုလူဆိုး လူပိုက်များထွက်ပြေး
ကုန်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ရပ်ကွက်
ရုံးသို့ရောက်၍ ဖြေရှင်းခြင်းပြုခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်ကမူ ကျွန်ုပ်၏အဖေ
ဖြစ်သူသည် အော်ဟစ်သိယို၍ သူ၏
အိပ်မက်အကြောင်း အစဖော်ပြလေ
တော့သည်။

“နင်တို့ကို ငါ မနက်ကတင်
သတိပေးသေးတယ်။ ငါ ညက အိပ်မက်
မကောင်းဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်
လား”

ကျွန်ုပ်က မကျေမနပ်ဖြင့်...

“အဖေ...ဘယ်လိုအိပ်မက်
မျိုးမက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောပြ
မထားဘူးလေ”

“ငါ့ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျား
ပေါက်ကလေးတွေ ဖမ်းမိလို့ ငါက
ပိုက်ယူထားမိတယ်လို့ မက်တာ ဟဲ့”

“အဖေကလည်း အခုမှပဲပြော
တော့တယ်။ နေပါဦး...။ ကျားပေါက်
ကလေးတွေ အိပ်မက်မက်တာနဲ့ အဖေ
ပြောချင်တာ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့...ဟဲ့။ ကျား
အိပ်မက်မက်ရင် မကောင်းဘူး။ ရန်တွေ
ရမယ်။ ပြဿနာဖြစ်တတ်တယ်လို့
နိမိတ်ကောက်ရတယ် ဟဲ့။ နားမလည်
ရင် သေသေချာချာ မှတ်ထား...”

ကျွန်ုပ်မှာ မအူမလည်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲတွင်
တော့ ရှင်းလင်းစွာ နားလည် သဘော
ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်အသက်
အရွယ်ရမယ့် ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်
ကို နားလည် သဘောပေါက်လာမိရလေ
တော့သည်။

xxx

ထိုနေ့ညဘက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီး
မောင်နှံသည် မနုဇ္ဈာန်အိမ်၌ ညည်းသည်
အဖြစ် နေမိလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်
သည် မနုဇ္ဈာန်ဖျော်တိုက်သော လက်ဖက်
ရည်ကို အရသာခံသောက်ရင်း နာရီကို
သာ မပြတ်ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကွမ်းယာတစ်ယာ
ထုတ်၍ဝါးရင်း နိမိတ်များနှင့် ပတ်သက်
၍ ဆက်စပ်စဉ်းစားနေမိပေသည်။ ငလျင်
လုပ်ခြင်း၊ တော်လဲခြင်း၊ ဥပါယုခြင်း၊ ဥက္ကာ
ကြွေခြင်း စသော ထူးခြားသည့် နိမိတ်
များအကြောင်း ထပ်၍တွေးမိပြန်သည်။

သတိရ၍ နာရီကိုကြည့်လိုက်
သည်။ ညဉ့် (၁၂) နာရီ တိတိ ရှိနေ
ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်ဇနီး မစန်းသွယ်နှင့် မနုဇ္ဈာ
တို့ နှစ်ဦးမှာမူ စောင်တစ်ထည်ကိုခြုံ၍
ကွေးပြီး အိပ်ပျော်နေကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ကိုယူ၍ အိမ်အောက်ဘက်သို့ ဆင်း
လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်
လိုက်မိ၏။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နီရဲ၍
နေပေသည်။ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာဆီ

မှ ခွေးအူသံရှည်များကို ချောက်ချားဖွယ်
ရာ ကြားလိုက်ရ၏။ ခွေးအူသံများက
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ကန်ပေါင်
ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ရေကန်အတွင်း
ရှိ မြေသားတက်၍ သောင်ထွန်းနေသော
မြေပြင်ပေါ်၌ သန်စွမ်းစွာ ပေါက်ရောက်
နေသော မြက်ရိုင်းပင်ရှည်များက လေ
အရေ၌ တရဲရဲဖြင့် အော်မြည်လျက်
လှုပ်ခါယမ်းလျက် ရှိနေကြသည်။

ရေကန်အတွင်းဘက် နေရာ
အနံ့သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်
သည်။ လေပြင်းငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်မှု
ကြောင့် မြက်ရိုင်းပင်ရှည်များကြား၌
ကိုယ်ပျောက်သတ္တဝါတစ်ကောင် တိုးရေ
ဝင်ရောက်သွားနေသည့်နယ် အဆက်
မပြတ် လူးလွန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် ဟိုထိုး သည်ထိုးရပ်ရင်း ကန်ပေါင်
ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

ကောင်းကင်ယံ၌ ကြယ်ပွင့်များ
လုံးဝမရှိပေ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
ထူးကဲစွာ နီရဲ၍နေ၏။ ညဉ့်တစ်နာရီခွဲ
ကျော်သွားပေပြီ။ အဝေးဆီမှ ခွေးအူသံ

ရှည်များက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်၍လာ
သည်။ လေပြင်းတစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ငွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လိုက်၏။

“အိ...ဝေါ”

ဆိုသော ခပ်သဲ့သဲ့ အသံတစ်
ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ အသံကြားရာ
သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်
၏။ မြက်ရိုင်းပင်ရှည်များမှာ လေကြမ်း
တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်
ရှားယမ်းခါ၍သွားသည်ကိုသာ တွေ့ရ
သည်။ ကန်ရေပြင်ထက်၌ ရေလှိုင်းများ
တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားနေကြ
၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝေါ...”

ခနဲ ဟူသော အသံကျယ်ကြီး
ကို ပီပီသသကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ကန်
ရေပြင်တစ်ခုလုံး မုန်တိုင်းကျသည့်နယ်
သွက်သွက်ခါမှု လှုပ်ရှား၍နေ၏။

အဝေးဆီမှ ခွေးအူသံရှည်များ
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
လေပြင်းတစ်ချက် ဆောင့်၍ တိုက်ခတ်
လိုက်၏။ ကန်ရေပြင်ပေါ်၌ လှိုင်းလုံးများ
ပြင်းစွာ လှုပ်ရှား၍နေသည်။

“ဝေါ”

ဟူ၍ နက်ကျော စူးရှကျယ်
လောင်သော အသံကျယ်ကြီးတစ်ခု ကန်
ရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် ပြည်ဟီး၍
သွားလေသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ခြင်း
ဆိုသလိုပင် ကန်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်၍သွားသည်။ နာရီကို ကြည့်
လိုက်ရာ ည၌ (၂) နာရီ ကျော်စပြုနေ
ပေပြီ။

ကန်ရေပြင်ကို လက်နိမ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ကန်ရေပြင်ပေါ်
၌ စောစောကတွေ့ရသော လှိုင်းလုံးများ
မရှိတော့ဘဲ လှိုင်းအိကလေးများသာ
ဖြည့်ညင်းစွာ လှုပ်ရှား၍နေသည်ကို တွေ့
ရ၏။ မြက်ရိုင်းပင်ရှည်များမှာလည်း လှုပ်
ရှားမှုမရှိဘဲ ယကတိငြိမ်သက်၍နေပေ
သည်။

ထုခြားအံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းလှ
ပေသည်။ မနန္ဒာ၏ အိမ်ဘက်ဆီမှ
လှုပ်တစ်ခိုက်ကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရ
သည်။

“ကိုသိုက်မောင်... ကိုသိုက်
မောင်”

ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်းသွယ်၏

ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ လက်နိမ်
ဓာတ်မီးရောင်တစ်ချက် ဝေ့၍ပေါ်လာ
သည်။ ကျွန်ုပ်က လက်နိမ်ဓာတ်မီးတစ်
ချက် ပြန်၍ ထိုးပြလိုက်ပြီး...

“ငါ... ဒီမှာ ရှိတယ်ဟေ့”

ဟုပြန်၍ အသံပြုလိုက်သည်။
ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ မစန်းသွယ် အပြောတက်
လာသည်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရာသို့ လက်နိမ်ဓာတ်
မီးဖြင့် ထိုးလျက်...

“ကိုသိုက်မောင်... ရှင်ဘာလုပ်
နေတာလဲ။ လာတော့လေ”

“ငါစိတ်ဝင်စားလို့ ခဏရပ်
ကြည့်နေတာပါ ဟ”

မစန်းသွယ်က ကျွန်ုပ်၏လက်
တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လျက်...

“ကဲ... ပြန်ကြမယ် ကိုသိုက်
မောင်။ ညဉ့်နက်နေပြီ။ ဒီအချိန် ကန်
ပေါင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။
နေဖို့လည်း မသင့်တော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်လည်း မစန်းသွယ်နှင့်
အတူ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ အင်တင်တင်ဖြင့်
ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ မနန္ဒာအိမ်ပေါ်သို့
ရောက်လျှင် အိမ်ရာမှ နိုးနေပြီဖြစ်သော
မနန္ဒာက...

“ဦးလေး... လက်ဖက်ရည်

ပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး။ ကန်ပေါင်
ပေါ်မှာ ဘာတွေတွေ့ခဲ့၊ ကြားခဲ့သေးလဲ။
အသံတစ်သံ ကြားလိုက်မိသလိုလိုပဲ။

ကျွန်ုပ်က မနန္ဒာပေးသော
လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူ၍ မော့သောက်
လိုက်ရင်းမှ...

“အေး... ကန်အော်တာကို
တွေ့ခဲ့ရတယ်”

မစန်းသွယ်က မျက်လုံးပြူး၍-
“ဟင်... ရှင် ကန်အော်တာ
တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ကဲ... ကျုပ်
တို့ကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး”

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်
မြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့သည်များကို အစအဆုံး
ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ စကားဆုံး
လျှင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး ကြက်သီးထဲသွား
ဟန် ပြုလိုက်ကြသည်။ မနန္ဒာက...

“ဦးလေး ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရပြီ
ဆိုတော့ ကန်အော်တယ်ဆိုတာ ဦးလေး
အနေနဲ့ ဘယ်လိုထင်မိသလဲ”

“သိပ္ပံနည်းကျ ပြောရမယ်ဆိုရင်
တော့ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးဖောက်ပြန်လို့
လေကြမ်းတိုက်တယ်။ ကန်ရေပြင်မှာ

လှိုင်းကြီးတွေ ထလာတယ်။ ကန်ရေက
လှိုင်းတွေ လှုပ်ရှားတဲ့ အသံနဲ့ လေတိုက်
သံတွေပေါင်းပြီး “ဝေါ” ခနဲဆိုတဲ့ အသံ
ကျယ်ကြီး ပေါ်လာတယ်။ ဒီအသံကို
ကန်အော်တယ်လို့ ပြောရင် လက်ခံလို့
ရပါတယ်”

မနန္ဒာကပြော

“ဦးလေးပြောတာ သဘာဝကျ
ပါတယ်။ ကန်အော်တာနဲ့ ယတ်သက်တဲ့
နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စတွေကိုကော
ဦးလေး ဘယ်လိုယူဆမိသလဲ”

“ဒါကတော့ မမြင်ရတဲ့ ကိစ္စ
တွေပဲ မနန္ဒာ။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေကိုတော့
ဦးကိုယ်တိုင်လည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ထူးခြားတဲ့ သတိပေး နိမိတ်
တစ်ခု ဆိုရင်တော့ မမှားဘူး။ ဒါကြောင့်
ကန်အနားမှာ နေထိုင်တဲ့သူတွေ သတိ
ထားပြီး နေထိုင်ကြဖို့တော့ လိုအပ်တယ်”

ကျွန်ုပ်၏ဝန်း မစန်းသွယ်က-

“ဟင်...ဒါဆို ကန်အော်တာ
ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့
ရှင်က ပြောချင်တာလား”

ကျွန်ုပ်က သူတို့နှစ်ဦးကို မသိ
မသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်

ပြောပြလိုက်သော ကန်အော်သံကြောင့်
နှစ်ဦးစလုံး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြ
ပုံရပေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်
၏ ယူဆချက်ကို ပြတ်သားခိုင်မာစွာ
ပြောချလိုက်မိလေသည်။

“ကန်အော်တယ်ဆိုတာ ကြီးပြီး
နိမိတ်ပြတာလို ယူဆနိုင်တယ်။ ဒီတော့
ကန်အနားမှာ နေတဲ့သူတွေ သတိထား
ပြီး နေထိုင်ကြဖို့ လိုတယ်။ ကလေးတွေ
ကန်ထဲဆင်းပြီး ရေကူးတာမျိုး၊ ငါးများ
တာမျိုး မလုပ်မိကြစေနဲ့။ လူကြီးတွေ
လည်း ရေခပ်ရင် အထူးသတိထားကြ။
ပေါ့ပေါ့ဆဆနေမိကြရင်တော့ ဒုက္ခတွေ့
နိုင်တယ်။ ဘုရား တရား မမေ့မလျော့
ကြနဲ့။ တခြား စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါ
ဘူး။ အခုတွေ့ရတဲ့ နိမိတ်ရဲ့ နောက်ဆက်
တွဲ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်
ကြရုံပဲရှိတယ်။ ကဲ...အားလုံး သတိ
ဝီရိယထားပြီးတော့သာ နေကြပေတော့။
ကဲ...ငါ့အနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ ပြောပြ
နိုင်တယ်...”

နောက်ထပ် (၁၀) ရက်ခန့်

ကြာသော နေ့တစ်နေ့၌ ဖြစ်ပေသည်။

မိုး မကုန်သေး။ သို့သော် ထိုနေ့
နံနက်စောစောပိုင်းတွင် နင်းများကန္တ
ချမ်းစိမ့်စွာ အေးမြ၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ
နံနက်စောစော အိပ်ရာထလေ့ အကူ
ရှိသူဖြစ်ရာ နံနက် (၆) နာရီ မထိုး
ကတည်းကပင် အိပ်ရာမှ နိုးနေပြီဖြစ်၏။
သို့နှင့် သွားတိုက် မျက်နှာသစ်
နေ့စဉ်မှာပင် ကန်ပေါင်ပေါ်၌ ရုံးစု ရုံးစု
ကြွက်ညံ့ ကြွက်ညံ့ဖြင့် သွားလာနေကြ
သော လူအုပ်စုများကို သတိပြုလိုက်မိ
၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်စောစော ဘယ်
သောအခါမျှ အိပ်ရာထလေ့မရှိသော
ကျွန်ုပ်၏ဝန်း မစန်းသွယ်နှင့် သမီးဖြစ်သူ
တို့ကို အိပ်ရာမှ နိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့...မစန်းသွယ် အိပ်ရာ
ထစမ်း။ ကန်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေကြပြန်
ပြီလည်း မသိဘူး”

ထိုအခါမှပင် မစန်းသွယ်ထို့
သားအမိ အိပ်နေရာမှ အတင်းလှည့်
ထကြလေတော့သည်။

မျက်နှာမြန်မြန် သစ်ကြီး ကန်
ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြသည်။ ဆော့ရှာ
အကြာ၌ ကျွန်ုပ်လည်း ကန်ပေါင်ပေါ်

တက်လာခဲ့သည်။ လူအုပ်စုများ တဖွဲဖွဲ နှင့် သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အသာရပ်၍ နားစွင့်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေမိ သည်။ ကန်အနောက် ရပ်ကွက်ထိပ် ဘက်၌ လူအုပ်စုကြီးတစ်စု ရပ်နေသည် ကို အဝေးမှ လှမ်း၍မြင်နေရသည်။ တစ် ခုခုဖြစ်မည်ဟု သေချာသည်။

ထိုလူများရပ်နေသော နေရာ၌ ရေခပ် ကွန်ကရစ်တံတားတစ်စင်းရှိသည်။ ထိုနေရာမှ ပြန်လာကြသည့် မိန်းမအုပ်စု တစ်စုက ဖြတ်သွားရင်း ပြောသွားကြသံ ကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်မိသည်။

“ကော်ပတ်ရပ်ကြီး ဖြစ်မှာပါ ဟာ...”

“ဘယ်ကလာ ကော်ပတ်ရပ် ဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ ရေထဲမှာ မှောက်ခုံပေါ် နေတာဆိုတော့ လုပ်ဖြစ်မှာ သေချာပါ တယ် ဟာ...”

ထိုသို့ ပြောဆိုသံများကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရ၍ ...

“ဟင်...ကန်မှာ လူသေပြန်

ပြီ”

ဟုကျွန်ုပ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် ကန်အော်သံကို သတိရလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ် လေးစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် အိမ်ပြန်ရောက်လေလျှင် တရားခွေတစ်ခွေဖွင့်၍ နားထောင်နေ လိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်းသွယ်နှင့် သမီးဖြစ်သူ အိမ်သို့ပြန် ရောက်လာကြသည်။ မစန်းသွယ်က ကျွန်ုပ်ကို လှမ်း၍ပြောသည်။

“ကန်အနောက်ဘက်ခြမ်း ရေခပ် တံတားအနားမှာ အလောင်းပေါ်တာတဲ့။ သေတာက မိန်းမ၊ အသားဖြူဖြူ ခပ်ဝတ်၊ အသက်က (၄၀) ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်။ ကွန်ကရစ်တံတားမှာ ရေဆင်း ခပ်ရင်း ရေညီတွေနဲ့ ချောပြီး ရေထဲပြတ် ကျတာဖြစ်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ရှင်ပြောသလိုတော့ ဖြစ်လာတာပါပဲနော်၊ ကိုသိုက်မောင်”

“ကန်အော်သံကိစ္စကို မင်းက ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မဖြင့်

ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ”

“အင်း...ဆက်ပြောပြပါဦး”

“ရေထဲမှာ မှောက်ခုံပေါ်နေတဲ့ အလောင်းကို ဆယ်ပြီး တံတားပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ ခဏကြာရင် ဆေးရုံ ကား ရောက်လာပြီး သယ်လိမ့်မယ်။ ရဲတွေလည်း ရောက်နေကြပြီ”

ကျွန်ုပ်က စဉ်းစားချင့်ချိန်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ရေခပ်ရင်းနဲ့ ချော်ကျပြီး သေ တယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး။ ဒီလူသေမှုက မရိုးသားနိုင်ဘူး”

“ဟာ...ရှင်ကလည်း အစ အဆုံး မြင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း မစန်း သွယ်။ သေတဲ့မိန်းမဟာ မနက်အစော ကြီးထလာပြီး ဒီတံတားမှာ ရေလာခပ် လို့ ရေထဲပြုတ်ကျရင် အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတော့တောင်းမှာ သေချာ တယ်။ ကန်ပေါ်ကလူတွေ မကြာခဏကြာ လား။ အဲဒီတံတားနားမှာ မနက်ပိုင်းဆိုရင် အရက်သမားအုပ်စုတွေ အမြဲရှိတတ် တာပဲ။ ဒီအချက်က အလေးအနက်ထား ပြီး စဉ်းစားစရာပဲ”

မစန်းသွယ်က စိတ်ရှုပ်ထွေး သော အမူအရာဖြင့်...

“ရှင်လိုမို့ အလေးအနက်တော့ ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ မနက် စောစောဆိုတော့ ကန်မှာ လှူရင်းနေမှာ ပေါ့။ ဒါကြောင့် သူအော်ပေမယ့် မကြား ကြလို့ အကူအညီ မပေးနိုင်ကြတာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အင်း...မင်းပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီမိန်းမရေခပ်ရင်း ရေခဲ ချော်ကျလို့ ကယ်မယ့်သူမရှိဘဲ သေရ တာဆိုရင်တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင် ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်...”

“ရှင်ရဲ့ ဒါပေမယ့်က၊ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ကန်အနောက်ဘက်ခြမ်းရပ် ကွက်မှာနေကြတဲ့ လူတွေမှာ လူရှုပ် လူပွေတွေ သိပ်များတယ်။ ကန်ပေါင် ပေါ်မှာ ဟိုလိုလို၊ သည်လိုလိုနဲ့ရပ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အချောင်သမားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မနက်စောစောမှာ အရက်စုသောက်ဖို့ လာစောင့်တဲ့ လူတွေရှိတယ်။ ဒီလူတွေ ထဲမှာ မကောင်းတဲ့လူတွေ၊ စရိုက်ဆိုး တဲ့လူတွေ၊ အကျင့်တန်တဲ့လူတွေ ရော ပါနေတယ်။ အဲဒီလိုလူ အများစုဟာ

အရက်သောက်ရရင်ပြီးရော ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရဲ့ ဇက်ရဲ့နဲ့ လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့ ဝန်မလေး တတ်ကြဘူး”

မစန်သွယ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာ ပဲ။ ရှင်ဆိုလိုတာကို ကျွန်မနည်းနည်း တော့ သဘောပေါက်လာပြီ”

“ငိုမိန်းမ စဉ်းစားတတ်လာပြီပဲ။ ငါပြောတာကို မင်းသေသေချာချာမှတ် ထား။ ငါပြောတာ လွဲခဲ့လှပါတယ်”

“ကျုပ်မှတ်ထားပါ့မယ်။ ရှင် ပြောသလောက်အထိ အခြေအနေမျိုး လည်း ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ ကွာ။ လူဆိုတာ ယုံကြည်စိတ်ချလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ စရိုက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အရက် သမားတွေဆိုရင် ယုံကြည်လို့လုံးဝမရ ဘူး။ လျော့တွက်လို့လည်း မရဘူး”

ကျွန်မ၏ဇနီး မစန်သွယ်သည် လူအများကို သူမ၏စိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ် ထားသူဖြစ်သည်။ လူအားလုံးကို ဂိုသား ကြသူများဟု ယုံကြည်ထားသူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို ကောင်းစွာနားလည်

သဘောပေါက်ပုံ မရချေ။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မစန်သွယ်ကို ဆက်မပြော တော့ပေ။ ဟားမုန်း ငါးမုန်း သိရန် အချို့ စောင့်နိုင်ဖို့ လိုသည်။

xxx

အနောက်ဘက်ခြမ်း ကန်ပေါ် ပေါ် လူသေမှုသတင်းသည် ရပ်ကွက် အတွင်း၌ အတော်ကလေး ပျံ့နှံ့တိုက် ခတ်လျက် ရှိနေပေသည်။ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်အကြာ၌ သတင်းအချို့ကို ထပ်မံ၍ကြားသိရပြန်လေသည်။

ထိုသတင်းများကို ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်သွယ်ကပင် သယ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ စာရေးစားပွဲအနီးသို့ မစန်သွယ်ရောက်ရှိလာပြီး...

“ကန်ပေါ်က လူသေမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်သတင်းတော်တော် များ သိလာရပြီ”

ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် “အင်း...အင်း...ပြောစမ်း

ဦး။ ဘာသတင်းတွေ သိလာရတာလဲ”

“ရှင်ပြောထားတဲ့ အချက်

အတိုင်း ကွက်တိပဲ”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လို ကွက်တိ တာလဲ”

“ရှင်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ . . . ကိုသိုက်မောင်ရေ။ သေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ သွေးရိုးသားရိုး သေတာမဟုတ်ဘူး ရှင်း။ လူအများ ထင်သလို တံတားကနေ ရေကန်ထဲ ချော်ကျပြီး သေတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဒါဖြင့် အသတ်ခံရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရတာ။ အလောင်းကို ဆယ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ လည်ပင်း တဝိုက်မှာ အညှိအမည့်နွဲ့နေတဲ့ ဇာတ်ရာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း ပုံစံပျက်နေတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ အနောက်ဘက်ခြမ်း ရပ်ကွက်က မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အရှေ့ဘက်ခြမ်း ရပ်ကွက်မှာနေတယ်။ (....) လမ်းမှာ နေတယ်။ စိတ်လည်း

သိပ်မမှန်ဘူးတဲ့။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ မနက်စောစော သူတစ်ယောက်တည်း ထလာပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အရက် ဆွမ်းသွားဖို့တာ။ သူ့မှာ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနဲ့ နားကပ်လည်းရှိတယ်။ သေတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး။ ဆွမ်းချိုင့်ပြီး ကန်ပေါ်က ဖြတ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်ကို တက်လာတာပဲဖြစ်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူသမာတွေ၊ လူယုတ်မာတွေနဲ့တိုးပြီး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းပြီး သေရတာလို ပြောနေကြတယ်”

“အင်း... ဒါဆို မဒိမ်း လူသတ်ပစ္စည်းယူတဲ့ အမှုပေါ့။ တော်တော် ယုတ်မာ၊ ပက်စက်၊ ရက်စက်၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ ကောင်တွေ။ ဒါနဲ့ တရားခံတွေကိုကော မိပြီးတဲ့လား”

“တရားခံတော့ မမိသေးဘူး။ ရဲအဖွဲ့က လိုက်နေတုန်းပဲ။ ခန့်မှန်းချက်တွေကတော့ ပျိုးရဲကြားနေရတယ်။ သေတဲ့ အမျိုးသမီး မနက်စောစော အိမ်ကအထွက်ကို ကြိုပြီးစောင့်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလူတွေက အဲဒီ အမျိုးသမီးနေတဲ့ အိမ်အနားက

လူနှစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်”
“စာတံသိထဲက အပိုင်ကြံတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ရှင်တွက်ကိန်း သိပ်မလွဲပါဘူး။ အခု ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ သတင်းတွေထဲက တရားခံစာရင်းထဲမှာ ရှင်သူငယ်ချင်း နီတွတ် ပါတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ နီတွတ်ကို အခုရက်ပိုင်း မတွေ့မိကြရတော့ဘူးတဲ့”
“နီတွတ် . . . ဟုတ်လား။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ လူသေမှု မဖြစ်ခင် နှစ်ရက်လောက်အလိုက နီတွတ်နဲ့ ငါတွေ့မိသေးတယ်။ ငါနဲ့ တွေ့တော့ သူတော့ကို ခဏပြန်ဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဒီကောင် ဒီလောက် အထိတော့ မိုက်လုံးကြီးမယ် မထင်ဘူး”
မစန်းသွယ်က မျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး...

“ဟင်း... ရှင်က သေချာပေါက် ပြောနိုင်လို့လား။ လူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ ယုံကြည်လို့ မရဘူးဆို ရှင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလေ”

“အင်း...”
ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းရှည်တစ်

ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်မိရလေသည်။

“ခါကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပဲပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်မိုက်ရင် သူမိုက် ပြစ် သူခံပေတော့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် နီတွတ် ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်ကွ”

နီတွတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ် ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရပ်ရည် ပြေပြစ်၍ ဘွဲ့ရပညာတတ် လူငယ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ မိဘ၏ အိမ်လုပ်ငန်းကို ဝိုင်း ကျ၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေသူဖြစ်သည်။

သို့သော် နီတွတ်သည် အရက် အလွန်ကြိုက်သူဖြစ်၏။ အချိန်မရွေး အရက်သောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ အရက် သောက်လျှင်လည်း အဖော်အပေါင်းနှင့် တွဲ၍ သောက်လေ့ရှိသူဖြစ်၏။ နီတွတ် နှင့် တွဲ၍သောက်လေ့ရှိသူများနှင့် ကျွန်ုပ် ရင်းနှီးခင်မင်ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် ထိုလူ များ အားလုံးလိုလိုသည် အလုပ်အကိုင် မရှိသော လူပေလူတေများသာလျှင်ဖြစ် ကြသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ နီတွတ်ကို ကျွန်ုပ်က ပြင်းပြင်းထန် ထန် ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။

ကန်ပေါင်ပေါ် လူသေမှုနှင့် ပတ်သက်၍ နီတွတ်ပါဝင်ပတ်သက်နေ

သည်ဟူသော သတင်းမှာ အထင်နှင့် ပုံကြီးချဲ့ပြောဆိုကြခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ နီတွတ်မှာ အမှုမဖြစ်ခင် နှစ်ရက် ခန့်ကပင် တောသို့ပြန်သွားပြီးဖြစ်ပေရာ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်စရာမရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သက် ခိုင်ရာမှ မသင်္ကာလျှင် ဖြေရှင်းချက်ပေး ရပေမည်။ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော် ရှိ နာမည်ပျက်၍ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်း ရပေဦးတော့မည်။

ကန်ပေါင်ပေါ်တွင်စု၍ အရက် သောက်လေ့ရှိသူများကို မသင်္ကာမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနိုင်သည်။ ဖြေရှင်းချက် ခိုင်လုံစွာ မပေးနိုင်လျှင် ဒုက္ခရောက်နိုင် သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း နီတွတ်အတွက် စိတ်မော့၍သွားမိရပေ သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မစန်းသွယ်က ခန့် သံဖြင့်...

“ကဲ...ကိုလိုက်မောင် ရှင် သူငယ်ချင်း နီတွတ်ဘက်ကနေ ဘာတွေ များ ကာကွယ်ပေးချင်သေးလို့လဲ”

“ငါ ဒီကောင်ကို ကန်ပေါ်တက် အရက်သောက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်

ထန် ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ သူမဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့ မိရင်တော့ သူမိုက်ပြစ်နဲ့ သူခံရမှာပဲ။ လူတွေက ဒီကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ထင်ရာ မြင်ရာပြောနေကြတာပဲ။ သက်ဆိုင်ရာက ဖော်ထုတ် ဖြေရှင်းလိုက်ရင် အဖြေမှန် သိလာရမှာပဲ”

“တောက်...လူယုတ်မာတွေ ယုတ်မာ၊ ရက်စက်၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်ကြ တာ။ မုဒိမ်း၊ လူသတ်၊ ပစ္စည်းယူ။ လူ မဆန်တဲ့ဟာတွေ...”

မစန်းသွယ်က ရွံရှာစွာ ပြော လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ကော်ဖီတစ် ခွက် ဖျော်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှမူ မစန်းသွယ် ပြောပြ သည့် အကြောင်းများကို ဆက်စပ်တွေး တော စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲ၌ မအီမလည် ဖြင့် ခံစားနေမိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မစန်းသွယ် ယူ လာပေးသော ကော်ဖီကို သောက်ရင်းမှ

“လူသူ ရှင်းလင်းပြတ်လတ်တဲ့ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်မျိုးဟာ မကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ဖို့ အလိုလိုအားပေး နေသလိုမျိုးဖြစ်တတ်တယ်။ ရမ္မက်ဆန့် ဖြစ်နေတဲ့ ကာမဘီလူး လူယုတ်မာတွေက

နေရာတိုင်းမှာ အသင့်ရှိနေတတ်ကြတယ်။ လူတွေမှာလည်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်ထိန်းမှုတွေ ခေါင်းပါးလာကြတယ်။ ဘယ်သူ့သေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးထားလာကြတယ်။

“အင်း...ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံခြုံစိတ်ချနိုင်မှုရှိဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား။”

“ဟုတ်တယ်...မစန်းသွယ်။ မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်သောအခါမှ လုံးဝဥသပ် လုံခြုံစိတ်ချရတယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ မိန်းမသားတွေရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ အမြဲလိုလို ကျားချောင်း ချောင်းနေတဲ့ အချောင်သမားတွေ၊ အခွင့်အရေးယူမယ့် အလစ်သမား၊ လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ ကလေးကချေတွေ အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေတတ်ကြတယ်။ ကာမဘီလူး လူယုတ်မာတွေလည်း အများကြီး ရှိနေကြတယ်။ မိန်းမသားဖြစ်ရတဲ့အတွက် အမြဲမပြတ် သတိရှိနေဖို့လိုတယ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ငယ်သည်

ဖြစ်စေ၊ ကြီးသည်ဖြစ်စေ လုံးဝစိတ်မချရဘူး။ မသမာသူတွေ၊ အချောင်သမားတွေ၊ ကာမဘီလူး တဏှာမှဆိုးတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို အမြဲသတိထားတတ်ရမယ်။ သတိလစ်လိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ အထူးသတိထား ဆင်ခြင်ပြီး နေထိုင်နိုင်မှ တန်ဖိုးကျလိမ့်မယ်။ အခုခေတ်ကာလမှာ လူယုတ်မာ၊ အချောင်သမားတွေ သိပ်ပေါ်တယ်။ နမသားချင်း ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်တဲ့ လူတွေ၊ ရိုင်းစိုင်း ယုတ်မာ၊ ရက်စက်၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ လူတွေ နေရာတိုင်း လိုလိုမှာရှိနေတတ်တာကို အမြဲသတိထားဖို့ လိုအပ်တယ်။”

“ရှင်ပြောသလိုဆိုရင် မိန်းမသားဖြစ်ရတဲ့ဘဝဟာ မလွယ်ပါလား။ နေရာတောင် မရှိတော့ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်။ မိန်းမသားတွေရဲ့ ဘဝဆိုတာ စိုးရိမ်စရာတွေနဲ့ အမြဲပြည့်နေလေ့ရှိတယ်။ အခု ကြည့်လေ။ ကန်အနောက်ဘက်ခြမ်း လူသေမှုမှာ သေသူမိန်းမဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အရှက်ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းချိုင့်လာဖို့တယ်။ အပြန်မှာ ကန်ပေါင်ပေါ်က ဖြတ်

ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ကန်ပေါ်ကို တက်လာတယ်။ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ အချောင်သမား၊ လူယုတ်မာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူသိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကန်ပေါင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း တက်လာတဲ့ အချိန်ကလည်း မနက်အစောကြီးဖြစ်လို့ လူပြတ်နေတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမိန်းမရဲ့ ပုံစံကလည်း အကြောင်ကြောင်၊ မအူမလည်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူ့မှာဆွဲကြီးနဲ့ နားကပ်ပါနေတာဖြစ်လို့မို့ သူကိုယ်သူ သတ်သလို ဖြစ်သွားတာပါ။ အဓိကကတော့ လူစိတ်မရှိတဲ့ လူယုတ်မာတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားရတာပါ။”

မစန်းသွယ်က ခပ်ညည်ညည်းလေသံဖြင့်...

“အင်း...လူတွေမှာ လူစိတ်မရှိကြတော့ဘူး။ လူကျင့်ဝတ်ဆိုတာလည်း နားမလည်ကြတော့ဘူး။ အပြီးကျက် အပြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစား ဖြစ်ကုန်ကြပြန်။ မတွေ့ပုံစံရာပါဘဲ ရှင်၊ ရှင်ပြောပြမှ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဟိုသွား၊ ဒီသွား သွားရမှာတောင် တွေးပြီး ကြောက်လာပါပြီ။”

ကျွန်ုပ်တို့ ဖြည့်စွက်ပြောဆို လိုက်သည်။

“ပညာ၊ အသိဉာဏ်မရှိ၊ စိတ် ဓာတ်ညံ့ဖျင်းတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ မလုပ် သင့်၊ မလုပ်ထိုက်တာတွေကို လုပ်ကြ တော့ မလိုလားအပ်တဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာ ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမသားတွေ အနေနဲ့ သွားသတိ၊ လာသတိ၊ စားသတိ မပြတ်ရှိကြဖို့ လိုတယ်။ အယုမလွယ် ကြဖို့လည်း ပိုပြီးလိုအပ်တယ်။ လူယုတ် မာ၊ အချောင်သမားတွေ နေရာအနှံ့မှာ ကျားချောင်းသလို စောင့်နေကြတယ်ဆို တာ စိတ်ထဲမှာ အမြဲမပြတ် သတိရှိကြ ဖို့ လိုအပ်တယ်”

မစန်းသွယ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“အင်း...မိန်းမသားတွေရဲ့ ဘဝ ဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ လုံခြုံစိတ်ချရမှု မရှိပါလား။ လူတွေ၊ လူတွေ...ကြောက် စရာအလွန်ကောင်းတဲ့ လူတွေပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ လူတွေ ဒီအထိ အကျင့်သိက္ခာပျက်၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီး လာကြတယ်ဆိုရင်တော့ ဇာတ်တူသား စားတဲ့ ဟင်္သာကိုးသောင်းအဖြစ်မျိုးလို

ပျက်စီး ဆုံးရှုံး ဒုက္ခရောက်ကြမှာ သေချာတယ်။ အခြေခံ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ပျက်စီးပြိုလဲလာရင် လူ့လောကဘဝ အခြေအနေတွေပါ ပြောင်းလဲ၊ ပြိုကွဲ ပျက်စီးလာလိမ့်မယ်။ ဒီအချက်ဟာ လူသားမျိုးနွယ်အတွက် အလွန်ကြီးမား တဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်လာပြီး ဆုတ်ကပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်လာကြရလိမ့်မယ်”

“ရင် ပြောလိုက်ရင်တော့ သက်သာစရာ ကောင်းကွက်တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး”

“နောက်တစ်ချက် ကျွန်သေး တယ်။ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်ရဲချစ်သူ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေကြတဲ့အခါမျိုးမှာ အထူးသတိထားစရာ အချက်တစ်ချက် ကျန်တယ်”

“ဘယ်လို အချက်မျိုးလဲ ဟင်”

“သမီးရည်းစား ချစ်သူနှစ်ယောက် ချိန်းတွေတဲ့အခါမှာ မိန်းကလေးက အဖော်မိန်းမလေးခေါ်လာရင် ဘာပြဿနာ မှ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေး က အဖော်သူငယ်ချင်း ယောက်ျား တစ် ယောက်၊ နှစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်ဆို ရင်တော့ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ

ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ အထူးသတိထား ဆင်ခြင်ကြဖို့ လိုအပ်တယ်”

မစန်းသွယ်က နာရီကို မော့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကျုပ်ဈေးသွားတော့ မယ်။ ရှင်ပြောစရာ ကျန်သေးရင်လည်း နောက်မှပဲ ဆက်ပြောပေတော့”

မစန်းသွယ်သည် ဆွဲခြင်ဆွဲ လျက် ဈေးသို့ ထွက်သွားလေသည်။ နောက်ထပ် ကြားသိရသော အချက် အလက်များမှာ အနောက်ဘက်ကန် ပေါင်ပေါ် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံများ ဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးမိန့်ခံရော အတွက် သက်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့မှ အမှုတပြင်း လိုက်လံ ရှာဖွေစုံစမ်းလျက် ရှိသည်။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေး၍လွတ်နိုး ထုံးစံမရှိပါချေ။

တရားခံများကို အနှောင့်အယှက် ရှာဖွေ စုံစမ်း ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည် ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လေးနက်စွာ ထုံ ကြည့်မိလေတော့သည်။

သိုက်မင်းအောင်

ဟိုင်းကြီးအမှတ်တရ

ပေတူး၏ ကာလ်စား

မေတူး

(၁)

“ဖြစ်ပုံမလားကွာ...တော်ကြာ
တို့လုပ်တာသိသွားရင်
မလွယ်ဘူးနော်...ပေတူး”
ဖိုးထိန် ကျုပ်ကို ခိုးရိမ်တကြီး
လေသံနဲ့ ပြောတယ်။
“မင်း...ငါ့ကို မယုံဘူးလား
ဖိုးထိန်”
“ယုံပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဟို
ဟို”
“မင်းကြောက်နေရင် မလိုက်နဲ့
ကွာ။ ငါ့ဖာသာ ငါတစ်ယောက်တည်း
သွားမယ်။ တောက်...ငါ့ကြောက်နဲ့
လာတွေ့နေတယ် ထို့”
“ဟာ...ပေတူး”
ကျုပ် ဒေါသတကြီးပြောပြီး
ထွက်လာခဲ့တော့လည်း ဖိုးထိန်မနေသာ
ပြန်ဘူး။ ကျုပ်နာမည် အော်ခေါ်ရင်း
လက်တစ်ဖက်က ပြေနေတဲ့ ပုဆိုးစကို
စွန်တောင်ဆွဲပြီး ထလိုက်လာတယ်။
ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်
ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်ခင်လဲဆိုတာကို
အခုလည်း ကြည့်ဦး။ ကျုပ်ပြောတဲ့

အကြံကို ဒီကောင် လက်မခံတာမဟုတ်
ဘူး။ လက်ခံတယ်။ ကြောက်လို့သာ
ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေတာ။
ဒီကောင် ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်မယ်
ဆိုလည်း ဖြစ်ချင်စရာပဲလေ။ အခုတစ်ခါ
ကျုပ်ကြုံလိုက်တဲ့ကိစ္စက ကျုပ်တို့ရွာ
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဦးသူရအောင်နဲ့ ပတ်သက်နေ
တာကိုး။
ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်
လား။
ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တကယ်
မသိလို့မေးတာလား။ ရွံ့မေးနေတာလား။
အေးလေ...ထားပါတော့ဗျာ
ထားပါတော့...။
ကျုပ်နဲ့ ဦးဦးသူရအောင်နဲ့
ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုဗျာ။
ဦးဦးသူရအောင်မှာ မဉ္ဇူဆိုတဲ့
တူမတစ်ယောက်ရှိတာတော့ ခင်ဗျား
သိမှာပေါ့။ အေးလေဗျာ...အသားဖြူဖြူ
လုံးလုံး လုံးလုံးနဲ့ မျက်လုံးမျက်ဖန်လေး
တွေလေ။
ပြောရရင်တော့ ငယ်သာငယ်
တာ မဉ္ဇူကလည်း ရွာထဲက ဟိုအပျိုမ
ကြီးတွေလေ။ နင်းအိကျော်တို့ သင်း

သင်းဆွေတို့ထက်တောင်သာသေး။
အေးဗျာ...လုံးကြီးပေါက်လှမှ
တကယ်လုံးကြီးပေါက်လှ။ ကျုပ်ကလည်း
လူသာနံပိန် နာမည်ပေတူး။ ကြိုက်တာ
တော့ အဲဒီလိုမျိုးပဲဗျာ။ (တောက်...ပြော
ရင်းနဲ့တောင် မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်
တယ်)
အဲဒီတော့ဗျာ...အဲဒါမျိုးဖြစ်တဲ့
မဉ္ဇူကို ကျုပ်ကကြိုက်တော့ စာလိုက်
ပေးမိတာပေါ့။ ပထမအကြိမ် ယူသွား
တယ်ဗျာ။ အဲ...ဇုတ်ယ ယူပြန်တာပဲ။
တတိယ...အဟဲ ယူပြန်ရော။ ကျုပ်စာ
ပေးတာ သုံးကြိမ်၊ သုံးကြိမ်စလုံးယူ
တယ်။ အဖြေကသာ ဘာမှန်းမသိရတာ။
ပေးသမျှစာတွေယူ အဖြေက
တော့ ဘာမှန်းမသိရတာနဲ့ ကျုပ် သူ့ကို
မေးကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး သူလာနေ
ကြအချိန် သူလာနေကြလမ်းက စောင့်
နေလိုက်တယ်။
သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျုပ်ကော
ပေးထားတဲ့ဖက်က ခြေသံကြားတာနဲ့
ကျုပ် မှင်သေသေနဲ့ လက်ပိုက်လိုက်ပြီး
“အစ္စလီ” သီချင်းကို ဟဲပစ်လိုက်တယ်။
အေးဗျာ...ဟုတ်တယ်။

ကို ကြိုက်တာနဲ့ “အခွေလီ” ဟဲတာ
ဘာမှမဆိုင်သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ
ကျုပ်မသိဘူး။ ဟဲချင်လို့ကို ဟဲလိုက်
တာ။

ကျုပ် . . . ဟဲကောင်းတုန်းရို
သေးတယ်။ ကျုပ် ပန်းကို လာပုတ်
တယ်။ ကျုပ်လည်း ပုတ်တဲ့လက်ကို
ဖယ်ချပြီး မျက်နှာလှည့်လိုက်တော့။
တောက် . . . လားလားဗျာ။ ဘယ်လိုမှ
လခိုင်းမကပ်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ရပ်နေတဲ့
မဉ္ဇူဦးလေး။ ဦးဖြိုးသူရအောင် ဖြစ်နေ
တယ်ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလည်း ဒီရွာ
သားပဲ။ ကျုပ်အကြောင်းသိမှာပေါ့။ ကျုပ်
သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်ဆိုတာကို။
ကျုပ် ဟန်မပျက် မျက်နှာတည်လိုက်
ပြီး...

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘယ်သွားမလို့
လဲ”

“အေး... ပေတူးရေ၊ ဘယ်မှ
မသွားဘူးကွ။ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ကျုပ်ကို... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ
ဗျ”

ကျုပ် တအံ့တသြဗြဗ်ပြီးမေး

တော့...

“အေး... ကွာ။ မင်းနဲ့ ငါတို့မ
လေးရဲအကြောင်း...”

သူ့စကားမဆုံးသေးဘူး။ ဘာ
ဆက်ပြောလဲ ကျုပ်မသိဘူး။ ဘာပဲပြော
ပြော ကျုပ်နဲ့ မဉ္ဇူကိစ္စဆိုတော့ ကျုပ်၊
လေးသံလေးလေး။ မျက်နှာလေး သေ
ပစ်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ
ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အေး... လူငယ်တွေ ကိစ္စ
ဆိုတော့လည်း ဝင်မပြောချင်ဘူးကွာ။

ဒါပေမဲ့ရယ်လို့ တစ်ရွာလုံးက
ကာလသားတွေ ဝိုင်းကြိုက်နေတဲ့ကြား
က မင်းက သတ္တိရှိရှိနဲ့ ငါ့လို ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ရဲ့ တူမကို စာပေးရဲသေးတယ် ချီးကျူး
ရောပဲ”

“အဟဲ... ဒါကတော့ အချစ်
တွေ မအောင်နိုင်တော့လို့ ယိုချလိုက်
တာပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟောကောင်... မင်း ငါတို့မကို
ဘာနဲ့နှိုင်းလိုက်တာလဲ”

“အဲ... ကန်တော့။ ကန်တော့
ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ကျုပ်၊ လက်အုပ်ကလေးချီ
ကပျာကယာ တောင်းပန်တော့ သူက
လက်ကာပြုပြီး...

“ရှိပါစေကွာ... ရပါတယ်”

အဲမယ်... ပြောရင် ခင်ဗျား
ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို
ခွင့်လွှတ်ပေးနေလိုက်ပုံများဗျာ။ တကယ်
ကျုပ်၊ ဒီရွာမှာနေတာ အနှစ်၊ နှစ်ဆယ်
ကျော်ပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကျုပ်ကို အခုလို
သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ဆက်ဆံတာ
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ အဲဒါနဲ့...

“အဲဒီတော့ မင်းကို ငါ ထန်း
ရည်နဲ့ ဂုဏ်ပြုချင်လို့ကွာ။ အဲဒါ အခု
ကိုမြင့်နီတို့ တဲသွားကြမယ်”

“ဗျာ...”

တကယ်ပါဗျာ။ ကျုပ်၊ ဒီတစ်
ခွန်းပဲ တအံ့တသြဗြဗ်ပြီး သူ့နောက်
ကို ပါသွားပါလေရော။

ဟာ... ခင်ဗျားကလည်း ဦးမြင့်
နီတဲ ရောက်ပြန်တော့လည်း ရယ်မုရယ်၊
အမြည်ဆို အဲသားကြော်၊ ကြွက်ကြော်၊
ငှက်ကင်။ ဟာဗျာ... ရွာလယ်ပိုင်းက
ဟို သူဌေးသား ဖြတ်လွှင့်ဝင်း သောက်
တာတောင် ကျုပ်လောက် အမြည်းစုံစုံ

နဲ့ သောက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။

“ကဲ . . . သောက်စားကွာ။
ပေတူး အားရပါးရပေါ့။

မင်းရဲ့ သတ္တိကို ဂုဏ်ပြုတာ
နော်”

ကဲ...ကျုပ်ဘာပြောရဦးမှာလဲ။
ခွင့်ပြုချက်ရပြီဆိုတော့ ကျုပ်ဗျာ စား
လိုက်၊ သောက်လိုက်တာ ဘယ်အချိန်
မှောက်သွားလဲတောင် မသိဘူး”

စားလို့သောက်လို့ကလည်း
ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ တကယ် ကျုပ်
ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိလိုက်တာ။ အဲ
သိလိုက်ရတော့ ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေ
လဲ ခင်ဗျားသိလား။ အေး...ထိပ်တုံးထဲ
မှာဗျာ...ထိပ်တုံးထဲမှာ...။

တောက် . . . ဘယ်လောက်
မိုက်ရိုင်းသလဲလို့ ကြည့်ဦး။ ထိပ်တုံး
ခတ်ထားရုံတင် အားမရသေးဘူးဗျာ။

ရွာရှိ ကာလသားအကုန်လုံး
ကို မဉ္ဇူရေမှာ စုခေါ် ကျုပ်ကို အလယ်
မှာထား။ ပြီးတော့...

“အခု ကာလသားတွေကို
ကျုပ် စုခေါ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စတော့ ကျုပ်
တူမ မဉ္ဇူကို စာလိုက်ပေး အဲဒါ အပြင်

ကိုမြင့်နီတဲမှာ ထန်းရည်မူးပြီး
ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ရမ်းကားတဲ့ ပေတူးကို
အပြစ်ဘယ်လိုပေးတယ်ဆိုတာကို သိ
စေချင်လို့ပဲ”

ပြောတာကိုလည်း ကြည့်ဦး
ဗျာ။ ကျုပ်သူတိုက်တဲ့ ထန်းရည်နဲ့
အခြည်းကိုစားတာလေ။ မူးပြီး အိပ်ပျော်
သွားတာ။ ကျုပ် ဘာမှန်းတောင်သိလိုက်
တာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့...ပြောတာ
ကိုကြည့်ဦး။

“မဟုတ်ဘူးလေ . . . ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီး”

“ပေတူး...မင်းဘာမှမပြောနဲ့
တော့”

ကျုပ်စကားမဆုံးသေးဘူးဗျာ။
ခြံတ်ပြောပစ်လိုက်တယ်။

“အဲဒီတော့ကာ...ကဲ တူမ
ကြီး ဒီကောင်လို ထန်းရည်မူး အလုပ်မဲ့
အကိုင်မဲ့ကောင်ကို ကြိုက်သလား”

တောက်...ခေါင်းခါပြတယ်
ဗျာ။ ကျုပ်စာလိုက်ပေးတုန်းက ပြုံးပြုံး
ပြုံးပြုံးနဲ့ ယူသွားပြီးတော့ အခုကျတော့
ခေါင်းခါပြတယ်ဗျာ။ ဘယ်လောက်ရင်နာ
ဖို့ ကောင်းသလဲ။

“ကဲ...တူမကြီးလည်း မောင်
ပေတူးရေ။ မင်းကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။
အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ငါတူမကို
နှောင့်ယှက်မှု၊ ထန်းရည်မူးပြီး ရမ်းကား
မှု၊ နှစ်မူပေါင်းပြီး မင်းကို ထိပ်တုံးတစ်
ပတ် ခတ်ထားလိုက်ပြီကွာ”

ကဲ...ကောင်းရော။ ကျုပ်ကို
သက်သက်မဲ့ ပညာပေးတာ။ တချို့
ကာလသားတွေဆို ကျုပ်ကို သနားပြီး
မျက်နှာဖိုးလေးတွေကို သေလို့။ ဖိုးထိန်
လား...ဖိုးထိန်ဆို မျက်နှာကလေးဝိုင်း
ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝ မဖြစ်
နိုင်ဘူး”

လို့ အော်သေးဗျာ။ ကံကောင်း
လို့သာ ကျုပ် နောက်မလိုက်ရတာ။

ကဲ...အခုတော့ ခင်ဗျားရှင်း
ပြီမလား။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဒီအကြံ
ကို ကျုပ်ကြံတာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ပဲဗျာ။
သူအာဏာရှိလို့ လုပ်တာကို ငြိမ်ခံနေ
ရင် ကျုပ်ညံ့ရာကျသွားမှာပေါ့။

x x x

ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်း
ခေါက်နေပြီ။ ကျုပ်နဲ့ ဖိုးထိန် တစ်ရော့မှ
မအိပ်ရသေးဘူး။ ညဦးကတည်းက အိပ်
မလို့ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မနက်အုန်းမောင်း
ခေါက်ချိန် မနီးမှာစိုးတာနဲ့ပဲ မအိပ်ကြ
တော့တာ။

မဟုတ်ရင် ဦးဖြိုးသူရအောင်
သောင်မှာ လမ်းလျှောက်တာကို မှီမှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲ...ဟုတ်တယ်။ ပြော
ရဦးမယ်။

ထူးထူးခြားခြားဗျ။ ကျုပ်တို့
ဒီဟိုင်းကြီးကျွန်း စံပြတစ်ရွာလုံးမှာ
မနက်ငါးနာရီခွဲကို ကျန်းမာရေးဆိုပြီး
သောင်မှာလမ်းလျှောက်တာ သူတစ်
ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့သူ ဘယ်သူ
မှမရှိဘူး။

ဟိုဗျာ...ပြောရရင် တစ်ရွာ
လုံး အားကိုးတဲ့ ရွာတောင်ဖျားက ဗိဇ္ဇော
ဆရာကြီး ဦးစိုးပိုင်တောင် မလျှောက်
ဘူး။

ကဲ...အခုတော့ ဘာတတ်
နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ ကျုပ်ကြံတဲ့ အကွက်
ထဲ ဝင်လာပြီပေါ့။ ဟင်း...ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ရယ်၊ တွေ့ပြီပေါ့ ပေတူးရဲ့အစွမ်းကို။

“မြန်မြန်လာကွ...ဖိုးထိန်ရ”
“လာနေပါတယ်ဟ...ငါ့လခွီး
မှပဲ။ မင်းကလည်း အလျင်လိုနေလိုက်
တာ”

ကျုပ်နဲ့ဖိုးထိန် ပြောရင်းဆို
ရင်းနဲ့ပဲ သောင်စပ်ရောက်လာပါရော။
သောင်ရောက်ဆို ဖိုးထိန်က နေရာ
အတွက် အကွက်ကောင်းကိုရှာတယ်။

ကျုပ်က လူသူလေးပါးကြည့်တယ်။
ခဏကြာတော့ ကျုပ်ကို ဆပ်သွားဖူး
ချဲ့အောက်က ဖိုးထိန်လှမ်းခေါ်တယ်။

ကျုပ် လူသူလေးပါးကို စေ့စေ့
ငုငု တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဒီကောင်
ဆို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

“ဒီနေရာ ကောင်းတယ်ကွ
ပေတူး”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ရော
ငါ့ပုဆိုးယူထား”

ကျုပ် ဒီကောင်စကားကို
ထောက်ခံလိုက်ပြီး ဝတ်ထားတဲ့ပုဆိုးကို
ချွတ်ပေးလို့ ရေစပ်ကိုယ်လုံးတီးလေး
ကျုပ် ပြေးဆင်းလိုက်တယ်။

ရေအစပ်ရောက်တော့ ကျုပ်
ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုကားပြီး သောင်
ပေါ်ကို ပြားပြားချလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပါ ထောက်
လိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ ထောက်ထားတဲ့
လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ သောင်ခြေကိုယက်
လို့ ဖင်တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ဖိုးထိန်ရှိတဲ့
ဆပ်သွားဖူး ချဲ့အောက်အထိ ရွှေ့သွား
လိုက်တယ်။ (အခဲရတော့ တော်တော်
ခက်တာဗျာ)

ဖိုးထိန်ရှိတဲ့ နေရာရောက်တော့
ကျုပ်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ယက်ပြီး ကျင်းတူး
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကျင်းထဲကို
အခင်းကြီးသွားလိုက်တယ်။ ကျုပ် ကိစ္စ
ဝိစ္စတွေပြီးတော့ သဲတွေကို လက်နဲ့
အသာယက်ပြီး ကျင်းကို ပြန်ဖို့လိုလာတဲ့
ပုံစံအတိုင်း ရေအစပ်ကို ပြန်ဆင်းသွား
လိုက်တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို ရေထဲမှာ
ပဲ သန်စင်လိုက်ပြီး အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကခွာလို့ ဖိုးထိန်ဆိုပြန်သွားပြီး ဆပ်
သွားဖူးချဲ့အောက် ဝပ်နေလိုက်တယ်။

အဲ...ကျုပ်တို့ပြီးလို့မှ သိပ်

မကြာပါဘူးဗျာ။

တုတ်ကောက်ကလေး ထောက်
ကာ၊ ထောက်ကာနဲ့ ဦးဖြိုးသူရအောင်
လာပါလေရော...။

အဟဲ့... ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း
နဲ့ပဲ ကျွန်တို့အနား ရောက်လာပြီလေ။
“ဟာ... ပွတာပဲ။ လိပ်ရင်
ဘတ်ရာကြီးပါလား။ ကော်တာပဲဟာ။
ဘယ်သူမှမတွေ့သေးဘူး”

ဦးဖြိုးသူရအောင်ပြောရင်း ကျွန်
လုပ်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း
တုတ်ကောက်နဲ့ တစ်စွပ်ထောက်လို့
လာလေရောဗျို့။

(“အဲ... တစ်ခုဖြစ်ပြောရဦး
မယ်။ ဦးဖြိုးသူရအောင်က လိပ်ဥသိပ်
ကြိုက်တာဗျ။)

သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်လုပ်
ထားတဲ့ ကျင်းနားရောက်လာပြီး တစ်စွပ်
စွပ်လိုက်ထိုးနေလိုက်တာ နောက်ဆုံး
“စွပ်” ခနဲဆို ကျင်းထဲကို ထောက်မိ
ရောဗျို့။

“ဟိုက်... ကျင်းစမ်းမိပြီဟ”

ဦးဖြိုးသူရအောင် ခပ်တိုးတိုး
ပြောပြီး တုတ်ကောက်ကို ဖြည့်ဖြည်း

ချင်း ဆွဲနှုတ်လို့ တုတ်အဖျားမှာ ကပ်
ပါလာတဲ့ အစွန်းအစတွေကို တယု
တယသယ်ယူရင်း နှစ်ခေါင်းဝကိုကပ်ပြီး
အားပါးတရ နှင်းလိုက်တဲ့အခါမှာတော့

“ဟား... တောက် ဘယ်ခွေးမ
သားတွေက လိပ်ကျင်းထဲ ချေးယိုသွား
တာလဲကွ။ တောက်... ငါ့လခွီးကွာ”

ဒေါသတကြီးပြောဆိုပြီး လက်
ဆေးဖို့ ရေစပ်ကိုအဆင်းမှာ သူ့ရှေ့ရှိနေ
တဲ့ ကျောက်တုံးကို...

“ငါ့အရှေ့မှာ ဒီလိပ်မစုတ်က
ဘာလုပ်နေလဲ” ပြောပြီး အားပါးတရ
လွှဲပြီးကန်လိုက်ရော...

“ဒုတ်...”

“အား... အမလေး ကျိုးပါပြီ
ဟ”

အော်ပြီး ဦးဖြိုးသူရအောင်
ရေစပ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အခုလို
ဦးဖြိုးသူရအောင် ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်
ပြီး ကျွန်နဲ့ ဖိုးထိန်လည်း ရယ်ချင်တဲ့
စိတ်ကိုထိန်းပြီး ဆပ်သွားဖူးချုံအောက်
က ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

x x x

(၃)

“ပေတူး... ပေတူးကောင်
ပေတူး”

ညက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တဲ့ အရှိန်
တွေကြောင့် ကျွန်အိမ်ရောက်ကာတည်း
က အိပ်နေလိုက်တာ ဖိုးထိန်လာနှိုးမှပဲ
နှိုးတော့တယ်။ ကျွန် မှောက်အိပ်နေတဲ့
အတိုင်းကပဲ။

“ဘာလဲကွာ... ဒီမှာ ငါ့အိပ်
နေတာ။ မင်းပြန်မအိပ်ဘူးလား” ဖိုးထိန်
ကို ကျွန် ငေါက်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ထဦးကွ”

“နင့်အမေကလွှားတဲ့ ငါဘယ်
လိုလုပ်ထရမှာလဲ။ ဒီမှာ အကုန်လုံး
စုတ်ပြတ်သတ်နေတာကို”

“အေး... မင်းလိုပဲ။ ဦးဖြိုးသူရ
အောင်ကြီးလည်း ခြေတစ်ဖက်ရောင်
ကိုင်ပြီး ထောက်လို့မရလို့ အခု ဆေး
ခန်းသွားဖို့ လုပ်နေကြတယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်”

ကျွန် ဝမ်းသာအားရပြောပြီး
ပက်လက်လည်း လှန်လိုက်ရော...

“အား...”

နာလိုက်တာဗျာ။ ကင်ပိတောင်

ခုလုံး စုတ်ပြနေတော့ ဘယ်လိုမှမခံနိုင် တယ်။ ဦးပြီးသူရအောင်ကို ကလဲ့စား (ဟိုင်းကြီးကျွန်းစပ်ပြကျေးရွာတွင်ရှိသော
ဘူ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိလား။ ကျုပ် ချေနိုင်တာကိုပဲ ကျုပ်ပျော်တယ်ဗျာ။ သူငယ်ချင်းများကို သတိရစွာဖြင့်...)
ဘယ်လောက်နာနာ ပျော်တယ်ဗျာ။ ပျော်

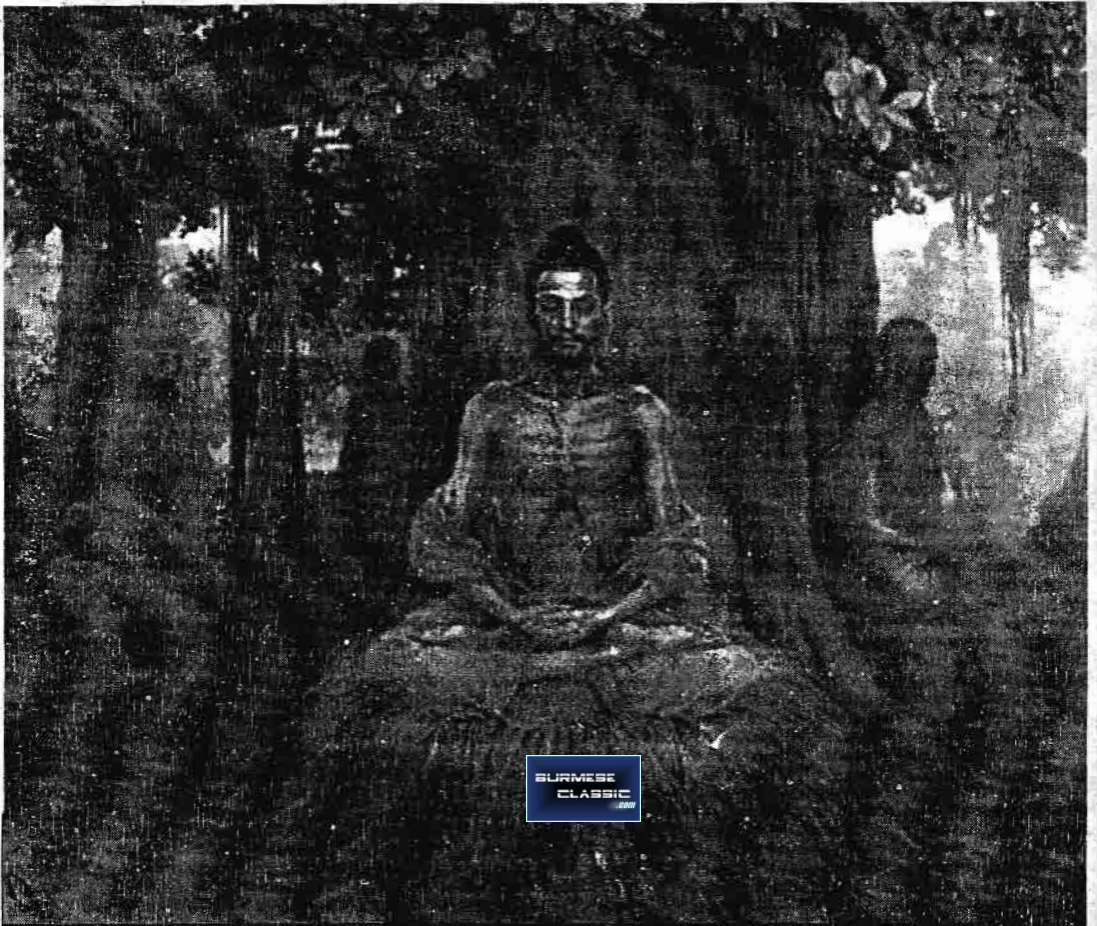
ရယ်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ။

ပေတူး

ဟင်... အ...အ ဟုတ်ပါဘူး
ရွှေဆံထိုး

BURMESE
CLASSIC

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုဂံပြည်နယ်

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

၂၀၂၃-၂၀၂၂ ခုနေ့ နံနက်စာ
မပြီး ၆ နာရီခန့်တွင် မိဂဒါဝန် မြန်မာ
ကျောင်းမှတစ်ဆင့် အာဂရာမြို့သို့ ထွက်
ခွာခဲ့ကြပြန်သည်။ မိဂဒါဝန်မြန်မာကျောင်းနှင့်
အာဂရာမြို့သည် အလွန်ဝေးကွာလှသည်
ဟု သိခဲ့ရသော်လည်း ရောက်လုနီးနှင့်
မျှော်ကံကား စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သဖြင့် အလွန်
ပင်ပန်းလှသည်။

အိန္ဒိယပြည်၏ ရာသီဥတုသည်
မပူလွန်း။ မအေးလွန်းသော အချိန်ဖြစ်
တာကြောင့် တော်သေးသည်။ မြန်မာ
ပြည်မှ ဘုရားဖူး သွားလိုသူများအတွက်
၃ လပိုင်းနှင့် ၄လပိုင်း ရာသီဥတုသည်
အလွန်ကောင်းသော ရာသီဥတုဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် ကားပေါ်တွင်
လိုက်ပါလာသော (ဂိုက်ဆရာ) ကိုသိန်းစိန်
နှင့် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ရာ ကိုသိန်းစိန်က
အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် လူဦးရေ သိန်း (၃၀)
ရှိမှဖြူဟုသတ်ကြောင်းနှင့် ဗာရာဏသီ
နှင့် အာဂရာသည် မိုင်အားဖြင့် (၄၂၀)
ခန့်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရကြောင်း ပြောပြ
လေသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ စီးနင်းလိုက်
ပါလာသော ကားကြီးနှစ်စီးသည် နေ့လယ်

(၁၁) နာရီခန့်အချိန်တွင် လမ်းမပေါ်၏
ဘေးတွင်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ရံရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်မှာပဲ နေ့
လယ်စာ စားသောက်ကြသည်။ စား
သောက်ပြီးကြသည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့တွင်
ရောင်းချနေကြသော သပွန်သီး၊ လိမ္မော်
သီးဆိုင်များကို ဈေးနှုန်းများမေးကြည့်
ရာ။

လိမ္မော်သီးတစ်လီကို ရှပ်းငွေ
(၁၀၀) ကျပ် သပွန်သီးတစ်ကီလို ရှပ်း
ငွေ (၇၀) ကျပ်ဟု ပြောပြပါသည်။

ဈေးရောင်းသူများမှာ ကုလားမ
များပင် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာစကားကို
အနည်းငယ် ပြောပြတတ်သူများဖြစ်၍
ဈေးနှုန်းမေးကြည့်ရာတွင် အဆင်ပြေလှ
သည်။

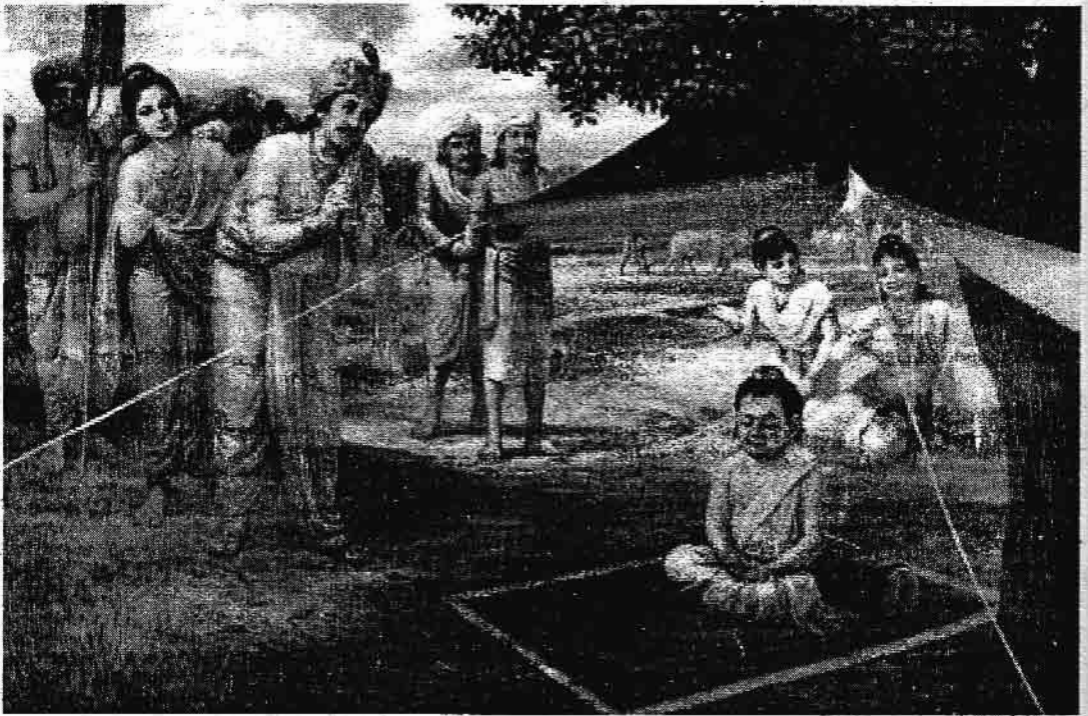
စားသောက်ဆိုင်နေရာမှ ထွက်
ခွာခဲ့ကြပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာဂရာမြို့
အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ကား
လမ်းပေါ်တွင် သုံးဆီးကားဆိုင်ကယ်ကား
ကြီး ကားငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် ရှပ်ထွေး
စပြုလာလေသည်။ မြို့ထဲသို့ ရောက်လာ
သည်နှင့် ခေတ်မီအဆောက်အအုံကြီး

များ အရောင်းဆိုင်ကြီးများစွာဖြင့် ယန္တရား
မြို့ကြီးကဲ့သို့ အလွန်ပင်စည်ကားလှသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် တည်းခို
ကြမည့် ဟိုတယ်သို့ ည ၈ နာရီခွဲတွင်
ရောက်ရှိကြပါသည်။ တစ်နေ့ကုန် ကား
စီးလိုက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းလျက် တစ်ည
လုံး အိပ်မောကျကာ မနက်မိုးလင်းမှ
ဖူးတော့သည်။ ၂၀၂၃-၂၀၂၂ ခုနေ့ နံနက်
စာအဖြစ်၎င်း ဟိုတယ်မှာပဲ အာလူးထပ်
တရနှင့် လက်ဖက်ရည်များ သုံးဆောင်
ကြပြီး ဟိုတယ်အနီးရှိ ဈေးဆိုင်များကို
လေ့လာကြည့်ရာ ကြေးကိုသွန်းသောင်း
ထုထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နှင့် ဆင်
ရုပ်၊ ခြူးရုပ်စသည့် ရုပ်ထုများကို ရောင်း
ချသောဆိုင်ကို လေ့လာပြီး အမှတ်တရ
ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူခဲ့သည်။

၎င်းရုပ်ငဉ်များသည် လက်ရာ
ပြောင်မြောက်သဖြင့် ကြည့်လိုအလွန်
ကောင်းမွန်လှသည်။ ကြေးသွန်းရုပ်တုများ
ရောင်းချသောဆိုင်ကို လေ့လာပြီးသည်နှင့်
ကားပေါ်သို့ တက်ကာနေရာယူပြီး ဆက်
လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ ယမုံနာမြစ်ကမ်း
နံဘေးတွင် စကျင်ကျောက်များအပေါ်၌
ပန်းမွယ်ပန်းခက်များ ပုံဖော်တည်ဆောက်

ထားသည် တာချီမဟာ အဆောက်အဦးကို ရောက်ရှိကြသည်။

ထိုတာချီမဟာ အဆောက်အဦးကြီးကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၄၀၀) ခန့်က ယမုံနာမြစ်ကမ်းတွင် ဖွတ်ဆလင်ဘုရင် ရှားဂျာဟန်က မိဖုရားအတွက် ဂူစိမာန်အဖြစ် တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယမုံနာမြစ်သည် ဥတ္တရမထရာမြို့၌ ထင်ရှားပြီး ဟိမဝန္တာ ယမုံနာတွင် တောင်မှထွက်၍ အီလဟမာန်မြို့၌ ဂါးမြစ်နှင့်ဆုံ၏။ ယမုံနာမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်

၌ ဒေလီမထရာ အာဂရာ ကောသပွိ အီလဟမာန်မြို့များ တည်ရှိကြသည်။

တာချီမဟာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ယူပီပြည်နယ် အနောက်ဘက် အာဂရာမြို့တွင် ယမုံနာမြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၆၃၁ တွင် မဂိုအင်ပါယာ၏ ကောရာဇ်ဖြစ်သော ရှားဂျာဟန်၏ တတိယမိဖုရား မန်တင်မဟာသည် ၎င်းတို့၏ ၁၄ ယောက်မြောက် ဂေါ်ဟာရာဘိဂန်အား မွေးဖွားစဉ်မှာပင် သေဆုံးခဲ့သည်။

ကောရာဇ် ရှားဂျာဟန်သည်

ကွယ်လွန်သူ မိဖုရားအား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တာချီမဟာကို အလုပ်သမားပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်ဖြင့် ၁၆၃၂ ခုနှစ်တွင် မိဖုရား၏ ရုပ်ကလာပ်မြှုပ်နှံရာ ဂူစိမာန်ကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယနှင့် အာရှတစ်လွှားမှ စကျင်ကျောက်နှင့် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာကို အသုံးပြုပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ၁၆၄၈ ခုနှစ်တွင် ပင်မဂူစိမာန်ကြီး ပြီးစီးခဲ့၍ ပန်းခြံနှင့် အနီးအဆောက်အဦးများကို ၅ နှစ်ကြာပြီးနောက် ၁၆၅၃ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်

ပြီးစီးခဲ့သည်။

ထိုဗီမာန်ကြီး တည်ဆောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ရှားဂျာဟန်အား ၎င်း၏ သား အာရန်ဂျန်ဇော်က နန်းချ၍ နေအိမ် အကျယ်ချုပ်ထားခဲ့သည်။ ရှားဂျာန် ကွယ်လွန်သောအခါ မိဖုရား၏ အုတ်ဂူ ဘေးတွင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုဗီမာန်သို့သွားရာ လမ်းတစ် ဘက်တွင် သဲကန္တာရ ကုလားအုတ် ကျောက် (မြင်းလှည်းတွင် မြင်းတပ် ဆင်ထားသကဲ့သို့) တပ်ဆင်ထားသော လူစီးလှည်းများကို ထူးခြားစွာဖြင့် တွေ့ ခဲ့ရသည်။

၎င်းဂူဗီမာန်ထဲမှ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့ကြရာ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိ သော အလွန်ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသည့် Red Fort ဟုခေါ်သော ခံတပ်နီကိုရောက် ရှိကြသည်။

ထိုခံတပ်နီသည် ထုထည်ကြီး မားပြီး ခန့်ညားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက် ထားသဖြင့် ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ခုနစ်ပါးအနက် တစ်ခုအပါအဝင်သော နာမည်ကြီး အဆောက် အဦးကြီး ဖြစ်လေသည်။

ယင်းအဆောက်အဦးကြီးသည် ကျောက်သားများကို ပန်းနွယ်ပန်းခွက် ကလေးများ ပုံဖော်၍ အဖြူရောင်၊ နီညို ရောင်၊ အသားရောင်များဖြင့် ထုဆစ်ပြီး အတွင်းပိုင်း အဆောက်အဦးများတွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အပြင်ပိုင်း တံတိုင်းကြီးကတော့ နီညိုရောင်ကျောက်သားများကို ထုဆစ်၍ ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။

စာရေးသူသည် ထိုသို့ အံ့မခန်း ဖွယ်ရာ လက်ရာပြောင်မြောက်စွာဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အဆောက် အဦးကြီးကို ကြည့်ရှုလိုပင် အားမရ

တသသ ဖြစ်နေချိန်မှာပင် အဖွဲ့သားများ အားလုံးနီးပါး အဆောက်အဦးအတွင်းက ထွက်ခွာကြပြီဖြစ်သဖြင့် မထွက်ခွာချင် သေးသော်လည်း ထွက်ခွာခဲ့ရပေတော့ သည်။

ထိုအဆောက်အဦးကြီးတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြရာ အာကရာမြို့၏ အချက် ချာကျသော နေရာဖြစ်သည့် စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ရှေ့တွင် ကားနှစ်စီးလုံး ရပ်တိုင်ကြသည်။ ယင်ဆိုင်မှာပင် နေလယ် စာ စာခဲ့ကြပြီး နေလယ် ၁၂ နာရီအချိန် တွင် နယူးဒေလီမြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ သည်။

စာဆိုရှင်ဆရာတော်
အရှင်ဥတ္တရသဘာရ (ညောင်ဦး)

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

စောဦး

စာပေ
၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့